GEÇ GELEN AŞK

MEGHAN QUINN

Hiç "Onur Erkeği" diye bir şey duydunuz mu?

Ben de duymamıştım. Tıpkı en yakın arkadaşımın gelecekteki canavar annesi -pardon, müstakbel kayınvalidesinin demek istedim- duymadığı gibi.

Ayrıca kendisi, "Gelin ne isterse, o olur" lafını da hiç duymamıştı.

Son hızla süren düğün hazırlıklarında zaman fazlasıyla daralmıştı. En yakın arkadaşım Lia, katlanılması çok zor olan Bayan Beaver'a karşı onu savunmam için benden yardım istediğinde hiç korkmamıştım bile. Hatta bu mücadelede onun "Onur Erkeği" olarak işleri bizzat ele almıştım.

Tek bir sorun vardı...

Düğün yaklaştıkça, Lia'ya olan bakışım değişmeye başlamıştı. O hep güzel bir kadındı, evet. Ancak artık gözlerim üzerinde fazlaca oyalanıyor, ellerim bir süre daha dokunmak istiyordu. Üzgün olduğunda ise... yatağımda uyumasına izin veriyordum.

Sonunda, farkına bile varmadan gerçek kafama bir tuğla gibi indi. En yakın arkadaşıma âşık olmuştum. Üstelik sadece âşık değildim, ona resmen tutulmuştum.

Hiçbir şey bana bu gerçeği unutturamıyordu.

Ne düğün sırasında tanışıp çıkmayı denediğim başka bir kız,

Ne "fazla yakınsınız" diyerek beni suçlayan nişanlısı,

Ne de hızla yaklaşan o nikâh tarihi...

Geriye yapabileceğim tek şey kalmıştı: Lia'ya, onun asıl birlikte olması gereken kişinin ben olduğumu kanıtlamak.

Onu kazanmak, sandığımdan çok daha zor olacak gibiydi.

O yüzden...

Benim için küçük bir dua edin, olur mu?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

renkitap.com

REN

9 786255 915498

THG
0297897
YVV

GEÇ GELEN AŞK

MEGHAN QUINN

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

GEÇ GELEN AŞK

MEGHAN QUINN

Özgün Adı: A LONG TIME COMING
Çeviren: Meryem Çelikten

Yayına Hazırlayan: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Fulya Yıldız
Kapak Tasarım: Serdar Gökmen
Sayfa Tasarım: Ren Kitap

Basım Tarihi: Temmuz 2025
ISBN: 978-625*5915-49-8
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2025 Ren Kitap
©*Copyright 2023 MEGHAN QUINN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2 D: 8
Zeytinburnu/İstanbul^- Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

Önsöz

LIA
***

"Affedersin," dedim, tıka basa dolu yurt koridorunda çarptığım sırık gibi bir çocuğa. "Üzgünüm, orada durduğunu görmedim. Tamamen kaybolmuş durumdayım."

"Önemli değil," diyen derin ses, başımı kaldırıp uzun boylu vücuda bakmama sebep oldu. Dağınık kahverengi saçlı, koyu çerçeveli gözlüklü, neredeyse sahteymiş gibi durmasına neden olacak kadar kalm bıyıklıydı. Kim bilir, belki de sahteydi. Dudaklarına iki litrelik *Slurpee** bardağını götürürken, "Ne arıyordun?" diye sordu.

"Ah." Etrafıma baktım. "209 numaralı odayı ama sürekli aynı yerde dönüp duruyorum. Görünüşe göre 209 numaralı oda diye bir oda yok," dedim fısıldayarak.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "*Scrabble* ineği."

"Ne?"

Öne eğilerek fısıldadı. "Sorun yok. Ben de GST'nin bir üyesiyim. 209 numaralı odanın gizli olmasının bir nedeni var."

GST = Gizli *Scrabble* Topluluğu.

GST'nin ilk kuralı, bu konu hakkında konuşmamaktı. En azından geçen gece aldığım davetiyede yazan buydu. Yurt odama gönderilmiş bir mektuptu. Eritilmiş kırmızı balmumunun

* Buzlu meyveli içecek markası.*-rdk.n.

üzerinde GST sembolüyle mühürlenmiş bir zarftı. Sembolü gördüğümde hızla kapımı kilitlemiş, ışıklarımı söndürmüş, masa lambamı açmıştım. Nefesim kesilmiş hâlde zarfı özenle açmış, kenarlarını katlayarak içindeki yazıyı çıkarmıştım.

Bu gece onlara katılmam için GST tarafından seçilen nadir kişilerdendim. Zahmetli, üç haftalık seçmeler boyunca online oyuncularla acımasız oyunlar oynamıştım. Birkaç yenilgi, birkaç zafer ve iki beraberlikten sonra seçmeler bitmişti ve tek yapmam gereken beklemekti. İşte şimdi, zaman gelmişti. Elimde davetiyem vardı ve tüm söylediği: Saat tam 10:23'te Pine Yurdu'ndaki 209 numaralı odaya gel, soru sorma, bir şey söyleme. Sonra içeri girmek için kapıyı belli bir düzende çalacak ve gizli şifreyi söyleyecektim.

Ne var ki, şimdi burada olmama rağmen kaybolmuş, aklım karışmış ve çoktan kuralları çiğnemişim gibi hissediyordum.

Maalesef zaman daralıyordu ve benim nasıl ilerleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Geç kalmak istemiyordum, özellikle de ilk gecemde ama odayı bulamıyordum. Bu bıyıklı ve *Slurpee*'li çocuk neden bahsettiğini biliyor gibiydi.

Ahh... ya bu da bir testse? Ya o buraya GST tarafından yerleştirilmişse ve ben 209 numaralı odadan bahsettiğim için başarısız olmuşsam? Ya... *Aman Tanrım*, ben başarısızdım.

Nasıl ilerleyeceğimden emin olmadan, etrafımdaki insan kalabalığına bakarak ayaklarımın üzerinde sallandım, ellerimi önümde ileri geri hareket ettiriyordum. Ayrıca burada neler oluyordu böyle? Burası bir yurt koridoruydu, kafeterya değil. Tüm bu insanlar da nereye gidiyordu? Sanırım *Slurpee* Çocuk'u sepetlemem gerekiyordu. Zaten çok fazla şey biliyordu. GST'deki pozisyonumu tehlikeye atmayacaktım. Bu davet için gerçekten çok çalışmıştım.

"Aslında... Seninle konuşmak çok güzeldi ama sanırım odayı tek başıma arayacağım. Teşekkürler."

Arkamı dönüp karanlık koridora yöneldim ancak seslenerek beni durdurdu. "209 numaralı odayı orada bulamayacaksın."

Omzumun üzerinden arkaya baktığımda *Slurpee*'sini hüplettiğini ve oyunbaz gözlerinin rahatsız olmuş ifademe odaklandığını gördüm.

"Aslında gerçekten o tarafa gitmeyecektim," diye cevap verdim kızgınlıkla.

"Öyle yapacakmışsın gibi görünüyordu."

"Seni kandırıyordum."

"Cidden mi?" diye sordu, gülümsemesi daha da genişledi. "Neden beni kandırasın ki?"

Onunla yüz yüze gelmek için tamamen önüme dönüp çenemi kaldırdım. "Çünkü korkunç kalınlıktaki bıyığın ve dağınık saçlarınla tıpkı yırtıcı bir hayvan gibi görünüyorsun. Beni kaçırmaya çalışmayacağından nasıl emin olabilirim?"

Parmaklarını bıyığının üzerinde gezdirirken kaşlarını kaldırdı. "Aslında bugün bu bıyığı taşıyamadığımı söyleyen üçüncü kişisin. Beni gayet ciddi gösterdiğini düşünmüştüm."

Bu adamın daha iyi bir aynaya ihtiyacı vardı.

"Bıyığın çok rahatsız edici. Eminim en azgın kadınların bile kurumasına sebep olur." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan uçup gitti. Filtre eksikliği: benim çöküşüm.

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi olduğunda ürktüm. *Evet, ben de şaşırdım, dostum.*

"Ah, bunun nereden-"

Bu sözlerin varlığımın hangi derinliğinden çıktığını bilmediğimi söylemeyi bitiremeden karnını tutup öne eğildi ve upuzun bir kahkaha attı, *Slurpee*'si elinde titredi.

Şey, en azından alınmamıştı. İşime gelirdi.

Her şekilde, bunun için zamanım yoktu.

Yanından geçip koridorun sağına yöneldiğimde işaretsiz bir kapı buldum. Etrafı aradığım ilk seferde buranın eşya dolabı

olduğunu sanmıştım ama kapıya biraz daha dikkat edince sanırım üzerindeki numara silinmişti. Belki... sadece bir ihtimal... burası aradığım yerdi.

Umut dolu bir nefesle kapıyı üç kez çaldım ve arkama uzun boylu birisi yaklaştığında, tıpkı söylendiği gibi ayağımla da bir kez tekme attım.

"Biliyor musun? Daha önce hiçbir kız bana, sadece bıyığımla bir kadının alt bölgelerini kurutma yeteneğim olduğunu söylememişti."

Gülümsememi bastırdım. "Dürüst olduğum için memnun olmalısın."

Kapı aralandığında tek bir göz görüş alanıma girdi. "Parola."

"Valla-valla-bing-beng," diye cevap verdim, arkamdaki çocuk omzumun üstünden eğilirken.

"Çin-çeng kısmını atladın," dedi çocuk.

"Ne? Hayır, atlamadım."

"Haklı," dedi tek göz. "Üzgünüm, giriş yok."

"Bekle, hayır," diyerek tek gözün kapıyı kapatmasını engelledim. Davetiyeyi cebimden çıkarttım. "Davetiyem var... şey, yani..." *Ahh, aptal, Lia. Davetiyeyi göstermemen gerekiyordu.* Geri vites. "Aslında..." Davetiyeyi cebime geri koyup ellerimi birleştirdim. "Davetiye yok, bu kapının arkasında ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Sadece saat 10.23'te burada olmam gerektiğini biliyorum ve işte buradayım. Bu yüzden girişi kazanmış olmam gerekiyor."

"Ama çin-çeng kısmını unuttun," dedi *Slurpee* Çocuk pipetini hüpletirken.

"Çin-çeng falan yok," diye cevap verdim çileden çıkarak. "Açıkça diyor ki: Üç kez kapıyı çal, bir kez ayağınla vur, ardından valla-valla-bing-beng de. Böyle olduğunu biliyorum çünkü tam yirmi yedi kez okudum... şeyi... Yani ya burası doğru kapı değil –ki sanırım değil– ya da siz ikiniz talimatları

okumadınız. Bu durumda yetkili kişiyle görüşmeyi talep ediyorum."

"Yetkili kişi mi?" diye sordu *Slurpee* Çocuk. "Bu profesyonel bir terim mi?"

"Senin için basitleştireyim," dedim alaycı bir ifadeyle. "Yani, bana böyle baktığın için."

"Nasıl baktığım için?" diye sordu.

"Zekâdan yoksun biri gibi." Bunun için sinirlerimi, rahatsız olmuş olmamı ya da aklımdan geçenleri tutamamamı suçlayabilirdim ama hakaretim ağzımdan uçuverdi.

Şükürler olsun ki dudaklarının köşesinde yine o gülümseme belirdi ve tek göze döndü. "Kız iyi, adamım. Bırak girsin."

"Ne?" diye sordum. O kadar kafam karışmıştı ki GST'ye girmek buna değer mi diye düşünmeye başladım.

Kapı açılarak büyük, gerçekten diğer yurt odalarıyla kıyaslandığında çok, çok büyük ve sevdiğim her şeyi barındıran, cennet gibi bir oda ortaya çıktı. Sağ tarafta, altında üç bilgisayar ekranı, hoparlörler, devasa bir klavye ve tüm masayı kaplayan büyük bir *mouse* ile *mouse pad* bulunan yükseltilmiş bir yatak vardı. Üstelik hepsi *Yüzüklerin Efendisi* temalıydı. Bej renkli duvarlarda *Star Wars*'un posterleri, bayrakları ve çerçeveli sanat eserleri asılıydı. Masa oyunlarından, duvardan sarkan sarı-mavi bir maket uçağa kadar her şey vardı. Sol tarafta, bir kahve sehpası ve içi minderlerle dolu sandıklarla çevrili bir futon kanepe vardı. Ortada bir döner tabla üzerine yerleştirilmiş bir *Scrabble* tahtası –şık ve lüks türden– bulunuyordu.

Bu odada saatlerce pinekleyebilirdim.

Tüm *Harry Potter* kitap koleksiyonu kitaplıkta duruyordu, ayrıca hepsi orijinal gözüküyordu. Ağzım sulanmıştı.

Adam West'in *Batman* fotoğrafı kanepenin üzerinde çerçevelenmişti. Fotoğrafta Adam, arkasında çizgi roman efektiyle "Baamm" yazan bir yazıyla dimdik ayakta duruyordu.

Bir televizyon, yıkıldı yıkılacak gibi görünen bir televizyon ünitesinin üzerinde duruyordu. Altında da hepsinin orijinal olduğu belli olan bir Atari oyun konsolu vardı. Bu daire sahibinin *Pitfall* oyunu da varsa sonsuza kadar en iyi arkadaşım olurdu.

"Vay canına, havalı bir oda." Bu harika oda benim asosyal kalbime hitap ediyordu. Masanın yanındaki kitaplıktaki etiketli klasörlerden, ayakkabılıktaki ayakkabıların istiflenmesine kadar organizasyon düzeni resmen sonraki seviyeydi.

"Teşekkürler," dedi *Slurpee* Çocuk. "Burası benim. Aynı zamanda yetkili kişiyim, senin de söylediğin gibi." Bir elini uzattı. "Breaker Cane. Tanıştığımıza memnun oldum. Belki bizimle daha fazla takılırsan kendini benim zekâ yoksunu seviyeme, yani daha insani bir seviyeye çekebilirsin."

Ağzım kurudu.

Kulaklarım kızardı.

Dudağımın üst kısmında bir ter damlası hissettim.

İyi iş, Lia. Gerçekten aferin.

"Ah, şey... Öyle demek-"

"Hayır, hayır. Söylediğini geri alma." Elini kaldırdı. "Zalim ve ukala dürüstlüğünü sevdim. Bana kendimi canlı hissettirdi," dedi göz kırparak.

"Ah, peki. Madem öyle." Boğazımı temizledim. "Odan keşfedilecek bir rüyaymış gibi görünse de yatağının köşesini daha iyi düzeltebilirsin. 'Hastane çarşafı' gibi gergin olsun demiyorum tabii. *Gilmore Girls* resminin çerçevesi yamuk duruyor, ayrıca o bıyıktan da kurtulman gerekiyor. İğrenç görünüyor."

Kıkırdayarak parmağını burnunun altındaki çalı gibi kılların üzerinde gezdirdi. "Hastane çarşafı olayında mükemmel olmak için hâlâ çalışıyorum. Bu konuda uzmanlığın varsa eğitim verebilirsin. Duvarını paylaştığım odadakiler Rory*'i dans

* 2000-2007 arasında yayınlanan Gilmore Girls dizisinin ana karakterlerinden Rory Gilmore. -rdk.n.

etmeye zorlayacak seviyede yüksek sesle müzik çalıyorlar, bu yüzden sürekli eğik duruyor. Ben de vazgeçtim. Bıyığa gelince, şey, iyi göründüğünü düşünmüştüm. Görünüşe göre herkes bana yalan söylüyormuş."

"Evet, söylüyorlarmış."

"Neyse ki senin böyle bir yeteneğin yokmuş gibi görünüyor... İnsanların duygularını incitmemek için yalan söylemek gibi bir yetenek."

"O ana ve insana bağlı." Onu tepeden tırnağa inceledim. "Gerçekle yüzleşecek kadar güçlü görünüyorsun, ayrıca stresli durumlar –odanın nerede olduğunu bilmemek gibi– içimde bir yerlerde var olan tüm nezaketi çalıyor."

"Şey, o zaman bu tek bir anlama gelebilir."

Kafam karışmış bir şekilde, "Neymiş o?" diye sordum.

"Tüm zamanların en harika arkadaşları olmamızdan başka bir seçenek yok."

Sırttım. "Sadece eğer tıraş olursan."

"Eh, bu üzerinde çalışmamız gereken bir şey." Ayaklarının üzerinde sallanarak konuşmaya devam etti. "Gizli *Scrabble* Topluluğu'na yeni katılan tek kişi olduğuna göre, sen Ophelia Fairweather-Fern olmalısın."

"O ben oluyorum ama sadece Lia de. Tam adımda bir insanın telaffuz etmesi için çok fazla hece var, ilk kısmını atabiliriz."

Kıkırdadı. "Seçmeler sırasında adın artı hanesindeydi ama asla duymadığımız kelimeleri acımasızca kullanman seçilmendeki asıl sebepti. Özellikle zamana karşı oynarken."

"Bu taktir ettiğim bir ek mücadeleydi. Gerçi zamanlayıcı ilk başta beni ürküttü ve alışmam biraz zaman aldı. Bu ve bir de karşıdakinin sırası başlayana kadar yeni harfleri ya da oyun tahtasını görememek. Gerçekten çok eğlendim. Seçildiğim için mutluyum."

"Kolay bir seçimdi." *Slurpee* bardağını yere koydu. "Millet, bu Lia. Lia bunlar da Harley, Jarome, Christine ve Imani."

Kahve sehpasının etrafında oturanlar kısa bir merhaba der gibi ellerini kaldırıp oyun tahtasına geri döndüler. "Evet, pek de sosyal sayılmazlar."

"Şey, neyse ki buraya sosyalleşmek için gelmedim." Ellerimi ovuşturdum. "Oynamaya geldim."

Breaker kıkırdadı ve yeniden *Slurpee*'sine uzandı. "O zaman neyi bekliyoruz? Oyun başlasın."

Gözlerimi dikerek Breaker'a, ardından elimde kalan son ik taşa baktım.

Onun tek taşı kalmıştı.

Oda tamamen boşalmıştı.

GST'nin diğer üyeleri yarın sabah erken saatte dersleri olduğunu öne sürerek ayrılmışlardı.

"Senin sıran," dedi, parmaklarını inadına bıyığının üzerinde gezdiriyordu. Oyunu tamamen elime almıştım, ta ki üç hamle önce seksen puanlık bir kelime çıkarıp liderliğimi alaşağı edene kadar.

"Benim sıram olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi? Son beş dakikadır taş kesilmiş gibi orada oturuyorsun."

"Doğru hamleyi yapacağımdan emin oluyorum."

"Ya da herhangi bir hamleyi yapacağından emin olmaya çalışıyorsun." Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle kanepede arkasına yaslandı.

"Bir hamlem *var*."

"Tabii bir hamle bu oyunu kazandıramaz, değil mi?" diye bastırdı. Bu oyunun lehine olduğunu biliyordu. Kendini beğenmiş tavrından belli oluyordu.

"Biliyorsun ki başkasının başarısızlığından zevk almak kibar bir davranış değildir."

"Bunu birkaç dakika önce bana karşı büyük bir farkla lider olduğu için dans eden kız söylüyor."

Yavaşça başımı kaldırıp ona baktım. "Şunu bilmende yarar var: Benim yaptığımın bana yapılmasından hoşlanmam," dedim duygusuz bir sesle.

Bir kelimenin arkasına bana değersiz bir beş puan kazandıracak E harfiyle V koyduğumda kısık sesle kahkaha attı.

"İyi hamle." Aşağı, elindeki tek taşa doğru baktı ve dramatik bir hareketle Alkışlama kelimesinin yanına K harfini ekleyip otuz bir puan aldı. "Yine de yeterince iyi değil." Yeniden arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Ben kazandım."

İnleyerek kendimi sırtüstü yere yuvarladım. "Seni yeniyordum," dedim maket uçağına gözlerimi dikerek.

"Asla çok erken kutlama yapma. Bir *Scrabble* oyunun sonunda ne olacağını asla bilemezsin."

"Çok ucuz bir hareket bu arada. K harfini sona saklamak."

"Sona sakladığımı nasıl anladın?"

"Çünkü bir süre önce alıp kenara kaldırdığını gördüm."

"Bana senin de o tip oyunculardan olduğunu söyleme. Taşları sayıp herkesin elinde neler olabileceğini bilenlerden."

"O kadar da değil. Sadece o taşı bebek gibi sakladığını ve sona kadar dokunmadığını gördüm. Onu bilerek sakladın."

"Seksen sayılık farkı kapatmak zorunda olduğunda stratejik davranmak zorundasın, ben de öyle yaptım. Oyunda utanma yoktur."

"Kazanmış olmandan nefret etsem de güzel bir oyun olduğunu kabul etmeliyim. Mücadeleden keyif aldım."

"Güzel oyundu. Buraya tam olarak uyum sağlayacaksın." Oyunu toplamaya başladığında ona yardım ettim. "Başvurunda araştırma ve istatistik bölümünde okuduğun yazıyordu. Üniversiteden sonraki planın ne?"

"Yüksek lisansımı yapıp anket araştırma uzmanı olmak."

Duraksadı. "Bu gerçekten spesifik. Ayrıca büyüdüğünde ne olmak istersin diye sorulduğunda cevap listesinde duyabileceğin bir meslek değil."

"Pek değil ama hep anketlere meraklı olmuşumdur. Büyürken anket doldurmaya bayılırdım. Ailemin getirdiği her anketi doldurmak için uzun saatler harcardım. Birinin beni dinlemesi ve yenilik yapmak için bilgi toplaması fikrine hayrandım. Ayrıca tabii ki kendi anketlerimi de yapıyordum. Renkli kartonlara el yazısıyla yazar, herkesin ne kadar eğlendiğini görmek için aile toplantılarında dağıtırdım. Sonra hepsini toplar, yıl sonu mektubu şeklinde raporlayıp herkese nerede mükemmel olduğumuzu ve nerelerde gelişebileceğimizi gösterirdim."

Breaker gülümsedi. "Peki bu anketlerden olumlu şeyler öğrendin mi?"

"Evet," diye onaylayıp, toplanması gereken beş taşı ona uzattım. "Steve amca ne zaman akşam yemeğinden sonra pantolonunu çıkarmaya karar verse sonu yemek masasının üzerinde görünmez bir hulahop çevirmesiyle sonuçlanıyor, bu da kimsede iştah bırakmıyordu. Bunu aile üyelerine ve Steve amcaya ilettim ama maalesef onların davranışları üzerinde kontrolüm yoktu. Sadece nelerin değişmesi gerektiğine dair anket yapabiliyordum. Değişiklikler içten gelir."

"Steve amca iyi vakit geçiriyormuş gibi geldi."

"Bir bıyığı vardı... ve ailede sapık olarak bilinirdi. Yani belki de ikiniz iyi anlaşırdınız."

"Sapık değilim," dedi Breaker oyunun kalan kısmını toplarken.

"Bu henüz araştırılmadı."

"Hızlı bir araştırma yapabilir miyiz? Seni temin ederim ki sapık değilim." Oyun tahtasını kenara kaldırdı, ardından ben ağırlığımı ellerime verip arkama koyarken kanepeye

yaslandı. Muhtemelen artık gitmeliydim. Herkes gitmişti ama bir sebepten ötürü burada kendimi rahat hissediyordum, henüz gitmek istemiyordum.

"Eğer istersen."

Burnuna dokunarak beni işaret etti. "Sanırım söylemek istediğin cümle, *nasıl istersen.*"

"*Prenses Gelin** hayranıyız, öyle mi?"

"Hayranı olunmayacak ne var ki? İntikam, kılıçlar, geçmiş zamanların usta hikâyeleri. Hepsi var. Fred Savage'dan bahsetmiyorum bile."

"Aslında katılıyorum, bu da sapık olmadığın sütununa bir onay işareti ekliyor." Yumruğunu havaya kaldırıp kendini kutlaması kıkırdamama sebep oldu. "Ancak bu sadece bir onay işareti. Daha çok soru var."

"Gönder gelsin. Nasıl üstün bir başarı kazanacağımı izle."

"Göreceğiz. Bıyık taktığından beri hiç, birinin penceresinden –yani hangi cinse ilgi duyuyorsan– içeri gizlice baktın mı?"

"Cevap kadınlar ve hayır."

"Güzel cevap. Sıradaki soru; hiç kadınlar tuvaletine, bir göz atma isteğiyle girme ihtiyacı hissettin mi?"

"Kadınlar tuvaletinin çok daha fazla kabini olduğunu duydum, bu kısmını bazen sadece oturup işemek istediğimden dolayı kıskanıyorum. Ancak hayır, girmedim."

Kaşlarımı çattım. "Oturup işemek mi?"

Omuz silkti. "Tembellik yapmak için."

"Tamam, oturup işemek daha zahmetli görünüyor ama herkesin zevki kendine. Bir soru daha. Hiç bıyıklı erkekler için bir kulüp kurup mini bıyık tarakları ve kremleri satın alarak bıyık bakım partileri düzenledin mi?"

"Vay canına, şimdi kulağa iyi bir aktivite gibi geliyor ama hayır, yapmadım." Kollarını şiltenin arkasına doğru sarkıttı. "Yani... sapık olmadığım sonucuna vardın mı?"

---

* 1987 yapımı Amerikan filmi. –ç.n.

"Geçici olarak. Seni göz hapsine alıyorum."

"Bu adil." Bacak bacak üstüne attı.

"Sadece tekrar kontrol etmek adına birkaç soru daha sormam gerekiyor."

"Gönder gelsin."

"En sevdiğin şarkıcı ya da grup?"

"Blondie."

"Gerçekten mi?" diye sordum, şaşırmıştım.

"Evet." Sondaki e harfini uzatarak söyledi. O kadar rahat görünüyordu ki bana da kendimi rahat hissettiriyordu. "Takıntılıyım."

"Tamam, iyi cevap. Peki ya en sevdiğin şeker?"

"*Smarties* çünkü zekiyim* ve sanırım beni ekstra akıllı hissettiriyor."

Kıkırdadım. "Sanırım bu iyi bir sebep. En sevdiğin televizyon programı?"

"*Wonder Years*. Az önceki Fred Savage yorumu da buradan geliyor. Ona bayılırım. *Wonder Years*'tan sonra ikinci sırada *Boy Meets World* var, Topanga'ya o kadar âşık oldum ki... Ayrıca tabii ki Cory benim takıntılı olduğum erkek."

"Savage kardeşlerin hayranı mısın?"

"Onlar benim ölüm kalım meselem."

"Seninle özdeşleştiğini görebiliyorum."

Parmaklarını bıyığının üzerinde gezdirdi. "Biraz daha takıl, Lia. Bir finans öğrencisinin, maket uçağını her uçurduğunda düşürme yeteneği ile ne kadar özdeşleştirilebilir olduğunu göreceksin."

"Shawn'ın hep ağlak olduğunu düşünürdüm."

"Kulübe katıldın," dedi Breaker göz devirerek. "Bay Turner'ın aslan yelesi saçları hakkındaki düşüncelerin?"

"Seksi," diye cevap verdim.

---

* Yazar İngilizcede zeki anlamına gelen smart kelimesiyle kelime oyunu yapmaktadır. –ç.n.

"Peki diyelim ki bu saçı aslan yelesi gibi uzatacak olsam, ne düşünürdün?"

"Zavallı, kendi tarzını bul."

Kıkırdadı. "Dostum, bir erkeği nasıl dize getireceğini çok iyi biliyorsun."

"Görünüşe göre en iyi yaptığım şey bu."

"Görünüşe göre bu yönünden hoşlandım." Dişlerini dudağının üzerinde gezdirdikten sonra, "Peki Lia bu gece hakkında ne düşünüyorsun? Eğlendin mi?" diye sordu.

"Çok eğlendim." Çok fazla ezik gibi görünmek istemediğim için nazikçe devam ettim. "Burada insanlarla tanışmak zor oldu, bilirsin, benimle aynı seviyede olan insanlarla. Daha yeni transfer oldum, bu yüzden birinci sınıf öğrencisi olarak gelip arkadaş edinmek zor oldu. Ayrıca," derken odasına göz gezdirdim. "Burada kendimi rahat hissediyorum, bu oda bir bıyıklıya ait olsa da."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Yeni insanlarla tanışmak zordur. Benim de her şeyi çözmem biraz zaman aldı. Her zaman üniversitenin kendini yeniden keşfedeceğin ve kafa dengi insanlar bulacağın yer olduğunu söylerler. Ne var ki, bunun hemen gerçekleşmeyeceğini söylemezler. Şu an üçüncü sınıftayım ve kendimi yeni yeni toparladığımı hissediyorum."

"Aynen. Kimse saatlerce *Scrabble* oynamayı ya da kediler için şapka örmeyi sevmiyor gibi görünüyor."

"Kediler için şapkalar mı?"

"Oldukça büyüleyici. Şapkaları, kedilerini giydirmenin eğlenceli olduğunu düşünen yaşlı kadınlara satıyorum." Omuz silktim. "Biraz para kazanmak için başladım ama şimdi yatırım yaptım. Ayrıca evet, bu gece bana dışarıda benim gibi düşünen insanlar olduğunu hatırlattı, uzun zamandır ilk kez kendim gibi hissetmemi sağladı."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Sevindim, Lia." Burnunun altındaki bıyığını okşadı. "Eminim kendini rahat hissetmenin büyük kısmı bıyıktan dolayıdır."

"Bıyıktan değil," diye cevap verdim sahte bir kızgınlıkla.

Kıkırdadı. "Erkek arkadaşın var mı?" Ona şüpheyle baktığımda elini kaldırdı. "Sana sapıkça baktığımdan değil, sadece gerçekten merak ettim."

"Benden ayrılana ve *Supernatural* adına bir hayran hareketi başlattığım için bana ezik olduğumu söyleyene kadar vardı. Ondan farklı şeylere ilgi duyuyordum, bu yüzden bağlantı kurmak zordu. Sam ve Dean'i kardeş değil de gizli sevgili yapma arzumu anlayacak pek fazla insan bulamıyorum gibi görünüyor."

Gözleri irileşti ve iki bacağını da yere indirerek, "Dur bakalım... Sen *Lovers, Not Brothers** kitabının yazarı mısın?" diye sordu.

"Bekle," dedim oturuşumu düzelterek. "Kitabı duydun mu?"

"Duymak mı?" diye neredeyse bağırdı sonra yere indi, böylece artık göz hizasındaydık. "Lia, bu şey bağımlılık yapıyor. Eşcinsel bile değilim ama Tanrım, ilk öpüşmeleri okuduğum en güzel şeydi. Dean burnunu yavaşça Sam'in çenesine sürtüp Sam'in hazır olduğuna dair işaret beklerken ensemde gerçek bir ter oluşmuştu. Sonra... ağızları buluştuğunda, lanet olası bir tezahürat patlattım. Cinsel gerilim sinir bozucuydu."

"Peki onları gerçek hayatta kardeş olarak tanımamızın garip olduğunu düşünmedin mi?"

"Hayran kurgusu böyle bir şey değil mi? Orijinalinden ayrı bir dünya yaratmak?"

Gülümsedim. "Anlıyorsun."

"Tabii ki anlıyorum. Moron değilim." Elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım, biraz daha yazmalısın. Lanet olası, çok iyiydi. Dean'in çıplak olduğu, penisini tuttuğu ve Sam'e

* İngilizce: Sevgililer, Erkek Kardeş Değil. –ç.n.

yaklaşırken *Eye of the Tiger* şarkısını söylediği sahneyi asla unutmayacağım." Parmaklarının ucunu öptü. "Şefin öpücüğü."

Şakayla karışık, "Bana hayranlık mı duyuyorsun?" diye sordum.

"Bir sorun olur mu?"

Başımı salladıktan sonra, "Okuduğuna inanamıyorum," diye fısıldadım.

"Ben de senin *yazdığına* inanamıyorum."

Birkaç dakika birbirimize baktık. Sessizlik odayı doldurdu, aramızda söylenmemiş bir gerçek oluştu, bu yeni bir şeyin başlangıcıydı.

"Breaker?"

"Evet?"

Utangaçça, "Arkadaşım olur musun?" diye sordum.

Bu gece tanıştığım o gülümsemesi genişledi. "Seninle bir arkadaşlığa başlamamı mı istiyorsun?"

"Sanırım öyle. Bu garip mi? Yani, birbirimizi çok az tanıyoruz. Bıyığını kesinlikle itici bulsam da bunun dışında ortak noktalarımız sonsuz. Winchester kardeşlerin sevgili olmasının erotik olduğu konusunda hemfikir olmamız görülmemiş bir şey. Sanırım bu arkadaş olmamız gerektiği anlamına geliyor."

Yavaşça başını salladı. "Bunun kaçınılmaz olduğuna inanıyorum."

Elimi kaldırdım. "Ayrıca sadece arkadaşız çünkü o bıyık sana karşı duyabileceğim her türlü cinsel duyguyu mahvetti."

"Anladım. Dudağımın üstünde bir sakal bıkmamın getireceği riskleri biliyorum." Elini uzattı. "Arkadaş mıyız?"

Elini sıktım. "Arkadaşız."

Düzenleme
Ny.ozlem

Birinci Bölüm

BREAKER

Günümüz...

"Olman gereken önemli bir yer mi var?" diye sordu JP uçağın diğer ucundan, gözleri zıplayan bacağımda sabitlenmişti.

"Sadece senden cehennem olup uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum," diye cevap verdim, tipik bir kardeş cevabı.

"Çok şirin." Derin bir iç geçirdi. "Kelsey'den uzak kalmaktan nefret etsem de New York gezisi iyiydi, değil mi? Kira kontrollü ikinci binamızı kurmak iyi hissettiriyor."

Birkaç ay önce JP, diğer kardeşimiz Huxley'yle bana, servetimizi iyilik için kullanmak ve büyük şehirlerde bazı kira kontrollü binalar sunmakla ilgili bir öneriyle gelmişti. Bu binalar, yaşamak için güvenli, temiz ve ferah bir yer sunacak, ayrıca ihtiyaç duyanlara yardım sağlayacaktı; bekâr ebeveynler için kreşler, finans sınıfları ve toptancı hallerine erişim. Projenin amacı, en çok ihtiyacı olanlara yardım etmekti. Başarılı ve ödüllendirici bir girişim olmuştu.

"İyi hissettiriyor." Uçak depoya doğru yönelirken cebimden telefonumu çıkardım. Lia'yla mesajlaşmamı açıp hızlıca mesaj attım.

***Breaker**: İndim. Eşyalarımı topluyorum. Her şeyi planlandığı gibi hazırladın mı?*

Telefonum hemen bir cevapla çaldı.

***Lia**: Hazırladım, sadece seni bekliyorum.*
***Breaker**: Üzgünüm, kötü hava bizi geciktirdi. Birazdan orada olurum.*

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordu JP telefonuma bakmaya çalışarak.

"Lia," diye cevap verdim.

"Ahhh," dedi ses tonunda ağır bir farkındalıkla. "Demek bu yüzden uçaktan inmek için bu kadar heveslisin. Kız arkadaşınla vakit geçirmek istiyorsun."

"Öncelikle, o benim sevgilim değil, en iyi arkadaşım. Bunu sana söylemeye devam edersem, lanet olsun, patlayacağım. İkincisi, oynamak için can attığımız yepyeni bir cam *Yahtzee** seti aldı."

"Cam *Yahtzee* mi?" diye sordu. "Bu son derece kötü bir fikir gibi görünüyor. *Yahtzee*'nin amacı zarları sallamak değil mi?"

"Evet ama bu başka bir zorluk seviyesi sunuyor: Zarları bardağı kırmadan sallamak."

JP ifadesiz bir suratla bana baktı. "Ellerinizi kesip yaralayacaksınız. Bu cam *Yahtzee*'nin bir uyarısı var mı?"

"Evet, tabii ki. Bu kendi riskini kendin al durumu. Biz de risk almak istiyoruz. Yine de endişelenme. Lia battaniyeyle sert bir yüzey hazırladı. Akıllıca davranıyoruz."

"Akıllı olmak camdan *Yahtzee* oynamak değildir," diye mırıldandı başını sallarken. "Dikişe ihtiyacın olduğunda beni arama."

---

* Zarlarla oynanan popüler bir masa oyunudur. Amaç, belirli bir dizi zar kombinasyonlarını elde ederek en yüksek puanı toplamaktır. –ç.n.

"Sanki arasam telefonu açacakmışsın gibi."

JP dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, ben yeni evliyim. Üzgünüm ama uyanık olduğum her anı karımla geçirmek istiyorum."

Uçak park edince kabin görevlisi kapıyı açarak merdivenleri indirdi. "Aslında, üzgün olduğunu sanmıyorum."

Çantamı toplayıp JP'nin yanından geçerek çıkışa doğru ilerlerken aniden durdum. Huxley, abimiz, arabasından inerek kapıyı kapattı ve kollarını kavuşturarak arabaya yaslandı. Güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu ama çatık kaşlarını ya da mükemmel dikilmiş takım elbisesinin altındaki gerginliği gizleyemiyordu.

"Ah, JP? Huxley neden burada, öldürmeye hazır gibi görünüyor?"

"Ne?" diye sordu JP. Arkamdan çıkışa doğru ilerlerken kafasını dışarı çıkardı. "Bilmiyorum. Bize mesaj atmış mıydı?"

Sorunun ne olduğunu görmek için uçaktan inmek yerine, ikimiz de telefonlarımızda bir kısa mesaj veya e-posta aradık ve bulamadık.

"Hiçbir şey yok."

"Siktir," dedi JP. "Bunun tek bir anlamı var. Bize her ne söylemek istiyorsa, izinin sürülmesini istemiyor."

"Ne?" diye sordum. "Dostum, çok fazla gizli ajan dizisi izliyorsun. Bu yüzden burada değil. Belki... belki iyi haberdir. Belki bize söyleyecek özel bir şeyi vardır ve tepkilerimizi bizzat görmek istiyordur."

"Tek boynuzlu at bokunun çilekli dondurma tadında olduğu bir diyarda yaşamak nasıl bir duygu?" Huxley'yi işaret etti. "Şuna bak, kaşlarını çatmış. Buraya başımızı okşayıp bize ne kadar iyi çocuklar olduğumuzu söylemeye gelmedi. Belli ki bir şekilde çuvallamışız. Sadece nasıl olduğunu bulmamız gerekiyor."

"İkiniz de buraya gelip çene çalmayı kesecek misiniz?" diye bağırdı Huxley.

JP omzumu tuttu. "Dostum, taşaklarım titredi."

"Penisim tamamen kaplumbağa gibi oldu." JP önden ilerlesin diye kenara çekildim. "Önce sen, sen benden büyüksün. Benden daha fazla hayat tecrüben var."

"Zar zor," diyerek beni çıkışa önce gideyim diye yönlendirmeye çalıştı ama ben ayaklarımı yere basıp kendimi sabit tuttum. JP evlendiğinden beri ben spor salonunda, o da Kelsey'de daha çok vakit geçirdi –kusura bakmasın ama– bu yüzden şu an ondan daha kaslıydım.

"O daha da sinirlenmeden çık artık." JP'yi ittim. "Bizim – onun tabiriyle– soytarılık yapmamızdan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

"Soytarılığı bırakın," diye bağırdı Huxley.

"Gördün mü?" diye fısıldadım.

"Beni itme," dedi JP, sırtını göğsüme yaslayarak ağırlığını bana verdi. "Beni merdivenlerden aşağı yuvarlayacaksın."

"Ah, iyi fikir. Eğer aşağı yuvarlanırsan, yaralanma ihtimalin yüksek ve biz yaralarını değerlendirirken buraya ne için geldiyse bir süreliğine askıya alınır. Bu bize biraz düşünme zamanı kazandırır. Hatta belki bir kemiğini kırmaya razı olursan, bu bize en azından birkaç gün kazandırır."

"Evet, kendimi merdivenlerden aşağı atayım."

"İşte ruh budur," dedim sırtını sıvazlarken. "Gözlerini kapat. Bir saniye içinde bitecek."

JP merdivenlerden inmeden önce, "Tanrım," diye mırıldandı.

Arkasından takip ettim. "Ah, anlıyorum, yere daha yakındayken düşeceksin. Akıllıca."

"Düşmeyeceğim, seni aptal."

Yere indiğimizde *Tesla S*'sinin arka kapısını açıp, "Atlayın," dedi Huxley.

"En azından bir sakatlık numarası yapmak istemediğine emin misin?" derken JP'nin yutkunduğunu duyabiliyordum.

"Sanırım artık çok geç, dostum," dedi arabaya binerken, ben de onu takip ettim.

Arka tarafa geçtiğimizde Huxley kapıyı, JP'yle benim yerimizden sıçramamıza neden olacak kadar sertçe çarptı. Ön koltuğa yerleştiğinde bize bakma zahmetine girmedi. Onun yerine direksiyonu kavrayıp uzun, derinden bir nefes verdi.

Bir hoşnutsuzluk iç çekişi. Harika.

Birkaç saniye sonra yüzünü bize dönüp, "Taylor sizinle temasa geçti mi?" diye sordu.

"Taylor, yani avukatımız mı?" diye sordu JP.

"Evet, avukatımız."

Başımızı salladık. "Hayır, ondan hiç haber almadım," diye cevap verdim.

"Neler oluyor?" diye sordu JP, sesi ciddileşmişti.

"İşyerinde ahlaksız davranış ve haksız yere işten çıkarma suçuyla dava ediliyoruz."

"Ne?" diye bağırdım. "Kim tarafından?"

Huxley güneş gözlüklerini kaldırıp gözlerini bana dikti. "Eski çalışanın."

"Pardon?" Birkaç kez göz kırptım. "Ne için?"

"Bakalım, iş yerinde ahlaksızlık ve haksız fesih."

"Bekle." Ne dediğini anlamaya çalışarak başımı salladım. "Kimdi bu?"

"Gemma Shoemacher."

"Shoemacher?" Gözlerimi kocaman açıp sesimde ağır bir inanamama tonuyla sordum. "Gizlice ofisime girip eşyalarımı yeniden düzenleyen, akrabalarının fotoğraflarını asan, tatil için dekorasyon yapan ve sonra çekip giden kız mı yani? Beni dinlenme odasında köşeye sıkıştırıp bir sonraki dişçi randevumun ne zaman olduğunu soran, böylece dişlerimi temizletirken

beni izleyebilecek sapık mı? Bana her kutunun içinde benim el yapımı küçük çizimlerimin olduğu Noel takvimini yapan kız mı? O kız mı?"

"Çizimler iyi miydi?" diye sordu JP.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" Sinirlerime hâkim olamayarak sordum.

JP omuz silkti. "Sadece gerçekten merak ettim."

"Yani... küçük bir yüzey üzerinde suluboya yapmak oldukça zordur, bu yüzden belki-"

"Bu kadar resim muhabbeti yeter," dedi Huxley. "Bu iş çok ciddi. Sadece bizi dava etmekle kalmayıp aynı zamanda sosyal medyada itibarımızı da lekeliyor. Nasıl iş yaptığımız, Breaker'ın kendisi için nasıl düşmanca bir ortam yarattığı, onu diğer çalışanların önünde nasıl azarladığı hakkında yalanlar yayıyor."

"Bu doğru değil," dedim Huxley'ye. "Hiçbir zaman düşmanca davranmadım, sabah kahvemi tutarken 'yanlışlıkla' bana çelme taktığında bile. O kadına karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadım. İşten çıkarılmasının nedeni, herkesin ofisine girip günlük yapılacaklar listelerini çalan kişinin o olduğunu öğrenmemizdi. Masasında o listelerden oluşan bir koleksiyonu vardı."

"Bir hikâye uydurup işimize saldırıyor ve ne yazık ki dikkatleri üzerine çekiyor."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bu, doğru platformları kullandığı için tonlarca görüntülenme aldığı, şimdi de medyada yer aldığı anlamına geliyor. Bu olay geçtiğimiz yirmi dört saat içinde oldu."

"Bu nasıl olur?" diye sordu JP.

Huxley başını salladı. "Hiçbir fikrim yok ama bu konuda telefonlar alıyoruz. Lottie bazı çalışanların dinlenme odasında bu konu hakkında konuştuklarını duyduğunu ve içeri girdiğinde sessizleştiklerini söyledi. Her geçen saniye güvenilirliğimizi kaybediyoruz."

"Çünkü biri yalan söylüyor," dedim sesimde ağır bir öfkeyle.

"Evet ama halk onun hikâyesine sıkı sıkıya sarılmış görünüyor. Bu nedenle, Taylor ve ekibi karşı dava için kanıt toplarken bizim de harekete geçmemiz gerekiyor. Dayanacağı bir şey yok, kanıt yok, sadece kendi sözleri ve artık bizim için çalışmayan arkadaşı var. Bizim elimizdeyse güvenlik kayıtları var, Breaker. Senin zaman içinde topladığın kanıtlar var, tüm sosyal medya paylaşımlarının ekran kayıtları elimizde. Onu alaşağı edecek olan şey iftira olacaktır."

"Tamam, peki ne yapmalıyız?" diye sordum.

"İlk olarak, bir adım geri çekilmen gerekiyor."

"Ne?" diye kükredim. "Hayatta olmaz. Biri hakkımda yalanlar yayıyor diye istifa etmeyeceğim. Bu beni suçlu gösterir ve ben suçlu değilim. O kadına karşı saygılı ve profesyonel olmaktan başka bir şey yapmadım."

"İstifa etmekten bahsetmiyorum," dedi Huxley, çenesi giderek geriliyordu. "Biz sadece... zorunlu bir tatile çıkmanı istiyoruz. Onun iddialarını araştırırken doğru şeyi yapıyormuşuz gibi görünmesi için. Bu da ofiste olmaman gerektiği anlamına geliyor."

"Bu saçmalık-"

"O haklı," dedi JP. "Eğer bu başka bir çalışanın başına gelseydi, biz iddiaları araştırırken ondan izne ayrılmasını isterdik. Sana da farklı davranılmamalı."

"Ben hiçbir şey yapmadım ki."

"Biliyoruz," dedi Huxley. "Ama senin masum olduğunu bizim biliyor olmamız herkesin buna inanacağı anlamına gelmiyor. Burada hassas sulardayız. Bu yüzden soruşturmada gerekli özeni gösterdiğimizden emin olmamız gerekiyor. Eğer bunu doğru yapar, soruşturmayı düzgün şekilde yürütürsek, umarım gelecekte aynı şeyi yapmaya kalkışacak çalışanlar için bir örnek teşkil eder."

"Bunu söylemek istemezdim," diye ekledi JP. "Ama o haklı, dostum."

Kardeşlerimin arasında bir ileri bir geri baktım, sağduyularının içime işlemesine izin verdim. "Siktir," diye mırıldanırken, koltuğa yaslanıp elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"En iyisi bu, Breaker," dedi Huxley. "Sen yokken, sorumluluklarını ben ve JP arasında paylaştıracağımızdan emin olabilirsin."

"Hey, işte şimdi buna katılmıyorum," dedi JP ama Huxley ona sert bir bakış atınca hemen sustu.

"Uzun sürmeyecek. Belki bir, iki hafta," dedi Huxley. "Bu arada, sorularımız olursa şahsen iletişim kuracağız. Herhangi bir belgelenebilir iz bırakmak istemiyorum."

"O zaman önümüzdeki bir, iki hafta boyunca ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

"Belki Lia'nın örgü örmesine yardım edersin," dedi JP. "Örgü örmeyi bildiğini biliyorum."

Huxley'ye baktığımda, "Örgü örmek seni meşgul edebilir," dedi o da.

Arabadan inip doğruca kendi arabama yönelmeden hemen önce, "İkiniz de siktirin gidin," diye karşılık verdim.

"Yemekleriniz tüm asansörü kokutuyor," dedi Bayan Gunderson, şemsiyesini kolunun altına sıkıştırmış, benden olabildiğince uzakta duruyordu. Los Angeles'ta neredeyse hiç yağmur yağmazdı ama o her gün yanında büyük siyah bir şemsiye taşırdı... ne olur ne olmaz diye.

"Bunu belirttiğin için teşekkür ederim," derken asansör yavaşlayıp bip sesi çıkararak bizim katımızı gösterdi.

"Alaycılık şeytanın dilidir," diye tersledi beni, sonra da kapısına yöneldi. Ben de tam tersi yöne yürüyüp kapımın önünden geçerek yan daireye gittim. Bayan Gunderson kendi evine girmeden önce, "Evlilik öncesi seks de şeytanın yoludur," diye bağırdı.

"O kadından nefret ediyorum," diye mırıldandım, Lia'nın kapısını üç kez çalıp ayağımla tekmelerken. Sonra ekledim. "Valla-valla-bing-beng."

Lia hızla kapıyı açtığında tanıdık çilli yüzü bedenimde yükselen gerilimi hafifletti.

Yurt koridorunda ona ilk rastladığım zamanı hatırladım. Kendinden emin değildi ama aynı zamanda o kadar özgüvenliydi ki ağzından çıkanları durduramıyordu. Canlı kızıl saçları ve mor çerçeveli gözlüklerinin altındaki yosun yeşili gözleri dikkat çekiyordu. Ancak beni ona asıl çeken saf dürüstlüğüydü, şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Şimdiyse, onunla konuşmadan bir gün bile geçiremiyordum.

"Çin-çeng demedin," dedi sırıtarak.

"Çin-çeng sözlerin parçası değildi."

Suçlayıcı bir şekilde parmağıyla beni işaret etti. "Biliyordum."

Kıkırdayarak, yemeği tutmayan kolumu açıp onu kucakladım. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim, Turşu," dedi, bir gece *Scrabble* oynarken yanlış yazdığım kelimeden sonra bana bu lakabı takmıştı. "Neden bu kadar uzun sürdü? Bize aldığım tatlıyı didiklemeye başladım."

"Bilmek istemezsin." İçimi çektim ve ikimiz de evine girdik.

Burayı bulduğu anı hatırladım. Yaklaşık iki gün boyunca ev aradıktan sonra Westwood'daki bu binaya rastladı. Kiralık daireleri olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama ön taraftaki çiçeklerle caddenin karşısındaki *Jamba Juice*'u beğenmişti. İşe bakın ki boş daire var mı diye sorduğunda

yan yana iki daire olduğunu öğrenmişti. Hemen beni aradı ve ikimizin de taşınacağını söyledi. Son beş yıldır burada yaşıyorduk.

Benim dairemin daha fazla penceresi ve açık alanı varken, Lia'nınki neredeyse her duvarında otantik tuğla bulunan daha karakterli bir daireydi. Dairelerin konumu; yatak odamızın duvarı ortak, balkonlarımız da lobideki açık alanın üzerinde karşılıklı olacak şekildeydi.

"Neyin bu kadar uzun sürdüğünü bilmek istiyorum çünkü cam *Yahtzee* sadece bu kadar bekleyebilir. Ayrıca eğer öfkeliysen, oyunumuz kısa sürecek demektir."

"Öfkeli olduğumu kim söyledi?" diye sordum, yemekleri onun bembeyaz mutfak tezgâhının üzerine koyarken. Aynısından bende de vardı ve kimin kendi tezgâhını daha beyaz tutacağı konusunda yarış yapıyorduk. Çok aptalcaydı ama sanırım o kazanıyordu.

"Seni on yıldır tanıyorum, Breaker. Öfkenin ne zaman içinde kaynadığını anlayabiliyorum. Neler oluyor?"

Bar taburelerinden birine oturup kollarımı tezgâha dayadım. "Geceyi mahvetmek istemiyorum. Seni bir haftadan uzun süredir görmedim, yapmak istediğim son şey iş hakkında konuşmak." Ya da işimin olmamasından, teşekkürler Gemma Shoemacher.

"Evet, seni bir haftadır görmediğimden, yapmak istediğim son şey akşam yemeği yemek ve huysuz biriyle kırılmaya müsait bir *Yahtzee* oyunu oynamak. Şimdi bana ne olduğunu anlat ki yolumuza devam edip eğlenebilelim." Tezgâha iki tabak koyarken konuşmaya devam etti. "Bu geceyi birkaç gündür planlıyordum. Bunu mahvetme." Tehditkâr bir şekilde parmağını bana doğrulttuğunda onu itip uzaklaştırdım.

"İyi ama bunun üzerinde fazla durmayacağız, anlaştık mı?" Elimi ensemde gezdirdim. "Buraya gelirken yeterince düşündüm. Sadece unutmak istiyorum."

"Güzel, şimdi dökül bakalım." Bir kutu *lo mein**'i boşaltıp tabaklarımıza eşit olarak bölüştürdü.

"Eskiden benim için çalışan bir kız vardı, hatırlıyor musun? Hani bana Noel takvimi yapan?"

"Hatırlamak mı? Senin için çizdiği tüm resimler hâlâ odamda bir kutuda duruyor. 17 Aralık'taki sonsuza dek favorim olacak. Burun deliklerini vurgulama şekli mükemmeldi."

Burun deliklerim yüzümde iki dev cankurtaran salını andırıyordu ama tabii ki Lia bunun hayatında gördüğü en harika şey olduğunu düşünmüştü.

"Gemma benim kahramanım. Delilikte sınır tanımadığından ona yol vermek zorunda kaldığınız için üzgünüm," diye ekledi.

"Evet ama şimdi bize dava açıyor."

Lia duraksadı, sırıttı, ardından da başını salladı. "Ah, Gemma, kötü, çok kötü bir hareket. Cane kardeşlere ve onların işlerine bulaşma." Bana baktı. "Senden ne için para koparmaya çalışıyor?"

"İş yerinde ahlaksız davranış iddiaları, benim tarafımdan azarlanma-"

Lia büyük bir kahkaha attı. "Azarlanma... *senden* mi?" Elindeki çatalı bana doğrulttu. "Bu gülünç. Bırak bir işyerinde birini azarlamayı, denesen de bir karıncayı bile incitebileceğini sanmıyorum."

"Biliyorum... ama haksız işten çıkarma ve diğer tüm saçmalıkları iddia ederek bir tür savaşa girmiş durumda. Sosyal medyada paylaşmış, şimdi de Cane Enterprises adını kullanarak basının ilgisini çekmeye çalışıyor. Bizi alaşağı etmek için her şeyi yapar."

"Evet ama bu tam bir moronluk çünkü sosyal medyada böyle yalanlar uyduramazsın, yakalanırsan mahvolursun." Tabaklarımıza biraz *General Tso*** tavuğu doldurdu. "Yani, Huxley de karşı dava açıyor, ha?"

---

* Erişteyle yapılan sebzeli, etli geleneksel bir çin yemeği. –ç.n.

** Soslu tavuk yemeği. –ç.n.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Lütfen." Çatalındaki tatlı-baharatlı sosu yaladı. "Seni ve aileni, Cane Enterprises'ı kurmak için harcadığınız sıkı çalışmaya, özveriye ve uzun saatlere tanık olacak kadar uzun süredir tanıyorum. Huxley, komik de olsa bir sapığın markayı ve üçünüzün uzun zamandır yarattığınız işi lekelemesine asla izin vermeyecektir."

"Evet, karşı tezlerini sunmak için ihtiyaç duydukları tüm kanıtları bir araya getiriyorlar. Para için bu işe girdiğimizi sanmıyorum çünkü paraya ihtiyacımız yok, insanları borçlandırmak gibi bir amacımız da yok ama Huxley bir emsal oluşturmak istiyor. İnsanlar bizimle uğraşmamaları gerektiğini bilsinler diye."

"Muhtemelen akıllıca çünkü bu kız dava olasılığına kapı araladı. Eğer bunu doğru bir şekilde bitirirseniz, kimse size karşı çıkmak istemeyecektir."

"Evet, planımız bu."

"Peki sorun nedir? Evet, belki egon biraz zedelenmiş olabilir ama bu seni daha önce ne zaman etkilemişti ki? Üniversitede en iyi ikinci *Scrabble* oyuncusu yerine en iyi üçüncü *Scrabble* oyuncusu sanıldığın zamanı hatırlıyor musun? Bunu bir şampiyon gibi karşılamıştın."

"Bugün çok eğleniyorsun, değil mi?"

"Sadece seni neşelendirmeye çalışıyorum." Buzdolabından iki *Sprite* çıkarıp bir tanesini önüme bıraktı, sonra koltukta yanıma oturdu. O gevşedikçe omuzlarımız birbirine değiyordu. Sol eliyle çatalını alıp sağ elime çarptı. "Yanlış yere oturmuşsun."

"Meşguldüm. Biraz katlanman gerek."

"Gerçekten bütün akşam huysuz mu olacaksın? *Ellerimizi kesecek miyiz, kesmeyecek miyiz*, diye görmek için güzel bir gece geçirmeyi dört gözle bekliyordum."

"Özür dilerim," diye hayıflandım tabağımdaki tavuğu iterken. "Anlatmadığım bir şey var. Çocuklar işe gidemeyeceğimi söylediler. Onlar bu işi çözene kadar izin almak zorundayım."

"Yani bana, sana bir tatil sunulduğunu ve bundan şikâyetçi olduğunu mu söylüyorsun? Neden?"

"Çünkü insanlar başımın belada olduğunu ya da yanlış bir şey yaptığımı düşünecekler. Üstelik yanlış bir şey yapmadığım hâlde. Çalışanlarımla samimi ilişkiler kurmak için çok çalıştım. Eğer orada olmazsam benim hakkımda ne düşünürler?"

"Neden rahatsız olduğunu anlayabiliyorum," dedi Lia. "İnsanlara davranış biçiminle gurur duyuyorsun, bu yüzden yapılan şeyi karakterine hakaret olarak görüyorsun."

"Aynen öyle. Gerçekten boktan bir durum." Sesim giderek ağırlaşıyordu.

"Hey," dedi Lia bana doğru dönerek. "Seni tanıyan insanların hepsi durumun ne olduğunu anlayacaktır. Senin deli gibi koridorda bir aşağı bir yukarı koşturan, karşılaştığın ilk kişiye bağıran bir zorba olmadığını biliyorlar. Diğer insanlarsa, Gemma'ya inanabilecek olanlar yani, zaten etrafında olmasını isteyeceğin insanlar değiller."

"Haklı olduğunu biliyorum," dedim usulca. "Sadece tüm bunları kafamda bir türlü oturtamıyorum."

Beni kucakladığında, ben de başımı onunkine yasladım. "Her şey yoluna girecek. Huxley acımasızdır. Adın her türlü yanlıştan temizlenene kadar rahat etmeyecektir."

"Sanırım öyle." Beni bıraktığında derin bir nefes aldım. "Tüm bunlar için özür dilerim. Geceyi tamamen mahvediyorum."

"Sorun değil. Aralıklı öfke nöbetleri geçirme ihtimaline karşı cam *Yahtzee*'yi şimdilik beklemeye alsak nasıl olur? Ellerimizi kesme riskine girmek istemeyiz. Balkonda kâğıt oynamak ister misin?"

"Belki bir dizi izleyebiliriz. İzlemek istediğim *The King of Kong* adında yeni bir belgesel var."

Erkek arkadaşından bahsederek, "Geçen gün Brian'la ne izlesek diye gezinirken gördüm," dedi Lia. "İzlemeyi

önerdiğimde bana yan gözle baktı. Sonunda bir spor maçı izlemeye başladık."

"Bir spor maçı mı?" Güldüm. "Hangi spor olduğundan bile emin değil misin?"

"Bir top vardı."

"Bu da seçenekleri azaltıyor."

Kıkırdadı. "Öyle ya da böyle, izlemeyi çok isterim. Şimdi başlayalım mı? Yemeğimizi kanepeye getir."

"Kanepede yememiz senin için sorun değilse."

Çenemi yukarı kaldırarak, "Turşum için her şeyi yaparım," dedi yılışık bir sesle.

"Brian bu belgeseli izleseydi nefret ederdi."

Bunun sebebi Brian'm bir pislik olmasıydı. Ancak bu yorumu kendime sakladım.

"Evet, Brian'ın hoşuna gidecek çığlıklar yoktu."

Lia oturduğu yerde kayarak karnımı dürttü. "İyi olacak mısın? Belgesel izlediğimizde genellikle biraz daha konuşkan olursun."

"Evet, sadece düşünüyordum. Yine de iyi olacağım."

"Konuşmak istersen ben her zaman buradayım, biliyorsun."

"Biliyorum." Elini kendi elime aldım. "Teşekkürler, Lia."

Elimi sıktı. "Bir şey değil. Şimdi buradan doğruca yatağına git. Çöp gibi görünüyorsun."

Sırıttım. "Gerçeği söyleyeceğin konusunda sana her zaman güvenebilirim." Onu kucakladım ve başının üstüne bir öpücük kondurdum. "İyi geceler, Lia."

"İyi geceler, Turşu."

Sarılmayı bırakıp Lia tam kapısını kapatırken daireme girdim. Kıyafetlerimi çıkardım, yüzüme biraz su çarpıp dişlerimi

fırçaladım. Yatmaya hazır olduğumda, telefonumu şarja taktım. Yorganımın altına girdim –çırılçıplak– sonra da ellerimi başımın arkasına koyup tavana baktım.

Bütün gece, bundan neden bu kadar etkilendiğimi merak edip durdum. Huxley'nin konuyu halledeceğini biliyordum. Bütün gece ondan Gemma'nın benim hakkımda hiçbir şey söylemeyeceğinden emin olacağımıza dair mesajlar aldım ama bu güvenceye rağmen kendimi hâlâ tuhaf hissediyordum.

Sanırım bu rahatsızlığımın sebebi karakterime yaptığı saldırıdan kaynaklanıyordu. Gemma gurur duyduğum tek şeye saldırmıştı: İyi bir adam olmak. Kardeşlerimle her birimiz farklı kişiliklere sahiptik.

Huxley huysuz, otoriter, hiçbir şeyi sineye çekmeyen adamdı.

JP komik olan, rahat adam, zaman zaman kışkırtıcı olandı.

Ben de... şey, ben aklı başında olandım; akıl danışılan, iyi adamdım.

Bu yüzden ismimin ağır yalanlarla karalanması çok acı vericiydi. Her türlü eleştiriden kaçabilmek için çok çalışmıştım.

Saygıdeğer.

Güvenilir.

İnsanların güvenebileceği biri.

Çoğunlukla bunu başarmıştım ama bu... bu bana belki de başaramadığımı düşündürüyordu.

Elimi yüzümde gezdirdiğim sırada duvarın diğer tarafından hafif bir tıkırtı geldi.

İşte böylece bir anda yüzüme bir gülümseme yayıldı. Duvara uzanarak parmak eklemlerimle dört kez vurdum.

Tıpkı saat gibi o da dokuz kere tıklattı.

Seni kelimesindeki dört harf için dört vuruş.

Seviyorum kelimesindeki dokuz harf için dokuz vuruş.

Aynı duvarı paylaştığımızdan beri yaptığımız bir şeydi. Kızgın, sinirli ve hatta üzgün olsam da en azından Lia'ya, en

iyi arkadaşıma, yüzümü kolayca gülümsetebilen tek kişiye sahip olduğumu hatırlatıyordu. Onsuz ne yapardım, bilmiyordum.

Bunu düşünmek bile istemiyordum. Hayatımdaki her şeyin dengesi bozulduğunda bile, çok sağlam, çok öngörülebilir bir sabit vardı. Lia.

İkinci Bölüm

LIA

"Günaydın," dedi Brian telefonda. "Bu öğleden sonra annemle öğle yemeği yiyeceğimizi hatırlatmak istedim."

"Evet, merak etme. Oraya on beş dakika erken geleceğim, böylece sadece beş dakika erken geldiğimi söyleyerek eleştirmek zorunda kalmaz," dedim kahve fincanımı elime alırken.

"Kibar ol."

"Ben... Ben-"

"Dün gece ona bizden bahsettin mi?"

Şifonyerimin üzerinde duran nişan yüzüğüne baktım. Hayır, *ona* söylemedim. Brian Breaker'ın hayranı değildi. "Henüz değil. Dün gece iyi bir zaman değildi."

"Lia, en iyi arkadaşına nişanlandığını söylemek için nasıl iyi bir zaman olmaz?"

"Şu anda iş yerinde gerçekten kötü şeyler oluyor. Düşmanca saldırılar gibi. Dün gece öğrenmiş. Ona böyle bir haberi müjdelememin uygun olmayacağını düşündüm."

"Neler oluyor?"

"Önemli şeyler," diye cevap verdim. Brian benim nişanlım olsa da Breaker benim en iyi arkadaşımdı, özellikle de işiyle ilgili mahremiyeti hak ediyordu. "Her neyse, ona yakında söyleyeceğim."

"Tamam." Bir an durakladıktan sonra devam etti. "Ona söylemekten kaçınmanın bir nedeni yok, değil mi?"

"O ne demek?" diye sordum masama doğru ilerlerken. Neyse ki müşterilerim için sözleşmeli çalıştığımdan evden çalışabiliyordum, bu da kendi saatlerim ve alanım olduğu anlamına geliyordu. İnsanlarla aram pek iyi değildi.

"Şu demek, nişanlı olduğun için mutlu olduğundan emin olmak istiyorum. Bir hafta oldu, Lia ve sen ona hiçbir şey söylemedin."

"Şehir dışındaydı. Ona telefonda söyleyecek değildim. Bu yüz yüze yapmak istediğim bir şey."

"Tamam..." dedi usulca, memnun olmadığını anlayabiliyordum. "Brian, ona söyleyeceğim. Sadece bunun bir kutlama havasında olmasını istiyorum. Onun kötü bir ruh hâlinde olduğu ya da şehir dışında olduğu bir zamanda değil. Bizim adımıza mutlu olacak."

"Emin misin?"

"Neden olmasın ki?"

"Bilmiyorum. Evlenme teklif ettiğimden beri garip davranıyorsun."

"Nasıl garip?" Masamdaki sandalyeye oturup yavaşça daireler çizmeye başladım.

"Öncelikle, geçtiğimiz hafta birbirimizi sadece iki kez gördük. Bilmiyorum, nişanlandığımızdan beri birbirimizi daha çok göreceğimizi düşünmüştüm. Mesajlaşmalarımız düzensizdi. Bu yüzden aradım, öğle yemeğine geleceğinden emin olmak istedim."

"Brian, tabii ki geleceğim."

"Bilmiyorum, Lia. Görünüşe göre benimle nişanlanmak istemiyorsun."

"Yapma," dedim sinirlenerek. "Bunların hepsi çok yeni, tamam mı? Her günün işini tek tek hallediyorum." Son yedi gündür aklımda dönenleri kelimelere dökmeye çalışırken duraksadım. "Artık onlar hakkında çok fazla konuşmuyor olabilirim ama ailemi özlüyorum, Brian. Onlar benim dünyamdı.

Burada benimle birlikte kutlama yapıyor olmalıydılar. Plan yapıyor olmalıydılar. Benim için aptalca mutlu olmalıydılar. Ancak artık burada değiller ve bununla baş etmek çok zor. Eğer garip davranıyorsam, üzgün hissettiğim içindir... Bilmiyorum..."

"Ah." Yine sustu. "Özür dilerim, Lia. Bu şekilde düşünmemiştim. Sadece, bilirsin, Breaker'la bu kadar yakın olduğun için aranızda bir şeyler dönüyor olabileceğini düşündüm."

"Brian," diye inledim elimi gözlerimin üzerine bastırırken. "Sana defalarca söyledim, Breaker'la aramızda hiçbir şey yok. Lütfen, lütfen bunu bir sorun hâline getirme. Bunu sana tekrar tekrar söylemek zorunda kalmak istemiyorum. Beni yeterince iyi tanıyor olmalısın, bir şey söylediğimde ciddiyimdir."

"Biliyorum, özür dilerim. Kahretsin, Lia..." Derin bir nefes verdi. "Sadece garip bir hafta geçirdim. Özür dilerim."

"Sorun değil ama öğle yemeğinden önce bilgisayarımı açıp biraz iş yapmalıyım."

"Tamam. Seni seviyorum. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıp masama koymadan önce, "Ben de seni seviyorum," diye cevap verdim. Bir an için telefona bakakaldım, zihnim yarış hâlindeydi.

Brian haklıydı. Kendimi kapatmıştım. Ancak tüm bu olanlara hazırlıksız yakalandım.

Brian'ın evlenme teklif etmesini beklemiyordum. Bunun hakkında konuşmamıştık bile. Birdenbire olmuş gibi hissetmiştim. Beni gün batımı gezisi için bir tekneye çıkarmış, dizlerinin üzerine çökerek evlenme teklif etmişti. Ben de evet demiştim. Çok güzel bir teklifti.

Yüzük çok büyüktü.

Hayatımın en önemli anlarından birinde ebeveynlerimin yanımda olmamasıyla mı, yoksa teklif her ne kadar büyülü olsa da tam olarak bana hitap etmemesiyle mi ya da Breaker'a

söyleyecek kelimeleri bulmakta zorlandığım için mi başa çıkamıyordum, bilmiyordum.

Geçen yıldan beri Brian'la pek anlaşamıyorlardı. Hepimiz aynı odadayken birbirlerine karşı samimi ve dostça davransalar da eskiden sahip oldukları arkadaşlık artık pek yoktu. Bu Brian'ın hatasıydı ancak suçunu kabul etmiyordu. Ben de kendimi araya sokmayı bırakmıştım. Bir kez denemiş elime yüzüme bulaştırmıştım. Brian, Breaker'ı savunduğum için bana sinirlenmişti.

Ancak... Breaker yanlış bir şey yapmamıştı.

Brian yatırım işi yapıyordu. Aslında çok zengin müşterilerle çalışıyordu. Bir gece hep birlikte yemek yiyorduk, Brian da bazı bilgilerin peşindeydi. Breaker ve kardeşlerinin sahip olduğu bazı hisselerde neler olduğuna dair ipuçları bulmaya çalışıyordu. Yenilenebilir enerji alanında değerli hisseler hakkındaydı. Brian'ın bunu yapma şekli biraz iğrençti, içeriden bilgi sızdırma sınırlarını aşıyordu. Breaker, aradığı bilgiyi vermeyince Brian sinirlendi. İşler oradan sonra tuhaflaştı.

Bu konuyu enine boyuna düşünmüştüm. Brian varlıklı bir aileden gelen gururlu bir adamdı. Ailesi tarafından çok yüksek bir standartta tutuluyordu. Bir işi yaparken zorlanıyorsa, ailesinin zamanına değmiyor demekti. Bence müşterilerine fayda sağlamak ve ailesine değerli olduğunu kanıtlamak için büyük işler yapmaya çalışıyordu.

Anne babanıza, her gün kendinizi kanıtlamak zorunda olduğunuz bir hayat yaşamayı hayal bile edemezdim çünkü onların sevgisi en iyi ihtimalle koşulluydu.

Her durumda iyi geçinemiyorlardı ve Breaker'a söylediğimde ne diyeceğini bilmiyordum. Mutlu mu olur, üzülür mü, beni vazgeçirmeye çalışır mı, hiçbir fikrim yoktu. Bunun başlıca nedeni, Brian hakkında pek konuşmamış olmamızdı. Ne zaman takılsak onun hayatımda bir yeri olduğunu unutuyorduk. Böylesi daha iyiydi.

Ne var ki, şimdi... ne halt edeceğimizi bilmiyordum.

Telefonum bir mesajla öttüğünde okumak için aşağı baktım.

***Breaker**: Çörekler sana doğru geliyor. Bu sabah avukatımızla bir toplantım var, yoksa sana katılırdım.*

Gülümseyerek ona geri mesaj attım.

***Lia**: Çörekler ne için?*

***Breaker**: Dün gece gecemizi mahvettiğim için. Kendimi toparlamaya çalıştım ama başaramadım. Üzgünüm, Lia.*

***Lia**: Özür dilemene gerek yok. Arkadaşlar ne içindir? Başka bir zamana alabilir miyiz? Bu cam zarlar beni çağırıyor.*

***Breaker**: Bu akşam ne yapıyorsun? Ben boşum.*

Biraz düşündüm. Teknik olarak bu gece Brian'la takılmam gerekiyordu ama onu öğle yemeğinde görecektim. Ayrıca Breaker'a söylememi istiyordu, o yüzden belki bu gece iyi bir fikir olabilirdi.

***Lia**: Taco getir. Akşam görüşürüz.*

***Breaker**: Eğer taco getirirsem, turşu aromalı olacaklar.*

***Lia**: Evet, ben de senden bunu bekliyordum.*

***Breaker**: Seni alıştırdım.*

***Lia**: Rahat bir kot pantolon giymek gibi.*

Telefonumu yerine koyarken kendi kendime gülümsedim. Her zaman olduğu gibi Breaker'a mesaj atmak –Breaker'la takılmak– çok kolaydı. Ayrıca çöreklere ihtiyacım olduğunu anlıyordu.

Tamam, artık biraz iş yapma zamanıydı.

Üzerimdeki elbiseden nefret ediyordum.

Kesinlikle nefret ediyordum.

Brian bunu bana bir ay önce almıştı. Biraz eğlenmek için dışarı çıkacağımızı söyleyerek beni alışverişe götürmüştü. Yeni aldığı bir çeki bana yeni elbiseler alarak kutlamak istemişti.

Birincisi, elbiselerin büyük bir hayranı değildim. Özellikle de vücudumun her santimine oturan, nefes almak veya yürümek için çok az yer bırakan elbiselerin. Ayrıca bu elbisenin her yerinde çiçekler vardı. Çiçeklere karşı biri değildim. Sadece... bu elbisedekiler küçük çiçeklerdi, bana doksanlı yılların ergenlerinin giyeceği bir şeyi hatırlatıyordu. Üçüncüsü, kısaydı. Tanrım, çok kısaydı. Rüzgârın tam alttan estiği her adım bana Marilyn Monroe hisleri veriyordu.

Ancak Brian benim için almış ve giyip giymeyeceğimi sormuştu, işte buradaydım.

"Lia, vay canına," dedi Brian arkadan yaklaşırken. "Büyüleyici görünüyorsun."

Ona doğru döndüğümde beni kucakladı. Beni sıkarken elini belime sardı.

Önce kendine özgü parfümü –taze ve odunsu– beni sardı, ardından sıkı bir sarılmadan sonra yanağıma hafifçe dokunan dudaklarının ince bir izi geldi.

Uzaklaştığımda yakışıklı yüzüne gülümsedim.

Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırladım. İkiz annesi olduğu için pek dışarı çıkmayan arkadaşım Tanya'yla bir şeyler içmeye gitmiştik. Bana tam arkamda oturan ve gözlerini benden alamayan bir adam olduğunu söylemişti. Dönüp baktığımda Brian bir kabinde oturuyordu, elinde birayla bakışları benim üzerimdeydi. Gözlerimiz kilitlendiği anda yanıma geldi. Arkadaşımla takıldığımı görmüş, bu yüzden araya girmek istememişti. Bunun yerine, bir fincan kahve içmek için bana mesaj atabilsin diye telefon numaramı kendi telefonuna kaydettirdi.

Ertesi gün mesaj atmıştı. Hepsi bu kadar.

Birlikte geçirdiğimiz bir buçuk yılın ardından, hâlâ ilk günkü gibi yakışıklıydı.

"Gerçekten iyi görünüyorsun," diyerek lacivert düğmeli gömlekle eşleştirdiği siyah takım elbisesini çekiştirdim.

"Teşekkür ederim." Elimi tuttu "Buna hazır mısın? Anne çok heyecanlı."

Evet. Anne. Annesine böyle sesleniyordu. Çok resmî. Bu terimi ilk kullandığında gülmüştüm çünkü şaka olduğunu düşünmüştüm. Ancak değildi. Onun için ebeveyne söylenecek hitap anne ve baba*ydı. Benim için de onlar Bay ve Bayan Beaver'dı.

Brian Manchester Beaver.

Ne isim ama.

Eğer onun soyadını da kullanmaya karar verirsem, Ophelia Fairweather-Fern Beaver olacaktım**.

Beaver soyadını almak gerçekten yapmak istediğim bir şey değildi ama bunu yapmazsam Brian'a hakaret etmiş olacağımı da biliyordum. Bilemiyordum. Bu çok fazla düşünmemeye çalıştığım bir muammaydı.

Brian'a gülümsedim. "Çok hazırım."

Elimi kaldırdı ve tam evden çıkmadan önce takmayı akıl ettiğim nişan yüzüğümü öptü. "Sana çok yakışıyor."

Öyle miydi?

Yoksa kendi kişisel Noel *Misfit Toys*** atağımı başlatıyor gibi mi görünüyordum?

---

*b İngilizcede anne ve baba için kullanılan genel hitap şekli, mom ve dad'dir. Karakter burada nişanlısının anne ve baba kelimelerinin sözlük anlamı olan mother ve father kelimelerini kullandığını belirterek açıklama yapmaktadır. –ç.n.

** Amerika gibi ülkelerde kadınlar istedikleri sürece eşlerinin soyadlarını alırlar. –ç.n.

*** 1964 yapımı bir çizgi filmin Noel özel programından gelir. Bu hikâyede, Misfit Toys (uyumsuz oyuncaklar) Noel Baba tarafından dağıtılmaya uygun görülmeyen kusurlu veya farklı oyuncakları ifade eder. Toplumda da bu tabir bulunduğu ortama uyum sağlayamayan, oraya ait olmadığını hisseden insanlar için kullanılır. –ç.n.

"Gel hadi."

Beni *The Pier 1905 Club*'ın kapısına doğru çekti. Malibu kayalıklarında yer alan bu tarihi kulüp sadece zenginler ve ünlüler tarafından biliniyordu. Buraya ilk geldiğimde o kadar gözüm korkmuştu ki Brian'a kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip erkenden kaçmıştım. Brian ve ailesiyle burada beşinci kez buluştuktan sonra, havadaki ağır züppeliğe alışmıştım. Sıkışarak giydiğim elbisem, ben gelmeden önce mucizevi bir şekilde kuruyan ojem ve ayak bileklerimi saran küçük bantlı topuklu ayakkabılarım bu yüzdendi. Breaker beni şu anda görseydi, eminim zar zor tanırdı.

Altın kaplamalı kapılar sessiz görevliler tarafından bizim için açılarak bizi açık mavi çarşaflar, altın ve beyaz mermer fayanslarla kaplı gösterişli lobiye getirdi. Tüm kulübün teması zengin plajıydı. Söyleyebileceğim tek şey buydu.

Yemek alanına doğru döndüğümüzde, "Bay Beaver, anneniz sizi bekliyor," dedi karşılama görevlisi.

"Buraya her defasında en az yarım saat erken gelmesi gerekiyor," diye mırıldandım kısık sesle.

Brian kıkırdadı. "Her zaman ilk gelen olmayı sever."

Bu gayet belli oluyordu. İlk gelen olmak istemesinin nedeni, on beş dakika erken gelseniz de zaman yönetimi konusunda insanı tersleyebilmekti.

Karşılama görevlisi, "Bu taraftan," diyerek bizi yemek odasına yönlendirdi.

Annesiyle her buluşmamızda olduğu gibi yemek alanının arka tarafına ve Bayan Beaver'ın her zaman köşedeki masada oturduğu balkona yönlendirildik.

Her seferinde olduğu gibi beyaz bir şapkayla oturmuş, doğrudan girişe bakıyordu. Önünde kavuşturduğu ellerine ek olarak, içten içe çatık kaşları da sarkmış dudaklarıyla eşleşiyordu.

Brian'ı seviyordum. Hem de çok.

Ancak annesi, beş santimlik topuklu ayakkabılarının üzerinde, şeytanın vücut bulmuş hâliydi.

Masaya vardığımızda, ayağa kalkmaya zahmet etmedi. Brian onun yerine eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Anne, çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Beaver, sesinden bile yüz dolarlık banknotlar akıyordu sanki.

Hani biri zenginmiş gibi konuştuğunda boğazını sıkar, dudaklarını gerer, her kelimesinde onaylamayan bir ton vardır ya. İşte o Bayan Beaver'dı, mutluyken bile.

Brian kenara çekilince öne doğru ilerledim. "Merhaba, Bayan Beaver. Bugün sizi görmek çok güzel," dedim onun sevdiği şekilde başımı sallayarak.

Bakışları önce ayakkabılarıma düştü. Tanrı'ya şükür geçtiğimiz gün pedikür yaptırmıştım, böylece ayaklarımın ne kadar bakımsız göründüğüne dair yorum yapamazdı. Sonra elbisemden yüzüme doğru ilerledi. "Ophelia, seni görmek güzel. Lütfen otur. Konuşacak çok şeyimiz var," dedi dudaklarını nazikçe gererek. Bu onun gülümseme şekliydi.

Görünüşe göre elbiseyi onaylamıştı çünkü alnındaki damarlarından biri patlayacak gibi görünmedi ya da çenesindeki hafif kasılma yoktu. Sonunda doğru yapmıştım.

Brian benim için bir sandalye çektiğinde masadan peçetemi alıp kucağıma katlamadan önce oturdum.

"Çok güzel bir gün," dediğimde Bayan Beaver elimi kaldırmış, yüzüğümü inceliyordu.

"Brian, canım, bunun için sigorta yaptırdın mı?"

"Evet, anne. Aylık temizliğin yanı sıra."

Bayan Beaver onaylarcasına başını salladı. "Güzel." Sonra kucağındaki peçeteyi düzeltmeden önce elimi bıraktı. "Hepimize somon salatası sipariş etme cüretini gösterdim."

Ahh... somon. Bir kere yemiştim, şimdi tek sipariş ettiği şey oydu.

"Menüye bakarak vakit kaybetmek istemedim. Konuşacak çok şeyimiz, yapacak çok planımız var."

"Planlama mı?" diye sordum kafam karışmış bir şekilde.

"Evet, Ophelia. Artık nişanlı bir kadınsın. Bu da düğünü planlamaya başlamamız gerektiği anlamına geliyor."

"Bu kadar çabuk mu?"

Keskin bakışlarını bana dikti. "Ne demek bu kadar çabuk mu? Ophelia, yazın bitmesine sadece bir ay var. Kulüpte beş hafta sonraki cumartesi gecesi boş yer var, yani evet, bu kadar çabuk."

"Bekle, beş hafta içinde evlenmemizi mi istiyorsun?" diye sordum, gözlerim neredeyse yerinden fırlayacakmış gibiydi.

Brian'ın eli güven vermek için elimin üzerinde kaydı. "Anne, bu oldukça hızlı görünüyor."

Bayan Beaver oğluna baktı, sert bakışları nişanlımı oturduğu yerde sindirdi. "Brian, tüm yıl beklemek mi istiyorsun? Beaver ailesi sadece yazın evlenir. Bunu biliyorsun, bu bir gelenek ve sen geç evlenme teklif ettiğin için elimizde sadece beş hafta var."

"Bir yıl beklemenin nesi yanlış?" diye sordum sabırla. "Bu bize her şeyi mükemmel yaptığımızdan emin olmak için zaman verir."

"Brian'ın yeğeni bir yıl sonra çiçekçi kız olamayacak kadar uzun olacak. Fotoğrafları düşünmelisin, Ophelia."

Ah, evet, fotoğraflar. Tanrı korusun, uzun boylu bir çiçekçi kız ortaya çıkıp her şeyi mahvedebilirdi.

"Düğün bu yıl olmalı, hem de beş hafta içinde. Tek seçeneğimiz bu." Su bardağını büzülmüş dudaklarına götürerek kararın nihai olduğunu bildirdi.

"Beş hafta, şey... Sanırım bunu başarabiliriz," dedi Brian ucuz bir çim sandalyesi gibi katlanarak. "Eğlenceli olacak,

değil mi, Ophelia?" Tam adımı sadece annesinin yanında kullanıyordu. Bundan nefret ediyordum çünkü onun ağzından çıkınca kulağa tuhaf geliyordu. Tam adımı kullanmasından hoşlandığım tek kişi Breaker'dı çünkü o sadece özel bir an olduğunda kullanıyordu, annesi zorladığı için değildi.

Anne ve oğul gözlerini dikip bana baktılar. Bir cevap bekliyorlardı, boğazımın beni nasıl sıktığı düşünüldüğünde bulması zor bir cevaptı.

"Ah, üzgünüm." Derin bir nefes aldım. "Tüm bu düğün olayı çok zor, anlıyor musunuz? Bunu ailem yanımdayken yapacağımı sanıyordum."

"Ah canım," dedi Bayan Beaver, soğuk bir şekilde hafifçe elime vurdu. "İşte bu yüzden ben varım. Şimdi." Parmağını arkasına götürerek sanki duvarın derinliklerinde bekliyormuş gibi duran uşağı çağırdı. Uşak elinde kalın, deri ciltli bir dosyayla belirip dosyayı yavaşça Bayan Beaver'ın önüne koydu. "Bu senin planlama kitabın olacak," dedi ve dosyayı bana doğru çevirdi. "İçinde seçilmesi gereken her şey var. Elbette, anne ve babanın artık aramızda olmadığını göz önünde bulundurarak, seçebileceğin düğün türleri için birkaç seçenek sunmayı kendime görev edindim."

Dosyayı açıp bana doğru itti.

"Mekân tabii ki kulüp. Ailemiz yıllardır burada davetler düzenliyor. Bu durum değişmeyecek."

Harika, bu konuda söz sahibi olduğuma sevindim.

"Çiçeklere, renklere ve temaya gelince, bu kararlarda biraz esneklik var."

"Esneklik mi?" diye sordum, sesim her şeyden çok sinirli çıkmıştı.

Beş hafta içinde evlenmek biraz fazlaydı ama sadece küçük bir hareket alanı tanınması... İşte bunu hoş karşılayabilir miydim, bilmiyordum.

"Evet, katılacak çok güçlü insanlar var. Sırf bu nedenle bile görünüşümüzü korumamız gerekiyor."

"Peki ya Brian'la benim istediğimiz ne olacak?" diye sordum. "Ne de olsa bu bizim düğünümüz."

Bayan Beaver'ın çenesi gerilirken, gülümsemesini jilete dönüştürüp zekice bir sözle her türlü hayali yıkmaya hazır hâle getirdi. "Ophelia, Beaver ailesiyle evlenmenin önemini anlamalısın. Bu sıradan bir düğün değil, bu bir statü gösterisi. Bu, ailemizin sahip olduğu statüyü kazanmak için elde ettiği *pek çok* başarıyı sergilemesinin bir yolu. Her bir ayrıntı, sosyal çevremizdeki yerimizi elde etmemize göre seçilecek. Mütevazı bir hayattan geldiğini anlıyorum ancak yakında bir Beaver olacaksın, bazı beklentilerin karşılanması gerekiyor."

Bana doğru eğilerek, "Bu sadece bir parti, Ophelia. Ne tür çiçeklerin seçildiğinin ne önemi var ki?" dedi Brian.

"Benim için önemli," dedim duygusallaştığımı hissederek. Ayrıca şunu söylemeliyim ki Beaver ailesi duygularıyla hareket etmezdi.

"Şimdi, şimdi." Bayan Beaver tekrar elimi okşadı. "Olay çıkarmana gerek yok." Dosyayı kapattı. "Düğünle ilgili bazı isteklerin olduğunu anlayabiliyorum, özel gününü mahvetmek istemiyorum. Şuna ne dersin, adım adım ilerleyelim. Buluşup seçenekleri keşfedebiliriz, oradan devam ederek kararını verebilirsin."

"Çok naziksin anne," dedi Brian. Annesinin kıçına o kadar bağlıydı ki sözlerini neredeyse duymuyordum.

"Ben anlayışlı bir kadınım," dedi Bayan Beaver. "Gelinimizin yeni ailesiyle arasının bozulmasını istemem. Ne dersin, Ophelia? Benimle toplantıları idare edebilir, bazı kararlar alabilir misin?"

Boğazımdaki sıkışıklığı yutkunarak bastırıp başımı salladım çünkü gerçekten başka seçeneğim var mıydı ki? Bayan Beaver düğünün beş hafta içinde olmasını istiyordu. Brian bizim için

elini masaya vuramayacaktı çünkü hâlâ bir ana kuzusuydu, bu yüzden bu plana uymaktan başka seçeneğim yok gibi görünüyordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Bence bu iyi olur."

"Harika," dedi Bayan Beaver en ufak bir heyecan göstermeden. Bir anda parmağını şıklattı, ardından salatalar önümüze kondu. "Şimdi yiyelim."

Brian elimi tutup bana ışıl ışıl gülümserken annesi çatalını kaldırıp somonunu yavaşça kesti.

Aşk için yaptığımız şeyler...

"Tekrar teşekkürler, Lia," dedi Brian beni daireme kadar geçirirken. Kulüpte geçirdiğimiz uzun sürenin ardından, bir düğün organizatörü bize mekânları gezdirirken iki saat daha orada dolaştık. Beklendiği gibi Bayan Beaver önderliği ele aldı. Davet ve kokteyl saatinin yanı sıra akşam yemeğinin nerede olması gerektiği konusunda da kendi fikirleri vardı. Dans pisti mütevazı olacaktı, insanların slow dans şarkılarına katılmasına yetecek kadar yer olacaktı –ona göre düğünümüzde çarpışma ve sürtünme olmayacaktı– sonra elbise değişimi yapacağım gelin odasını işaret etti.

Kaç gelinlik giymemi planladığını sorduğumda, en az üç dedi, sanki hayatında duyduğu en saçma soruymuş gibi.

Üç gelinlik mi? Bir kişi, nasıl olur da üç farklı gelinlik seçme kapasitesine sahip olabilirdi? Bayan Beaver tören gelinliği, düğün gelinliği ve tabii ki veda gelinliği –binadan çıkarken giydiğim elbise– olduğunu belirtti. Bir sürü gereksiz masraf. Oradan ayrıldığımızda saat beşi geçmişti ve ben eve dönmek için acele ediyordum.

Kulübe Uber ile gitmiştim çünkü Brian, her zaman beni eve getirmeyi severdi. Tahmin ettiğim gibi bugün de beni eve götürmek istedi.

"Ne için teşekkürler?" diye sordum kapıma ulaşıp ona doğru döndüğümde.

"Büyük düğün olayının muhtemelen istediğin şey olmadığını biliyorum ama bu annem için önemli."

"Evet, bunu anlayabiliyorum." Dudaklarımı birbirine bastırırken, takım elbisesinin ceketinin yakasını çekiştirdim. "Tüm bunların gerekli olduğuna emin misin? Gerçekten böyle görkemli bir düğün yapmak zorunda mıyız? Belki kaçarak falan evlenebiliriz?"

"Lia, annem beni kesinlikle öldürür. Ben onun küçük oğluyum, çocukları arasında evlenecek son kişiyim. Kaçmama izin vermez," dedi homurdanarak.

"Biliyorsun, Brian," dedim baştan çıkarıcı bir sesle, elimi göğsünde gezdirdim. "Yetişkin olmanın en güzel yanı, kendi kararlarını verebiliyor olman."

Beni kapıma doğru hafifçe bastırıp elini kalçamda gezdirdi. "Evet ama karar beni gerçekten rahatsız etmediğinde. Bu konuda tartışmaya girmeyeceğim."

"Peki benim bir önemim yok mu?" diye sordum.

Yanağımı okşadı. "Tabii ki önemlisin, Lia ama düğün meselesinin senin için o kadar önemli olmadığını da biliyorum."

"O gün bizim günümüz olduğu için ikimiz için de önemli olmalı."

Dudaklarını benimkilere yaklaştırdı, kısa bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. "Hayatımızın geri kalanında her şeyi istediğimiz gibi yapmak için zamanımız var. Bu sadece bir gün, Lia. Ayrıca çok güzel olacak, biliyorsun annem başka türlü olmasına izin vermez. Ona güven, tamam mı? En mükemmel olanı düşündüğünden emin olabilirsin."

Asansör sesini duyduğumda iç çektim. Tam kafamı kaldırıp Brian'ın omzunun üstünden baktığımda asansörün kapılarının açıldığını ve Breaker'ın yüzünün göründüğünü gördüm.

İçimde panik yükseldi, hemen Brian'm dikkatini çekerek fısıldadım. "Breaker az önce geldi. Bu gece ona nişandan bahsedeceğim. Lütfen bir şey söyleme." Kelimeler ağzımdan o kadar hızlı dökülüyordu ki neredeyse kendim bile anlamıyordum.

"Bu gece mi?" diye sordu. "Senin evine gidip kutlama yapabiliriz diye düşünmüştüm."

Evet, bu olmayacaktı. Brian'la dairemde "kutlama" yaptığım tek zaman Breaker'ın şehir dışında olduğu zamanlardı. İhtiyacım olan son şey en iyi arkadaşımın kutlamalarımızı paylaştığımız ortak duvardan duymasıydı. Ayrıca, garip bir şekilde Brian'ın "kutlama" yapamayacak kadar yorgun olmadığı tek zaman benim evimde olduğu zamanlardı.

"Üzgünüm ama bu gece takılabileceğimize söz vermiştim. Bunu telafi edeceğim. Cuma günü minik bir valizle gelip tüm hafta sonunu seninle geçireceğim. Tamam mı?"

Sinirden kaskatı kesilip beni bıraktı. "Brian, lütfen. Kızma."

"Hayır, anladım." Ceketini düzeltti. "Ama bu hafta sonu benimsin."

"Söz veriyorum," diyerek elimi boynunun arkasına dolayıp, onu öpmek için kendime çektim. Tabii ki niyetim basit bir öpücüktü ama Brian işi şova dökmek için dilini de ekleyerek bir gösteri yaptı. Geri çekildiğinde, Breaker birkaç adım ileride durmuş, elindeki paket yemekle sabırla bekliyordu.

Brian dönüp Breaker'a gülümsedi. "Seni görmek güzel, dostum. New York nasıldı?"

"Güzel," dedi Breaker, iyi bir adam gibi gözükerek Brian'dan ne kadar hoşlanmadığını zerre kadar belli etmiyordu. Bunu yüzüme karşı hiç söylemedi ama Breaker'ın birinin yanında olmaktan ne zaman hoşlanıp ne zaman hoşlanmadığını

anlayabiliyordum. Birinden hoşlanmadığında şimdiki gibi bu sahte havayı yaratıyordu. Yalnızca ağzının sağ tarafı yukarı kalkacak şekilde sahte bir gülümseme yapıyordu. Brian'a her defasında böyle gülümsüyordu. "Geri döndüğüme sevindim. Batı Yakası'nı tercih ederim."

"Bilemiyorum. Şehirde burada bulamayacağın bir şeyler var. Kim bilir, belki bir gün Büyük Elma'ya* gideriz, değil mi, Lia?"

Ahh, sırada ne vardı?

Breaker'ın gözleri, bununla ne demek istediğine dair sorularla birlikte benimkilere kaydı, açıkçası hiçbir fikrim yoktu. Aracı rolü oynamaya çalışmak yerine, "Bu hafta sonu görüşürüz, tamam mı?" dedim Brian'a.

Brian başını sallayıp beni bir kez daha öptü. "Beni bu gece ara. Bu hafta sonu ve planlarımız hakkında konuşmak istiyorum."

"Tamam."

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." El salladım, Brian da asansöre doğru ilerleyerek aşağı düğmesine basıp elini cebine soktu.

O, hızla asansöre bindiğinde kaşlarını kaldırmış Breaker'a döndüm. "New York'a mı taşınıyorsun?" diye sordu.

"Ne?" Neredeyse bağıracaktım. "Hayır!" Başımı salladım. "Hayır. Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Emin misin? Şu anda biraz garip görünüyorsun."

Parmağımdaki dev buz pistini saklamaya çalışıyordum.

"Eminim. Sanırım bu sadece hazırlıksız bir yorumdu. Taşınmıyoruz." Kapıma doğru dönüp kilidini açtığımda ikimizi de içeri girdik.

"Tamam çünkü bu benim için iyi olmaz. Yani, taşınırım ama Batı Yakası'nı seviyorum."

"Ben de seviyorum."

* New York için kullanılan bir takma addır. –ç.n.

Ben eşyalarımı yerleştirirken o da yiyecekleri mutfak tezgâhıma bıraktı ve paket servis kutularını çıkardı. "Güzel görünüyorsun, bu arada." Gözlerini üzerimde hissettiğimde bu elbisenin içinde kaybolup gitmek istedim.

"Bu elbise bana göre değil. Çok kısa."

"Tarzın olmayabilir ama yine de iyi görünüyor. Olay neydi?"

Yüzümü ona döndüm ve ellerimi arkama koydum. "The Beave ile öğle yemeği."

Bu lakabı onunla ilk karşılaşmamızdan sonra bulmuştuk. Kullanırken dikkatli oluyordum çünkü Brian'ın yüzüne karşı annesine yanlışlıkla The Beave diye hitap etmek istemiyordum. Bunun bana ağır bir kaş çatma, uzun bir ders ve bolca özür kazandıracağından emindim. Adam annesini seviyordu. Bunda yanlış bir şey de yoktu. Sadece ne yapmamanız gerektiğinin bilincinde olmalıydınız.

"Ah... kulüpte mi?" diye sordu Breaker serçe parmağını kaldırırken kibirli bir sesle.

Breaker bir milyarderdi. Beaverları utandıracak kadar çok parası olmasına rağmen parası varmış gibi davranmıyordu. Elbette, en zengin kumaştan, en mükemmel şekilde dikilmiş takımları giyiyordu. Saatleri daha çok pahalı mücevherlere benziyordu ve saç kesimi olması gerekenden çok daha pahalı olabilirdi; ama sırf benim karşılayabileceğim kira sadece bu kadar olduğu için benimkinin yanındaki bir dairede, mütevazı bir şekilde yaşıyordu. Kardeşleriyle birlikte Flats'te yaşayabilirdi. Malibu'da bir sahil evi olabilirdi, hatta şehir merkezinde bir çatı katı bile olabilirdi ama o burada yaşamayı seçmişti.

"Evet, kulüpte."

"Yine somon salatası mı aldın?"

"Evet. İlk, ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci kez yaşadığım kadar korkunçtu."

Hafifçe kıkırdadı. "Bir dahaki sefere siparişini verdikten sonra özür dileyerek garsonlardan sana hamburger getirmelerini iste."

Dehşet içinde göğsümü tuttum. "Garsonların terslenmesi riskini mi alayım? Hayır, teşekkür ederim. Somon balığının acısını çekmeyi tercih ederim."

"Sen gerçek bir Jeanne d'Arc'sın, bunu biliyor muydun?"

"Çabalıyorum. Tamam, hızlıca üstümü değiştireceğim çünkü bunun içinde rahat oturamıyorum, yoksa sana iç çamaşırımı göstereceğim."

"Daha önce sayısız kez görmedim zaten."

"Kazara! Beni arsız bir kadın gibi gösteriyorsun."

"Cadılar Bayramı, beş yıl önce, o hizmetçi kıyafetini giymiştin. Sanırım o gece iç çamaşırını birbirimizi tanıdığımız onca yılın toplamından daha fazla görmüştüm."

"Ah, affedersin, bayım. O hizmetçi kıyafetini giydim çünkü seninle girdiğim iddiayı kaybettiğimde bunu seçtin. Benim seçimim olsaydı, eritilmiş tereyağlı tost parçası olarak giderdim. Yemek gibi giyinmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Evet ama hizmetçi kostümü daha eğlenceliydi."

"Senin için... seni sapık."

Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Son kez söylüyorum, sapıklık yaptığım için değildi. Nefret edeceğini bildiğim içindi."

"Vay canına, sen harika bir en iyi arkadaşsın."

Genişçe gülümsedi. "Biliyorum."

Kıkırdayarak yatak odama gittim, elbiseyle topuklu ayakkabıları çabucak çıkarıp pofuduk siyah terlikler, pamuklu şort ve gizemli bir cinayet temalı tişört giydim. Saçlarımı topuz yapıp nişan yüzüğüme baktım. Takmalı mıydım, yoksa önce ona mı söylemeliydim?

Karar vermeye çalışırken alt dudağımı kemirdim. Beş hafta, çok yakın bir tarihti. Şimşek hızında bir süreydi. Tabii

ki Brian'la evlenmek istiyordum, onu seviyordum ama beş hafta mı? Evleneceğim gerçeğini kafamda zar zor oturtabiliyordum.

Yüzüğü çekiştirip parmağımdan çıkardım. Sanırım en iyisi yüzükle mutfağa dalmak değil de bu fikri konuşmanın içine yedirmekti.

Yüzüğümü şifonyerin üzerine koydum, sonra Breaker'ın masaya içecek ve bir sürü peçete koyduğu mutfağa geri döndüm, onlara ihtiyacımız olacaktı.

Breaker *taco*'ları köşedeki yerel bir yemek kamyonundan almıştı. Yaptıkları *taco de birria* o kadar güzeldi ki kendimi tutmasam muhtemelen her gece alırdım. Ancak eti içinde pişirdikleri özel sosla birlikte gönderdiklerinden, ortalık batıyor ve tonlarca peçeteye ihtiyacımız oluyordu.

"Ahh, çok güzel kokuyorlar."

"Evet, öyle. O yüzden kıçını kaldırıp buraya gel ki yemeğe gömülebileyim."

Karşısına oturdum. "Bensiz de başlayabilirdin."

"Asla yapmadığımı biliyorsun. Aksine, ben bir centilmenim ve her zaman beklerim."

"İki ay önce *cheesecake* getirdiğimde beklememiştin."

"Ah, *cheesecake*."

"Çok doğru. Tüm tatlılar zaafın." Ben bir *taco* aldığımda o da aldı. Sonra *taco*'ları satın aldığımız her seferde olduğu gibi yemeğe kadeh kaldırmak için "tokuşturduk" ve ardından sosa batırdık. Büyük bir ısırık alıp çiğnedim.

Birkaç saniye sonra, "Öğle yemeği nasıldı?" diye sordu.

Yutkunarak cevap verdim. "Bilirsin işte, hep aynı şeyler."

Taco'sunu ağzına götürmek üzereyken durakladı, çıtır çıtır, ızgara tortilladan sos damlıyordu. "Neden benden bir şey saklıyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Ne? Saklamak mı? Ha! Hayır, ben bir şey saklamam." Mor çerçeveli gözlüklerimi gözüme ittirip kıkırdadım. "Senden

neden bir şey saklayayım ki? Bu çok anlamsız. Sana her şeyi anlatıyorum."

"Saçmalıyorsun."

"Hayır, saçmalamıyorum. Kendimi savunuyorum. Neden senden bir şey saklayayım ki?"

Taco'sunu tabağa bırakıp doğruldu. "Kesinlikle bir şeyler saklıyorsun."

"Suçlayıcı bakışlarından hoşlanmıyorum."

"Ben de neler olup bittiğini söylemenin kaçınılmazlığını uzatmandan hoşlanmıyorum." Başını salladı. "Devam et, dökül."

Beni çok iyi tanıyordu. Uzatmamım anlamı yoktu. Bütün gece buna devam edecekti, bu yüzden *taco*'mu yere bırakıp gözlerinin içine baktım.

"Hayatımda bir şeyler gelişti."

"Tamam," dedi son heceyi uzatarak.

"İşleri biraz değiştirecek bir şey."

Alnı kırıştı. "New York'a taşınıyorsun, değil mi?"

"Hayır! Taşınmıyorum, sadece... ilişki durumumu değiştiriyorum."

Kaşları kalktı. "Brian'dan ayrılıyor musun? Teşekkürler-"

"Hayır, evlenme teklif etti ve evleniyoruz."

Breaker'nın ağız açık kaldı. "Evleniyor musun?"

"Beş hafta içinde," dedim ürpererek.

"Beş hafta mı?" diye sordu. "Yani... *beş hafta* mı?"

"Evet."

Geriye yaslandı, tamamen şok olmuş hâldeydi. Evet, anlıyordum. Ben de şaşkındım.

"Çabuk olduğunu biliyorum ama The Beave kulüpte evlenmemizi istiyor. Boş yer varmış, ailesi her zaman yazın evlenirmiş ve gelecek yıl Brain'ın yeğeni çok uzun olacağı için olmazmış. Yani evet, beş hafta."

"Vay canına." Peçetesiyle ağzını silip masanın üzerine attı. "Çok fazla bilgi yükledin. Evlenme teklifini bugün mü etti?" Gözleri elime takıldı. "Yüzük nerede? Sana yüzük aldı, değil mi?"

"Evet, yatak odamda."

"Neden?"

"Seni şok etmek istemedim. Bir hafta önce evlenme teklif etti. Sana şahsen söylemek istedim. Kızdın mı?" Yine ürperdim, kalbim bir dakikada bir kilometre atıyordu.

"Neden kızayım ki?"

"Anlarsın işte, bir hafta önce olmasına rağmen sana söylemedim. Brian'dan pek hoşlanmadığını da biliyorum."

"Yine de o senin en sevdiğin kişi, bu yüzden ben de ondan hoşlanıyorum," dedi Breaker ama yalanı havada kaldı. Ses tonunda neredeyse sıfır heyecan vardı. "Bana yüzüğü göster," derken sanki acı tat alıyormuş gibi yutkundu.

"Görmek ister misin?" diye sordum, aramıza garip bir gerginlik girdiğini hissediyordum.

Aslında benim adıma mutlu olduğunu biliyordum. Tüm bunların benim için olduğu gibi onun için de birdenbire ortaya çıktığını biliyordum. Yine de gülümsüyor ve çabalıyordu, bu da sadece kendimi daha kötü hissetmeme sebep oluyordu.

"Evet, bana yüzüğünü göster."

"Tamam." Odamdan yüzüğü kapıp yemek alanına döndüğümde Breaker'ın avucuna bıraktım. Yüzüğü parmağıma takmamış, direkt ona vermiştim.

"Vay canına, bu çok hoş," dedi gözlerini bana doğru kaldırırken, muhtemelen tepkimi ölçmeye çalışıyordu. "Tak şunu."

Bana geri verdiğinde parmağıma taktım.

"Sana çok yakışmış, Lia," dedi usulca. İşte benim en iyi arkadaşım. Bu yüzüğü takarken hiç de rahat olmadığımı

muhtemelen bilmesine rağmen kendimi rahat hissetmemi sağlayacak her şeyi söylerdi.

"Benim seçeceğimden farklı," diye itiraf ettim.

"Bu onu daha az güzel yapmaz." Gülümseyerek ayağa kalktı. "Buraya gel."

Ayağa kalktığımda beni kucakladı. Başımı göğsüne yasladım, güçlü kolları beni sardı. Her şey çok hızlı geliştiği için mi, yoksa o çok iyi davrandığı için mi bilmiyordum ama duygularım beni ele geçirdi ve gözlerim sulanmaya başladı. Bu yüzden ben de ona daha sıkı sarıldım.

"Senin adına mutluyum, Lia." Başımın üstünü öptü. "Beş hafta kısa bir süre ama eminim harika olacak."

Boğazım düğümlendi, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye hazırdı. Beni ağlarken görmesini istemiyordum. Bırakın Breaker'ı, kimsenin önünde duygusal olmaktan hoşlanmazdım ama bu, olmasını engelleyebileceğim bir şeymiş gibi görünmüyordu.

Breaker ağzımdan hafif bir hıçkırık kaçtığını duyar duymaz aramıza mesafe koyarak yüzüme bakmak için dizlerinin üzerine eğildi. Gözlüklerimin altından gözlerimi kuruladım ama artık çok geçti.

"Hey," dedi sessizce. "Neden ağlıyorsun?"

"Ben... Sanırım şu an tüm bunlar, benim için çok fazla."

"Buraya gel." Elimi tutup beni kanepeye götürdü. Birbirimize bakacak şekilde oturduk. "Konuş benimle. Neler oluyor? Evlenmek istemiyor musun?"

"Hayır, yani... İstiyorum. Sadece, bunu beklemiyordum. Brian ve ben evlilik hakkında hiç konuşmamıştık, o yüzden evlenme teklif ettiğinde hazırlıksız yakalandım. Sonra bugün öğle yemeğinde her şey çok hızlı gelişiyormuş gibi hissettim. The Beave en az üç elbise giymemi istiyor, bence bu para israfı. Brian annesine karşı gelmiyor ve yüzük de... vay canına, çok

büyük. Ben hep şu üç pırlantalı geçmiş, şimdi ve gelecek yüzüklerinden istemiştim. Bir de sen varsın. Sana söylemekten çok korkuyordum çünkü Brian'm en sevdiğin kişi olmadığını biliyorum-"

Sakinleştirici bir tonda, "Seni burada durdurmama izin ver," dedi Breaker. "Benim hakkımda ya da bu durumda ne hissettiğim konusunda endişelenmene gerek yok, tamam mı? Benim duygularım, düşüncelerim, fikirlerim önemli değil. Önemli olan tek şey senin nasıl hissettiğin ve ne istediğin." Elimi sıktı. "Peki sen nasıl hissediyorsun?"

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Üzgün. Doğru... değil gibi. Brian'ı sevmediğimden değil –çünkü seviyorum– ama tüm bunların tuhaf olduğunu düşünüyorum. Eskiden ailemle bugün hakkında konuşurdum ama orada olmayacaklar. Her şey çok hızlı gelişiyor, bilemiyorum. Bana evlenme teklif edildiğinde farklı hissetmeyi beklemiştim."

"Belki de henüz anlamamışsındır. Neler olduğunu anlaman biraz zaman alabilir."

"Belki." Bakışlarımı yere indirip parmağımı kanepenin kumaşı üzerinde gezdirdim. "Kızgın değil misin?"

"Lia." Çenemi kaldırdı, böylece ağlamaklı mavi gözlerine bakmak zorunda kalmıştım. "Sana kızgın olsaydım çok iyi bir arkadaş olmazdım, değil mi?"

"Sanırım."

"Bu heyecan verici, tamam mı? Brian evlenme teklif etti ve sen evleniyorsun. Bir gülümseme göreyim."

Acınası bir gülümseme denerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Kıkırdadı. "Bu çok üzücü."

"Deniyorum. Sanırım yeni haberleri vermekle ilgili bir sorunum yoktu, sadece sana söylemeyi bekliyordum. Ancak bugün öğle yemeğinde, The Beave tarafından sağdan soldan ezildiğimi hissettim. Sosyal statüleri nedeniyle düğünün aileleri

için önemli olduğunu biliyorum ve onlar söz konusu olduğunda her şey görünüşe ayak uydurmakla ilgili. Oysa tüm bunlarda benim de söz hakkım olmalı, değil mi?"

"Evet, Lia. Bu senin düğünün. Ne olacağı konusunda söz sahibi olmalısın."

"O etraftayken paspas gibi oluyorum. Fikrimi söylemek zor oluyor, anlıyor musun?"

"Güçlü kişiliklerin üstesinden gelmek zordur, bunu anlıyorum. Her gün kardeşlerimle uğraşıyorum."

"Tarih ve düğünün nerede yapılacağı konusunda zaten sıkıştırıldım, karara karşı çıkmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Sanırım sonunda tüm bu olanlara içerleyeceğim çünkü itilip kakılacağım, bu da işin heyecanını kaçırıyor."

"Bu anlaşılabilir bir şey. The Beave olmadan karar verebilir misiniz?"

Ona bir bakış attım. "Böyle bir şey asla olmaz. Zaten randevuları ayarladı bile."

"O zaman... beni de yanında götür," dedi Breaker. Önerisi beni güldürdü.

"Hadi, Breaker, ciddi ol."

"Ciddiyim, seninle gelebilirim. Şu anda yapacak bir şeyim yok. İşten uzak kalmak zorundayım. Bu beni meşgul edecek bir şey olabilir," dedi sırıtarak. "Belki düğün planlayıcın olabilirim."

"Aman Tanrım, dur." Onu ittim.

"Ya da nedimen... Ooo, nedi-men*. Ya da daha iyisi, baş nedimen."

"Saçmalamayı keser misin?"

Kaşlarını çattı. "Baş nedime unvanını alabilecek, benim bilmediğim başka bir en iyi arkadaşın var mı?"

Duraksadım ve biraz düşündüm. "Pek sayılmaz, hayır. Sanırım bunu hiç düşünmemiştim."

---

* Maid of honor ve man of honor olarak kelime oyunu yapılmaktadır. -rdk.n.

"Biliyor musun, eğer şanslıysan düğünün için bıyığı geri getirebilirim," dedi hafifçe kıkırdayarak.

Yüzünü ittim. "Aklından bile geçirme."

Üçüncü Bölüm

BREAKER

Sabah çiyi her bir çimen yaprağına yeni yeni tutunurken ve güneş ufukta yükselmeye başlayıp günü ısıtmaya başlarken JP'nin evinin kapısında volta atıyordum.

Dün gece yaklaşık bir saat uyuyabilmiştim. Şanslıysam bir.

Lia'yı sakinleştirip *taco*'larımızı bitirdikten sonra birkaç tur cam *Yahtzee* oynadık ama ikimiz de dikkatimizi vermiyorduk. Sanırım ikimizin de aklı başka yerlerdeydi. Geceyi bitirdik ve ben yatağa gittiğimde o duvara vurdu, ben de karşılık verdim... sonra da uyumadım.

Zihnim tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Nişanlanmıştı... Brian'la.

İlişki durumunu değiştireceğini söylediğinde, gerçekten ondan ayrılacağını düşündüm. Lanet olsun, neredeyse TANRIYA ŞÜKÜR diyecektim! *Bu kelimelerin ağzımdan uçmasına izin verseydim ne olurdu, düşünebiliyor musunuz?* Tam söyleyecekken sözümü kesmişti. Ayrıca ben geldiğimde koridorda öpüşüyorlar mıydı? Evet ama vücut dili her şeyi anlatırdı, o an Brian ona doğru eğilirken Lia hafifçe uzaklaşmıştı. Bu öpücük tamamen Brian'a aitti.

Ancak gelin görün ki geleceğimizde bir ayrılık değil, bir düğün vardı ve bu beni... lanet olsun, garip hissettiriyordu.

O Brian'dı. Adam Lia'yı mutlu etse de onu anlamıyordu. Lia'yı benim tanıdığım gibi tanımıyordu. Tanısaydı ona, Mars'tan bile görünecek kadar büyük bir nişan yüzüğü almazdı. Ya bana, en iyi arkadaşına sorardı ya da bilirdi. Milyon yıl geçse de onun için o yüzüğü seçmezdim veya anne babasının ölümünden sadece bir buçuk yıl sonra, beş hafta içinde evlenmesi için ona baskı yapmazdım.

Evet, Brian onunla cenazelerinden bir hafta sonra tanışmıştı. Lia'nın anne ve babası gece geç saatlerde trajik bir helikopter kazası geçirmişlerdi. Annesi çarpma anında ölmüş, babası ağır yaralanmış ve ameliyat sırasında ölmüştü. İki hafta sonra Brian onu bir barda görmüştü. Hassastı, üzgündü ve teselliye ihtiyacı vardı, tüm bunları Brian'da bulmuştu.

Yine de ailesinin kaybıyla başa çıkmakta zorlanıyordu ve Brian'm bunu dikkate aldığını sanmıyordum. Tek derdi annesinin onun için belirlediği şartları yerine getirmekti.

Başarılı bir işin olsun.

Güzel bir ev al.

Makul bir kadınla nişanlan.

Süslü bir düğün yap.

Torunlarını teslim et.

O bir yörüngedeydi ve Lia'nın da aynı yörüngede olup olmadığından emin değildim.

Ancak ben kimdim ki ona bir şey söyleyecektim?

Tam kapı açılırken saçımı çekiştiriyordum. JP'nin üzerinde şorttan başka bir şey yoktu. Saçları darmadağındı. Beni öldürmeye hazır görünüyordu.

Verandaya koyduğum çörek kutusunu elime aldım. "Kahvaltı getirdim."

"Dostum." Gözünü ovuşturdu. "İşe gidemiyor olman beni rahatsız etmen gerektiği anlamına gelmiyor."

"Bu işle ilgili değil. Seninle konuşmam gerek."

"Sana tüvit kumaştan bir *boxer* yapan psikopatla mı ilgili?"

"Çuval beziydi ve hayır. Bu Lia ile ilgili."

"Lia?" diye sordu, şimdi canlanmış, yüzünde bir gülümseme belirmişti. Benim bitkin duruşuma, gözlerimin altındaki torbalara baktı. "Kahretsin, sonunda onu sevdiğini fark ettin."

Yüzüm düştü.

Bacağımı geri çekerek, "Bu bokla senin sikini tekmelerim," dediğimde JP hızla yoldan çekildi. "Bunun ona karşı *platonik* duygularımla hiçbir ilgisi yok. Anladın mı?"

"Elbette." Yine gülümsedi ve kapıyı iterek açtı. "Umarım o torbada bir *cronut** vardır. Canım bir tane çekti."

"Var ama bana hıyarlık edersen elde edemezsin."

"Dostum, evimde olan sensin. Sana istediğim gibi davranabilirim."

Merdivenlerin başında Kelsey, üzerinde bir bornozla ve saçları dağınık hâlde aşağıya seslendi. "Kim o?"

"Breaker," dedi JP. "Lia hakkında konuşması gerekiyormuş."

Tam kafamı kaldırdığımda Kelsey'nin yüzünde bir gülümseme gördüm. Bir şey söyleyemeden sözünü kestim. "Hayır, ona karşı bir şey hissetmiyorum. Bu farklı bir şey."

Gülümsemesi duraksadı. "Ah, tamam. Saçımı toplayayım, hemen geliyorum. Başka bir kızın daha fikrini almak için Lottie'yi çağırmamı ister misin?"

Tam hayır diyecekken bir kez daha düşündüm. Başka bir kızın daha fikrini almanın zararı olmazdı. Lottie ve Huxley, JP ve Kelsey'nin tam karşısında oturduklarına göre, bu iş görürdü.

"Tabii, ona çörek getirdiğimi söyle."

"Eminim birkaç dakika içinde burada olur."

Kelsey odaya doğru giderken ben de mutfağa, bir fincan kahve yapmaya başlayan JP'nin yanına gittim.

"Huxley'nin yerine benim evime gelmiş olmana şaşırmadım."

---

* Kruvasan ve donut birleşimi tatlı bir yiyecektir. –ç.n.

"Huxley ve Lottie'yi duvara yaslanmış sevişirken gördükten sonra dersimi aldım. Sıkılmış kıçının görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum."

"Kelsey ve ben de duvarlara yaslanıp sevişiyoruz."

"Farkındayım. Tek fark, eğer Kelsey'yle seni basarsam, buna sadece gülersin. Huxley bir hafta boyunca sessiz kalır, ardından karı koca arasındaki mahremiyet hakkında ders verir."

"Hâlâ oldukça gergin, değil mi?" diye sordu JP. "Lottie'yle evlendikten sonra biraz gevşeyeceğini düşünmüştük ama gerçekten de bir türlü gevşeyemiyor."

"Onun durumunda, kazık artık kalıcı hâle geldi*."

JP, kıkırdayarak kahve makinesini çalıştırdı ve herkes için büyük bir demlik hazırlamaya başladı. Ayrıca belki isteyen olur diye *espresso* makinesinin tüm malzemelerini de hazırladı.

"Tabak getirmemi ister misin?" diye sordum.

"Evet, bir işe yarasan iyi olur."

"Sadece basit bir evet yeterli olurdu," diye cevap verdiğim an Kelsey mutfağa girdi. Bir şort ve JP'nin gömleklerinden birini giymişti. O bornozun altına bir şey giymediğine hiç şüphe yoktu.

"Lottie birazdan gelir. Çörek dedim, o da koştu. Huxley'den emin değilim, Lottie yataktan fırladığında hoşnutsuzluk içinde inlediğini duydum." Şaşırtıcı değildi, Huxley Lottie'yi çok sahipleniyordu. Ayrıca JP de Kelsey'ye karşı çok sahipleniciydi.

Ben... şey, hayatımda sahiplenecek kadar önemsediğim kimse olmamıştı. Erkek kardeşlerimin kızları bulmalarını ve onlarla evlenmelerini izlemenin beni kıskandıracağını, gidip kendime birini bulmak isteyeceğimi düşünürdünüz ama ben hâlimden memnundum. Sırf herkes öyle yapıyor diye aşkı bulmak için baskı hissetmek istemiyordum. Gördüğüm kadarıyla, o özel kişi hayatıma girdiğinde, onu tanıyacak ve asla gitmesine izin vermek istemeyecektim.

* "Kazık yutmuş gibi" deyimine gönderme yapılıyor. –ç.n.

Ön kapı açıldı ve geniş giriş kapısından Lottie'nin sesi yankılandı. "Çörekler, ağzıma girin!"

Tam omzumun üzerinden baktığım sırada Lottie'nin atlet ve bisiklet şortuyla içeri daldığını gördüm. Saçları da dağınıktı. Arkasından pek de mutlu görünmeyen Huxley geliyordu.

"Sabah sabah, neden bu kadar erken toplanıyoruz?" diye sordu Huxley yanıma gelip elini adanın üzerine koyarken. "İşle mi ilgili? Seninle bu işe girmeyeceğim. Ekip kapsamlı bir soruşturma yürütürken sen ortalarda olamazsın."

"Mesele iş değil," dedim Huxley'ye.

"Lia hakkında," diye fısıldadı JP liseli kızlar gibi. Hemen kaşlarımı çatarak ona baktım ve ellerini kendini savunurmuş gibi kaldırmasına neden oldum. "Ondan hoşlandığınla ilgili bir şey söylemedim."

"Fısıldaşmak da yok."

"Tanrım, çok mu hassas?"

"Lia'ya neler oluyor?" diye sordu Lottie, ağzı jöleli çörekle doluydu.

"Madem hepiniz buradasınız, Lia'nın nişanlandığını da söyleyebilirim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Kelsey alkışlayarak.

"Nişanlandı mı? Vay canına, bu harika," dedi Lottie.

"Brian'la mı?" diye sordu JP.

"O dangalakla mı?" diye ekledi Huxley.

"Bekle, o neden bir dangalak?" diye sordu Kelsey. "Ondan hoşlanmıyor muyuz?"

Bir ısırık daha alarak, "Çocuklar kimseyi sevmiyor," dedi Lottie.

"Hayır, ondan hoşlanmıyoruz," dedi JP, sonra bana döndü. "Sen bu konuda nasıl hissediyorsun?"

"Pek iyi değil," diye cevap verdim, adaya oturup başımı ellerimin arasına alırken. JP önüme bir fincan kahve koydu

ama dokunmaya bile tenezzül etmedim. "Onu hak etmiyor. Yeterince iyi değil. Ona aldığı yüzüğü görmeliydiniz. İçinde Lia'nın zerresi bile yok. Sanki en pahalı ve gösterişli yüzük dükkânına gitmiş, 'bana elinizdeki en pahalı yüzüğü verin' demiş ve almış gibi. En kötüsü de The Beave düğünün beş hafta içinde yapılmasını istiyor."

"Beş hafta mı?" diye sordu JP. "Tanrım, bu çok hızlı, gerçi bizim düğünümüz de hızlıydı." Kelsey'ye sırıttı. "Ancak bu Kazoo'nun programına uymak içindi."

"Evet, bir güvercinin etrafında düğün planlamak her zaman hayalim olmuştur."

JP, Kelsey'yi göğsüne çekip boynundan öptü. "Düğünümüzle ilgili her şeyi sevdin."

"Sevdim."

"Ayrıca dün gece bana anlattığında ağladı," dedim dikkatleri tekrar kendime çekerek.

"Mutluluk gözyaşları mı?" diye sordu Lottie.

Başımı salladım. "Hayır, üzüntü gözyaşları, gerginlik gözyaşları, mutsuzluk gözyaşları. Sesinde heyecan yoktu. Bana sürekli kızgın olup olmadığımı sordu. Neden kızgın olayım ki?"

JP ve Huxley birbirlerine bakarken kızlar başka tarafa baktılar. "Ne?" Bir tür gizli konuşma yaptıklarını anlayarak sordum.

İlk konuşan JP oldu. "Dostum, sence de Lia'nın küçük bir parçası, belki, sadece belki, bir noktada ona bir hamle yapmış olabileceğini düşünmüyor mu?"

"Ne?" Başımı salladım. "Hayır. Birbirimizi hiç bu şekilde düşünmedik. Bunun ilişkimizle hiçbir ilgisi yok."

"Brian'dan hoşlanmadığını biliyor mu?" diye sordu Lottie.

"Ondan hoşlanmadığımı hiç söylemedim ama anlaşamadığımızın o da farkında."

"Belki de bu yüzden kızgın olup olmadığını soruyordur," dedi Kelsey. "İkiniz o kadar yakınsınız ki belki de senin onayını bekliyordur."

"Ben onu onaylamıyorum. Sorun da bu zaten. Onun için doğru kişi değil ve bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Hiçbir şey," dedi Huxley, derin sesiyle odaya hükmediyordu. "Kesinlikle hiçbir şey. Eğer onunla Brian'm arasına girersen, ilişkini mahvedersin."

"Ne yani, o pislikle evlenmesine izin mi vereyim?"

"Evet," dedi Huxley.

Derin bir nefes verdim. "Ama-"

"Ama diye bir şey yok," dedi Huxley. "Hayatında yeterince şey kaybetti. İhtiyacı olan son şey, işleri onun için daha da karmaşık hâle getirmen."

"Yani sadece onun baş nedimesi gibi davranıp gülümsemem ve seçtiği her şeye evet demem mi gerekiyor?"

"Bekle." Lottie elini masaya vurdu. "Onun baş nedimesi mi olacaksın? Tanrım, neden bunun şimdiye kadarki en güzel şey olduğunu düşünüyorum?"

"Bu gerçekten çok şirin ve evet," diye ekledi Kelsey. "Öyle yapmalısın. Eğer onu incitmek istemiyorsan, sadece yardım etmek istiyorsan, o zaman gülümse ve destekleyici ol. Ayrıca, hızlı bir soru, The Beave kim?"

"Brian'ın annesi. Bayan Beaver. Emily Gilmore*'u düşünün ama daha züppe hâli."

"Ooo, acımasız," dedi Lottie.

"Zaten Lia'ya zor zamanlar yaşatıyor. Onun yüzden düğün beş hafta sonra olacak, The Beave'in talepleri yüzünden. Brian'ın annesi her şeyi devraldı. Dün gece ağlarken ona yardım edeceğimi, yanında olacağımı söyledim ama lanet olsun, dün gece bir gram bile uyuyamadım."

---

* 2000-2007 yılları arasında yayınlanan Amerikan yapımı Gilmore Girls dizisindeki kibirli ve zengin anne karakteri. -rdk.n.

Lottie öne doğru eğilerek fısıldadı. "Ona karşı bir şeyler hissetmediğinden emin misin?"

"Hayır!" diye bağırdığımda Huxley'den karısına bağırdığım için ölümcül bir bakış kazandım.

Sesimi alçalttım. "Bilmiyorum. Sanırım Brian'la evlendiğinde ne olacağı konusunda endişeliyim. Artık komşum olmayacak, bu kesin ve benimle eskisi kadar takılabileceğinden şüpheliyim, takılırsa da Brian'ı da işin içine katacaktır. Bilemiyorum. Onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum, onu çabucak kaybedeceğim."

"Ya Brian'la konuşsan?" diye sordu JP.

"Bu iyi bir fikir," diye ekledi Kelsey. "Görünüşe göre büyük sorun onda çünkü dürüst olalım, bu Lia'nın sevdiği çiçekleri seçmekle ilgili değil. Ne olursa olsun, ona mümkün olan her şekilde yardım edeceğinden emin olacaksın. Görünüşe göre Lia'nın ilerlemesi konusunda kendini rahat hissetmek için Brian'la aranızı düzeltmeniz gerekiyor. Ne de olsa onu seviyor, evlenme teklifine evet dedi. Bu da ilerlemek istediği anlamına geliyor. En yakın arkadaşı ve müstakbel kocası anlaşamadığı için zorlanıyor olabilir."

Bir çörek daha alırken, "İyi noktaya değindin," dedi Lottie. "Brian'la aranızı düzelt, eminim her şey yoluna girer."

"Onunla aynı odada bulunmaya bile dayanamıyorum," diye cevap verdim.

"Görünüşe göre öğrenmek zorunda kalacaksın," dedi JP gülümseyerek.

Saatime bakıp elimdeki su bardağını çevirdim. Lanet olası on dakika gecikmişti. Zaten adama katlanamıyordum, şimdi de bu saçmalığı mı yapacaktı?

Kelsey ve JP'nin evinden ayrıldıktan sonra kendi evime döndüm ve koşuya çıktım. Önerilerini kabul etmeye hazır değildim ama koşudan sonra muhtemelen haklı olduklarını anladım. Eğer Lia'yı rahatlatmak ve işleri benim için daha az garip hâle getirmek istiyorsam, belki de Brian'a bir şans vermeliydim. Bu yüzden ona bir mesaj göndererek öğle yemeğinde ne yaptığını ve buluşmak isteyip istemediğini sordum.

Gönderdiği mesajda çok hevesliydi, bana yeri ve zamanı söyledi. Şimdi buradaydım ve herif geç kalacağına dair mesaj bile atmadığı için kendimi tuzağa düşürülmüş gibi hissediyordum.

Telefonumu cebimden çıkardığımda Lia'dan mesaj geldiğini gördüm.

***Lia**: The Beave ile bir kilisede buluşmam gerekiyor, Brian'la evlenmemizi istediği kilisede. Lütfen benimle gelebileceğini söyle.*

Kilise mi? Lia'nın hiç kiliseye gittiğini sanmıyordum.

***Breaker**: Orada olacağım. Her zaman arkandayım.*
***Lia**: Teşekkürler, Turşu.*
***Breaker**: Belki senin Baş Turşun olabilirim.*
***Lia**: Benimle dalga geçme. Bunu yazan bir tişört yaptıracağımı biliyorsun.*
***Breaker**: Gururla giyerdim.*

Brian'ın "Hey, dostum," dediğini duydum, bana doğru yaklaşıyordu. "Beklettiğim için kusura bakma. Bitcoin'e yatırım yapmak isteyen bir müşterimle görüşmeye yaklaşıyordum." Elini uzattı. "Nasılsın?"

Telefonumu cebime koyup sıkıca tokalaştım. "İyi gidiyor," dedim, Brian on dakika önce bizim için tuttuğum kabinde karşıma oturmadan hemen önce.

"Davayı duydum." Hassas bir konuyu gündeme getirmek için harika bir giriş. Ne dangalaktı ama. Tabii ki, davayı duymuştu. Bu işle bir ilgisi varsa hiç şaşırmazdım. Ondan daha başarılı olmamı hep kıskanmıştı. "Düşmanca iş ortamı mı?" Brian başını salladı. "Buna zerre kadar inanmıyorum." En azından bu olayda doğruyla yanlışı ayırt edebilecek güce sahipti ya da öyleymiş gibi davranıyordu.

"Evet, yasal nedenlerden dolayı bu konuda konuşamam ama desteğin için teşekkürler." Zaten onunla bu konuda konuşmazdım. Beni bir şekilde incitmesi için ona isteyerek yem vermeyecektim.

"Tabii, evet. Anlıyorum. Eminim ekibin işleri hallediyordur."

"Her zaman yaptıkları gibi." Garson masamıza geldiğinde gülümsedim. İki biftek salatasının yanında gazlı içecek siparişi verdikten sonra garson gitti.

"Yani," diye başladı Brian. "Lia sana büyük haberlerden bahsettiğini söyledi." *Ne yazık ki.*

"Evet, tebrikler dostum," dedim, o kadar garip hissediyordum ki şu anda kendimden gerçekten nefret ediyordum. Bu sahtelik beni iğrenç hissettiriyordu. "Bunu zaten biliyorsun ama dünyadaki en iyi kızla evleneceksin."

"Bunu biliyorum. Gerçekten çok şanslıyım ve evet dediği için çok mutluyum. Evlenme teklif ettiğimde, cevabında biraz duraksama oldu. Hayır diyeceğini düşündüm ama bunu evet demeden önce heyecandan nefesinin kesilmesine yordum."

Hah, ilginç.

Eminim bir sebepten dolayı duraklamıştı.

Benim umudum, derinlerde bir yerde biliyor olmasıydı... bu adamın onun için yaratılmamış olduğunu.

"Yüzük de harika," dedim içimden gelmese de. Yüzük kesinlikle iğrenç bir şeydi.

"Teşekkürler. Gördüğümde aklıma hemen Lia geldi."

Nasıl aklına geldiğinden emin değildim ama neyse.

"Yani, demek beş hafta, ha? Bu oldukça hızlı."

"Annem beş hafta sonra olması için baskı yapıyor. Bunun bir nedeni var. Lia sana zaman çizelgesi konusunda endişeli olduğunu söylemiş olmalı."

"Evet." Lia adına konuşmak istemesem de onu savunmak istiyordum.

"Evet, benim için de hızlı oldu ama nedeni belli. Ona yardım edeceğin için çok mutluyum. Lia, hazırlıklar için boş vaktin olduğuna göre randevulara onunla birlikte gidebileceğini söyledi. Annem çok iradeli olabiliyor, bu yüzden Lia'ya yardım etmek için yanında olman iyi olacak. Keşke gelebilseydim ama işim başımdan aşkın."

"Eminim." Elimi çeneme sürdüm. Baş nedime olma zamanıydı. Yani, ben daha iyi bir adamdım, tabii ki. "Yani, yakında evleneceksiniz. Bir araya gelip, ne bileyim, sadece konuşmamızın iyi olacağını düşündüm. Belki bazı şikâyetlerimizden kurtulur ve temiz bir sayfa açarız. Aramızda bir gerginlik varmış gibi hissediyorum. Yoksa durumu yanlış mı yorumluyorum?"

"Hayır, işler garipti," diye itiraf etti. "Sanırım hisse senetleri hakkındaki o konuşmadan sonraydı. İşler oradan sonra yokuş aşağı gitti."

Bu kadar dürüst ve açık sözlü olmasını beklemiyordum.

Bunun için adamın hakkını vermek gerekiyordu.

"Evet." Bardağımı masanın üzerinde çevirdim, buğusu ahşabın üzerinde birikiyordu. "İşte o zaman işler tuhaflaştı."

Kabindeki koltuğuna yaslanarak ceketinin düğmelerini çözdü. "Dürüst olacağım. Lia'yla olan arkadaşlığın ve tabii ki kardeşlerinle başarın beni korkuttu, o yüzden yanlış yollara başvurdum. Bunun için özür dilerim."

Hah...

Beklediğim bu değildi. Belki suçu bana atmasını ya da yanlış bir şey olmadığını söylemesini, hatta kavga çıkarmasını bekliyordum ama bu... evet, böyle bir dürüstlükle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Elimi enseme götürdüm. "Özrün için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük, dostum."

"Evet, bunu bir süre önce yapmalıydım. Belki aramızdaki şeyler bu kadar garip olmazdı ve daha fazla takılabilirdik ama gurur komik bir şey."

"Anlıyorum. Muhtemelen ben de sana daha önce yaklaşmalıydım."

"Neden şimdi bana yaklaşıyorsun? Ayrıca düğün de yaklaşıyor."

Omuz silktim. "Belki herkes için en iyisi bu olur diye düşündüm. Sanırım Lia aramızdaki gerginliği hissetti. Zaten stresli, bu yüzden onu daha da strese sokmak istemedim. Eğer onun için bir stres faktörünü ortadan kaldırabilirsem, bu onu rahatlatabilir diye düşündüm." Endişesini yatıştırmak istiyordum ama bu Brian'la birlikte yürümek istemediğim bir kapıyı açardı.

"Düşünceli bir davranış," dedi sinirli bir şekilde. İşte beklediğim ses tonu buydu, az önce konuştuğum mutlu-şanslı adam değil. Saniyeler içinde duruşunun ve ifadesinin sertleştiğini, çenesinin pürüzsüz kenarlarının kasıldığını izledim.

Alarmı çalın... Adam tetikte ve saldırmaya hazırdı.

Ben de olgun davranacağını sanıyordum.

Zihnimde ellerimi ovuşturdum İşte beklediğim şey buydu.

Rahat bir ses tonuyla konuştum. "Siz evleniyorsunuz, onu kaybetmek istemiyorum. O senin karın olacağı için bazı şeylerin değişeceğini biliyorum ve buna saygı duyacağım. Şu anda yaptığım gibi her zaman uğrayamayacağım ve arkadaş randevularımızın çok az olacağını biliyorum. Sadece aramıza herhangi bir gariplik girmesini istemiyorum."

Brian başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum." Tüm söylediği buydu.

Bana güven vermiyordu.

Lia'yı kaybetme endişelerimi çözebilecek bir plan sunmuyordu.

Sadece basit bir anlayış. Şüphelerim doğruymuş. Evlendiklerinde, Lia'yla takılmak cehenneme dönecekti. Ayrıca dürüst olalım. Onun yerinde olsaydım, ben de en iyi arkadaşının evliliğimi kalabalıklaştırmasını istemezdim. Özellikle de Lia'yla evleniyor olsaydım *–ki bu garip olurdu–* onun Lia'nın yanına yaklaşmasına izin vermezdim.

İçeceklerimiz ve salatalarımız aynı anda geldi. Peçetelerimizi kucağımıza koyup çatallarımızı masaya yerleştirirken, Lia'yla olan ilişkim konusunda neden bu kadar savunmacı olduğunu merak etmeden duramıyordum. Ona endişelenmesi için hiçbir zaman ama HİÇBİR zaman bir neden vermemiştik. O zaman neden benden bu kadar nefret ediyordu.

"Biliyor musun, Lia ile olan dostluğuna her zaman hayran olmuşumdur." Bana baktı. "Hep arkadaştınız, değil mi?"

Yüce İsa...

Tamam, demek bu yüzden benden nefret ediyordu.

"Evet," dedim gözlerinin içine bakarak. "O benim en iyi arkadaşım, hepsi bu, başka bir şey değil. Sadece arkadaş olmamız dışında hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Yavaşça başını salladı. "Eğer durum buysa, bu hafta sonu Lia'yla baş başa kalmam gerekiyor ama seninle çifte randevuya çıkmayı çok isterim."

"Ah, bu harika olurdu ama şu anda kimseyle görüşmüyorum, bu yüzden çift randevunuz bir tür üçüncü tekerlek durumu olacak."

"Flört durumunun farkındayım. Bu yüzden senin için mükemmel birini buldum."

Iyyy... ne?

"Randevuya çıkabileceğim birini mi buldun?"

Brian başını salladı. "Evet. Adı Birdy. Arkadaşımın kız kardeşi ve iyi birini bulmakta zorlanıyor. Dün gece bundan bahsediyordu, ben de onun için mükemmel kişiyi bulabileceğimi düşündüm. Anlarsın işte, başka kimseye romantik hisler beslemediğinden, bu yeni biriyle tanışmak için mükemmel bir fırsat olabilir."

Başka birine karşı romantik hisler beslemediğin için mi? Bunu söylemenin özel bir yolu vardı.

Bunun bir sınav olduğunu hissediyordum.

Bu bir iyi niyet gösterisi ya da benimle arkadaş düzeyinde yakınlaşmak için bir yol değildi. Bu bir testti ve eğer başarısız olursam, Lia'yla aramızda hiçbir şey olmadığını söylediğimde bana inanmayacaktı. Bu durum, nişanlısıyla benim aramda bir parça romantizm olup olmadığını anlamaya çalışmasıydı.

"Çifte randevu." Ona gülümsedim. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Dilimden dökülen yalanları duyabiliyor musunuz? Kimse ama kimse, ayarlanmış bir randevuda olmayı sevmezdi, hele ki uzun süreli bir çiftin tüm randevu boyunca size bakıp durduğu bir çifte randevuda. Eğer akşamınızı korku içinde geçirmek istiyorsanız, bunu yapmanın yolu buydu.

Ancak Lia için her şeyi yapardım, bu yüzden... görünüşe göre artık çifte randevum vardı.

"Harika." Brian'm sinirli ifadesi hızla kayboldu. "Her şeyi ayarlayıp Lia'nın bilgileri sana iletmesini sağlayacağım."

"Kulağa harika geliyor," dedim salatamdan bir lokma alırken.

Git Brian'la arkadaş ol.

Onu daha iyi tanı.

Aranızı düzelt...

Evet, Kelsey ve Lottie tavsiyeleriyle cehenneme gidebilirlerdi.

***Lia**: Dünyadan Turşu'ya, dünyadan Turşu'ya, orada mısın?*

***Breaker**: Bunu duymak istemiyorum.*

***Lia**: ÇİFTE RANDEVU MU? Sen kimsin ve en iyi arkadaşıma ne yaptın?*

***Breaker**: Belki de onu New York'ta bırakmışımdır.*

***Lia**: Onu bulup bulamayacağımı görmek için özel jetini ödünç almama gerek var mı?*

***Breaker**: Şu anda en iyi SWAT* ekibinin bile onu bulabileceğinden emin değilim.*

***Lia**: Çifte randevuya evet dediğine inanamıyorum. Açıkçası, beni biraz hayal kırıklığına uğrattın. Sosyal ilişkilere uymuyorsun.*

***Breaker**: Brian sordu ve ben de evet demek zorunda hissettim. Kim bilir, belki de bu kız hayatımın aşkı olur.*

***Lia**: Birdy ve Breaker, kulağa hoş geliyor.*

***Breaker**: Açıkça görülüyor ki tüm çocuklarımıza B isimleri vermemiz gerekecek.*

***Lia**: Bertha, Bernar ve Barabbas... Lia hala sarılmak için geliyor.*

***Breaker**: Dikkat et, Barabbas'ı çok sıktığında hâlâ altını ıslatıyor.*

***Lia**: Birdy'nin onu çocuk doktoruna götürdüğünü sanıyordum.*

***Breaker**: Zayıf üretra, ona zaman tanımak gerekecek. Yavaşça sarıl.*

---

* Amerikan eyaletlerinde teşkilatlanan seçkin bir polis taktik birimidir. -rdk.n.

***Lia**: Barabbas'ın başı okşanacak. Bertha ve Bernard kucaklanacak.*

***Breaker**: Sakın Barabbas'a farklı davranmaya kalkma. O da hepimiz gibi bir insan.*

***Lia**: Haklısın, benim hatamdı. Nazikçe sarılıp eskisi gibi olacağım.*

***Breaker**: İşte iyi bir hala.*

***Lia**: Bilgin olsun, Birdy bir sarışın ve sarışınlar senin favorin değil. O yüzden hoşnutsuzluğunu dizginle.*

***Breaker**: Sarışın mı? Hah, belki bunu sevebilirim.*

***Lia**: Bunu sadece zaman gösterecek. Cidden, bu konuda sorun yok, değil mi? Brian'la randevuyu iptal edebilirim.*

***Breaker**: Hayır, sorun yok. Ciddiyim. Güzel olabilir. Uzun zamandır biriyle çıkmamıştım.*

***Lia**: Seni hiç biriyle çıkarken görmemiştim. Bu biraz heyecan verici. Breaker'ın nasıl hareket ettiğini göreceğim.*

***Breaker**: Lütfen tüm zaman boyunca bana bakma, her hareketimi izleme ve peçetenin arkasından sırıtma.*

***Lia**: Tam da bunu yapma dürtüsü göğsümde çok ağır bir şekilde oturuyor çünkü bundan alacağım keyif o kadar büyük ki bardağım haftalarca dolu kalacak. Ancak anladığım kadarıyla böyle bir davranış terlemene neden olacak ve kimse terli bir turşuyu sevmez.*

***Breaker**: Benim için endişelenmen çok hoş. Teşekkür ederim.*

***Lia**: Ne zaman istersen. Ne giyeceğini biliyor musun?*

***Breaker**: Bunu yapmasak olmaz mı, lütfen?*

***Lia**: Harika bir öneri ama hayır. Brian'ın sana Birdy'yi ayarlaması muhtemelen başıma gelen en iyi şeylerden biri.*

***Breaker**: Nişanınızdan daha mı fazla?*

***Lia**: Brian'a söyleme ama belki.*

***Breaker**: Senin farklı bir tür olduğunu hep biliyordum ama bu gerçekten kanıtlıyor. Ben yatmaya gidiyorum.*

***Lia**: Seninle dalga geçmeyi ve sabrını sınamayı bitirmedim ama.*

***Breaker**: En azından bu konuda dürüstsün. İyi geceler.*

Elimi duvara doğru kaldırıp dört kez vurdum.

O da dokuz kere vurdu ve üst üste ikinci gece... pek uyuyamadım.

Dördüncü Bölüm

LIA

"Bugün o gün!" Breaker'ın dairesinden perdelerin çekili olduğu ve hâlâ yatakta olduğu yatak odasına doğru ilerlerken şakıyordum resmen. Yatağının üzerine yayılmış bir insan yığını gibiydi. "Günaydın!"

"Ağğğ," diye homurdandı yastığına doğru.

"Kalkma ve parlama zamanı," diyerek perdelerini açıp odasını parlak Kaliforniya güneşiyle aydınlattım. "Bugün randevu günü."

"Gece olana kadar değil, öyleyse neden şimdi beni rahatsız ediyorsun?" diye inledi ve yastığını başının üzerine koydu.

Yüzümü ona döndüğümde kıçının bir kısmının tüm dünyanın görmesi için dışarı sarktığını fark ettim. "Aman Tanrım!" dedim gözlerimi kapatarak. "Popon görünüyor."

"Beni basarsan böyle olur. Çıplak uyuduğumu biliyorsun." Battaniyesini düzletti.

"Bunu nasıl bilebilirim?"

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Hakkımda her şeyi bilmelisin." Sesi yastık yüzünden boğuk çıkıyordu ama yine de onu anlayabiliyordum. "Bu yastığı kaldıracak olsam seni bir bisiklet şortu, rastgele bir Zelda tişörtü ve sabahın bu erken saatinde boynuna değmesini istemediğin için topladığın saçlarınla bulacağımı bildiğim gibi." Bana bakmak için yastığı

yana çekti ve haklı olduğunu anlayınca sırıtarak yastığı yerine koydu.

"Bu şanslı bir tahmindi."

"Tahmin değil." Kafasına dokundu. "Bütün bilgi burada. Dur tahmin edeyim, beni uyandırmanın etkisini azaltmak için kahvaltı da sipariş ettin ve beş dakika içinde burada olacak. Ancak tek sebebi canının krep çekmesi. Yine de en sevdiğin yerden almadın çünkü *Salty's*'in kahvaltı *burrito*'sunu tercih ettiğimi biliyorsun. Bu nedenle, çok sevdiğin akçaağaç-ceviz şurubu olmamasına rağmen pes ettin ve oradan sipariş verdin."

"Her şeyi bilen biri olmak hiç de hoş değil."

Göğsü bir kahkaha ile oynadı. "Seni etkilemeye çalışmıyorum, o yüzden sorun yok." Yüksek sesle iç çekerek ellerini başının üzerine kaldırdı. "Şortumu bana at."

Şortunun katlanmış olduğu şifonyerine doğru yürüyüp ona uzattım. Battaniyenin altından hiçbir yerini göstermeden şortunu giymesini izledim. Sonra battaniyeyi üzerinden sıyırıp yatağın kenarına oturdu. Ayılmaya çalışırken elini gözüne bastırdı.

Orada öylece durup baktım.

Breaker bir zamanlar tanıdığım adamdan çok farklıydı.

O yurt koridorundayken uzun boylu, sırık gibiydi ve kafasının tepesinde bir *Yorkshire Terrier* ile karıştırılabilecek kadar gür saçları vardı. Şimdi, artık o kadar sırık değildi. Geniş omuzlarının etrafını saran kaslar, kalın ama vücut geliştirmeci gibi olmayan pazularını geriyordu. Güçlü, kuvvetli, devasa göğüs kasları ve açıkçası kıskandığım bir çift karın kası vardı. Üstelik saçları artık dağınık değildi, daha doğrusu dağınık görünmek için mükemmel kesilmişti ama aslında öyle değildi. Ayrıca içeride durmadan çalışmaktan kaynaklı soluk beyaz teninin yerini, dışarıda tişörtsüz koşmaktan dolayı sahip olduğu güzel bir bronz ten almıştı.

En iyi arkadaşımı hiç gerçek anlamda süzmedim ama... Gerçekten güzel bir vücudu olduğunu kabul edebilirdim.

Gerçekten güzeldi.

"Bu *burrito* güzel olsa iyi olur," dedi ayağa kalkarken, az önce onu incelediğim gerçeğini tamamen gözden kaçırmıştı. *Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.* Banyoya doğru ilerleyip kapıyı kapattı. Onu işiyle baş başa bırakıp bize kahve hazırlamak için mutfağa gittim. Yanında her zaman sevdiğim bitter çikolatalı ahududulu kahve vardı. Tadını alamadığını, sadece kokusunu alabildiğini söylüyordu ama ben ahududunun tadını alabiliyordum, bu yüzden en sevdiğim kahve buydu.

"Ahududu kokusunu buradan alabiliyorum," dedi Breaker. Mutfağının kapısında durup göğsünü kaşırken dudaklarında orantısız bir sırıtış vardı.

Gözlerim göğsünden aşağıya, düşük şortunun gösterdiği kalçalarındaki V'ye doğru indi.

Tamam. Gerçekten, *gerçekten* güzel bir vücuttu.

Son zamanlarda egzersiz rutinine hız verdiğinden ya da ne yaptığından emin değildim ama iyi görünüyordu.

Arkamı dönüp yanaklarımdaki hafif kızarıklığı gizlemeye çalıştım. "Koku yoğun çünkü bir süredir kapağını açmadım."

"Burada en son ne zaman kahvaltı ettin?" diye sordu tezgâha otururken.

"Bilmiyorum, son zamanlarda daha çok akşam yemeği yiyoruz."

"Evet çünkü hafta sonları, gecelerinin çoğunu Brian'ın evinde geçiriyorsun ve ben genelde hafta içi sabahları işe yetişmek için koşturuyorum. Rahat bir kahvaltı yapmaya vaktim olmuyor."

Yüzümü ona dönerek tezgâha yaslandım. "Artık izinde olduğuna göre, dünya kadar vaktin var."

"Belki bu süre bana Birdy'i tanımam için bir fırsat verir." Kaşlarını oynatarak beni güldürdü.

"Biliyor musun, dün gece onu siber olarak takip ettim."

"Gerçekten mi? Ne buldun?" "

"Bilmek ister misin?"

"Evet, isterim." Bana başını salladı. "Hadi, dökül bakalım. Bu gece başıma neler geleceğini anlat."

Tezgâhtan telefonumu aldım ve kahve demlenirken Breaker'a dün gece tam da bu amaçla çektiğim ekran görüntülerini gösterdim.

"Tamam, her şeyden önce, gerçekten çok güzel."

"Görünüş her şey değildir ama bu da bir bonus. Bir bakayım." Ona daracık açık pembe bir elbise giymiş ve arkasında gün batımı olan bir fotoğrafını gösterdim. Saçları uzun ve dalgalıydı, elinde bir şampanya kadehi tutuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde gözlerinin açıldığını gördüm. "Vay canına, tamam, evet. Çok güzel bir kız."

Duraksadım. "Ama o bir sarışın."

"Evet, sanırım bunu aşabilirim." Bana sırıttı. "Başka neyin var?"

Böyle bir tepki vereceğini düşünmediğim için kendimi tuhaf hissederek telefonumdaki ekran görüntülerine geri döndüm. Onun güzel olduğunu düşüneceğini biliyordum çünkü bu çok açıktı. Ancak tepkisi gerçekten ilgilendiğini gösteriyordu.

Bu neden içimde kötü bir şey gibi hissettiriyordu? Hissettirmemeliydi.

Sanırım tüm bu durum biraz garipti, hepsi bu. Breaker pek kimseyle çıkmazdı. Kızları dışarı çıkarır, tek gecelik ilişkiler yaşar ama gerçek bir kız arkadaşı olmazdı.

"Beyzbolu gerçekten seviyor. Chicago Rebels'a bayılıyor. Kim olduklarından emin değilim ama bir oyuncunun kıçına adanmış bir hayran sayfası var."

"Bu da onun bir popo insanı olduğu anlamına geliyor. Bu benim için iyiye işaret çünkü güzel bir kıçım var."

"Öyle mi?"

"Ah, lütfen," diye alay etti. "Biliyorsun, inkâr etmeye bile kalkma. Başka ne biliyorsun?"

Ben bakmadım ama o incelemeye devam etti. Sinir bozucu derecede güzel bir popoydu. "Romantik komedileri seviyor."

"Bunun nesi yanlış?"

Onu inceledim, gerçekten inceledim. "Breaker, çok klişe."

"Bir sebepten ötürü insanlara neşe getiriyor. Biliyorum çünkü Kelsey ve Lottie onlara takmış durumda. Fikrimi değiştirdiler. Çekiciliğini görebiliyorum. Bir hikâyenin sonunda umutlu olmak, her şeyin iyi biteceğini bilmek insanın içini ısıtıyor ve rahatlatıyor."

Telefonumu tezgâha bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "En iyi arkadaşıma ne yaptın? Romantik komedilerden nefret ediyordun."

Tezgâhtan atladı. "İnsanlar değişebilir, Lia. Sorun değil. Dünya parçalanmayacak." Sırıtarak beni kucakladı. "Bu gece bu kızla çıkacağım için kıskanıyor musun?"

"Ne?" Geri çekildim. "Neden kıskanayım ki?"

Tam kapı çalınırken beni bıraktı. Yemekler gelmişti.

"Çünkü hayatımdaki tek kadın sen olmalısın, değil mi?"

"Şey, evet. Tabii ki."

Güldü ve yemeği almaya gitmeden önce başıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Merak etme Lia, sen her zaman benim en iyi arkadaşım olacaksın." Bana doğru dönüp ekledi. "Ancak bana iyilik teklif edemezsin ve bir erkeğin ihtiyaçları vardır." Sırıtışı şaka yaptığına inanmamı sağlıyordu.

Çıplak göğsünü ittim. "Iyy, iğrenç. O adam olma."

"Lia, ben her zaman o adam oldum. Sen bunu fark etmiyorsun çünkü beni eleştireceğini biliyorsun."

Yemeği masaya koydu. "Yani ondan hoşlanacağını mı düşünüyorsun? Onunla çıkar mısın?" Eğilip fısıldadım. "Seks yapar mısın?"

"Biraz aceleci davrandım ama açığım. Demek istediğim, o gerçekten çok güzel. Kim bilir, belki de onu düğününüze

eşim olarak getiririm. Belki o buketi yakalar, belki ben jartiyeri yakalarım ve Bertha, Bernard ve Barabbas'ın sadece bir düşünce değil, gerçek olduğu fırtınalı bir romantizm yaşarız."

"Hepsi Brian yüzünden. Hayal edebiliyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, edemiyorum ama bu noktada sadece akışına bırakıyorum."

"Peki tam olarak neden?" diye sordum kreplerimi koyduğum kabı açarken.

Burrito'sunu folyosundan çıkarırken bana baktı. "Senin mutlu olduğundan emin olmak istiyorum, Lia. Tüm bunlar yüzünden ne kadar stresli olduğunu biliyorum ve eğer bu stresi biraz olsun azaltabilirsem, bunu senin için yaparım."

"Birdy ile çıkarak stresimi hafifletmek zorunda değilsin."

"Bu sadece bir randevu, her şeyden çok Brian için."

Ona şüpheyle baktım. "Peki sen ne zaman Brian için bir şeyler yapmaya başladın?"

"Kocan olacağı için ve... seni kaybetmek istemediğim için," dedi sessizce.

Duraksadım, başım yana eğildi. Ciddi miydi acaba? Bir an onu inceleyip omuzlarının içe doğru kıvrılışını ve duruşundaki eğimi fark ettiğimde ciddi olduğunu anladım. "Ne? Breaker, beni kaybetmeyeceksin."

Burrito'sunu bırakıp bana baktı. "Lia, bu konuda gerçekçi olmalıyız. Beş hafta içinde işler gerçekten değişecek. Artık benim yanımda yaşamayacaksın. Yeni hayatınla meşgul olacaksın. Elbette beni unutmayacağını biliyorum ama aramızda mesafe olması için gerçek mesafeden başka bir neden olmasını istemiyorum. Brian'a aramızı açması için bir neden vermek istemiyorum."

"Buna izin vermezdim."

"Biliyorum ama onunla iyi geçinemezsem, bu evliliğinize zarar verebilir. Kırgınlık olabilir. O yüzden evet, onun için bir

şey yapacağım çünkü onun için bu küçük şeyi yapmak yerine, seninle takılamama riskini almayacağımı biliyorum." Breaker meşgul olduğu için her gün görüşemiyorduk ama şu ana kadar, Brian'la çıkmaya başladığımdan beri, birbirimize ayırdığımız vakitte pek bir kesinti olmamıştı. Ancak birbirimize ulaşmak için ön kapılarımızdan birkaç adım atamayacağımız fikri ürkütücüydü.

"Gerçekten hayatın o kadar değişeceğini düşünüyor musun? Yani... her zaman daha yakına taşınabilirsin." Gülümsedim. "Kardeşlerin karşı karşıya oturuyor. Biz de öyle olabiliriz."

Başını yana eğdi. "Sen... seni takip etmemi mi istiyorsun?"

Alaycı ses tonu gözlerimi devirmeme neden oldu. Kreplerimin yanında gelen şurubu alıp üzerlerine döktüm. "Eğer bu konuda iğrençleşeceksen, hayır. Ancak evet, evlendiğimde ilişkimizi kesmek zorunda değiliz. Brian ilişkimizi anlıyor ve kim bilir, Birdy ile işler yolunda giderse, belki çifte randevulara çıkmaya devam edebiliriz. Üstelik bu ikili buluşmalarda, onlar orada öylece oturup bizi izlerken, üniversitede yaşadığımız tüm eğlencelerden bahsederek onları geçmişimizle kızdırabiliriz."

"Üniversite eğlencesi derken, gerçekten bugün hâlâ yaptığımız tüm inekçe ve utanç verici şeyleri kastediyorsun."

Ağzıma bir lokma krep attım. "Kesinlikle."

"Lia, hazır mısın?" Breaker kapıyı çalarak sordu.

Aynada kendimi bir kez daha kontrol edip her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oldum.

Bir an için gerçekçi olursak, konu süslenmeye geldiğinde genellikle her şeyi süren biri değildim. Minimal makyajı tercih ederdim çünkü gözlüklerime bulaşmasından hoşlanmıyordum. Saçlarımı sık sık kıvırmazdım ve kot şort ile elbise arasında bir

seçim yapmam gerekirse her zaman kot şortu seçerdim. Ancak bu gece, yüzümü biraz renklendirme ihtiyacı hissetmiştim.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Birdy çok güzel olduğundan, değil mi?

Yanılıyorsunuz. Birdy'nin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Yüzüğümün muhteşemlik seviyesine uymaya çalışacağımı düşünüyordum.

Bana inanmadığınızı biliyorum. Ancak nedeni buydu, yüzük. Birdy ve onun güzel uzun sarı saçları ya da uzun siyah kirpikleri veya onunla kıyaslandığında benimkilerin mısır çerezi gibi kalacağı kadar güzel göğüslere sahip olması değildi.

Bu tamamen yüzükle ilgiliydi.

Elimi gözlüklerimle aynı renkteki mor elbisemin üzerinde gezdirdim. Ayrıca kıvrımlarımı da vurguluyordu, yani sahip olduğum küçük kıvrımları. Saçlarımı kıvırmak için bir saat harcamıştım. Sonra bukleleri taramıştım çünkü YouTube eğitimindeki kız böyle yapıldığını söylemişti ve haklıydı. Saçlarım dalgalı ve güzel olmuştu. Makyajıma gelince; gözlerimi rimelle vurgulamış, ardından elbisemle ters düşmeyecek, daha çok onu vurgulayacak hafif bir ruj sürmüştüm.

Brian'ın beni tanımayacağından emindim. Belki de bu iyi bir şeydi, evlenmeden önce işleri renklendirir ve ona tam olarak neye bağlandığını gösterirdi.

Elimde çantamla ön kapımı açtım ve Breaker göründüğünde neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum.

Bu... bu benim tanıdığım eski püskü *Jack Skellington** tişörtleri ve saçıyla ilgilenemeyecek kadar tembel olduğu için ters şapkalar giyen Breaker değildi.

Bu farklı bir Breaker'dı.

Sofistike.

Buluşmaya giden Breaker.

---

* Tim Burton'a ait Noel Gecesi Kâbusu filminin baş karakteri. –ç.n.

İnce çizgili, gri bir takım elbise ve üstteki birkaç düğmesi açık, koyu siyah bir gömlek giymişti. O kadar mükemmel görünüyordu ki sanki bir dergiden fırlamış gibiydi. Pantolonu uyluklarını sıkıca sarıyor, baldırları ve ayak bileklerine doğru gevşiyordu. Çorapsız mokasen ayakkabılar giymiş, saçları dağınık bir şekilde yana doğru taranmıştı. Bu da ona beklemediğim kadar yoğun bir görünüm veriyordu. Gömleğinin düğmeleri arasından görünen bronz göğsü, onu spor salonunda çok zaman geçiren bir adam olarak tanımlayan en ufak bir kas parçasını kolayca ortaya çıkarıyordu.

Takım elbisesi bir eldiven gibi oturmuştu, kumaşta bir santim bile boşluk yoktu.

Yakışıklı.

Seksi.

Tahrik edici.

Akla gelen tüm sıfatlar vardı.

"Vay canına, Lia," dedi beni baştan aşağıya süzüp ensesini çekiştirerek. "Kahretsin, gerçekten iyi görünüyorsun."

Elbiseme ve siyah topuklu ayakkabılarıma bakıp tekrar ona baktığımda gerçekliğe geri döndüm. "Ah, teşekkür ederim. Yüzüğümün gösterişine uyacağını düşündüm." Sanki daha önce görmemiş gibi ona göstermek için uzattım. "Gördün mü? Süslü. Ben de süslüyüm. Hepimiz süslüyüz."

Alnı kırıştı. "İyi misin?"

"Evet, harika. Teşekkür ederim. Sadece süslü olduğumu söylüyorum."

Kıkırdadı. "Pekâlâ, bunu anladığımıza sevindim." Kolunu bana uzattı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet, tabii ki. Çok hazırım. Hiç bu kadar hazır olmamıştım. En çok hazır olanlardanım, hadi şu şovu başlatalım."

"Tuhaf davranıyorsun," dedi ve kapıyı kilitleyip onunla kol kola asansöre doğru yürüdük.

Belki de gerçekten iyi göründüğün içindir.

Bir de güzel koktuğun için.

Ayrıca etrafında, görmeye hazır olmadığım bir zarafet hissin olduğu içindir.

"Hayır, davranmıyorum. Bir arkadaş başka bir arkadaşa nasıl süslü hissettiğini anlatıyor. Bu bir suç mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır ama istersen Google'da aratabilirim."

Derin bir nefes alarak onunla birlikte asansöre bindim.

Parfümü o kadar ağırdı ki garip ve şaşırtıcı bir şekilde başımı döndürüyordu.

Onu hiç böyle görmemiştim çünkü kiminle çıktığı, nasıl çıktığı ve cinsel hayatıyla ilgili her şey hakkında her zaman ketum olmuştu. Daha önce ne zaman sorsam, bu konuda umursamaz davranır, fazla derine inmez, asla duygu ya da ilgi göstermezdi. Ancak onu böyle görünce, her şey çok farklıydı.

"Neden hep ketum oldun?" Neredeyse bağıracaktım.

"Ee, ne?" Apartman kompleksimizin ana lobisine inerken, kolumu bırakıp bana döndü.

"Biriyle çıkarken, bu konuda hiç konuşmadın. Asla bana görüştüğün kadınlar hakkında hiçbir şey söylemedin. Neden?"

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu asansör kapıları açılırken. Breaker'ın arabası dışarıda bekliyordu, valenin elinde anahtar vardı.

Takım elbisesini gösterdim. "Bu... bu benim alışık olduğum Breaker değil. Seni böyle giyinirken... böyle yakışıklı görmemiştim." Yutkundum.

"Evet, ben de seni hiç böyle görmedim," derken o aptal sırıtışı belirdi. "Giyinip kuşanmışsın ve çok güzelsin. Normalde, yan komşum olan ve yeşil zeytinleri kavanozdan çıkarır çıkarmaz yemeye meraklı trol kadınla takılırım," dedi beni işaret ederek.

Gözlerim açıldı, onu yana iterek gülmesine neden oldum. "Ben bir trol kadın değilim." Ancak zeytinler, işte bu doğruydu.

"Geçen gün keçeleşmiş saçların bana aksini söylüyordu." Valeye bahşiş verdikten sonra bana kapıyı açtı ama içeri girdiğimde kapıyı hemen kapatmadı. "Bu konuda fazla konuşmuyorum çünkü konuşacak pek bir şey yok. Ben arkadaşlarına koşup bir gece önce tavladığı hatunu anlatacak tipte biri değilim ama eğer istersen, bunu yapmaya başlayabilirim," dedi ellerini arabanın tavanına koyarak.

"Çok yapıyor musun?"

"Muhtemelen farkında olduğundan daha fazla ama madem merak ediyorsun, son zamanlarda biraz kuraklık yaşadım. Sadece zamanım olmadı. Sanırım birlikte olduğum son kadın, eğer bilmen gerekiyorsa, arkadaşın Charise. Huxley'nin düğünü için bana ayarladığın kadın."

"Bekle, cidden mi?" diye sordum. "Charise'le mi takıldın?"

"Birkaç kez." Göz kırptıktan sonra beni şaşkınlık içinde bırakarak kapıyı yüzüme kapattı.

Arabanın kendi tarafına geçtiğinde, "Birkaç kez mi? Yani birden fazla mı?" diye sordum.

"Bu genellikle birden fazla anlamına gelir." Arabayı vitese taktı ve apartmandan uzaklaştık.

"Bana hiçbir şey söylemedi. Sen de bana hiçbir şey söylemedin. Arkadaşımla takıldığını nereden bileyim? Bir şey çıktı mı bari?"

"Aslında üçüzlerimiz oldu. İnsan değil, yavru köpekler. Velayet onda ama benim de ziyaret hakkım var."

"Ciddiyim, Breaker." Omzunu ittiğimde güldü.

"Hayır, sadece seksti. İkimiz de ciddi bir şey aramıyorduk, ayrıca cinsel bir bağdan başka bir bağ da yoktu." Kaşlarını oynattı.

"Iyy, cinsel deme." Breaker bizi Brian'ın rezervasyon yaptırdığı şehir merkezine doğru götürürken kollarımı kavuşturup koltuğuma gömüldüm. "Yani birileriyle çıkıyorsun, iyi vakit geçiriyorsun ve bana bundan bahsetmiyorsun, öyle mi?"

"Neden sana söyleyeyim ki? Sırf beni itip iğrenç diyesin diye mi?" diye alaycı bir tonda sordu.

"Şey, evet."

Kıkırdadı. "Teşekkürler ama sanırım pas geçeceğim."

"Peki bu gece, dokunaklı ve randevu adamı Breaker mı olacaksın?"

"Eğer sürekli bana bakacaksan, o zaman hayır. Senin yargılayıcı bakışların üzerimdeyken hareket edebileceğimden emin değilim."

"Yargılayıcı mı? Benimle ilgili hiçbir şey yargılayıcı değildir."

"Ha!" dedi gülerek. "Lia, bugün Birdy'nin romantik komedilerden hoşlandığını gördüğünde onu yargılıyordun."

"Görünüşe göre yakın zamana kadar sen de dalga geçiyordun, yengelerin sayesinde değiştin. Asıl soru şu: Seni tanıyor muyum ki Breaker?"

"Sen söyle." Direksiyonu tek elle kavradı, böylece sadece bir elini kullanırken diğer eli kolçağa düştü. Bir an için Birdy'yi gezdirdiğini düşündüm. Elini kalçasına koyar mıydı? Parmaklarını birbirine bağlar mıydı? Parmak boğumlarını dudaklarına götürür ve mükemmel şekilde losyonlanmış parmak eklemlerine nazik bir öpücük kondurur muydu? Breaker'ın bunların hiçbirini yaptığını hayal edemezdim ama yine de onun bu yönünü hiç görmemiştim. Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca onu bir kadınla hiç görmemiştim. "En büyük korkumu söyle."

"Bunu yapmamıza gerek yok," dedim iç çekerek.

"Evet, var." Bacağımı dürttü. "Hadi ama... benim en büyük korkum ne? Bunu bilen tek kişi sensin."

"İmzalı *Yüzüklerin Efendisi* koleksiyonunu evden yeterince hızlı çıkaramaman ve evin yanıp kül olması."

Yüzünü buruşturdu ve kalbini okşadı. "Düşünmesi bile beni etkiliyor. Benim sıram, sen bana kendin hakkında bir soru sor."

"Bunu neden yapıyoruz?"

"Birbirimizi diğer herkesten daha iyi tanıdığımızı ve bunun asla değişmeyeceğini sana kanıtlamak için. Devam et, bana bir soru sor."

"Peki. En sevmediğim çocukluk anım ne?"

"Regl olduğun gün. Bir arkadaşının evinde pijama partisine gitmiştin ve gece yarısı arkadaşından ödünç aldığın uyku tulumunu giyerken olmuştu. O, tulumu lekelediğin için sana kendini kötü hissettirdi ve sonra annenin seni almaya gelmesini beklemek zorunda kaldın. Courtney tam bir cadı, umarım cehennemde yanar."

Bu beni gülümsetti. "Leke konusunda bana eziyet etmesine gerek yoktu, orası kesin."

"Evet, umarım karma ona karşılığını ayağının altında bir nasır olarak ödemiştir. Bu çok acı verici."

"Sadece umut edebiliriz."

"Peki en sevmediğim çocukluk anım nedir?" diye sordu.

Bu çok kolaydı. Bunu konuştuğumuz günü hatırlıyordum. Üniversitedeki son yılımızdı. Bir kardeşlik partisine gitmiştik ve bütün gece verandada sohbet etmiştik. İkimiz de birkaç kadeh içmiştik ama bilinçli davranışlarımızı bozacak kadar değildi. Ellerinin üzerine yaslanmış, bana babasını kaybettiği günü anlatmıştı.

"Baban öldüğünde," diye cevap verdim usulca. "Keşke onu daha çok sevdiğimi söyleseydim, demiştin. Bunu ona yeterince söyleyemediğin için nasıl pişman olduğunu anlatmıştın. O günü dün gibi hatırlıyorum çünkü o günden sonra aileme sıkı sıkıya sarıldım ve hep onları ne kadar sevdiğimi söyledim."

Yavaşça başını salladı. "Ayrıca bunu bilen tek kişi sensin. Kardeşlerime hiç söylemedim. Başka hiç kimseye söylemedim.

Bu yüzden dışarı çıktığım ya da takıldığım kızlar gibi önemsiz şeylerden bahsetmeyebilirim çünkü bunların arkadaşlığımız için bir değeri yok. Peki önemli şeyler? Sana anlattığım şeyler bunlar ve en önemlisi de sana anlattığım bu şeyler olmalı."

"Neden beni duygulandırmaya çalışıyorsun?"

"Seni duygulandırmaya çalışmıyorum." Kolçağın diğer tarafına uzanıp elimi tuttu. "Sadece sana ne olursa olsun beni her zaman en iyi senin tanıyacağını ve bunun bir nedeni olduğunu söylemeye çalışıyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın, Lia. Bunun arasına hiçbir şey giremez. Buna izin vermeyeceğim. Bu yüzden çifte randevu için şehir merkezine gidiyoruz."

"Sen gerçekten iyi bir adamsın, bunu biliyor musun, Breaker?"

"Deniyorum." Sırıtışı bir kulağından diğerine yayıldı. "Şimdi sana son zamanlarda bayıldığım yeni bir şarkıyı söyleyeceğim."

"Aman Tanrım, sakın bayılmak deme. Ağzına yakışmıyor."

"Kim demiş?" diye sordu sahte bir aşağılamayla.

"Ben dedim."

"Peki seni kim yetkili yaptı?"

"Ben yaptım."

"Ehh, bu adil." Rahatça omuz silkti.

Yeni favori şarkısını söylerken güldüm. Breaker haklıydı. Aramıza hiçbir şey giremezdi.

Hiçbir şey.

Beşinci Bölüm

BREAKER

Birdy'nin fotoğrafı hakkını vermiyordu.

Azıcık bile.

Baş döndürücüydü.

Üstelik tatlıydı. Neredeyse yarı yarıya, güzel olduğu kadar kendini beğenmiş olmasını bekliyordum. Ya da kişiliksiz. Durum hiç de öyle değildi. Çok gerçekçi ve utangaç görünüyordu. En azından oturmak için beklerken anladığım buydu.

Restorana vardığımızda Brian çoktan gelmiş, telefonuyla konuşuyordu ama biz adımımızı atar atmaz telefonu kapatıp Lia'ya sarılarak ona ne kadar güzel göründüğünü söyledi. Haklıydı da. Klişe olacak diye bunu söylemek istemiyordum ama dairesinin kapısını açtığında nefesimi kesmişti. Lia'nın her zaman muhteşem olduğunu düşünmüşümdür ama onu o elbisenin içinde görünce, evet, gerçekten çok iyi görünüyordu. Ancak görünüşüne verdiğim ilk tepkiyi çabucak bastırdım çünkü bunun bana bir faydası olmayacaktı. Üniversitedeyken, onu ilk kez bir randevu için giyinmiş hâlde gördüğümde fark etmiştim. O kadar şaşırmıştım ki ondan hoşlanmaya başlamıştım.

Arkadaşlığımıza ne kadar değer verdiğim düşünüldüğünde bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu hemen anlamış, bu yüzden bu duyguları bir kenara kaldırıp onları engellemeyi başarmıştım. Arada sırada ortaya çıkıyorlardı ama ben

engellemeyi biliyordum. Bu gece de bir istisna değildi. Birdy göz kamaştırıcı olsa da görünüşü için çok şey yaptığı belli oluyordu. Diğer yandan Lia derin, yosun yeşili gözleri ve sevimli çilleriyle doğal bir güzelliğe sahipti.

Brian Lia'yı öpmeyi bıraktığında –şahit olmak oldukça rahatsız ediciydi– Birdy utangaç bir ifadeyle öne çıktı. Brian bizi tanıştırdı ve koltuklarımıza yönlendirilmeden önce birkaç dakika konuştuk.

Şimdi kare bir dekorun etrafında dört kişilik bir masadaydık, Birdy bir yanımda, Lia diğer yanımda oturuyordu.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye sordu Brian.

"Geldiğimi sanmıyorum," diye cevap verdim.

"Peki ya sen, Birdy?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, muhtemelen bulunduğum en havalı yer."

Menüsüne bakarak, "Eğer biftek seviyorsanız *wagyu* muhteşemdir," dedi Brian. "Ayrıca lütfen, ne isterseniz almaktan çekinmeyin. Akşam yemeği benden."

"Buna gerek yok," dedim Brian menüsünden başını kaldırırken.

Çenesi bir gülümsemeyle gerildi. "Bu benim fikrimdi. Bu nedenle tüm hesap benden."

Bunu gözlerinde görebilirdiniz. Güvensizliği. Benim ne kadar varlıklı olduğumu biliyor –bunu anlamak kolaydı– yine de bana ayak uydurabileceğini kanıtlama ihtiyacı hissediyordu. Kanıtlayacak bir şey yoktu, rekabet de yoktu. Bu yüzden her şeyi onun ellerine bıraktım. Akşam yemeğimin parasını ödemek istiyorsa, elbette ödeyebilirdi.

"Teşekkür ederim. Çok naziksin Brian." Profesyonel tarafımın ortaya çıktığını hissediyordum. Göz ucuyla Lia'nın menüsünün arkasından kıkırdadığını görebiliyordum. Her zaman profesyonel tarafımla dalga geçerdi. İğnelemeyi bırakıp en iyi

davranışımı sergilediğimde komik olduğumu düşünüyordu. Bunun büyükbabalarını ziyaret eden çocuklara tanık olmak gibi olduğunu söylüyordu. Her zaman en iyi davranışlarını sergiler, tavırlarına dikkat eder ve asla kimsenin tüylerini diken diken edecek bir şey söylemezlerdi.

Garson siparişlerimizi aldıktan sonra Birdy'yi daha yakından tanımaya karar verdim. Bu arada, içinde çıtır ekmek, soğan ve peynir olmayan soslu salata sipariş etti. Yani temel olarak, sadece marul ve et vardı. Çıtır ekmeklerin en iyi kısım olduğunu bilmiyor muydu?

"Peki sen nerelisin?" diye sordum.

"Aslen Tennesseeliyim ama son on yıldır Los Angeles'ta yaşıyorum. Burada okula gittim ve o kadar çok sevdim ki kalmaya karar verdim."

"Bir kez burada yaşayınca Kaliforniya'yı terk etmek zor. Okulda pazarlama mı okudun?"

Başını salladı ve saçlarını kulağının arkasına itti. "Evet. Yüksek lisans da yaptım. Bir şeyi satmak için iyi bir hikâye uydurmakta her zaman iyi olmuşumdur."

Başımı salladım. "Bu alanda iyi olmak için yaratıcı bir zihin gerekir. Kardeşlerim ve ben işimizi kurmaya ilk başladığımızda pazarlama üzerinde çalışmamız gerekiyordu. En büyük kardeşim Huxley, markalaşma işini bana vermenin akıllıca olacağını düşündü." Su bardağımı dudaklarıma götürdüm. "Bunun pek iyi gitmediğini söylemeliyim."

"Hadi ama," diye araya girdi Lia. "Yarattığın logoyu gerçekten çok beğenmiştim."

"Konusunu bile açma," dedim elimi yüzümde gezdirirken.

"Aman Tanrım," dedi Birdy. "Hemen şimdi görmeliyim. Fotoğrafı var mı?"

"Var," diye yanıtladı Lia telefonunu çantasından çıkarırken. "Telefonumda Breaker'ın tüm utanç verici anlarının fotoğrafı var. Onu cezalandırmam gerektiğinde çok işe yarıyor."

"Bu pek sık olmaz." Birdy'nin egomanyak biri olmadığımı anlamasını sağlamaya çalışıyordum.

"Bir klasör oluşturacak kadar sık." Lia telefonunu karıştırıp ekranı Birdy'ye doğru çevirdi. "Yani Huxley için H, JP için J ve kendi adı için B'yi bir C ile birleştirdi."

Birdy kıkırdadı. "Buruşturulmuş bir mektup gibi görünüyor."

Lia güldü. "Basitlik peşindeydi."

"Kendimi savunmam gerekirse, bu işten sorumlu olmaya isteğim yoktu. Hiçbir zaman tasarım yeteneğim olduğunu söylemedim. Kardeşlerimin beni bu işin başına getirmesi kötü bir karardı ama bu işi beceremeyecek kadar zekiydim. Bu da profesyonelce yapılması için para harcamamıza neden oldu."

"Akıllıca," dedi Birdy. "Bu işi her zaman profesyonellere bırakmak gerekir." Servis görevlisi Brian'ın sipariş ettiği şarap şişesiyle masamıza geldiğinde tadının iyi olduğundan emin olmak için şarabı denerken, Birdy'ye kardeşi olup olmadığını sordum.

"Sadece bir erkek kardeşim var, benden on yaş büyük. O yüzden hiçbir zaman çok yakın olmadık. En iyi arkadaş gibi olmasak da birbirimizi kollarız. Anlaşırız ama sanırım sen ve kardeşlerin gibi değil. Birlikte çalıştığınıza göre yakın olmalısınız."

"Çok yakınız, bazen iğrenç derecede yakınız. Birbirimizin işine çok fazla karışıyoruz. Yardıma ihtiyacı olan ya da aptalca bir şey yapan ben olmadığımda, dramanın ortaya çıkışını izlemekten keyif alıyorum."

"Ailenizde arabuluculuktan sorumlu olduğunu söyleyebilir miyiz?"

"Öyleyim," dedim şaşkınlıkla ona doğru dönerken. Brian şarabı onaylamış olmalıydı çünkü garson kadehleri doldurmaya başlamıştı. "Arabulucu olacak bir tip gibi mi görünüyorum?"

"Çok sakinsin. Huzuru korumayı sevdiğini düşündüren bir havan var."

"Evet," diye cevap verdim. "Drama yaratmak pek umurumda değil."

"Püff," dedi Lia yanımda.

Omzumun üzerinden baktım. "Tartışmak ister misin?"

"Son sınıfın ikinci yarısındaki *Scrabble* şampiyonası sırasında drama için yaşıyordun. Dramanın bir parçasıydın. Aynı takımdan iki kızla flört ediyor, oyunun ortasında bunu öğrendiklerinde kargaşa yaratıyordun."

"Bu drama değil, Lia. Buna stratejik *Scrabble* oyunu denir." Şakağımın yan tarafına dokundum. "Zihinsel dayanıklılık şampiyonluk kazanmanın en önemli bileşenidir ve eğer rakibinin zihinsel dayanıklılığını bozacak herhangi bir şey yapabiliyorsan, bunu yapmak zorundasın. Bu yüzden evet, takım için biraz drama yarattım ve iki kadınla flört ettim." Birdy'ye dönerek ekledim. "Bunu gerçek hayatta asla yapmam, belirtmem gerekiyor."

Yumuşakça gülümsedi. "Sen o tür bir adam gibi görünmüyorsun."

"Hey, Lia, neden yemek gelene kadar balkona çıkıp bu ikisine sohbet etmeleri için biraz zaman vermiyoruz?" dedi Brian mide bulandırıcı bir göz kırpmayla.

"Tabii, evet." Lia sandalyesinden kalkıp Brian'a katılırken, tepkisindeki sertlikten ve adımlarındaki tereddütten, yapmak istediği son şeyin Birdy ve beni rahat bırakmak olduğunu anlayabiliyordum. Hayır, o bir röntgenci olmak, bu etkileşimin her saniyesini izlemek ve dinlemek istiyordu.

Eğer roller tersine dönseydi, ben de aynı şekilde davranırdım. "Birlikte çok tatlılar," dedi Birdy.

Ağzımdan çıkan yalan gibi gelse de "Evet, öyleler," diye cevap verdim.

"Lia'yla üniversitede mi tanıştın?" diye sordu.

"Evet, gizli bir *Scrabble* grubunun parçasıydık. Heceleme becerisi çok etkileyiciydi. İlk gecesinden sonra, ilgilendiğimiz her konuda anlaştığımızı fark ettik. O zamandan beri de çok iyi arkadaşız."

"Bu çok güzel. İlgi alanlarınızın bazıları nelerdi?"

"Ahh." Yana doğru baktım ve sonra biraz daha yaklaştım. "Eğer sana söylersem, bu randevudan kaçmak isteyebilirsin. Lia ve ben genelde popüler şeyleri sevmeyiz."

"Dene beni." Şarabını pembe boyalı dudaklarına götürdü. "Seni şaşırtabilirim."

"Tamam." Ellerimi birbirine sürtüp ona doğru döndüm. "*Yüzüklerin Efendisi*'ne karşı derin bir takıntım var. Kitapları küçükken okudum, çabucak saplantı hâline geldi ve o zamandan beri geri dönemedim. Cadılar Bayramı'nda sayamayacağım kadar çok kez *Gandalf* gibi giyindim. Maket uçaklar yapmaktan ve onları uçurmaktan hoşlanıyorum. Bunu inanılmaz derecede rahatlatıcı buluyorum. Hevesli bir masa oyuncusuyum. Her oyunu en az bir kez denerim. Bir maceraya atıldığım oyunları tercih ederim. Spor beni pek ilgilendirmez. İzlerim ama sıkı bir hayranı değilim. Zaman zaman bir çizgi romandan hoşlanırım, ancak *Marvel* veya *DC* gibi ana akım şeylerden değil. *Sherlock Holmes* hakkında bir çizgi roman serisi var, okumaktan gerçekten keyif alıyorum. Bir *Disney* yetişkini olma yolunda ilerliyorum. Yıllık üyelik sahibiyim, her yıl Cadılar Bayramı partisine katılacağım ve *Noel Gecesi Kâbusu* ile *Mulan*'a karşı hastalıklı bir takıntım var. Kızın 'erkek olduğu' montaj beni her seferinde ürpertiyor. En sevdiğim film ise *The Thin Man*. Bir serisi var. Sonbaharın sonlarında şehir merkezinde eski bir sinema salonu bu filmlerden oluşan bir maraton düzenliyor. Lia ve ben her yıl gideriz."

Birdy şarabını yudumlarken bir an durakladı. "Ateşli bir inek, sanırım bunu kabul edebilirim," dedi birkaç saniye sonra nihayet.

Kıkırdadım ve kadehimi onunkine doğru kaldırdığımda, tokuşturup yudumladı.

"Ne düşünüyorsun, dostum?" diye sordu Brian. "Harika biri, değil mi?"

Birdy, tabağındaki salata garson tarafından alındıktan sonra tuvalete gitmek için izin istedi. Utanmadan onun kalçalarını sallayarak uzaklaşmasını takdirle izledim.

"Evet, oldukça harika biri," dedim bez peçetemle ağzımı silip masaya koyarken. "İlgi alanlarımız konusunda bazı farklılıklarımız varmış gibi görünüyor ama yürüyüş yapmaktan hoşlandığını söyledi, bu da bir artı."

Lia bir süredir sessizdi. Aslında yemeğin çoğunda öyleydi. Birdy ve ben sohbet ederken Brian onunla iş hakkında konuşuyordu.

"Ona yürüyüş yaparken kuş gözlemlemeyi sevdiğini söyledin mi?" diye sordu Lia.

"Dürbünümden, balıkçı şapkamdan ve not defterimden bahsetmem gereken kısmı atladım."

Brian güldü. "Eminim görülmeye değer bir manzaradır."

"Bu nedenle pek çok insan benim bu yönümü göremiyor."

"Bilemiyorum. Bence balıkçı şapkası iyi görünüyor," dedi Lia, gözleri bana doğru kaydı.

Brian sandalyesinde kayarak boğazını temizledi. "Yani, bu gece Birdy'yi eve senin bırakacağını varsayabilir miyim?"

"Arabaya ihtiyacı varsa, elbette," diye cevap verdim.

"Ona tekrar çıkma teklif edecek misin?" diye sordu Lia usulca.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Belki de. İyi birine benziyor ve utanç verici fotoğraflar paylaşmayı seven bir izleyici kitlesi olmadan onu tanımak faydalı olabilir."

"Ancak bunlar en iyi fotoğraflar-"

"Seni durdurmayalım," dedi Brian tam Birdy yaklaşırken. Lia'nın sözünü nasıl kestiğini ve Lia'nın bu ani kesinti karşısında sandalyesinde nasıl gerilediğini fark ettim. Brian sandalyesinden kalkıp takım elbisesinin ceketinin düğmelerini iliklediği. "Hesabı zaten hallettim. Lia ve ben çıkıyoruz, Malibu'ya biraz uzun bir yolculuk olacak."

"Tabii, elbette." Ben de ayağa kalktım. Gerçekten garip bir veda olmuştu. Hiç duraksamadan, net bir şekilde 'gidiyoruz' demişti.

Lia'nın iyi olup olmadığını anlamak için dönüp onu kucakladım. "İyi misin?" diye sordum yavaşça. Omuzuma yaslanarak başını salladı, bu cevabını kabul ettim. "İyi bir hafta sonu geçir."

"Tamam. Teşekkürler." Sesi garip bir şekilde çıkmıştı. Her şeyin yolunda olup olmadığını sormak üzereydim fakat Brian'ın soru sormasına sebep olmayı istemediğimden, "Bana önümüzdeki hafta planlarını ve randevularını mesaj at, hepsinde yanında olacağımı biliyorsun," dedim Lia'yı bırakırken.

"Atarım," dedi gülümseyerek. Brian yanımıza gelip elini sırtına yerleştirdi, ardından bana elini uzattı. "Görüşmek güzeldi, Breaker. Eğlenin, henüz saat erken. Belki Birdy'yi tatlıya çıkarırsın."

Baskı yok. Tanrım.

"Elbette, yemek için tekrar teşekkürler." İkisi de gittiğinde Birdy'ye döndüm. Ne yapacağını bilmez bir hâlde, elinde sıkı sıkı tuttuğu el çantasıyla öylece duruyordu. "Eee." Ellerimi ceplerime soktum. "Yürüyüşe çıktığımda daha çok kuş gözlemi yapıyorum." Güldü. "Tatlı yemek isteyip istemediğini sormadan önce bunu belirtmek istedim."

"Kuş gözlemciliği, ha? İyi bir zaman geçirme yöntemi gibi görünüyor. Kuşlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama öğrenmekten de çekinmem."

"Eğer durum buysa, tatlı yemek ister misin?"

"Çok isterim." Birdy kolunu benimkine doladı ve birlikte restorandan çıktık.

"Tamam, bu *cheesecake* muhteşem," dedi Birdy ve bir ısırık daha aldı. "Ahududu şurubu yasadışı olmalı."

"Sana iyi olduğunu söylemiştim. Oysa sen benden şüphe ettin."

"Senden şüphe etmedim. Sadece şaşırdım. Bir yemek kamyonundan tatlı almayı beklemiyordum."

"Ben yemek kamyonlarıyla yaşıyorum," dedim bir ısırık daha alırken. "Yaşadığımız yerin yakınında, en iyi soslu *taco*'ları yapan bir *taco* kamyonu var. Lia ve ben kendimizi sınırlamaya çalışıyoruz ama hemen köşeye park etmiş olmaları pek yardımcı olmuyor."

"Sen ve Lia sık sık birlikte yemek yer misiniz?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Belki haftada iki kez falan. O ne zaman Brian'la değilse."

"Keşke arkadaşlarıma yakın bir yerde yaşasaydım. Böylece takılmak daha kolay olurdu."

"Bu çok uygun."

Bir parça *cheesecake* aldı. "Sanırım bunu sorarak haddimi aşıyorum ama sadece merak ediyorum. Sen ve Lia hiç romantik anlamda takıldınız mı?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece arkadaşız. Bunu hiç düşünmedim bile. Sanırım karşı cinsten iki insanın bizim kadar çok takıldığını gördüğünde sorulması gereken bir soru. Onlara aynı cevabı vermeme rağmen kardeşlerim de bana hep soruyor."

"Uygunsuz olduysa özür dilerim. Son ilişkimde çok zorlandım, bu yüzden sanırım açık ve dürüst olmak istiyorum. Bunun bir ilişki olduğundan ya da bana tekrar çıkma teklif etmek istediğinden değil ama her ihtimale karşı, her şeyi kapsamak isterim."

"Anlıyorum. Daha önce ne ciddi bir ilişkim oldu ne de biriyle çıktım."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Sanırım aksini düşünmekle aptallık ettim."

"Hayır, aptallık değil. Çifte randevuya çıktık, yani varsayımın geçerli."

Çatalını bırakıp bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Peki neden kimseyle çıkmıyorsun, Breaker? Oldukça aklı başında birine benziyorsun. Tatlısın. Naziksin. Düşüncelisin. Neden kendini bir ilişkiye vermiyorsun?"

"Bu gece derinlere iniyoruz, değil mi?" diye takıldım. "Sanırım birlikte daha fazla zaman geçirmek isteyeceğim kişiyi bulamadım. Birileriyle çıkmaya karşı olduğumdan değil, daha fazla zaman geçirecek kadar biriyle yakınlaşamadım, eğer bu mantıklı geliyorsa. Yoğun programım nedeniyle de bu konuda pek bir şey hissetmedim."

Başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum. Sanırım Lia'ya sahip olduğun için o kadar da yalnız değilsin," dedi yan tarafa bakarak.

Çok doğruydu. Lia ihtiyacım olduğunda beni tamamen meşgul ediyordu. "Evet," diye nazikçe cevap verdim.

"Peki evlendikten sonra ne olacak? Eskisi kadar çok takılacak mısınız? Bunu kötü bir niyetle değil, sadece anlamaya çalışarak sordum."

"Yanlış anlayacağım konusunda endişelenmene gerek yok. Merakını anlıyorum. Bugün bu konuyu biraz konuştuk, birbirimize yakın bir ev bulabileceğimizi, yine takılabileceğimizi söyledik." Dudaklarımı büktüm. "Bilmiyorum. Ne kadar görüşebileceğimizden emin değilim. Birbirimizi asla unutmayacağımızı biliyorum ama akşam yemeği randevularımızın muhtemelen çok az olacağını da biliyorum."

Birdy, "Evlilik hayatı farklı olduğu için böyle olacağını tahmin edebiliyorum," diyerek korkularımı doğruladı.

"Öyle." Dudağımı ısırdım. Bu benim için ne anlama geliyordu? Ne anlama geldiğini söyleyebilirdim. Görünüşe göre yakında çok yalnız kalacaktım. "Kahretsin, Birdy, görünüşe göre biriyle çıkmaya başlamam gerek."

Gülüp elimi okşadı. "Yani, hazır olduğunda."

Ona bakıp gülümsedim. "Belki hazır olabilirim. Sen ne düşünüyorsun? Bunu tekrarlayalım ister misin? Belki de acınası hayatım hakkında konuşarak böyle üzücü bir şekilde sonlandırmadan?"

"Hiç de acınası değil. Aslında çok tatlı olduğunu düşünüyorum. Annem bana her zaman gerçek dostlukları bulmanın zor olduğunu, ancak bunların tutunulması gereken en önemli şeyler olduğunu söylerdi. Lia'yla aranızdaki şey çok özel. Buna tutunmak istiyorsun."

"Biliyorum ama sanırım haklısın. Evlilik hayatı farklı olacak. Şu anda ona sahipken yalnız olmayabilirim ama evlendikten sonra bu değişecek. Kendimi bir ilişkiye vermemim zamanı geldi." Birdy'nin elini elime aldım. "Benimle ikinci bir randevuya çıkmak ister misin? Belki bir yürüyüşe? Sana kuşları gösterebilirim."

Işıl ışıl gülümsedi. "Bunu çok isterim."

Bip.

Bip.

Bip.

Kısık sesle homurdandım ve gözlerimi açarak ekranı parlayan telefonuma baktım.

Kim bana mesaj atıyordu ki?

Bulanık gözlerle telefonu yüzüme yaklaştırdığımda saati gördüm. Gece 1:15. Konu çok önemli olsa iyi olurdu.

Gönderene baktığımda Lia'dan geldiğini gördüm. Gözlerimi birkaç kez ovuşturduktan sonra okumak için mesajı kaydırdım.

***Lia**: Selam, uyanık mısın?*

***Lia**: Randevunuzdan sonra bana hiç mesaj atmadın.*

***Lia**: Hâlâ onunla mısın?*

İnleyerek yan tarafıma uzanıp ona mesaj attım.

***Breaker**: Biliyor musun? Bu, sabah yapılabilecek bir konuşma.*

***Lia**: Ah, uyanıksın. Şuna bak.*

***Breaker**: Senin yüzünden.*

***Lia**: Oops *şirin gülümsemeler**

***Breaker**: *Cazip gülümsemeyi reddeder**

***Lia**: Kızma, uyuyamadım ve merak ettim. Birdy ile nasıl gitti?*

***Breaker**: Bunu gerçekten şu anda mı yapıyoruz?*

***Lia**: Evet.*

Tekrar inledim ve ona geri mesaj attım.

***Breaker**: Güzel. Oldukça iyi biri. Çok az ortak noktamız olsa da çok hoş, tatlı ve güzel tabii ki.*

***Lia**: Tabii ki. Onu evine davet ettin mi?*

***Breaker**: Ciddi misin? Hayır. Onu çok az tanıyorum.*

***Lia**: Sanki bu seni daha önce engellemiş gibi.*

***Breaker**: Bu farklı.*

***Lia**: Bunun ne farkı var?*

***Breaker**: Çünkü yeni bir şey deniyorum.*

***Lia**: Yeni bir şey mi? Bana daha fazlasını anlat...*

***Breaker**: Onunla çıkmayı deneyeceğimi düşündüm.*

***Lia**: Bekle... cidden mi? Ama sen çıkmazsın.*

***Breaker**: Evet, biliyorum ama yakında evleneceğin ve zamanını müstakbel kocanla geçireceğin için belki de uyumlu olabileceğim birini bulmalıyım diye düşündüm.*

Cevap yoktu.

Birkaç dakika boyunca acaba yanlış bir şey mi söyledim ya da uyudu mu diye düşünürken telefonum çaldı. Ekranda adını görünce telefonu açıp hoparlöre verdim, böylece yastığıma dayayıp konuşabiliyordum.

"Alo?"

Kısık bir sesle, "Benim yerime birini geçirmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Ne? Hayır. Hayır. Neden öyle dedin ki?"

"Son attığın mesaj, sanki yerime birini bulmaya çalışıyormuşsun gibi geldi."

"Lia, hadi ama. Senin yerini doldurmaya çalışmadığımı biliyorsun. Senin yerin asla doldurulamaz ama dürüst olalım, her ne kadar bir şeylerin değişmeyeceğine inanmak istesek de değişecek. Evlendikten sonra Brian senin önceliğin olacak ve hiçbir şeyin bunu engellemesine izin veremezsin. Bu da demek oluyor ki bir sürü boş zamanım olacak. Evimde sürekli tek başıma oturmak istemiyorum, o yüzden belki de dışarı çıkıp birini bulmamın zamanı gelmiştir."

"Yalnız olmayacaksın. Yan yana yaşayacağız, unuttun mu?"

"Yine de Brian beni her zaman yanında istemeyecektir, Lia. Kabul et, işler değişiyor ve bu sorun değil. Zamanın geleceğini biliyorduk."

"Ama... Bir şeylerin değişmesini istemiyorum," dedi usulca. "Her şeyi olduğu gibi seviyorum." *Tanrım, ben de öyle. Kardeşlerime tam erişimim olduğu zamanları ben de seviyordum ama o gemi çoktan kalktı.* Hayat buydu, sanırım. Ancak bu fırsatı görmezden gelemezdim. Sertçe yutkundum. "O zaman neden teklifine evet dedin?" diye sordum.

Sessizleşti. Biliyordum ki bu soruya genel bir ifade dışında nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

"Çünkü onu seviyorum."

Peki ona âşık mısın? Bunu ona sormayı çok istesem de dramaya neden olmak istemiyordum. Kendini ikinci plana atmasını istemiyordum. Eğer onu sevdiğini söylüyorsa, buna inanmalıydım.

"O zaman âşık olunca böyle oluyor, Lia. Her şey değişir."

Yine sustu. "Ama Birdy? O senin çıkacağın birine benzemiyor," dedi sonra.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Şey..." Derin bir nefes aldığını duyabiliyordum. "Çok fazla ortak noktanız yok. O popüler kız tipine benziyor, sense daha ilginç bir tipsin."

"İlginç mi?" Güldüm. "Lütfen bunu benim için açıkla."

"Sadece birbiriyle uyuşmayan farklı ilgi alanlarınız var."

"Sen ve Brian'ın ilgi alanları uyuşuyor mu?" Kendimi durduramadan sormuştum. "Son baktığımda, ikimizin yeni bir masa oyunu için çıldırmamızı eziklik olarak görüyordu."

"Bunu bir kez söyledi."

"Bir kere yeter."

"Ne diyorsun sen? Onunla evlenmemi istemiyor musun?"

Hayır, evlenmemeni tercih ederim.

"Ben öyle bir şey demedim." Elimi yüzümde gezdirdim. "Sadece bazen ilgi alanlarının uyuşmadığını ve bunun sorun olmadığını söylemeye çalışıyorum. Sana ve Brian'a bak. Her şeyiniz ortak değil ama ilişkiniz yine de yürüyor. Bak, Birdy ile sadece bir kez görüştüm, bu yüzden müstakbel eşimle tanıştığımı falan iddia etmeyeceğim. Ancak uyumlu olup olmadığımızı öğrenmenin ne zararı var? Belki de bu farklı ilgi alanları Brian'la senin aranda olduğu gibi bizim için de anlaşmayı bozmaz. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Yani bu onunla tekrar çıkacağın anlamına mı geliyor?"

"Evet, önümüzdeki hafta sonu yürüyüşe çıkacağız. Ona kuşlar hakkında bildiklerimi öğreteceğim. Kim bilir, belki o da benim gibi bir fanatik olur."

"Cane kardeşlerin kuşlara neden takıntısı var?"

"Hey, JP güvercinleri seviyor çünkü sevilmedikleri için kendini suçlu hissediyor. Diğer tüylü dostlar umurunda bile değil."

"Lütfen, Tanrı aşkına, onlara tüylü dostlar deme."

"Eğer kendimi ortaya koymaya ve birileriyle çıkmaya çalışmazsam, onlar benim tek arkadaşlarım olabilir. Her ne kadar çılgın kuş adam olmak kulağa çekici gelse de henüz bu unvana hazır olduğumu sanmıyorum."

"Görebiliyorum, pançon, bir balıkçı şapkası. Bir sopa."

"Lütfen... lütfen bunu hayal etme."

Kıkırdadı, ardından iç geçirdi. "Özür dilerim, Breaker."

"Ne için?" diye sordum.

"Öncelikle seni uyandırdığım için. Ayrıca Birdy konusunda sana zor anlar yaşattığım için. Sanırım çok hızlı değişimler beni strese sokuyor. Rahattım, memnundum ve şimdi hayatım bir değişim kasırgası gibi. Her şey korkutucu bir hızda gerçekleşiyor."

"Yavaşlatma seçeneğin olduğunu biliyorsun."

"Başkalarını hayal kırıklığına uğratarak."

"Evet ama bu senin akıl sağlığın için," diye cevap verdim. "Sırf bunun için başkalarını memnun etmeye çalışma."

"Haklı olduğunu biliyorum, Breaker. Biliyorum ama başkalarını hayal kırıklığına uğratmak benim içimde yok. Brian çok hassas. Sanırım ertelersem, bunun kendisiyle ilgili olduğunu düşünecek, ben de böyle düşünmesini istemiyorum. Her seferinde bir adım atmam gerekiyor."

"Tamam ama bil diye söylüyorum, eğer bunu yavaşlatmak istersen bana haber ver, ben de devreye girip yardım edeyim."

"Biliyorum ve bunun için seni seviyorum. Sadece her adımda yanımda olacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Altıncı Bölüm

LIA

Arabasından inip tam karşımızdaki oldukça süslü ve görkemli taş kiliseye bakarken, "Güzelmiş," dedi Breaker. Los Angeles'ın kalbinde neredeyse boş bir sokakta, gökyüzüne uzanan uzun bir kulesi ve karşılamadan çok, korkutucu hissettiren kemerli girişi olan bir Katolik kilisesiydi.

Görkemli binaya şöyle bir baktım. "Çatının kenarında canavar heykelleri var. Bu pek de düğün havası vermiyor."

Breaker kolunu bana doladı. "Pek sayılmaz, heykellerin binalara oyulmasının nedeni kötü ruhların içeri girmesini engellemekti, yani... eğer olaya bu açıdan bakarsan, belki de bu iyi bir şeydir. Evliliğinizde pusuya yatmış kötü ruhlar olmayacak."

Yeni tıraş olmuş yüzüne baktım; genelde yüzünde kirli sakal olurdu ama bugün tıraş olmayı tercih etmişti. "Her şeye olumlu açıdan mı bakacaksın?"

"Sen bana kesinlikle nefret ettiğini söyleyene kadar, evet. O noktada, pozitiflik gemisinden atlayacağım ama önce adil bir şans vermelisin. Kim bilir, belki de şapelin içi seni gerçekten büyüler."

"Ben dindar değilim, Breaker."

"İlahi mimarinin kutsallığını takdir etmek için dindar olmana gerek yok. Zamanında insanların bu binayı inşa etmek için neler yaptığını bir düşün. Günümüzün modern estetiğinde göremeyeceğin tüm karmaşık oymalar ve detaylar."

"Yanılıyorsam düzelt ama hiçbir *Chipotle* restoranında heykel ya da karmaşık oymalar yok, yine de oralara girmekten büyük keyif alıyorum."

"Sen de Lottie gibi tuzlu cips fetişisin."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye kıkırdadım.

"Huxley ve Lottie'nin ilk randevularına – eğer böyle adlandırmak istiyorsan– çıktıkları yer Chipotle restoranıydı. Sahte nişanlılık sözleşmelerinin şartlarını gözden geçirdikleri yer. Dürüst olmak gerekirse, yüksek sesle söyleyince gerçekmiş gibi gelmiyor. Her neyse, Huxley'nin çok istediği cipsleri alıp evine götürdü. Günlerce bunun için sızlanmıştı."

"Sizler milyardersiniz. Kendi *Chipotle* restoranınızı satın alabilir ve kendi kişisel zevkiniz için bir cips fabrikasına dönüştürebilirsiniz. Neden birinin cipsini almasından şikâyet ediyordu ki?"

"İşin prensibi bu," dedi Breaker. The Beave birkaç adım ileride park etmiş siyah bir sedandan indi.

The Beave başka bir konuydu. Uzun ince bacaklarıyla her zaman en az on santimlik topuklular üzerinde, sürekli hoş olmayan bir rahatsızlık ifadesiyle ve ten rengi bir rujla gezerdi. Kraliyet ailesini taklit ederek elbise mi, yoksa ceket mi olduğu tam anlaşılamayan bir ceket giyer –Kaliforniya sıcağında bile– ve dışarıdayken bunu bir şapkayla tamamlardı. Şapka takmadığı tek zaman, yemek için oturduğu anlardı. Bana *The Emperor's New Groove*'dan Yzma'yı hatırlatıyordu ama mor deri, göbeğine değen sarkık göğüsler ve nefis ıspanak böreği yapan sadık bir yardımcısı olmadan.

"Ophelia, merhaba," dedi soğuk bir sesle, sonra Breaker'a dönerek dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bay Cane, bugün bize katılmanız ne büyük bir zevk." Kadın iskelet inceliğindeki elini uzattığında Breaker da basitçe sıktı.

"Lütfen, Breaker deyin. En yakın arkadaşım için mükemmel bir baş nedime olma fırsatını kaçıramazdım." Bana sarıldı.

Ninova

"Baş nedime mi?" The Beave bana bakarak sordu. "Sunağın senin tarafında bir erkek olacağını bilmiyordum."

Sırıtışıma engel oldum. Bahse girerim, The Beave sabahın bu erken saatinde planlarında bir değişiklik beklemiyordu. Hiç şüphe yoktu ki bir gelenekçiydi ve geleneksel bir düğün ortamı istiyordu. Gelinin yanında kadınlar, damadın yanında da erkekler olmalıydı. *Modern yüzyıla hoş geldiniz çünkü biz böyle çalışmayacağız.*

"Breaker benim en iyi arkadaşım. Başka türlü olmasını istemezdim."

"Şey, belki de-"

"Başka türlü olmayacak," diyerek araya giren Breaker otoritemi bir kenara bıraktı.

Bu durumla ilgili en boktan şey, bu benim düğünüm olmasına rağmen, The Beave'in kendisinden başka kimseyi dinlemeyecek olmasıydı. Onun kararını bozabilecek tek kişi, SADECE Breaker'dı. Ne ben ne oğlu ne de başka biri, sadece Breaker'dı. Ona benden ve oğlundan daha fazla değer veriyordu ve bunun tek sebebi de Breaker'ın cüzdanının kalınlığıydı.

"Anlıyorum." The Beave doğruldu. "Peki o zaman, sanırım bunu bir kenara not edeceğim." Sonra onu baştan aşağıya süzdü. "Biliyor musun, Breaker, eski çalışanınla ilgili haberleri duydum."

Klasik.

Tanrım, saat gibi çalışıyordu. Bundan bahsedeceğini bir kilometre ileriden görebiliyordum.

Breaker, onun çabasını erkenden engelledi. Şimdi de aynı şeyi yapmaya, Breaker'la konumunu eşitlemeye çalışıyordu. Ancak şunu bilmiyordu ki Cane kardeşlerin bu kadar başarılı olmasının sebebi, çıkarcı insanları hemen fark edip onların kendilerini yıkmalarına izin vermemeleriydi.

Breaker'ın yüzündeki özgüvenden, The Beave'i tam anlamıyla gördüğünü anlıyordum. "Trajik, değil mi?" diye

sordu Breaker. "Kendine bu kadar az değer veren bir kızın dikkat çekmek için yalanlar yayması. Avukatlarımız konuyla ilgileniyor. Eski çalışanın işyerindeki uygunsuz davranışlarına dair gerekli kanıtları sunduğumuzda bir özür dileyecek. Yine de konunun ne kadar önemli olduğu düşünüldüğünde hiçbir şey söylememeliyim."

"Ah, anlaşılabilir."

"Yine de ilginiz için teşekkür ederim. Gayet iyiyim."

The Beave gülümseyerek kiliseyi işaret etti. "Sanırım şimdi görmemiz gereken bir kilise ve tanışmamız gereken bir rahip var." Dönüp yanında beliren yardımcısıyla birlikte kırmızı kapılı girişe giden dik taş merdivenleri çıkmaya başladı.

Bir an için geri çekilerek Breaker'ın koluna yapıştım. "Bu konuyu açtığı için çok özür dilerim."

"Onun adına özür dileme. İğrenç derecede şeffaf. Dava konusunu açacağını biliyordum, onu susturmak kolay oldu."

"Biliyorum ama yine de bir şey söylememeliydi."

"Lia, ben iyiyim."

"Tamam." Ona daha sıkı sarıldım. "Merdivenleri çıkarken yardımına ihtiyacım olacak. Brian'ın bana aldığı bu ayakkabılar biraz büyük."

Breaker ayakkabılarıma bakıp inceledi. "Ben de bunları nereden bulduğunu merak ediyordum."

"Sevmedin mi?" diye sordum ayaklarımı yana çevirirken. Tüm kombin Brian diye bağırıyordu. Kabarık, kırmızı mini etek, siyah kolsuz bluz ve asla giymeyeceğim siyah topuklu ayakkabılar... Kendimi popüler Brian Beaver ile evlenmek üzere olan sofistike bir bayandan çok yeni doğmuş bir palyaço gibi hissediyorum.

"Güzeller, sadece senin tarzın değil."

"Neden böyle düşünüyorsun? Ayak parmağımdaki altın toka mı, yoksa sirk ayaklıkları üzerinde yürümeye çalışan bir acemi gibi göründüğüm gerçeği yüzünden mi?"

"Belki ikisinden de biraz." Kıkırdadı.

"En azından The Beave onaylamayan bir şey söylemedi."

Merdivenlerden çıktık, Breaker sürekli bana yardım ediyordu. "Olumluyu bulmanın yolu. Şimdi sadece bu kiliseyi sevip sevmediğimize odaklanalım."

"Hayır diyeceğim."

"Evlenmek istediğin ikinci bir mekân var mı? Karşı teklif sunabileceğin bir yer?" diye sordu merdivenlerden çıkarken.

"Aslında var ama The Beave'in bundan nefret edeceğini biliyorum."

"O zaman bu mükemmel demek oluyor," dedi Breaker ve kapıyı açıp gösterişli kiliseye adım attık.

Giriş, tonozlu tavana çapraz uzanan doğal ahşap kirişlerin bulunduğu büyük bir katedral alanına açılmaktaydı. Sıra sıra dizilmiş oturma yerleri sunağa bakarken, kırmızı kadife halı mum ışığıyla aydınlatılmış koridor boyunca uzanıyordu. Sunak, kirişlerle aynı doğal ahşaptan karmaşık bir şekilde oyulmuştu, aynı zamanda perdeler ve yaz ortasında bir ayin için oldukça abartılı görünen bir çiçek aranjmanıyla örtülmüştü.

Breaker'a doğru eğilerek fısıldadım. "Yanan mumların yangın tehlikesi yaratmamasına şaşırdım."

"Şu mumluklar da pek sağlam görünmüyor."

"İlahi değil mi?" The Beave huşu içinde sordu. "Herkesi sıralara yerleştiremeyeceğiz ama kulüpte sizin gelmenizi bekleyenlere düğünü canlı yayınlayacağız."

Çok sayıdaki sıraya bakarken birkaç kez göz kırptım. "Kaç kişiyi davet etmeyi planlıyorsun?" diye sordum.

"Ophelia, sana konuk listesini e-posta ile gönderdim." Parmaklarını şıklattığında asistanı elinde bir kutuyla yanında belirdi. The Beave kutuyu açıp bir duvak tacı çıkardı. "Şimdi bunu takalım."

"Bekle, ne davetli listesi?" The Beave beni görmezden gelerek duvağı başımın üstüne geçirdiğinde klipsi kafa derime battı, öyle ki kan çıktığından neredeyse emindim.

"Sana gönderdim, Ophelia. Gerçekten, organizasyon hakkında konuşmamıza gerek var mı?" Duvağın geri kalanını giysi kutusundan çıkardığında, tül kumaş yığın hâlinde aşağı sürüklendi. Tanrım, bu şey ne kadar uzundu? Ayrıca neden başıma takmıştı?

"Sanırım görmedim. Bu hafta sonu biraz meşguldüm." Oğlu Brian'la meşguldüm.

"Eğer yaklaşan düğün için endişelenmeye zaman ayırsaydın, iki binden biraz fazla davetiye dağıttığımı görürdün." Koridoru işaret etti. "Şimdi lütfen koridorda yürü ki duvağın nasıl göründüğünü görebileyim."

Gözlerimi kırpıştırdım, başıma geleceklerden tamamen habersizdim. "İki... iki bin mi?" Ağzım kuruyarak sordum. "İki bin kişi mi?"

"Daha çok dört bin ile beş bin arası. Çiftler ve aileler var." Tekrar yürümem için eliyle işaret etti ama ben hareketsiz durdum.

"Aman Tanrım," dedim, koltuk altlarım terlemeye başlamıştı. "Bu... bu çok fazla insan demek. Kulüp bu kadar insanı alabilir mi?"

"Tabii ki hayır," dedi elini bana doğru sallayarak. "İşte bu yüzden özel plajı da rezerve ettik. İnsanlar her şeyi göremeyecek olsalar bile, her şey görünüşle ilgili. Şimdi, lütfen..." Koridoru işaret etti.

Breaker'a döndüm, kalbim hızla çarpıyor, gözlerim yardım için yalvarıyordu. "Bunu duydun mu?" dedim sıkılmış dişlerimin arasından, duvak bacaklarıma dolanıyordu. "İki bin kişi, Breaker."

Neyse ki Breaker paniğimi sezmişti. "Bu çok fazla gibi görünüyor. Brian listenin üzerinden geçti mi?"

The Beave elini boş versene diyormuş gibi salladı. "Brian'ın düğün detaylarıyla uğraşmaktan daha önemli işleri var."

"Ancak bu onun evliliğinin başlangıcı. Sence de biraz ilgilenmesi gerekmez mi?" diye sordu Breaker.

Başını Breaker'a doğru çevirdi. "Yeterince ilgili ama konuk listesi önemsiz bir şey. Üst düzey işinin önemini biliyor olmalısın. Onu bu sorularla rahatsız edemem. Bu yüzden yetkili benim. Şimdi, Ophelia, koridorda yürü ki duvağın sana uygun olup olmadığını görebileyim."

Ben duvağı düzeltmeye çalışırken, "Evet ama bu çok fazla insan demek, Bayan Beaver," diye devam etti Breaker. Yardımcı –adından emin değildim– yardım etmeye çalışırken ben de ayaklarımla tekmeliyordum. "Lia büyük kalabalıklarda iyi değildir. Sunakta bayılan bir gelin istemiyorsanız, bence daha az kalabalığa ihtiyacınız var."

The Beave bana döndü. "Bu doğru değil, değil mi?"

Kesinlikle diyemezdim ama bunun gerçekleşebileceğini görebiliyordum. Bu yüzden kabul ettim. "Zayıf dizlerim var," diye cevap verdim duvağın tacını düzeltirken. "Bu duvak nereden geldi."

"Evlendiğimden beri benim. Lütfen toynaklarınla ona zarar verme. Bu değerli bir aile yadigarı."

"Ah..." Gülümsedim. "Gerçekten çok güzel. Tarihin kokusunu alabiliyorsunuz." Oldukça... küf kokulu. "Her neyse, şunu söyleyebilirim ki düğün sırasında bayılan bir gelin, unutulmaz anılara pek katkıda bulunmaz. Eğer bayılırsam, Brian utanır."

Oğluna zarar verebilecek, onu utandırabilecek ya da kötü gösterebilecek hiçbir şeye The Beave'in izin vermeyeceği açıktı.

"Senin düğün sırasında bayılma riski taşıdığını bilmiyordum." Koridora göz attı. "Eğer bayılırsan, tüm tören mahvolur."

Kimse bayılan bir gelini sevmezdi.

"Evet, peki ya kafamı sıralardan birine çarparsam?" diye sordum. "Çatlak bir kafa kana yol açar ve konukların kanlı bir

düğün olmasını isteyeceklerini sanmıyorum. Özellikle de bu aile yadigarı duvağı takarsam. Kanın böyle bir kumaştan kolayca çıkacağını sanmıyorum. Acaba uzunluğunu biliyor musunuz?"

"Bir buçuk metre," diye cevap verdi The Beave dalgın bir şekilde.

Bir buçuk metre, Tanrım, o kadar uzun bir duvağa kimin ihtiyacı vardı? Kraliyet ailesinde bile yoktu.

Breaker araya girdi. "Beyaz elbise, kan ve vahşet gerçekten üst sınıf bir düğün olduğunu göstermiyor. Basit bir kanamadan bahsetmiyorum. Kan gölünden bahsediyorum."

"Demir eksikliği anemisi," dedim başımı sallayarak.

"Pekâlâ." The Beave burun kıvırdı. "Belki doktorumla konuşurum ve bayılmanı önlemek için sana o gün için Xanax reçete etmesini sağlarım." Tabii ki ilaçla bir çözüm önerecekti.

"Şey, bu işe yaramaz." Breaker'a bakarak yardım aradım.

"Evet," dedi benim sessiz yardım çağrımı fark ederek. "Bu işe yaramaz çünkü... şey... o kusar."

The Beave tiksintiyle geri çekildi, onu suçlamıyordum. Bunu beklemiyordu.

"Affedersin?" diye sordu.

Breaker başıyla onaylayarak devam etti. "Evet, ciddi ciddi kusar." Başparmağıyla beni işaret etti. "Anksiyetesini bastıran herhangi bir ilaç alırsa, hemen kusar. Hem de sadece biraz değil, resmen fışkırtır. Üniversitede bir sefer, sakinleştirici bir ilaç aldı. Ne olduğunu tam hatırlamıyorum ama veri istatistikleri ile mekanik üzerine olan final sınavı öncesinde çok gergin olduğu için almıştı. İlk on dakika kuru öksürükten sonra, sınav kâğıdının ve önündeki zavallı kızın üzerine kusmaya başladı. Tam bir felaketti. O günden beri ilaçlardan olabildiğince uzak duruyor. Bence Xanax'ı denemek riskli olur, bu yüzden misafir listesini azaltmalıyız. Ne dersiniz, listeyi bana gönderirsiniz," diye önerdi Breaker. "Kimlerle yakın ilişkiler kurmam gerektiğine

o kadar hâkimim ki kimin alınacağını ve kimin orada olmasının önemli olmadığını seçebilirim."

Sınav sırasında kusmak mı? Kayınvalidemin zihnine bundan daha az iğrenç bir imaj koyamaz mıydık? The Beave'e baktım, yüzünde mutlak bir tiksinti görmeyi bekliyordum ama onun yerine yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Öyle ki onu tanımıyor olsam fark edemeyebilirdim fakat işte orada, gün gibi ortada, genelde bastırılmış olan neşesi görünüyordu.

"Ah," dedi The Beave, ellerini önünde birleştirdi. "Sosyal merdivenlere uyum sağlıyorsun demek?"

"Tabii ki. Milyarder olmayı nasıl başardığımı sanıyorsun?" diye sordu Breaker göz kırparak. Biliyorum ki, derinlerde bir yerlerde, bunu söylemek ona çok acı vermişti. Breaker hakkında bilmeniz gereken bir şey varsa, o da parasını asla gösteriş için kullanmamasıydı. Yani, The Beave'in önünde milyarder olduğunu söylemesi, şu anda benim en iyi arkadaşım olduğunun göstergesiydi.

"Pekâlâ, bu harika olur. Cömert teklifini kabul edeceğim," dedi The Beave, ardından koridor boyunca ilerleyerek uzaklaştı. Sanırım bu kadardı. Bana uyardı.

Yanını çimdikleyerek, "Milyarder unvanını böylece kullanmak mı?" dedim şakayla.

Alçak bir kahkaha atarak fısıldadı. "Listeyi bana göndermesini sağlamadım mı? Birlikte gözden geçiririz. Kırmızı kalemini getir."

"Birden fazla getireceğim. Büyük bir elemeye hazır ol. Düğünde kan dökülme olmayabilir ama misafir listesinde kesinlikle olacak."

The Beave arkasını döndü. "Peki Katolik misin, Ophelia?" diye sordu.

"Şey, bunun cevabı hayır." Duvak klipsinin kafama battığı yeri kaşıyordum.

The Beave'in kaşları çatıldı. "Sanırım Brian bana öyle olduğunu söylemişti."

Başımı salladım. "Hayır, Katolik değilim. Aslında benim bir dinim bile yok."

"Nasıl olur da bir dinin olmaz?" diye sordu tiksintiyle. "Yatmadan önce hayatındaki her şey için kime şükrediyorsun?"

"Ah... ailem?" dedim soru sorar bir tonda.

"Bu olmaz," dedi küçümseyerek. Parmağını asistanına doğru şıklatıp, "Telefon," diye ekledi. Asistanı hemen The Beave'e telefonunu uzattığında telefonun ekranına dokunuşunu izledim. Telefonu kulağına götürdü. Cevap verilmesini beklerken bakışlarının beni süzdüğünü hissediyordum, tamamen yargılayıcı ve bana haddimi bildirmeye yönelik bir bakıştı. "Peder Joseph, evet, ben Bayan Beaver, nasılsınız? İyiyim. Küçük bir sorunum var. Brian'ın nişanlısı az önce bana Katolik olmadığını söyledi. Evet, biliyorum." Durakladı. "Hı-hı. Peki ya kiliseye büyük bir bağışta bulunursam?" Dudakları yanlara doğru çekildi. "Evet, çok büyük."

Rahibe rüşvet mi veriyordu? Yüce Tanrım. Bunda çok yanlış bir şey yok muydu? Eğer inanıyorsanız, bu size cehenneme yeni bir bilet sağlamaz mıydı?

"Bu harika. Teşekkür ederim." Telefonu kapatıp asistanına geri verdi. "Sorun yönlendirildi. Peder Joseph ilgilenecek."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"En iyisi soru sormamak, Ophelia. İnançsızlığınla zaten yeterince şey yaptın."

Ne kadar harika, değil mi?

"Brian ve Lia'nın düğün öncesi hazırlık dersleri* almaları gerekmiyor mu?" diye sordu Breaker. "Üstelik bunun düğünden altı ay önce yapılması gerekmiyor mu?"

* Katolik kiliselerinde yapılan törenlerde öncesinde hazırlık dersleri yapılmaktadır. –ç.n.

"Dediğim gibi en iyisi soru sormayalım. Yapılması gereken yapılacaktır, o yüzden bu konuyu kapatalım." Kulağa çok tanrısal geliyordu. Sunağı işaret etti. "Şimdi lütfen, koridorda yürürsen duvağın bu alanda nasıl göründüğünü görebilirim. Düğünden önce duvarların yeniden parlak beyaza boyanmasını ve halının değiştirilmesini istedik çünkü oldukça kirli. Ancak düğün fotoğrafları söz konusu olduğunda beklediğimiz zenginlik örneği bu. Tabii ki gelinliğinin duvakla birlikte merdivenlerden inebilmesi için en az üç buçuk metrelik bir kuyruğu olacak."

Dengesiz ayaklarımla koridorda yürümeye başladım. "Üç buçuk metrelik mi?" diye sordum. "Bu çok fazla kumaş gibi sanki."

"Güzel gözlem, canım." Yavaşça, yani yavaşça, her seferinde adım adım ilerlerken beni izledi. Gözlüklerimi işaret etti. "Brian seninle lazer göz ameliyatı hakkında konuştu mu? Düğün günü gözlük takmana izin veremeyiz."

Elim mor gözlüklerime giderken duraksadım. "Neden?"

"Gözlükler fotoğraflarda parlıyor. Oğlumun, parlama yüzünden tek gözü varmış gibi görünen bir kadınla evlenirken çekilmiş fotoğraflarını gerçekten istediğimi mi sanıyorsun? Hayır. Ayrıca, zaten gözlüklerini beğenmiyor. Onlara çocukça dedi. Sanırım seninle göz çizdirme ameliyatı hakkında konuşacaktı. Bu hafta seni ameliyata alabilecek bir doktorum var." Parmağını tekrar şıklattı. "Ophelia'nın Dr. Rosenblad'ı ziyaret etmesi için bir randevu ayarla."

"Göz çizdirme ameliyatı olmak istemiyorum. Beni korkutuyor."

"Ophelia," The Beave bana ters ters baktı. "Çocuk gibi davranmanın da yetişkin gibi davranmanın da yeri ve zamanı vardır. Lütfen yaşını hatırla." Yanımızdan geçip koridorda ilerlerken asistanına çiçek aranjmanının yerleştirilmesiyle ilgili notlar alması için seslendi.

Orada öylece durdum, sersemlemiştim.

Brian gözlüklerimin çocukça olduğunu mu söylemişti?

Onları hep sevdiğini sanıyordum. Bende hoşlanmadığı bir şey olduğunu düşünmemiştim. Ancak onlardan hoşlanmadığını bilmek, vay canına, bu acı vermişti.

Utançtan boğazım düğümlenirken güvensizlik beni hızla boğdu.

"Hey," diye fısıldadı Breaker, kolunu bana doladı. Ona hemen bakmadığımda beni çekiştirip gözlerine bakmaya zorladı. Ağzını kulağıma yakınlaştırarak, "Gözlüklerin harika," dedi sessizce. "Kalbin, dürüstlüğün ve şımarıklığının yanı sıra gözlüklerin de seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri."

"Breaker." Başımı salladım ama çenemi kavrayıp beni sabit tuttu.

"Sadece kişiliğinin doğrudan bir tasviri olmakla kalmıyor, aynı zamanda gözlerindeki güzel, açık yeşil irisleri daha da öne çıkarıyor. Onlardan başka bir yere bakmak zaten bazen imkânsız ancak bu kadar zarif bir şekilde vurgulandıklarında, büyülenmeden edemezsin."

Bakışlarımı kaçırdım ama beni tekrar ona bakmaya zorladı. "Çok utanıyorum," dedim ona.

"Bu senaryoda utanması gereken tek kişi sana böyle aşağılayıcı bir şey söylediği için The Beave ve gözlüklerinin rahatsız edici olduğunu düşündüğü için Brian." Başparmağı yanağımı okşadı ve sessizce ekledi. "Harikasın, Lia. Gözlükler ne kadar muhteşem olduğunu vurguluyor."

Sözleri etrafımda dönen hüznü delip geçti. "Teşekkür ederim."

Güven verici bir gülümseme bekleyerek ona baktım ama derin bir ciddiyet bakışıyla karşılaştım. Bir an için orada durup birbirimize baktık, tatlı iltifatı aramızda duruyordu.

Bana daha önce de güzel olduğumu söylemişti. Hatta seksi göründüğümü bile söylemişti. Her zaman en iyi arkadaşın söyleyeceği bir şey gibi gelirdi ama bu an, tamamen farklı hissettiriyordu.

İfadesini daha derinlemesine incelemek istiyordum.

Arkasında daha fazla duygu olup olmadığını ya da sadece benim mi böyle hissettiğimi görmek istiyordum ama tam ağzımı açtığımda cebindeki telefonu çalarak ikimizi de içinde bulunduğumuz trans hâlinden kurtardı.

"Şunu açayım," dedi beceriksizce. "Affedersin." Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sanki aklını toplamaya çalışıyormuş gibiydi, sonra telefonunu çıkarıp cevap verdi. "Selam, Birdy." Birdy mi? O mu arıyordu? "Hayır, sorun yok. Neler oluyor?" Bana baktıktan sonra ekledi. "Hayır, bu gece bir planım olduğunu sanmıyorum."

Konuk listesini gözden geçireceğimizi sanıyordum ama bunun için bir zaman planladığımızı sanmıyordum.

"Evet, tabii, kulağa eğlenceli geliyor. Seninle orada buluşuruz. Bilgileri mesaj atarsın. Evet, görüşürüz o zaman. Hoşça kal." Telefonu kapatıp cebine soktu. "Bunun için üzgünüm."

"Bu gece Birdy ile mi görüşeceksin?" Arkamda salınan büyük duvağı beceriksizce düzeltirken sordum.

"Öyle görünüyor," dedi ve sonra gülümseyerek bana döndü. "Senin tören önerinle The Beave'i havaya uçuralım mı?"

"Elbette," dedim, konuyu bu kadar çabuk değiştirdiği için kendimi tuhaf hissediyordum.

"Peki bu öneri neresi olabilir?" Neşeli bir şekilde parmağını kaldırdı. "Dur, tahmin edeyim." Çenesine vurdu. "Eşsiz bir yer olmalı çünkü sen busun ama aynı zamanda tuhaf ve eski tarz bir şey olmalı." Parmağını şıklattı. "Eski adliye binası."

"Bunu çok isterdim ama biliyorsun ki yüz kişi bile sığmaz."

"İyi ki konuk listesini azaltıyoruz o zaman." Kaşlarını oynattı.

"Bunu kabul etmesine imkân yok ve eğer bir şey önereceksem, bunu kendisinin bulduğunu düşünmesini sağlayacak bir şey önermeliyim."

"Tamam, dinliyorum," dedi kollarını kavuştururken.

Duvağı çekiştirip çıkarmaya çalıştım ama The Beave bağırdı. "Daha işin bitmedi, Ophelia. Hâlâ nasıl görüneceğini düşünüyorum."

Breaker'a gözlerimi devirdim, sonra da klipsi kafama geri ittim. "Her ne kadar bariz nedenlerden dolayı kulüpten nefret etsem de arka tarafta tören için mükemmel olacak kadar güzel bir bahçeleri var. İnsanlar töreni kulübün balkonundan, çimenlik alandan ya da sunağın önündeki sandalyelerden izleyebiliyorlar."

Başını salladı. "Tam olarak senin tarzın değil ama yeterince senlik. Önermemi ister misin?"

"Bunu senden duymasının daha iyi olacağını söylemekten nefret ediyorum ama sanırım gerçek bu."

"Merak etme, ben hallederim." Kolunu bana doladı ve koridorda The Beave'e doğru bana rehberlik etti. Tüm bu süre boyunca aklımda gözlüklerim, Breaker'ın onları ne kadar çok sevdiğini söyleyen sıcak sesi, Birdy ile randevusu ve bu lanet duvak vardı. Tüm bunlar midemi bulandırıyordu. "Bayan Beaver," diye seslendi.

"Evet?" Cılız bedenini bize doğru çevirdi.

"Biliyor musun, düşünüyordum da resepsiyon kulüpte olacak, değil mi?" Breaker o kadar rahat konuşuyordu ki onu tanımıyor olsaydım, cazibesini ne kadar çabuk ortaya koyabildiğini görmek rahatsız edici olabilirdi.

"Doğru," dedi ellerini birbirine kavuşturarak.

"Bu arada güzel bir seçim. Oraya bir yıl kadar önce düğün için gitmiştim, nefes kesiciydi." Tanrım, böyle düzgün olmasından nefret ediyordum. Benim tanıdığım adam bu değildi ama bu onun iş kişiliğiydi, bulunduğu yere gelmesinin nedeni de buydu. Diğer yandan Huxley, çekiç gibiydi. Huxley rahat

olmakta zorlanırdı. Ona göre her şey siyah ve beyazdı. Gri yoktu. Lottie dışında.

"Tablo gibi bir yer." The Beave, Breaker'ı inceledi. Bu işin nereye varacağını bilmek istediğini hissedebiliyordum.

"Çok güzel bir yer olduğundan, bu kilise güzel olsa da kulübün sunduklarının yanında sönük kalıyor diye düşünüyorum. Daha geçen gün oradaydım, Clinton Mars ile bir toplantı yapıyordum. Onu tanıyor musunuz?"

Ha!

Tabii ki The Beave Clinton Mars'ı tanıyordu. Herkes tanırdı. Amerika'nın en zengin adamlarından biriydi. Her telefona giren küçük bir donanım parçası icat etmiş ve bundan o kadar çok para kazanmıştı ki artık yüz dolarlık banknotlar saçıyordu.

The Beave'in dizlerinin bağının çözülmesi için doğru ismi söylemek tam Breaker'lık bir davranıştı. İşte bu yüzden o benim en iyi arkadaşım, baş nedimemdi.

"Evet, elbette. Clinton fevkalade zeki ve akıllı bir adamdır. Onunla birkaç ay önce tanıştığım için şanslıyım," dedi The Beave gözleri parlayarak.

"Görüşmemiz sırasında bahçelerde bir gezinti yaptık ve ne kadar güzel olduğundan, bir düğün için ne kadar mükemmel bir ortam olacağından övgüyle bahsetti. Aslında kızını orada evlendirmeyi düşünüyordu."

"Gerçekten mi?" Aklı hızla çalışmaya başlamıştı. "Sidik yarışı yapmak" deyimini bilir misiniz? Evet, The Beave hayatını buna göre yaşıyordu.

"Evet, düşündüm ki... haklı. Bahçeler nefes kesici, arka plan da okyanusla birlikte güzelce düzenlenmiş, tek kelimeyle muhteşem."

The Beave yavaşça başını salladı. "Biliyorsun, çiçekler beş hafta içinde tam açmış olacak." Parmağını şıklattığı an yardımcısı yanında belirdi. "Hemen kulübü ara. Ayarlamalar yapmam gerekiyor." Sonra bize döndü. "Bahçeler muhteşem

olurdu ama çimenlerin üzerinde topuklu ayakkabılarla yürüme becerin konusunda endişeliyim."

"Hiç merak etme." Bahçeleri kullanmamak için bir bahane bulmasını istemiyordum. "Topuklu ayakkabılar konusunda oldukça becerikliyimdir."

"Çok zekice," dedi Breaker.

"En zekice olan fikir," diye ekledim, tabii ki bu da The Beave'in bana alaycı bir bakış atmasına neden oldu. "Sadece izle. Bu halıda bir aşağı bir yukarı kasıla kasıla yürüyeceğim." Duvağın uzunluğunu arkama alıp son derece konsantre bir şekilde, bir buket tutuyormuş gibi yaparak koridorda yürüdüm. Terli ayaklarım topuklularımın içinde kayıyordu ama onları sabit tutarak sunağa kadar yürüdüm.

Tanrı'ya şükür, başardım.

"Geri yürü," dedi The Beave, sesi topuklu ayakkabılarla yürüyebileceğime inanmadığını gösteriyordu.

Tanrım, gerçekten sinir bozucu biriydi.

Omuzlarım geride, ellerim önümde, bir ayağımı diğerinin önüne koyup koridordan aşağıya doğru ilerledim.

Kıskançlıktan çatla, The Beave.

Gözlüklerim yüzünden kendimi bok gibi hissetmeme neden olabilirsin.

Kendi düğünümü seçme hakkımı elimden alabilirsin.

Ancak bana topuklu ayakkabıyla yürüyemezmişim gibi hissettirmene izin vermeyeceğim.

"Bak, dediğim gibi," diye ellerimi açarak ona yaklaştım. "Hiçbir sorun yok..." Son adımımda, ayağım ayakkabımdan kaydı ve dengemi kaybettim. "Aman Tanrım," diye bağırdım, yakınımdaki ilk şeye ulaşırken...

Bir mumluk.

Onu sıkıca kavradım.

"Vay canına, dostum," dedim titrek bir nefesle. "Bu çok yakın geçti." Gülümseyerek mumun titrek bir şekilde sallanmasına baktım.

"Ah, Lia," dedi Breaker adım atarak ama iş işten geçmişti. Her şey yavaş çekimde hareket ediyormuş gibi olurken, mum devrilip yere düştü. Gözlerim mumun düştüğü yeri takip etti, doğrudan duvağın toplandığı kumaşın üstüne düşmüştü.

Nefesim kesildi.

Gözlerim irileşti.

Saniyeler içinde, duvak alev aldı. "Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Aman Tanrım, yanıyorum. YANIYORUM!" Mumluğu kenara fırlatıp, bir ayağımda topuklu ayakkabı bir ayağım çıplak hâlde, koşarak koridordan kaçtım... Alevler peşimden geliyordu.

"Duvak!" diye bağırdı The Beave.

"Yanıyorsun," diye bağırdı Breaker.

"Söndürün, söndürün, söndürün," diye bağırdım.

"Tanrım," diye bağırdı Breaker. "Yuvarlan, Lia, yuvarlan!"

"Nereye yuvarlanayım?" Sunağın etrafında dönerken bağırdım, uçuşan duvak başıma gittikçe yaklaşıyordu. "Sevgili İsa, saçlarımı ateşe verme. Lütfen, Tanrının aşkına, ateşe verme."

Bir sıraya yığılmadan hemen önce, "Bir aile yadigârı," dedi The Beave.

"Yuvarlan, Tanrı aşkına!"

Yere düşüp yuvarlandım, sıralara takılmamak için dizlerimi içeri çektim. "Oldu mu?" diye bağırdım. "Hâlâ yanıyor muyum?" Omzumun üzerinden baktığımda peşimden koşan alevleri gördüm. "Ahhhhh! Breaker, beni almaya geliyor. Ruhumu kurtar... kurtar onu!" Havaya duman yükseldiğini gördüğümde yuvarlanmaya devam ettim. "Bu koku da ne? Saçım mı? Breaker, yardım et-"

Foşşş.

Su beni, iliklerime kadar ıslatırken aynı zamanda yangını söndürdü.

Başımı kaldırdığımda Breaker'ın elinde büyük bir metal kâse tuttuğunu, göğsünün hızla inip kalktığını ve gözlerinde dehşet olduğunu gördüm.

"Söndü mü?"

Sertçe yutkunup başını salladı. "Evet, söndü."

Yere uzandım, ıslanmış ve korkmuş bir hâlde derin bir nefes aldım. "Suyu nereden buldun?"

Boş kâseye bakarak yüzünü buruşturdu. "Ah... Sanırım az önce seni kutsal suyla sertçe kutsadım."

Başımı salladım. The Beave'in arka planda bir tür dua mırıldandığını duyuyordum. "Ateşle vaftiz yepyeni bir anlam kazandı." Sertçe yutkundum. "Beni din değiştirmiş say."

"Benden nefret ediyor," dedim Breaker kırtasiyenin kapısını açarken.

The Beave'e harap olmuş yadigâr duvağını nazikçe geri verdikten sonra, davetiyeleri seçmek için bir sonraki buluşmamızdan önce kıyafetlerimi değiştireceğimi söyledim. Breaker beni alıp götürdü ve az önce olanları tartışmak yerine Los Angeles'ın palmiye ağaçlarıyla çevrili caddelerinde sessizce oturduk.

Yanağını kaşıyarak, "Sanırım nefret güçlü bir kelime," dedi Breaker.

"Breaker, onun değerli, aile yadigârı duvağını ateşe verdim."

"Bilerek değil. Sanırım bunu vurgulamam gerekiyor. Duvağı kasıtlı olarak ateşe vermedin."

"Eminim o da öyle düşünüyordur." Dükkânın arka tarafına doğru baktığımda, The Beave'i yardımcısıyla birlikte bir masada, farklı dokularda kâğıtlara bakarken gördüm. "Ona nasıl yaklaşabilirim ki? Tekrar özür mü dilemeliyim? Kararları ona mı bırakmalıyım?"

Breaker beni kenara çekip fısıldadı. "Bu bir kazaydı. Utanç verici miydi? Evet ama bir kazaydı. Bir sonraki buluşmaya başın dik ve sürekli özür dilemeden gidersen sana daha çok

saygı duyacaktır. Söylemen gerekeni söyledin, şimdi yoluna devam et. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Haklısın. Sadece... devam edeceğim."

"İşte ruh bu." Doğruldu ve elini sırtıma koyarak beni The Beave'in oturduğu masaya doğru yönlendirdi.

The Beave biz yaklaşırken başını kaldırdı. "Ophelia, kiliseden ayrılırkenki hâline bakılırsa geleceğinden emin değildim ama görünüşe göre kendini toparlayabilmişsin."

"Çok zor olmadı," derken gülümsemeyi de ihmal etmedim. Benden çökmemi beklediğini hissedebiliyordum ve bunu istiyordum. Umutsuzca ayaklarına kapanıp tekrar tekrar özür dilemek istiyordum ama Breaker haklıydı. Eğer yapmazsam bana saygı duyacaktı. "Peki neye bakıyoruz?"

"Kâğıt yoğunluğu ve ağırlığı," dedi The Beave. "Gerçekten, burada olman gerekli değil."

"Gerekli," dedim yanına otururken, Breaker da benim yanıma oturdu. "Ne de olsa bunlar benim düğün davetiyelerim. Ayrıca kâğıt eğlencelidir." Bir desteyi elime aldım ve kalın kâğıt parçalarının arasından parmağımı geçirdim. "Kâğıdın nesini seviyorum biliyor musun?"

"Eminim duymak için sabırsızlandığım iyi düşünülmüş bir fikrin vardır," dedi The Beave ağır bir kınama dozuyla.

Duvak konusunda hâlâ kızgın olduğunu görebiliyordum. Eminim beni kesmek istiyordu ama Breaker'ın dediği gibi boyun eğmeyecektim. Güçlü duracaktım.

"Aslında var. Kâğıt bir yolculuktur-"

Aniden ayağa kalkarak, "Lia, seninle bir saniye konuşmam gerek," dedi Breaker.

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Ne?"

"Seninle konuşmam gerek." Gözleri büyüdü. "Şimdi."

Aciliyeti hissederek masadan kalktım ve Breaker'ın The Beave'e sırtını dönüp beni duvarlar ve satılık suluboya kalem koleksiyonu arasına hapsettiği köşeye gittim.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Kendini aptal gibi göstermeden önce seni kurtarıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kâğıt bir yolculuk mudur?" diye sordu. "Bununla tam olarak nereye varmak istiyordun?"

"Bitirmeme izin verseydin, bu konuda oldukça ileri gittiğimi görürdün. İnsanları yeni dünyalara nasıl açtığına dair koca bir söylevim vardı."

"Evet, felsefi konuşmaları minimumda tutalım. The Beave bunları duymak istemeyecektir. Sinirleri gergin. Konuşmayı minimumda tut. Tamam mı?"

Breaker'ın omzunun üzerinden baktığımda bir an için şablonlara göz atarken takındığı derin, tehditkâr kaş çatışını yakaladım. Belki de haklıydı.

"Peki, tamam. Belki de kâğıdın nasıl bir yolculuk olduğunu bilmek istemiyordur."

"Bunu duymak istemediğine dair taşaklarım üzerine bahse girebilirim." Omzuma vurdu. "Derin nefes al. Sebepsiz yere saçmalama. Bu zayıflık gösterir. Kendine güvenerek bir davetiye seç."

"Bunu yapabilirim." Başımı salladım. "Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Masaya geri döndüğümüzde Breaker bir beyefendi gibi sandalyemi tuttu, ben de oturdum. The Beave yukarı baktı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, oldukça iyi. Teşekkür ederim." Derin bir nefes aldım ve Breaker yerine otururken devam ettim. "Kâğıdın nasıl yapıldığı komik, değil mi? Bir belgesel izledim-"

Oturduğu yerden doğrularak, "Lia, bir kelime daha..." dedi Breaker.

İsteksizce onu köşeye kadar takip ettim. "Ben şimdi ne yaptım?" diye fısıldadım.

"Şunu denemeye ne dersin?" Bir eli omzumdaydı. "Hiç konuşmuyorsun."

"Yani onunla sessizce oturacak mıyım?"

"Evet."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Sessizliği sevmiyorum. İnsanların nefes alışlarını duyabiliyorum. Bu beni rahatsız ediyor."

"Biliyorum ama sohbet etmen bu durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacak. Bu yüzden sadece bir davetiye seçmeye odaklan ve fazla konuşmamaya çalış."

"Bu çok soğuk görünüyor."

"Bu soğuk bir durum," dedi Breaker. "Onun aile yadigârı duvağını efendilikle yaktıktan sonra, artık aşk meşk zamanı değil. Bu bir savaş. Eğer itilip kakılmak istemiyorsan, başını dik tutup çeneni kapatman ve ne istediğini seçmen gerekecek." Tam cevap verecekken konuşmaya devam etti. "Sen insanların Huxley'nin hiçbir şey söylemeden istediği her şeyi elde etmesine neden bu kadar şaşırdığını biliyor musun? O sessiz ve insanlar sessizlik karşısında boyun eğiyor. Boyun eğme. Onun boyun eğmesini sağla."

"Haklısın. Huxley gibi ol, onun boyun eğmesini sağla."

"Kesinlikle. Tamam, oraya dönmeye hazır mısın?" Başımı salladım. "Ayrıca kâğıt yolculukları ve nasıl yapıldığına dair konuşmak yok."

"Dudaklarım mühürlü."

"Güzel."

Masaya geri döndük ve Breaker bir kez daha benim için sandalyemi tuttu. "İzninizle, tuvaleti kullanmam gerekiyor. Hemen döneceğim," dedikten sonra arkaya tuvalet tabelasına doğru gitti.

Tamam.

Odaklan, Lia.

Sessizsin. Güçlüsün. Boyun eğmiyorsun.

Hiçbir şey söylemeden bir klasör alıp karıştırmaya başladım. Arada bir The Beave'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum ancak şablon üstüne şablon incelemeye devam ettim. Hepsi düşünmek için bile fazla süslüydü. Çok havalı bir şey istemiyordum. Güzel olabilirlerdi ama altın yaldız biraz fazla görünüyordu.

Başımı kaldırarak çalışana sordum. "Bu kadar süslü olmayan bir şeyiniz var mı?"

"Affedersin?" dedi The Beave. "Ne demek bu kadar süslü olmayan?"

Cevap vereyim mi?

Bana sessiz olmam söylendi.

Huxley cevap verir miydi?

Yoksa sadece bakar mıydı?

Sanırım sadece bakardı.

O zaman ben de öyle yapıyorum. Ona dik dik bakıyorum.

"Ophelia, sana bir soru sordum."

Biliyordum ama sadece bakmam gerekiyordu, ben de boynumdan terler süzülürken öyle yaptım. Bu bakma işi çok zordu.

The Beave ne yaptığımı anlamış olmalıydı çünkü ellerini önünde kavuşturup bana baktı.

Aman Tanrım!

Bu bir bakışma düellosuydu.

Breaker beni buna hazırlamamıştı.

Neden tuvalete gitmek için bu anı seçmişti ki? Üstümü değiştirmek için daireye döndüğümüzde bir şansı vardı. Bu, onun tarafından kötü bir tuvalete gitme seçimiydi, beni burada böyle yalnız bırakmıştı, üstelik ne yaptığım konusunda bir çay kaşığı kadar özgüvenim vardı.

Ayrıca adamım, o iyiydi.

Gerçekten çok iyiydi.

O boncuk gibi gözler bana bakıyordu. Bunun bir hesaplaşma olduğunun farkındaydı ve eğer bu kadını sandığım gibi tanıyorsam, geri adım atmayacaktı. Huxley olayın kralı olabilirdi ama dostum, görünüşe göre The Beave bu konuda ustalık dersi verebilirdi.

Sadece gözlerinin nasıl sabit kaldığına bakın.

Bir seğirme bile yoktu.

Bir göz kırpma bile yoktu.

Bu sırada, burada tek başıma, sabit durmaya çalışırken cehennemin alevli çukurlarına doğru ilerliyordum ve tükeniyordum.

Hissedebiliyordum.

Çok fazla sessizlik vardı.

Bu beni öldürüyordu.

Kırılacağım.

Kırılacağım.

Kırıla...

"Kâğıt M.Ö. 100 yılında Çinliler tarafından icat edildi," diye geveledim büyük bir rahatlama hissederek. "Şimdi de tek bir çam ağacı seksen bin yapraktan fazla kâğıt üretebiliyor. Buna inanabiliyor musunuz? Vay canına, ne büyük bir adanmışlık. Tabii ki başlı başına bir hikâye ancak kâğıdın bizi gerçekten dünyadan dünyaya taşıyabildiğini söylemekten başka sizi bununla sıkmayacağım. Elbette, bazı insanlar bizi taşıyanın yazar olduğunu, kelimelerin sadece kâğıt üzerinde olduğunu söyleyebilir ancak kâğıt olmadan kelimeleri basamazsınız. Gerçi sanırım elektronik olarak da okuyabilirsiniz, ehh... her halükârda, bence kâğıt bir yolculuktur ve sizce de bu yolculuğun kıymetini bilmemiz gerekmez mi? Yani, şu kâğıda bir bakın," dedim elime kalın bir karton alırken. "Sizce nereden gelmiş olabilir? Dünyanın hangi bölgesinden geçmiştir? Tek bildiğimiz, bunun bir zamanlar bir tembel hayvanı ya da belki bir gibonu barındıran bir ağacın

parçası olduğu. Ayrıca bir zamanlar bir ev olduğunu ve şimdi – daha iyi bir terim bulamadığımdan söyleyeyim– 'bedenini' bize sunarak hayatın yeni bir yolculuğunun başlangıcı için insanları davet etmemize olanak sağladığını bilmek... Burada döngünün tamamını görüyor musun? Gerçekten muhteşem." Bir kâğıt yığınını elime alıp parmaklarımı üzerinde gezdirdim. "Hepsi muhteş-ah." Kıkırdadım, sonra da elimi salladım. "Kâğıt onu böyle okşamamdan hoşlanmadı. Parmağımı ısırdı." Elimi tekrar salladım ama bu sefer kâğıdın üzerine ve The Beave'in yüzüne kırmızı noktalar sıçradı.

Aman.

Tanrım.

Parmağıma baktım ve kan biriktiğini görünce hemen bayılacakmış gibi hissettim.

"Yüce Tanrım, şimdi yaptım," dedim sallanırken, parmağımı yukarıda tutuyordum.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Breaker, The Beave şok olmuş, donup kalmış bir hâlde öylece oturuyordu. "Tanrım, Lia. Mendil alabilir miyiz?" Parmağımı tuttu, düşmemem için kolunu omzuma doladı. "Ne oldu?" diye sordu.

Ona baktım, "Pes ettim," diye fısıldadım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Breaker arabasında yanıma otururken.

Yoğurtlu içeceğimi bırakıp, "Sence nasıl hissediyorum?" diye karşılık verdim.

"Utanmış, aşağılanmış ve pişman olmanın yanı sıra, fiziksel olarak nasıl olduğunu da bilmek istiyorum."

"Tamam." Brian'm ofis binasına baktım. "Sence onu çoktan arayıp söylemiş midir?"

"Emin olamıyorum," dedi Breaker. "Ancak yüzündeki kanı sert hareketlerle silmesine bakılırsa, evet diyeceğim."

"O zaman kesin. Bir daha yüzümü ona gösteremem."

"Yapmak zorunda kalacaksın ve merak etme, ben de yanında olacağım."

Başımı salladım. "Evime dönüp acılarımın içinde boğulmalıyım."

"Yapmak istediğin bu mu?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp bağlı ellerime baktım. "Hayır. Brian'la konuşmak istiyorum."

"O zaman bence gidip onunla konuşmalısın." Breaker elimi tuttu. "Seninle oraya gelebilirim."

"Hayır, bu kötü bir fikir olur." Emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açtım. "Bunu tek başıma yapabilirim ve yapmalıyım da." Breaker'a baktım. "En kötü zamanda işemeye gitmene rağmen bugün her şey için teşekkür ederim."

"Seni bir daha The Beave ile yalnız bırakmadan önce işemem gerektiğini zaten not etmiştim."

"Güzel." Arabasından indim. "Sonra görüşürüz."

"İyi şanslar."

El sallayarak vedalaştım ve Brian'ın ofis binasına girdim. Kan temizlendikten ve Breaker kanlı kâğıdın tüm hasarını ödemeyi teklif ettikten sonra, The Beave kabaca bana üç seçenek sundu, ben de tartışmak yerine onun en beğendiğini seçtim. Zaten bu bir davetiyeydi, gelinliğim değildi. Bana kısa bir veda etmiş ve gitmişti.

Breaker beni kansızlığımı gidermem için yiyecek bir şeyler almaya götürdü, sonra da buraya getirmesini istedim. Sadece kilisede ve davetiye mağazasında olanları açıklığa kavuşturmak istemiyordum; aynı zamanda gözlüklerimle ilgili nasıl bu kadar olumsuz konuştuğu hakkında da onunla konuşmam gerekiyordu çünkü o gün dikkatimi dağıtan şeylere rağmen bu konu aklımdan çıkmıyordu.

Ben yaklaşırken, "Merhaba, Bayan Fairweather-Fern, nasılsınız?" dedi Brian'ın asistanı Beverly.

"İyiyim, sen nasılsın, Beverly?"

"Çok iyiyim. Nişan için tebrikler. Brian durmadan bundan bahsediyor."

Nazikçe gülümsedim. "Teşekkür ederim. Çok heyecanlıyız." Bu yalan dilimden kolaylıkla döküldü. Gergin olduğum kadar heyecanlı değildim. Umarım heyecan yakında gelirdi. "Brian müsait mi? Habersiz geldiğimi biliyorum ama biraz konuşabileceğimizi umuyordum."

"Seni her zaman görmek istiyor," dedi Beverly. "Sanırım şu anda sadece çalışıyor, telefonda değil."

"Tamam, teşekkür ederim."

Beverly'ye el sallayıp ofisine doğru ilerledim. Bana karşı her zaman çok nazik olmuştu. Kırklı yaşlarında olmasına rağmen olabildiğince becerikli, detaycıydı ve hiçbir şeyi atlamıyordu. Brian onu ilk işe aldığında annesinin çok kızdığını hatırlıyordum. Daha genç birine ihtiyacı olduğunu, bu konuda söz hakkı olmaması gerektiğini söylemişti. Yine de Brian'ın sezgileri işe yaramıştı çünkü Beverly gün boyunca tüm işlerini halletmesinde ona çok yardımcı oluyordu.

Ayrıca bana iyi davranıyordu, yani bonus.

Kapısını çaldım, sonra buzlu camı iterek açıp başımı içeri soktum.

Masasından başını kaldırıp beni gördüğünde yüzü tamamen gülümsemeyle aydınlandı.

"Lia," dedi ayağa kalkarken. "Ne harika bir sürpriz." Bana doğru yürüdü, elimi tutarak kapıyı arkamdan kapatırken beni odasına çekti. Ne olduğunu anlayamadan ellerini yanaklarıma koydu, dudakları dudaklarıma konarken başımı eğdi. Sanki günlerdir birbirimizi görmemişiz gibi beni derinden öperken ellerimi dengemi sağlamak için göğsüne koydum. Annesinin onunla henüz konuşup konuşmadığından, konuşunca da aynı

şekilde karşılanacağımdan emin değildim. "Burada olmana çok sevindim," dedi öpücükler arasında.

Ağzımı onunkiyle birlikte hareket ettirdim, sarılışına tutundum ve kendimi tam burada, şu anda olmaya bırakırken tüm stresle endişelerin bir kenara gitmesine izin verdim.

Birkaç saniye sonra inleyerek geri çekildiğinde, gözleri sersemlemiş ve nefesi kesilmiş görünüyordu. "Tamam, seni öpmeye devam edersem işler kontrolden çıkacak." Gülümseyerek başparmağını yanağımda gezdirdi. "Bu öğleden sonra seni gördüğüm için neden bu kadar şanslıyım?"

Tanrım, o kadar tatlı davranıyordu ki konuyu açacağım için neredeyse kendimi kötü hissedecektim ama açmazsam bu beni iyice rahatsız edecekti. Bu da kızgınlığa dönüşecekti ve ona kızmak istemiyordum.

"Annenle konuştun mu?"

"Hayır, meşguldüm. Yine de iki kez aradı. Neden?"

"Annenle birlikte bu sabah kiliseye bakmaya gittim."

Masasına doğru ilerledi ve beni bacaklarının arasına çekerken kenara oturdu. "Nasıldı? Güzeldi, değil mi?"

"Çok," diye cevap verdim. "Ama sanırım kulüpteki bahçeyle değiştirebiliriz."

"Vay canına, bu mükemmel olurdu." O kadar sevgiyle gülümsedi ki kendimi ve annesinin daha önce söylediklerini sorguladım.

"Sanırım." Breaker sayesinde demek istedim ama bunun muhtemelen hassas bir konu olduğuna karar verdim. İstediğim son şey, özellikle de onunla böyle bir konuşmayı yapmak üzereyken onu kızdırmak ya da savunmaya geçirmek olurdu. "Ama ben kilisedeyken bir şey oldu."

"Tamam... ne oldu?" diye sordu şüpheyle.

"Öncelikle, bir kazaydı."

"Şimdi beni endişelendirdin. Ne oldu?"

"Annen gelin duvağını denememi istedi çünkü koridorda onunla yürüdüğümü görmek istiyordu. Bana aldığın

ayakkabılardan biraz büyük olanları giyiyordum, uzun lafın kısası, yürürken ayağım kaydı, yanan bir muma doğru yuvarlandım ve mum şamdandan yuvarlanarak duvağın üzerine düştü. Alev aldı ve şu anda hâlâ saçlarımın olmasının tek nedeni Breaker'ın beni kutsal suyla ıslatmış olması."

Brian ilk başta tepki vermedi.

Orada öylece durdu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ciddi misin sen?" dedi birkaç dakika sonra.

"Evet, bu konuda yalan söylemem. Güven bana."

"Yani annemin duvağını ateşe mi verdin?"

"Bilerek olmadı," dedim hemen. "Hepsi bir kazaydı. Ayrıca olan tek şey bu değildi."

"Ne demek sadece bu değildi?"

"Şey, kiliseden sonra gidip üzerimi değiştirdim çünkü kutsal suyla ıslanmıştım ama davetiye seçmek için başka bir randevumuz vardı. Kâğıtlara bakarken bir kâğıt elimi kesti, önce fark etmedim, sonra da kanımı annenin yüzüne ve kâğıdın her yerine sıçrattım."

"Ne?" diye sordu, gözleri şimdi her zamankinden daha büyüktü. "Kanını anneme mi sıçrattın?"

Ceketinin yakalarını çekiştirdim. "Bir kez daha söylüyorum, bilerek yapmadım. Hepsi bir hataydı. Yine de sana söylemem gerektiğini düşündüm çünkü eminim benimle olan ilişkini bitirmen için yalvarmak üzere seni aramıştır."

Brian beni kucağına çekerken yüz ifadesi aydınlandı. "Lia, annem bunu yapmaz."

"Bilmiyorum. Oldukça üzgündü."

"Muhtemelen üzgündü ama senden hoşlanıyor. Eminim tek gereken bir özürdür."

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

"Her iki şekilde de," diye devam etti. "Eminim iyidir. Yine de sen iyi misin? Neredeyse saçlarını yakmak ve ağır bir

şekilde yaralanmak, düğün planlamasında eğlenceli bir gün gibi gelmiyor."

"Evet, oldukça travmatikti ama buraya gelmemin asıl nedeni bu değildi."

"Değil miydi?" diye sordu. "Tanrım, eğer sebep bu değilse, sanırım kendimi zihinsel olarak hazırlamalıyım."

"Muhtemelen," derken bir elimi ceketinin altına soktum. Yüzleşmeyi seven biri değildim ama bunun konuşulması gerektiğini biliyordum. "Yangından önce kilisedeyken annen bana pek de hoşuma gitmeyen bir şey söyledi."

"Her neyse, eminim öyle demek istememiştir," dedi, hemen onu savunmaya geçmişti. Söylemeye gerek yok, beni savunmaya geçmemesi canımı sıktı, özellikle de müstakbel kayınvalidemin önünde. "Tüm bu planlamalar yüzünden stresli. Önümüzdeki haftalarda pek de hoşuna gitmeyecek şeyler söyleyeceğinden eminim. Ona alınma."

Ne hoş.

Bunun için sabırsızlanıyordum.

"Hayır, benim hakkımda söylediğin bir şeydi."

Kaşları çatıldı ve başını yana eğdi. "Ne dedi?"

Ellerimi onunkilerden ayırdım. "Gözlüklerimi beğenmediğini, çocukça olduklarını ve gözlüksüz daha iyi olacağımı söyledi."

Geri adım atmasını bekledim. İnkâr etmesini.

Böyle bir şey söylemediğine dair herhangi bir belirti bekledim ama söylemedi.

"Sen... bunu söyledin mi?" diye sordum.

Bakışlarını başka yöne çevirdi ve sonra başını salladı. "Evet. Düğün fotoğraflarından ve gözlüklerinin onları nasıl bozabileceğinden bahsetti, ben de mor gözlükler biraz çocukça olduğu için belki lens takmayı düşünebileceğini söyledim."

"Ah," diye cevap verdim, kendimi gerçekten aptal hissediyordum. Nişanlınız her gün size çocuksu olduğunuzu söylemezdi. Bu duymak isteyeceğiniz bir şey de değildi.

"Lia, buna alınmanı istemiyorum."

Başımı kaldırdım. "Buna nasıl alınmam, Brian? Bu gözlükleri uzun zamandır kullanıyorum. Annemin seçmeme yardım ettiği gözlükler. Benim için özeller. Bir anlamları var."

"Ah, özür dilerim. Bunu bilmiyordum. Ben sadece bunun senin tuhaflıklarından biri olduğunu düşünmüştüm. Bilirsin, Harry Potter'dan karakterlerin olduğu tişörtleri ironik bir şekilde giymen gibi."

"Onları ironik olarak giymiyorum. Onları sevdiğim için giyiyorum."

"Her halükârda, gözlüklerin arkasında bir anlam olduğunu fark etmemiştim. Özür dilerim, Lia."

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Özür dilediğin için teşekkür ederim, demek çok basit ve robotik görünüyordu.

Sorun yok, demek de uygun değildi çünkü sorun vardı. Bu yüzden bir şey söylemek yerine sessiz kaldım.

"Lia." Elimi tuttu. "Üzgün olduğumu söyledim. Lütfen kızma."

"Kızgın değilim," dedim, birbirine bağlı ellerimize bakarak. "Sadece utandım sanırım."

"Utanmana gerek yok. Asla bir şey söylememeliydim. Bu gerçekten çok boktandı."

"Sence beni çirkin mi gösteriyorlar?"

"Hayır, Lia," dedi hemen. "Hiç de değil."

"Onlar olmadan senin için daha çekici olacağımı mı düşünüyorsun? Yorumun böyle hissettiriyor, sanki... sanki onları taktığımda yeterince güzel değilmişim gibi."

"Lia, demek istediğim bu değildi. Bence gözlük sana çok yakışıyor. Onlar sadece mor, hepsi bu. Belki senin yaşında biri daha sofistike bir şey ister diye düşündüm."

"Yani yeterince sofistike değil miyim?" diye mırıldanırken omuzlarım çöktü.

"Hayır," diye inledi boynunu çekiştirirken. "Kahretsin, bunu doğru anlatamıyorum. Sadece... sadece söylediklerimi unut."

Ne dediğimi unut mu? Bana hakaret etmişti ve bunu unutmak kolay değildi.

Ona baktığımda güvensizlik içimi kapladı. "Sence senin için yeterince iyi miyim?" diye sordum.

"Ne?" Gözleri büyüdü. "Tabii ki, Lia. Neden böyle düşündün ki?"

Çünkü bir süredir bunu düşünüyordum.

Çünkü belki de aynı yörüngede olmadığımızı düşünüyordum.

Çünkü para ve statü gibi senin için önemli olan şeyler benim için önemli değil.

"Beni değiştirmeye çalıştığın anlar oluyor. Mesela annenle yemeğe gittiğimizde bana giymem için kıyafetler alıyorsun."

"Çok titiz olabiliyor ve sana zorluk çıkarmasını istemiyorum."

"Ya da gözlükler veya toplum içinde olduğumuzda, sanki koluna takılmam için karşılamam gereken bir standart varmış gibi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Daha geçen hafta sonu dondurma yemeye gidelim dedim, pijamalarımla dışarı çıkacaktım ama sen üstümü değiştirmemi söyledin."

"Lia, beyaz atletinin üzerinden meme uçlarını görebiliyordum. Gerçekten insanların bunu görmesini istediğimi mi sanıyorsun?" Kalçalarımı kavradı. "Bu sadece benim için."

Ofis pencerelerine doğru baktım. "Bilmiyorum, sanki senin için yeterince iyi değilmişim gibi geliyor."

"Lia, yapma." Çenemi ona doğru eğdi. "Tabii ki yeterince iyisin. Yoksa neden sana evlenme teklif edeyim ki? Gözlükler için özür dilerim. Bunu asla söylememeliydim ama lütfen bunun seni üzmesine izin verme."

"Üzülmüyorum, Brian. Sadece erkek arkadaşımdan emin olmaya çalışıyorum-"

"Nişanlım," dedi kesintili bir ses tonuyla.

"Evet, nişanlım. Sadece benimle doğru nedenlerle evlendiğinden emin olmaya çalışıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu da nereden çıktı şimdi? Harika bir hafta sonu geçirdik ve şimdi birdenbire benden şüphe mi ediyorsun? Bunun," derken eliyle ağzını kapattı. "Breaker'ın bugün sana söylediklerileyle bir ilgisi var mı?"

"Şu anda ciddi misin?" Ondan bir adım geri çekilerek sordum. "Breaker destek olmaktan başka bir şey yapmadı, özellikle de annen bana gözlüklü bir köprü trolü olduğumu ve düğünüm hakkındaki fikirlerimin bir önemi olmadığını söylediğinde. Bunların hiçbiri için Breaker'ı suçlama."

"Kahretsin, haklısın." Nefes verdi ve iki elini masasının kenarına koydu. "Özür dilerim. Çok gerginim ve aptalca şeyler söylemekten kendimi alıkoyamıyorum."

Bu çok açıktı.

"Tamam, sanırım... Sanırım biraz nefes almam gerekiyor."

"Hayır," dedi aramızdaki boşluğu kapatarak. "Gitme."

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var, Brian."

"O zaman yürüyüşe çıkalım. Caddenin karşısındaki parka gidelim. Lütfen, Lia. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum ve kızgın ayrılmanı istemiyorum."

Yalvaran gözlerine baktığımda fark ettim ki belki de... belki o da benim kadar stresliydi. Eğer gözlükler konusunda gerçekten kötü niyetli olsaydı, pişmanlık duymazdı ve yüzünün her yerinde açık bir pişmanlık vardı.

"Tamam," dedim başımı sallayarak.

Bana elini uzattı, ben de tuttum. Birlikte ofisinden çıktığımızda Beverly'den o dönene kadar mesajlara bakmasını istedi. Binadan çıktıktan sonra caddenin karşısındaki şirin parka gittik.

Sadece üç dönümlük küçük bir araziydi, insanların oturup soluklanabileceği bir yerdi. Yüksek ağaçlarının bulunduğu

küçük dairesel bir yürüyüş yolu, parlak güneşe karşı parlak bir örtü sunuyordu.

"Bugün zor bir gün geçirdiğin için üzgünüm ve düğün işlerinin bu kadar stresli olmasına da üzüldüm. Senin için kolay olmadığını biliyorum," dedi Brian elimi sıkarak.

"Öyle, hiçbiri kolay olmadı. Dürüst olmak gerekirse, bir evlenme teklifi beklemiyordum."

"Beklemiyor muydun?" diye sordu, tamamen şok olmuş bir hâlde.

"Biraz bile. Yani, hadi ama. Brian, evlenme olasılığı hakkında hiç konuşmamıştık bile, bu yüzden dizlerinin üzerine çöktüğünde hazırlıksız yakalanmıştım."

"Ama birbirimizi seviyoruz. Yani, ben seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Brian. Sorun bu değil. Ben sadece... Bilmiyorum. İşin içine yüzük girmeden önce birlikte yaşamaya başlarız diye düşünmüştüm."

"Birlikte yaşıyor sayılırız, en azından zamanın yarısında. Evimin ve şifonyerin anahtarı sende var. Bunun üstesinden gelmemiz gereken bir şey olmadığını düşünmüştüm." Duraksadı. "Senin için çok mu hızlı hareket ediyorum?"

Evet.

Her şey çok hızlı.

Yıldırım hızında.

Nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Bir şeyler ters gidiyordu. Bir şeyler doğru gelmiyordu ve tam olarak ne olduğunu bulamıyordum. Tek hissedebildiğim, midemde durmak bilmeyen bu mide bulandırıcı çalkantıydı. Bugünkü kilise, annesinin bana ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapması, hiç endişe etmeden ve umursamadan beni aşağılayabilmesi, bunların hiçbirinin radarımda bile olmaması... bu çok fazlaydı.

Ancak bunu Brian'a söyleyemezdim. O çok hassastı. Endişelerimi ve kaygılarımı yanlış anlayacaktı. Kendisinde

bir sorun olduğunu düşünecekti, oysa aslında sadece zaman çok hızlı ilerliyordu.

"Hayır, sadece... sadece afalladım ve hâlâ tüm bunları kafamda oturtmaya çalışıyorum," dedim gülümseyerek.

Başını salladı. "Annemin planlarının yardımcı olmadığına eminim."

"Evet, biraz hızlı gidiyor." Parmaklarımı kaldırmam gülmesine neden oldu.

"Bir süredir sana evlenme teklif etmemi istiyordu."

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşırarak. "Aramızdaki soğuk ilişkiden, bana evlenme teklif etmeni istemeyeceğini tahmin ederdim."

"Annem bazen soğuk ve itici olabilir, belki biraz serttir ama benim mutlu olduğumu da görebilir." Brian bana döndü. "Beni mutlu ediyorsun, Lia. Hem de çok."

Ona gülümsedim. "Sen de beni mutlu ediyorsun, Brian."

Beni kendine doğru çekti, asfalt yolda yürümeye devam ederken kucaklaması farklı hissettiriyordu. Belki de Breaker bugün bana çok sarıldığı içindi ama bu zorlama gibi geliyordu, sanki bölgesini işaretliyordu.

Nişanlını kucaklamak, *yapıldı.*

Kucaklaşmada herhangi bir tutku yok gibi görünüyordu.

Yakın olmak için herhangi bir ihtiyaç.

Ayrıca bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama elini koluma bastırması, beni omzuna yaklaştırması neredeyse boğucu hissettiriyordu.

"Bir süredir sana evlenme teklif etmemi istiyordu." Brian annesi önerdiği için mi evlenme teklif etmişti?

Bu tutuş, bu an, doğru gelmiyordu.

Bu, o, biz... Onunla tanıştığımdan beri ilk kez doğru gelmiyordu.

Yedinci Bölüm

BREAKER

***Lia**: Bu gece nereye gittiğini söylemedin. Yakında evlenecek yaşlı bir kocakarı ile paylaşmak ister misin?*

***Breaker**: Biliyor musun, hâlâ giymeyi sevdiğin o eski püskü cüppeyle, yaşlı bir kocakarının gerçek tanımına benziyorsun.*

***Lia**: Sanırım bu bana söylediğin en güzel şeydi.*

***Breaker**: Standartlarını yükseltmen gerekiyor.*

***Lia**: Peki nereye gidiyorsun?*

***Breaker**: Sana söylemek istemiyorum.*

***Lia**: Neden... bekle, utanç verici mi?*

***Breaker**: Hayır ama bunun için bana bok atacaksın ve bunu duymak istemiyorum. Bu yüzden sana söylememişim gibi davranmayı ve yoluma devam etmeyi tercih ediyorum.*

***Lia**: Breaker Turşu Cane, Birdy ile ne yaptığını bana hemen söyle. Bunu talep ediyorum.*

***Breaker**: Ah, bunu mu istiyorsun?*

***Lia**: Evet, Bayan Doubtfire'ın sahte göğüsleri üzerine, eğer bana söylemezsen, sen gittiğinde dairene bir şey yapacağım. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin olmayacak çünkü o kadar ince olacak ki fark etmeyeceksin.*

***Breaker**: İlk olarak, Bayan Doubtfire'ın göğüslerine ASLA söz söylemeyiz, bu... bu sadece suçtur. İkincisi, sakın bir şeye dokunayım deme.*

***Lia**: Gerçekten büyük harflerin beni caydıracağını mı düşünüyorsun?*

***Breaker**: Caydırmalı. Arkalarında zehir var.*

***Lia**: Şaşırmadım.*

***Breaker**: Sen bir zorbasın. Bu taleplerle yaşamak imkânsız.*

***Lia**: Sadece söyle bana. Lütfen.*

***Breaker**: Sinir bozucusun.*

***Lia**: Biliyorum, şimdi konudan kaçmayı bırak ve bana bu gece ne yaptığını söyle.*

***Breaker**: Tamam. Arkadaşının öğretmenlik yaptığı bir kek sınıfına gidiyoruz. Arkadaşı patronuna değerli olduğunu göstermek için sınıfı doldurmak istemiş, bu yüzden Birdy beni de işe dahil etti.*

***Lia**: Kek kursu mu? Sen pişirmekten nefret edersin.*

***Breaker**: Farkındayım.*

***Lia**: Pişirmekten nefret ettiğin için tost makinesinde pişirdiğin turtaya krema sürmeyi reddettiğin gibi. Tam olarak şöyle demiştin: "Bu işlemle hiçbir ilgim yok. Sadece ağzıma koy."*

***Breaker**: İşte bu yüzden sana söylemek istemedim.*

***Lia**: Sadece şaşırdım, hepsi bu. Birdy'nin senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.*

***Breaker**: Sesi çaresiz geliyordu. İyi tarafıma oynadı. Ne diyecektim ki? Ben yemek pişirmem mi?*

***Lia**: Bana söyleyeceğin şey buydu.*

***Breaker**: Sen farklısın.*

***Lia**: Eğer durum buysa. Düğün pastası yapmayı öğrenmek için aşçılık kursuna gidebilir miyiz?*

***Breaker**: Bu kolay bir hayır olurdu.*

***Lia**: Beni sevmiyorsun!*

***Breaker**: Kapa çeneni. Seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun.*

***Lia**: Star Wars pul koleksiyonundan daha mı fazla?*

***Breaker**: Tabii ki. Onu depoya koymuştum. Açıkça görülüyor ki benim için çok şey ifade etmiyor.*

***Lia**: Jack Skellington kupandan daha mı fazla?*

***Breaker**: Doğal olarak. Kupayı seviyorum ama seni gördüğüm gibi her gün görmüyorum.*

***Lia**: Tamam. Beni imzalı Yüzüklerin Efendisi posterinden daha mı çok seviyorsun?*

***Breaker**: Oooo, şimdi de beni test ediyorsun. Şuna ne dersin, sen yakın bir ikincisin.*

***Lia**: Garip bir şekilde, bunu kabul ediyorum.*

***Breaker**: Hahaha. Tamam, Birdy geldi. Gitmem gerek.*

***Lia**: İyi eğlenceler! Bana fotoğraf gönder.*

"Biliyorum bu biraz damdan düşer gibi oldu ama benimle gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi Birdy önlüğünü bağlarken.

Benim önlüğümün önü açıktı. Umutsuzca üzerimden çıkarmak istiyordum.

Önlüklerden nefret ederdim.

Un ve şekerden nefret ederdim.

Spatuladan nefret ederdim.

Fırın eldivenlerinden nefret ederdim.

Önümdeki masada duran her şeyden nefret ediyordum.

Fırıncılıkla ilgili hiçbir şey benim için büyülü değildi. Tek bir şey bile. Pişirme eylemiyle ilgili tek harika şey sonuçtu ancak sonucu kendim yapmaktansa satın almayı tercih ederdim. Sonucu berbat yapacak çok fazla risk faktörü vardı ve bu riski göze almak istemiyordum.

Sadece satın al... her zaman satın al.

"Sorun değil," dedim gülümseyerek, gülümsememin sahte olduğunu bilsem de.

Boynundaki önlüğü düzeltirken, "Yemek yapmak pek bana göre değil," dedi Birdy. "Ama Callie bu işe yeni girdi ve patronunu gerçekten etkilemek istiyor."

"Ben de öyle yapardım." Güzel bir gülümseme sundum. "En azından teması oldukça havalı," dedim kedi temalı spatulayı elime alarak.

Birdy başını yana eğdi. "İğneleme mi bu?"

Pembe mekânı incelerken başımı salladım. Pembe duvar resimleriyle kaplı duvarlar, su ve deniz köpüğü yeşili mutfak eşyaları ve baktığınız her yerde kedilerin olduğu aletler... *Pussycat Cupcakes*... gerçekten her şeyi yapmıştı. "Kedileri severim. Büyürken Jiggles adında bir kedim vardı. O benim en iyi dostumdu."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Ciddi misin?"

"Evet." Kıkırdadım. "Sanırım inanması zor ama evet. Jiggles ve ben oldukça iyi bir çifttik. Ben maket uçaklarımı uçururken dışarıda beni takip ederdi ve geceleri yastığıma sarılırdı."

"Çok tatlısın. Ne oldu ona?"

"Kedi kanseri ama on sekiz yaşına kadar yaşadı. Yani güzel, dolu dolu bir hayatı oldu."

"Tamam, o zaman belki de seni kedi temalı bir kek fırınına getirdiğim için kendimi o kadar da kötü hissetmiyorumdur."

"Hayır, yine de kendini kötü hissetmelisin." Tam arkadaşı derse başlarken ona göz kırptım.

Kapkeklerin önceden yapılmış olmasına şaşırmıştım. Nedense sıfırdan pişireceğimizi düşünmüştüm ama fark ettim ki bu bir süsleme dersiydi, yani krema yapmayı ve soğumuş keklerin üzerine nasıl sıkacağımızı öğreniyorduk.

Kremanın nasıl yapılacağına dair bir eğitimden sonra, parmağımı karıştırma kabının kenarına daldırıp tereyağlı kremanın tadına baktım.

"Fena değil."

Birdy de aynısını yaptı ve ben de onun parmağını dudaklarının arasından geçirip hafifçe emişini izledim.

Hiçbir tarafı cinsel değildi, kesinlikle değildi ama bir şekilde –belki uzun bir süre geçtiği için ya da belki o gerçekten çok güzel olduğu için– parmağından kremayı emmesini izlemek, boynumun terlemesine neden oldu.

"Ooo, bu iyiymiş." Parmağını bir havluya sildi. "Ne renk yapalım?"

"Önerilen renk olan pembeyi seçebiliriz. Ya da asi olup başka bir renk seçebiliriz," dedim kendimi toparlayarak.

"Pembe bir kedi... çok genel görünüyor." Duraklaması beni güldürdü. "Ancak mavi... bu kesinlikle bir seçenek değil."

"Kimse mavi bir kediyi sevmez," dedim ve bu kez gülmesini sağladım.

"Yeşil beni hasta ediyor ve hasta bir kedi yemek istediğim bir şey değil."

"Ya da yalamak," diye ekledim.

"Aynen öyle." Çenesine vurdu, dudaklarında bir gülümseme oynuyordu. "Peki ya kırmızı... bekle, sözümü geri alıyorum." Yüksek sesle güldüm ve diğer fırıncıların dikkatini çektim. Elini koluma koydu. "Şşşt, dikkatleri üzerine topluyorsun. Eğer pembe kedicikten uzaklaşacaksak, bunu gizlice yapmalıyız."

"Üzgünüm ama kesinlikle kırmızı değil."

"Bu korkunç bir öneriydi. Turuncu ya da sarıya ne dersin? Bunlar iyi hissettirir."

"İkisine de ne dersin?" diye sordum.

"Sanırım bir şey buldun." Bana bir kâse uzattı. "Sanırım kremayı ikiye bölersek, birini turuncuya diğerini sarıya boyar ve aynı anda krema tüpüne koyarsak, bir çeşit batik boya efekti elde ederiz."

Ona birkaç kez göz kırptım. "Ah, yemek pişirmekle ilgilenmediğini sanıyordum."

"İlgilenmiyorum ama TikTok'ta amaçsızca geziniyorum. Algoritma pişirme videoları izlemeyi sevdiğime karar verdi ve gizlice... izliyorum."

"Muhtemelen videoyu yukarı kaydırmak yerine tamamını izlediğin için buna karar verdi. Bu bilgi senin sorumluluğun."

Şirin bir şekilde elini kaldırdı. "Suçluyum ama ben öğrenmek için izlemiyorum. İzliyorum çünkü bir sorunum var."

"Bunu görebiliyorum. Biliyor musun, bu seni daha farklı düşünmeme neden oluyor." O turuncuyu, ben de sarı boyayı karıştırırken şakalaştık.

"Tamamen anlıyorum. Eğer gitmek istersen, seni durdurmayacağım."

"Biliyorsun, sana bir ders vermek için ayrılmak doğru olurdu ama sanırım daha büyük bir adam olup kalacağım."

Sırıttı. "Benim için kalıyormuşsun gibi davranma. Sadece kedicik kekleri için kalıyorsun."

Yine yüksek sesle güldüm. Bu kez, özür dilemem ve yanaklarım kızarmış hâlde Birdy'ye dönmem için sınıfı yeterince rahatsız etmiştim.

Beyaz SUV'sine ulaştığımızda, "Bu gece geldiğin için teşekkür ederim, Callie için çok önemliydi," dedi Birdy.

"Biliyor musun, sanırım bunu bir kez, sadece bir kez söyleyeceğim çünkü yemek yapmayı sevip sevmediğim konusunda yanlış bir izlenim bırakmak istemiyorum; ama çok eğlendim."

Arabasına yaslanırken göğsünü tuttu. "Lütfen, duygularımı yalanlardan koru."

"Evet," dedim yaklaşarak. "Seninle takılırken çok eğlendim. Çifte randevu kadar garip değildi."

Elini uzatıp gömleğimin ucuyla oynadı. "Evet, çifte randevular her zaman bir felakettir, özellikle de görücü usulü olduğunda."

Ekstra kek kutusunu arabasının üstüne koydum ve bana bakmak için başını geriye eğmek zorunda kalacağı şekilde yaklaştım. "Hâlâ yürüyüşe ve kuş gözlemlemeye devam ediyor muyuz? Bir oturuşta üç kek yemem seni caydırmadı mı?"

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Hayır, senin o kedicikleri kemirmeni izlemek aslında daha fazla takılmak istememe neden oldu."

Kıkırdadım. "Biliyor musun, bu mizah anlayışını çifte randevuda da gösterebilirdin."

"Aman Tanrım, Brian'ın önünde böyle bir şey söylemem mümkün değil. O çok kendini beğenmiş biri, kardeşim de aynı şekilde. Ne zaman Brian'ın yanında olsam, kendimi tutmam gerektiğini biliyorum. Havalı davranmalıyım."

"Neden gerçek sen olmak yerine başka biri gibi davranmak istiyorsun?"

"Bu şekilde daha kolay. Brian'ın önünde neden kedicik* dediğimi kardeşime açıklamaktansa, serçe parmağımı kaldırıp süslü püslü davranarak birkaç saat geçirmeyi tercih ederim."

Bir tutam saçını kulağının arkasına ittim. "Evet, kardeşinle tartışmak istememeni anlayabiliyorum. Benim de aklımdan sık sık bu düşünce geçiyor ama bir filtre olsa bile, kardeşlerimle ben bir şekilde ilişkiye giriyoruz."

"Aynı." İç çekti. "Ancak soruna cevap vermek gerekirse, evet; hâlâ seninle yürüyüşe çıkmak istiyorum. Hem belki, bilirsin, bu hafta akşam yemeği ya da başka bir şey için müsait olursan, boş olabilirim." Yüzünü buruşturdu. "Bu kulağa çok acınası geliyor, sanki bir hayatım yokmuş gibi ama kimi kandırıyorum ki? Spor

* İngilizcedeki pussy kelimesi kedicik demekken, argoda kadınlık organı yerine de kullanılır. –ç.n.

yapmak ve işe gitmek dışında pek bir şey yapmıyorum, yani... eğer sen boşsan, eminim ben de boş olurum."

"Acınası değil," dedim dudaklarına bakarken, onu öpmek için içimde aşırı bir istek uyandı. "Dürüstsün ve bu hoşuma gidiyor." Parmağımı çenesinin altına götürdüm ve nefesimi tutarak bunun sorun olmadığını işaret etmesini bekledim. Onu öpebileceğimi. Dudaklarını ıslatıp gömleğimi çekiştirdi, bunu en az benim kadar istediğini gösteriyordu.

Eğildim, burnumu onunkine yaklaştırdım ve dudaklarımı hafifçe dudaklarına bastırmadan önce hazır olması için ona bir saniye vererek bir an durakladım. Tüy gibi bir öpücüktü, çok yoğun değildi, ağzı açık değildi. Sadece tatlıydı.

Bu dürtüyü engellemeye yetecek kadar. Onun tadına bakmaya yetecek kadar.

Uzaklaştığımda bana gülümsedi, gözleri şehir lambalarının altında parlıyordu.

"Seni ararım," dedim uzaklaşıp kek kutusunu alırken. Bir elimi cebime soktum ve arabasının kapısını açmasını izledim.

"Aramanı bekliyorum." Arabasına bindi ve kapıyı kapattı. Bir adım daha geri çekildim ve onun uzaklaşmasını izlerken, öpücüğü kafamda yeniden canlandırırken derin bir nefes aldım.

Güzeldi.

Sevimliydi.

Yine de neden hiçbir şey hissetmemiştim?

Lia parmaklarını bir buket ortancanın üzerinde gezdirirken, The Beave aranjman seçenekleri konusunda çiçekçiyi köşeye sıkıştırıyordu. "Yani pişirme randevusuna gittiğin gerçeğini görmezden gelecek ve bana bu konuda hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Pembe bir ortanca alıp Lia'nın mükemmel çilli yüzüne koyarken omuz silktim. "Söyleyecek bir şey yok. Kapkeklerin buzlarını çözdüğüm için pek de pişirme sayılmazdı."

"Sonra..." Lia beni konuşturmaya çalışarak sordu ama... bilmiyordum. Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyordum.

"Sonra eve kek getirdim," diye cevap verdim ve çiçeği saksısına geri koydum.

"Yani bana tüm olanların bu kadar olduğunu mu söylüyorsun? Başka bir şey yok mu?"

"Yani, konuştuk ve güldük. Oldukça komikti ama evet, hepsi buydu."

"Ona iyi geceler öpücüğü verdin mi?" Lia sorarken, sesi bir oktav düşmüştü.

Durakladım çünkü bu garip hissettiriyordu. Neden garip hissettirdiğini bilmiyordum. Lia'yla olan şeyler hiç garip gelmezdi ama Birdy hakkında konuşmak öyle geliyordu.

"Ah, duraklamandan bunun evet olduğunu varsayıyorum." Hafifçe omzumu itti. "Breaker, neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?"

"Çünkü," dedim yüzümü ondan çevirerek.

"Çünkü?"

"Öylesine."

Etrafımda döndü, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalmıştım. "Bu bir cevap değil. Bana her şeyi anlatıyorsun, peki neden bu konuda tuhaf davranıyorsun?"

"Bilmiyorum." Nefes verip elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Muhtemelen garip hissettirdiği içindir. Tamam mı? Tüm bu çıkma olayı garip hissettiriyor ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Benimle konuşmamanın bir faydası yok. Birbirimize her şeyi anlatırız."

"Biliyorum." Başımı arkaya eğip bir süre gökyüzüne baktım. "Kahretsin, Lia, dün gece onu öptüm çünkü gerçekten

istedim." Şimdi gözlerinin içine bakıyordum. "Bütün gece beni güldürdü, çok güzeldi, hatta bir ara parmak ucunu emdi ve bu beni terletti." Lia sırıttı. "Sıra iyi geceler demeye geldiğinde onu öpmek istedim ve öptüm." Saçımı çekiştirdim. "Üstelik güzeldi. Tatlıydı. Çok yoğun değil, sadece mükemmeldi ama ben... Hiçbir şey hissetmedim."

"Hiçbir şey mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır, kıvılcım yoktu, onu SUV'sine doğru itme ve öpüşmeyi ilerletme arzusu yoktu. Sadece tatlıydı." Başımı tekrar salladım. "Sanırım bende bir sorun var. İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyorum çünkü hiç kimseye karşı bir şey hissetmiyorum. Asla. Her zaman... sıradan oluyordu. Ayrıca Birdy bir geceliğine eve götürüp bir daha görmeyeceğim türden bir kız değil. O biriyle çıkan tiplerden."

"Siz ikiniz orada konuşmayı bitirdiniz mi?" The Beave parmaklarını şıklatırken seslendi. "Konuşmam gereken önemli şeyler var."

Bana dönerek, "Bu konuşma daha bitmedi. Beni duyuyor musun?" dedi Lia.

"Evet, bittiğini düşünmemiştim," dedim çiçekçiye doğru ilerlerken.

"Ophelia, lütfen ayaklarını sürüme. Yakışmıyor." Lia dudaklarını birbirine kenetledi, büyük olasılıkla ters bir şey söylemeyi önlemek içindi. The Beave'in ruh hâli dünü yansıtıyordu ve hiç de hoş değildi. "Az önce çiçekçiyle konuştum, kırmızı gül siparişimizi karşılayabileceğini söyledi ama elimizi çabuk tutmamız gerekiyor."

"Kırmızı gül mü?" dedi Lia alaycı bir tonla. "Bunlar çok resmî." Kırmızı güllerden nefret ederdi. Çok klişe olduklarını düşünürdü. Katılmadığımı söyleyemezdim.

"Kesinlikle. Bu resmî bir düğün, Ophelia. Düğünde ne olmasını bekliyorsun? Papatyalar mı?" The Beave sanki bu hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi homurdandı.

"Aslına bakarsan," dedi Lia. "Papatyaların mükemmel olacağını düşünüyordum. Onlar annemin en sevdiği çiçekti."

The Beave durakladı, sonra ellerini birbirine kenetledi. "Ophelia, annenin en sevdiği çiçeğe olan bağlılığını takdir ediyorum. Çok takdire şayan ama bu bir düğün, anma töreni değil. Bu bir kutlama."

Hay sikeyim.

Lia soluğunu içine çekti. Kısık, belli belirsizdi, neredeyse duymuyordunuz ama benim fark etmem için yeterliydi.

Araya girmezsem bir sonraki adımda ne olacağını bilmeme yetecek kadar yeterliydi.

"Bayan Beaver." Lia kendini kaybetmeden araya girdim. "Burada haddimi aşmak istemem ama Lia'nın rahmetli annesini papatyalarla onurlandırmanın nazik ve düşünceli bir davranış olacağına inanıyorum. Annesi burada olamayacağı için onu da dahil etmenin bir yolu olacaktır."

"Ama güller ve papatyalar birlikte iyi gitmez."

"Gelin buketine papatya ekleyebilirim," dedi çiçekçi.

"Bukete ihtiyacım yok," dedi Lia. Bu cevabı, The Beave'in başını ona doğru çevirmesine neden oldu.

"Bukete ihtiyacım yok da ne demek? Sunakta nasıl yürümeyi düşünüyorsun?"

"Annem ve büyükannemle birlikte bir sürü örgü çiçek yapmıştık. Bir gün onlardan bir buket yapabilmek için onları sakladım."

The Beave önce sessiz kaldı, sonra yavaşça kıkırdamaya başladı.

Kıkırdama büyüdü.

Büyüdü.

Muhtemelen gördüğüm en saldırgan şeydi. Bu kadın klas olduğunu sanıyordu ama aslında hiç klas değildi.

"Örme çiçek mi? Düğün için mi? Ciddi olamazsın." The Beave elini önünde sallayarak bu fikri tamamen reddetti.

"Ciddi olduğuna eminim, yoksa bu konuyu açmazdı," dedim soğukkanlılığımı kaybederek.

Lia elini nazikçe koluma koyarak bunu anladığını belli etti. "Bayan Beaver, bunun güzel bir düğün olmasını istemenizi anlıyorum. Ancak oğlunuzun evlendiğini görmek için etrafta olduğunuzu ve ailemin olmadığını unutmamalısınız. Bu yüzden onları törene ve resepsiyona dahil etmek benim için önemli."

"Ayrıca bu sizin için de önemli olmalı," diyerek ona destek oldum.

Ses tonumu hisseden The Beave doğruldu. Yüz ifadesi anlayışlı bir ifadeye dönüşürken kendini göstermeye çalıştığı asil ve düzgün kadına hızla geri döndü. "Eğer papatyaları rüküş görünmeden kullanmanın uygun bir yolunu bulabilirsek çok memnun oluruz," dedi çiçekçiye dönerek.

Çiçekçi, fazlasıyla korkmuş bir ifadeyle bize baktı. "Sanırım yapabiliriz."

"Ne güzel bir uzlaşma." Başımın yanında bir arı vızıldarken elimle onu uzaklaştırdım. "Bence papatyalar ve güller birlikte iyi gider."

"Özellikle de beyaz güller," dedi Lia.

"Hadi ama. Ciddi olamazsın," dedi Beave. "Beyaz güller mi? Kilisede evlenmiyor olabilirsiniz ama Tanrı aşkına, beyaz güller mi? Misafirlerimize yalan söylemeyeceğiz." Bir arının The Beave'in kafasının etrafında uçuşmasını izledim. Ya umurunda değildi ya da doğadan anlamıyordu çünkü hareket etmiyordu.

"Misafirlere neden yalan söyleyelim ki?" diye sordu Lia.

Ellerini birbirine kavuşturup, "Ophelia, oğlumla geceleri yaptığın şeyleri görmezden geldim ama herkes senin kadar bağışlayıcı değil. Beyaz güller saflığı sembolize eder ve korkarım ki sen hiç de saf değilsin," dedi The Beave.

Lia'nın yanaklarının utançtan kızarmasını izledim. "Bunun önemli olduğunu sanmıyorum."

"Ah, önemli," dedi The Beave.

"Tamam, o zaman pembe olabilir," diye önerdi Lia. "Bunun zarafetle falan bir ilgisi yok mu?"

"Zarafet ve tatlılık," diye ekledi çiçekçi.

"O zaman iyi olur," dedi Lia. Arı tam kafasının yanından uçarken, onun çıldıracağını bildiğim için irkildim. "Aman Tanrım," diye cıyakladı ve bana doğru kayarak eğildi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu The Beave.

"Bir arıydı." Arı tekrar başının yanında vızıldadı ve Lia bir kez daha cıyaklayarak sola doğru zıpladı. "Beni sokma," diye seslendi.

"Tanrı aşkına, bu sadece bir arı. Bununla başa çıkamıyorsan, kulübün bahçesinde nasıl evleneceksin?"

Lia arı kulağına yöneldiğinde tekrar zıpladı. "Beni soook-sok-sokmadıkları sürece. Bana dalış bombardımanı yapıyor. Zayıf olduğumu biliyor."

"Ophelia, kendini aptal yerine koyuyorsun."

"Özür dilerim," dedi doğrulurken, tam o anda arı kulağına çarptı. "Aman Tanrım!" Lia kolunu yana doğru savururken çığlık attı ve ne yazık ki The Beave'i tam göğsünden vurdu.

Pat!

Sonra hep birlikte, zayıf kadının kollarını havaya kaldırıp geriye doğru sallanırken dilinin ucuna gelen bir vıraklamayı dehşet içinde izledik.

Kaçınılmaz olanı durdurmak mümkün değildi. Hepimiz bunun olacağını görüyorduk.

Ortanca yığınlarına doğru gidiyordu.

Bir gümbürtü, bir inilti ve bir yuvarlanmayla, The Beave çiçek masasına gömülürken ortam sessizliğe büründü.

Kovalar dolusu su her yere döküldü. Ortanca dalları kırıldı.

Ardından dünyanın dört bir yanında hissedilen bir irkilme hepimizin yüzünde belirdi.

"Beni hemen buradan çıkarın," dedi The Beave. Yanma koşup çıkmasına yardım ettim ama hemen korumak için Lia'nın

yanına gittim. Cehennemin iç derinlikleri ayrılmak üzereydi ve yeterince sıkı tutmazsam Lia'nın içine çekileceğinden oldukça emindim.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm," diye söze başladı Lia ama The Beave onu durdurmak için elini kaldırdı.

Ceketini düzeltip yüzündeki suyu sildikten sonra Lia'ya baktı. Yalnızca kâbuslar için tasarlandığını düşündüğüm bir sesle, "Düğünde kırmızı güller olacak, çok az papatya olacak. Tartışma bitmiştir," diyerek yanında asistanıyla çekip gitti.

Çiçekçi de ayrılırken biz şaşkın bir şekilde öylece durduk. Birkaç saniye sonra, "Bu, ah... bu ideal değildi," dedi Lia.

Elimde değildi. Kısık bir sesle kıkırdadım. "Bugün kayınvalidenle ikinci aşamaya geçeceğini kim bilebilirdi? Nasıl bir histi? Benim kafamda onlar sadece toz keseleri."

Birkaç kez öksürdü. "Tadına baktığım şey bu mu? Meme tozu mu?"

Kolumu omzuna atıp onu çıkışa doğru yönlendirirken bir kahkaha patlattım. "Kolunun aşağıya inmediğine şükret, yoksa ağzın vajina tozuyla dolacaktı."

"Vajina tozu... o sadece *Old Bay* çeşnisi değil mi?" diye sorarak homurdanmama neden oldu.

"Ah lanet olsun... Seni seviyorum."

"Biliyor musun, gerçek hayatta birinin kanının kaynadığını hiç görmemiştim. Her zaman bu deyimi duyarsın ama aslında hiç görmezsin." Lia, *burrito*'sundan bir ısırık alırken *Alberto's*'un dışında oturduk, şehir merkezine geldiğimizde gittiğimiz favori yerlerden biriydi. "Vay canına, The Beave'in kanının damarlarında nasıl dalgalandığını bugün gördük. Gerçekten başka bir şeydi."

"Eğer bakışlar öldürebilseydi, ikimiz de ölmüş olurduk."

"Anında ölmüştük. O çiçekçiye attığı bakışı yakaladın mı? Sanırım o, sadece küçülüp kaybolmak istiyordu."

"Sanırım herkes The Beave etrafında olduğunda böyle hissediyor." Lia, paylaştığımız büyük limonatadan bir yudum aldı. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Takdir ediyorum."

"Teşekkür etmene gerek yok. Bu baş nedimenin yapması gereken şey." Lia gülümsedi ama sonra sessizleşti. "Sence de o örme çiçek olayını yapmak aptalca mı olur?"

Başımı salladım. "Bunu yapman seni daha çok sevmemi sağlıyor." Gözlerime baktı. "Bence çok tatlı, eğer senin yerinde olsam, ben de aynı şeyi yapmak isterdim. Bu birinin hayatındaki en önemli gün ve orada olamayanları onurlandırmak doğru olur. Bence annen birlikte yaptığınız bir şeyle koridordan yürüdüğünü görse çok sevinirdi."

"Bence de." *Burrito*'sunu bıraktı. "Hep koridora yürüyüşü ve babamın beni sıkıca tutup ne kadar sevdiğini, ne kadar gurur duyduğunu, hep o günün hayalini kurduğunu söylediğini düşünürdüm. O gün, beni teslim edebileceği gündü ama şimdi... şimdi bunu yaşamayacağım. Yalnız yürümek zorunda kalacağım ve bu korkutucu."

"Ben seni koridordan yürüteceğim. Yalnız olmayacaksın. Ben seninle olacağım."

"The Beave buna asla razı olmaz çünkü baş nedimem olarak benden önce gitmen gerekiyor."

"Bu arada, eğer sağdıç programlarda yoksa, öfkeleneceğim." Gülümsedi. "The Beave'in ne istediğini umursamıyorum. Ben seni mutlu görmek istiyorum, etrafının seni seven insanlarla çevrili olduğunu hissetmeni istiyorum ve bu, sorumlulukları iki katına çıkaracaksa, kimin umurunda?"

"Teşekkür ederim. Ah, bu işlerin bu kadar kasvetli olmasından nefret ediyorum. Evlenmenin büyük bir kutlama

olması gerektiğini düşünüyordum. Şu ana kadar cehennemin bir versiyonuna benziyor. Son iki günü ancak seninle atlatabildim. Sanırım misafir listesi sayısını geçtikten sonra pes etmiş olurdum."

"Daha iyi olacak. Bu planlama işlerinden sonra her şey yoluna girecek."

"Umarım." *Burrito*'sunu kaldırıp bir ısırık daha aldı. "Peki Birdy ile olan o konuşmayı bitirecek misin?"

"Ne diyebilirim ki?" dedim omuz silkerken. "Sanırım ona bir şans daha vereceğim çünkü hoş birisi, onunla güzel zaman geçirdim. Belki bütün o şekerden dolayıydı ama ona yürüyüşe çıkmayı teklif ettim, o yüzden bunu yapacağım. Bakalım nasıl gidecek."

"Neden zorluyorsun ki? Eğer hoşlanmıyorsan, hoşlanmıyorsundur."

"Ondan hoşlanmadığım için değil. Aslında hoşlandım. Sadece onu öperken hiçbir şey hissetmedim, daha fazlasını bekliyordum, anlıyor musun? Belki gergindim. O gömleğimi çekiyordu, bu da seksi geliyordu. Belki de kafam karışmıştı."

"Gömleğini mi çekiyordu?" diye sordu Lia, *burrito*'su ağzına gitmek üzereydi. "Çıkarmak için mi?"

"Hayır, beni yerimde tutmak için. Bunu sevdim. Ayrıca dudakları çok yumuşaktı. Acaba açık ağızla öpseydim daha iyi olur muydu?"

"Açık ağızla öpmedin mi?" diye sordu Lia. "Yani sadece dudaklar mı?"

"Evet, sadece bir öpücük."

"Büyük ihtimalle hiçbir şey hissetmemenin sebebi budur. Bir öpücük, çekim hissini anlaman için pek fazla alan bırakmaz."

"Hah." Çenemin yanını kaşırken limonatamızı aldım. "Biliyor musun, belki haklısın."

"Biliyorum, haklıyım."

"Alçakgönüllü olma sakın."

"Biz birbirimize karşı ne zaman alçakgönüllü olduk ki?"

"Hiçbir zaman," diye yanıtladım. Sandalyeme yaslandım. "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Brian'a gideceğim. Son zamanlarda aramız biraz gergindi, o da bunu hissediyor. Bu yüzden beni davet etti. Akşam yemeği yapacak."

"Onunla gözlük meselesini konuştun mu?"

Ağzını peçeteyle silerken başını salladı. "Evet, annesine bundan bahsettiğini kabul etti."

Karnımda öfke kaynamaya başladı. Adam hâlâ tam bir morondu ve onu asla sevebileceğimi düşünmüyordum. "Yine de özür diledi. Bilmiyorum. Sanırım ilişkide bazen tüm bozuk şeyler ortaya çıkar. En iyisi şimdi ortaya çıkması, değil mi? Böylece her şeyin üstesinden gelebileceğini bilirsin."

"Evet, sanırım." O sırada telefonuma mesaj geldi. Gözlerimi aşağıya kaydırdığımda Huxley'den geldiğini gördüm. "Bir saniye." Parmak ucumla işaret edip mesajı okudum.

***Huxley**: Yarın bana gelebilir misin? Üzerinden geçmek istediğim bazı güncellemeler var.*

Ona hemen mesaj attım.

***Breaker**: Tabii. Saat kaçta?*
***Huxley**: Dokuzda. Görüşürüz o zaman.*

Lia'ya baktım. "Görünüşe göre Huxley'de bazı güncellemeler var."

"Oooo, Shoemacher düşüyor."

Sekizinci Bölüm

BREAKER

Sıkıldım.

Bilgisayarıma ve ekrandan kayan Tetris bloklarına bakarken hayatımın acınası olduğunu fark ediyordum.

Evet.

İşte ben de bunu yapıyordum, yetmiş yaşında bir adam gibi bilgisayarımda Tetris oynuyordum çünkü en iyi arkadaşım yakında kocası olacak adamla takılıyor, erkek kardeşlerim de karılarıyla bol bol seks yapıyordu. İşte ben de tam olarak bundan bahsediyordum. Normlarımın dışında bir hayata ihtiyacım vardı.

Takılacak insanlara ihtiyacım vardı. Aktivitelere ihtiyacım vardı.

Komik olduğunu düşündüğüm için meme ucuma *Batman* yara bandı takıp evde tek başıma oturmaktan başka bir şeye ihtiyacım vardı!

Masamdan kalkıp kollarımı başımın üzerine uzattım. Ne yaptığına bakmak için JP'ye mesaj atacaktım ama sonra durdum. Ne yaptığını biliyordum; karısını.

Huxley de.

Yeni iş ortağımız ve arkadaşımız Banner'a mesaj atamıyordum bile çünkü JP ve Kelsey'nin düğününde biriyle tanışmıştı. Herkes çiftleşmişti. HERKES!

Aptal. Benim de evimde oturup portakal suyu içmemem ve akşamın yedisinde Tetris'te kendi kişisel rekorumu kırmaya çalışmamam gerekiyordu.

Telefonumu elime alıp Birdy'nin adına tıklayarak ona bir mesaj gönderdim.

***Breaker**: Ne yapıyorsun? Şu anda acınası bir şekilde tek başıma Tetris oynuyorum.*

Yatak odama yürüdüm. Tam mesaj attığında şortumu çıkarıp siyah bir *jogger* pantolon giyiyordum.

***Birdy**: Sex and the City izliyorum, bir yandan da kedi pastalarımızdan biriyle ziyafet çekiyorum.*

***Breaker**: Hahahah. Arkadaş ister misin?*

***Birdy**: Her zaman. Sana adresimi gönderirim. Bu arada, rahat giyin. Pijama giyiyorum.*

***Breaker**: Konuştuğumuz gibi düz bir tişört giyiyorum.*

***Birdy**: Gerek olmadığını söylemiş miydim?*

***Breaker**: Sanırım bu detayı atladın. Yakında görüşürüz.*

Birdy gerçekten güzel bir dairede yaşıyordu.

Kapalı site, lüks havuz ve ustalıkla düzenlenmiş peyzaj vardı. Ne kadar kira ödediğinden emin değildim ama muhtemelen benden daha fazlaydı ki banka hesaplarımızdaki büyük fark göz önüne alındığında bunu komik buldum.

Binasının dışında bir park yerine çektim, koltuğumdan sınıfımızın kek kutusunu aldım –asla elim boş gitmem– ve daire 3C'ye doğru koşarak merdivenlerden çıktım.

Kapıyı üç kez çaldıktan sonra tekmelemek istedim ama bunun Lia'yla yaptığım bir şey olduğunu hatırlayıp kendimi tuttum. Kilitler oynayıp kapı açıldığında Birdy'yi diğer tarafta ipek bir şort ve sade siyah bir atletle buldum.

"Kek mi getirdin? Sınıfta onları nasıl indirdiğini gördükten sonra hiç kalmayacağını düşünmüştüm."

"Bir günlük detoksa girdim." Tam bana doğru yaklaşıp elini göğsüme koyduğu ve ağzımın kenarına bir öpücük kondurarak beni selamladığı sırada kekleri ona uzattım. Beklenmedik bir şeydi ama umursamadım.

"Burada olmana sevindim." Sonra elimi tutarak beni dairesine aldı.

Ayakkabılarımı çıkarıp kapıyı arkamdan kapattım ve onu oturma odasına kadar takip ettim. Kanepeye oturduğunda beni de yanına çekti.

Dairesi ondan beklediğim gibiydi. Bozulmamış beyaz mobilyalar, bej ve taba tonları tüm alana yayılmıştı. Temiz, keskin, modern ve dingindi. Ne bir aksiyon figürü dekorasyonu ne de bir poster vardı. Çok yetişkinceydi.

Benim evimden çok uzaktı ve Lia'nınkinden de.

Dizlerinin üzerine oturarak bana doğru döndü. "Seninle bir şey konuşmam gerek."

Ben de ona doğru dönerken, "Tamam," diye cevap verdim.

"Daha çok özür dilemek gibi."

"Pastacılık dersi için yeterince özür diledin ve garip bir şekilde eğlendim."

"Mesele pastacılık dersi değil. Mesele..." Yüzünü buruşturdu, sonra, "Öpücük," diye ekledi.

"Öpücük mü?"

"Garip olduğunu biliyorum."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum, biraz garip hissettiğimi çok iyi biliyordum.

"Seni öptüğümde gergindim ve sustum. O öpücükten sonra burada olmana bile şaşırdım doğrusu. Mesajını aldığımda nefesim kesildi. Cuma gecesi geç saatlerde, yürüyüş için buluşamayacağımızı söyleyen bir telefon bekliyordum."

"Birdy-"

"Ben bundan daha iyi öpüşürüm," dedi panik içinde. "Çok daha iyiyim. Sadece, Tanrım, senin yanında çok gerginim."

"Neden?" diye sordum. "Çok korkutucu olduğumu sanmıyorum."

"Değilsin. Sorun da bu zaten. Eğer alfa bir pislik olsaydın, o zaman evet, muhtemelen senin yanında bu kadar gergin hissetmezdim ama sen iyi bir adamsın, tatlı birisin. Özellikle Los Angeles'ta bulunması zor olan türden bir adamsın. Kendime sürekli bunu mahvedeceğimi söylüyorum ve o öpücükle gerçekten mahvettiğimi düşündüm."

"Her şeyi fazla düşünmeyi bırakmalısın," dedim tamamen haklı olmasına rağmen. Öpücük hakkında ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Sanırım bu konuda yalnız değilmişim. Bu rahatlatıcıydı. Belki de her şeyin sebebi dudaklarını kapalı tutmasıydı.

"Özür dilerim. Önceki ilişkime kendimi o kadar kaptırmışım ki kafamdaki düşüncelerden kurtulmak çok zor ama daha iyisini yapacağım."

"Acele etme," dedim kolumu koltuğunun arkasına sarkıtırken. "Bir yere gitmeyi planlamıyorum. O zaman, cumartesi günü o yürüyüşe çıkacağız."

"Güzel çünkü bugün alışverişe çıktım, yürüyüş için mükemmel bir kıyafet aldım."

"Öyle mi?" diye sordum gülerek. "Dışarıda mükemmel bir yürüyüş ve kuş gözlem kıyafeti satan bir yer olduğundan emin değildim."

"Eğer yeterince dikkatli bakarsan, bulabilirsin."

"Bana biraz daha anlat."

"Hayır. Sürpriz olacak."

"Eğer üzerinde kuş olan bir tişört değilse, inanılmaz hayal kırıklığına uğrayacağım."

Sadece gülümsedi, bu gerçekten çok tatlıydı. Gerçekten çok tatlıydı, komikti ve sevimliydi. Muhtemelen bir eşte arayacağım her şeydi. Bu yüzden bu işi yürütmek için daha çok çabalamam gerekiyordu.

"Bugün Lia ile düğün planlamaya gittiniz mi?"

"Evet, çiçeklere baktık."

Daha da yaklaştı. Daha samimi olmak istediğini anlayabiliyordum, bu yüzden vücudumu ona daha fazla bakacak şekilde döndürdüm, parmağımla çıplak omzunun üzerinde bir daire çizdim. Gözlerinde rahatlama var gibi görünüyordu, ben de devam ettim.

"Sonunda neyi seçti?"

"Şimdi, Birdy," diye uyardım. "Düğünün sırlarını açıklarsam nasıl bir baş turşu olurum?"

"Baş turşu mu? Bunun bir açıklamaya ihtiyacı var."

"Lia ve ben büyük bir *Scrabble* ineğiyiz. Üniversitedeyken birlikte bir kulüpteydik. Bir gece sadece ben ve o oynuyorduk, zaten kulüp toplantıları da genelde böyle biterdi. Çok yorulmuştum ama onu bir oyunda daha yenmem gerekiyordu. Turşuyu hecelemeye çalışıyordum ama yanlışlıkla hatalı heceledim. Tabii ki o zamanlar ukala bir orospu çocuğuydum, özellikle de *Scrabble* söz konusu olduğunda, bu yüzden bir usta gibi puanımı söyledim, o da tahtayı işaret ederek yanlış yazdığımı söyledi. Çok aşağılayıcıydı ve bana bu ismi taktı. Ben onun turşusuyum."

Kıkırdadı. "Biliyor musun, turşu başka bir şey olarak da düşünülebilir."

Duraksadım, ardından başımı salladım. "İnan bana, bu turşu oraya hiç gitmedi."

Biraz daha güldü. "Arkadaşlığınızı seviyorum. Bence çok tatlı. Başka yakın arkadaşın var mı? Yoksa sadece Lia mı?"

"Evlenene kadar kardeşlerimle takılırdım. Bu durum basketbol maçlarımıza gerçekten gölge düşürdü. Onları hâlâ görüyorum ama bu daha çok grup hâlinde oluyor, bu da eşlerinin benim kişisel işlerime erişimini sağlıyor. Konu bekâr hayatımla ilgili her şeyi bilmek ve bu konuda bana nasıl yardımcı olabileceklerini öğrenmek olduğunda çok baskıcı olabiliyorlar. Bir de arkadaşım Banner var, bizimle çalışmaya yeni başladı. Çok iyi biri ama Kenzie adında bir kızla görüşüyor, yani görüşüyor sayılır. İlişkilerinin ne durumda olduğunu bilmiyorum. O yüzden onunla meşgul." Başımı yavaşça salladım. "Görünüşe göre hayatımda herkesin eşleştiği bir dönemdeyim."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Birdy. "Eski sevgilimle birlikteyken sanki herkes evleniyor ya da çocuk sahibi oluyordu. Ayrıldığımızda sanki kimsenin bana ayıracak zamanı yokmuş gibiydi."

"Bu çok boktan ama o hissi bilirim."

"Yine de onları suçlayamam," dedi Birdy. "Ne de olsa âşıklar."

"Sanırım öyle. Sanırım bu yüzden biriyle tanışmak için içimde bir istek var. Çaresiz falan değilim ama yalnız kalmak da istemiyorum."

"Bunu kesinlikle anlıyorum. Ben de aynı durumdayım. Mutlu olmak için birine ihtiyacım yok ama biriyle bir şeyler yapmak eğlenceli... bilirsin, yürüyüş yapmak gibi." Elini uzatıp tişörtümün kumaşıyla oynadı.

"Bir de buzlu kedicikler."

Bana baktığında sırıtışı gerçekten çok seksiydi. "Aynen öyle. Buzlu kedicikler gibi."

Risk alarak elini çektim. "Buraya gel." Şansıma, beni dinleyerek kucağıma oturdu. Kanepenin minderine yaslanıp ona baktım. "Bugün iş nasıldı?"

"Ben senin kucağında otururken bana soracağın şey bu mu?"

"Evet," diye cevap verdim ellerim kalçalarına inerken. "Günlük konuşmalarımın hepsini böyle yapıyorum. Kimin altta kimin üstte olacağı konusunda kardeşlerimle girdiğim kavgaları görmelisin."

Bu kez göğsümde daireler çizerken yoğun bir kahkaha attı. "Ah, kafamda nasıl bir görüntü oluştu."

"Birbirimizin kucağına oturduğumuzda sohbete odaklanabildiğimizi ve dikkatimizi dağıtacak şeyleri engelleyebildiğimizi fark ettik. JP'nin kucağında bir sonraki iş girişimimiz üzerine beyin fırtınası yaptığımız, saatler süren sohbetlerim oldu. Bariz insan kaynakları ihlali olmasaydı, herkesin birbirinin kucağına oturmasını isterdik."

"Biliyor musun, belki de bir şeyler bulmuşsundur. Pazarlama beynim, pelvisin pelvise temasını önleyen ama aynı pozisyona izin veren bir tür cihaz oluşturabileceğinizi düşünüyor. Dikkat dağınıklığını önlemek için de at gözlüğü ekleyebilirsiniz."

"Vay canına, Birdy. Vay canına. Bu kesinlikle dâhice."

Omzunu silkti. "Teşekkür ederim ama fikir sana ait. Ben sadece hayal geliştiriciyim."

"İş yerinde kendine böyle mi hitap ediyorsun?"

"Büyük bir fikirle büyük vuruş yaptığımda elbette. Üzerinde hayal geliştirici yazan bir belgenin sessizce çıktısını alırım. Onlardan bir klasör dolusu var. Masamın çekmecesinde."

"Koca bir klasör, hayal geliştirmede çok iyi olduğun anlamına gelir."

"Öyleyim."

Sonraki bir saati her şey hakkında konuşarak geçirdik. O kucağımda oturuyordu, ben kalçalarını tutuyordum ve hiç hareket etmiyordum. Tek bir hareket bile.

Bana sörf yapmayı ne kadar sevdiğini, –benim hayatımda hiç yapmadığım bir şeydi– her türlü mısır gevreğinin büyük bir

hayranı olduğunu, –ne kadar şekerli olursa o kadar iyiydi– bir zamanlar üç bacaklı bir köpeği olduğunu ve onun sahip olduğu en iyi köpek olduğunu söyledi.

Onunla şimdiye kadar yapılmış her *Star Wars* biblo kafasına sahip olma arzumu, zamanımızın orijinal kankalığının *C3PO* ve *R2D2* olduğuna inandığımı paylaştım. Sadece son bölümleri izlediğini ve Kylo ve Rey fetişini nasıl anlamadığını söylemeye devam etti. Neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım.

"Susadın mı ya da başka bir şey ister misin?" diye sordu.

"Yok, böyle iyiyim. Yine de gitsem iyi olacak çünkü yarın erken kalkman gerektiğinden eminim." Ellerimi kalçalarına sürttüm.

"Beş buçukta uyandırma alarmım var."

"Evet, benim de yarın Hux ile evinde bir toplantım var."

"Tamam, peki..." Parmakları tişörtümün üzerinde gezindi. "Sanırım seninle kapıya kadar yürümeliyim." Kucağımdan inerek elini uzattı. Elini tuttum, birlikte ön kapıya doğru yürüdük. Ayakkabılarımı giyip ayağa kalktığımda elleri arkasında, kapının hemen yanındaki duvara yaslanmıştı. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Evet, Kylo Ren ve Rey aşk ilişkisinin hayranı olmasan da iyi vakit geçirdim."

"Sadece anlam veremiyordum," dedi sabit durarak. "Üzgünüm. Bana göre değil."

"Tam bir hayal kırıklığı," diye alaycı bir şekilde cevap verdim, sonra bir adım öne çıktım. Parmağımı çenesinin altından geçirip aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapattım ve tam dudaklarının üzerinde durup onu bekledim.

Aramızdaki mesafenin geri kalanını kapattı ve elini göğsümde gezdirirken ağzını açarak beni cesaretlendirdi. Boştaki elimi başının yanındaki duvara bırakıp kendimi destekledim ve öpücüğü derinleştirip dilimin keşfetmesine izin verdim.

Elleri yanaklarıma kadar uzanıp kavradı. Dili vuruşlarıma uyuyordu. Birkaç aydır ilk kez bir kızın evinin girişinde öpüşüyordum.

Onun yumuşak dudaklarını hissetmekten zevk alıyordum.

Yanaklarım kavrayışına gömülüyordu.

Nefes almak için soluk soluğa geri çekildiğimde, bunu hafızama kaydettim.

Bir kadınla yakınlaşmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum ve bu iyi hissettiriyordu.

Uzaklaştığımda, gözleri benimkilerle buluşurken kirpikleri kalktı. "Daha iyi mi?" dedim ona gülümseyerek.

"Çok." Dilini dudaklarında gezdirdi. "Çok daha iyi."

"Güzel." Eğilip uzaklaşmadan önce dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. "Cumartesi günü yürüyüşte görüşürüz."

Dairesinin kapısını açıp dışarı çıkarken, "Evet, cumartesi," diye cevap verdi. "İyi geceler, Breaker."

"İyi geceler, Birdy," dedim koridora çıkmadan hemen önce.

"Günaydın, Breaker," dedi Lottie evinin kapısını açarken. "Nasılsın?"

"İyi, ya sen?" Henüz günlük kıyafetlerini giymemişti, üzerinde hâlâ bir bornoz vardı ve saçlarını topuz yapmıştı.

"İyi gidiyor." Tam o sırada Huxley belirdi ve kolunu beline doladı. Başının yan tarafına bir öpücük kondurup, "Sana bir şey getireyim mi?" dedi Lottie'ye.

Başını sallayıp elini okşadı. "Ben iyiyim." Sonra mutfağa doğru yürüdü, Huxley'nin gözleri her adımında onu izliyordu.

"Nasıl bir his?" diye sordum.

Bana doğru döndüğünde, "Ne, nasıl bir his?" diye karşılık verdi.

"Bu kadar âşık olmak. Çok korumacı, sahiplenici ve âşıksın. Daha önce birine karşı böyle olduğumu sanmıyorum."

"Tabii ki öylesin," dedi Huxley. "Lia'ya karşı böylesin."

"Lia ve ben romantik bir ilişki içinde değiliz."

"Olmayabilirsin ama Brian'ın annesi ona sataştığında nasıl hissediyorsun biliyor musun, o içgüdüsel his, kimsenin kızına zarar vermemesi için her şeyi yapacağın hissi. İşte o his. Asla geçmeyen o derin duygu."

Yavaşça başımı salladım. "Ben de Lia'ya karşı böyle hissediyorum ama romantik bir düzeyde değil, en iyi arkadaş düzeyinde."

"Birine gerçekten âşık olduğunda, Lia'ya karşı hissettiklerin ona da geçecektir. Neden soruyorsun?" Ofisine doğru yöneldi, ben de onu takip ettim.

"Son birkaç gündür bir kızla çıkıyorum, oldukça harika biri. Güzel ve akıllı. Harika bir mizah anlayışı var. Çok fazla ortak noktamız yok ama tatlı, kıvrak zekâlı ve ilginç biri. Dün gece onun evine gittim, çok konuştuk, hatta bir süre kucağıma oturdu ama ona dokunmak için bu ezici ihtiyacı duymadım. Ellerimi bacaklarının üzerinde tuttum çünkü bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu hissettim. Ona iyi geceler öpücüğü verdiğimde gerçekten hoşuma gitti ama bilmiyorum, ona karşı bir şey hissettiğimi sanmıyorum."

"Kötü öpüşüyor muydu?" Huxley masasına otururken sormuştu. Ben de onun karşısındaki koltuğa oturdum.

"Hayır, aslında çok iyi öpüşür." Ağır bir iç geçirdim ve ellerimi kavuşturarak öne doğru eğildim. "Bilmiyorum, dostum. Sanırım bir şeyler yaşıyorum ve bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Sanırım bu dava ve düğün kafamı karıştırıyor."

"Bu kızdan hoşlanmak istiyor musun?" diye sordu.

"Geride kalmak istemiyorum. Yalnız kalmak. Tanıdığım herkes ya evli ya evleniyor ya da bir ilişki yaşıyor. Ben yalnız dairemde, bilgisayarımda Tetris oynuyorum."

"Bu seni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Tetris'i seviyordun."

"Hâlâ seviyorum," dedim usulca. "Çok seviyorum ama bilmiyorum, hayatımda belki de ciddi bir kız arkadaşım olması gereken noktadaymışım gibi geliyor. Daha önce hiç sevgilim olmadı ve bu biraz garip, değil mi?"

"Daha önce hiç ihtiyacın olmadı. Kadın arkadaşlığı için Lia'ya yaslandın ve seks istediğinde gidip eğlendin. Bir süredir mükemmel bir düzene sahiptin."

"Bekle, gerçekten bunun olduğunu mu düşünüyorsun? Bu yüzden mi gerçek bir kız arkadaşım olmadı? Bunca yıldır Lia'ya sırtımı dayadığım için mi?"

"Evet," dedi Huxley bitkin bir hâlde. "Bunu daha önce fark etmemiş olman korkutucu. O kadar açık ki."

"Bana göre değil." Sandalyeme yaslanıp ellerimi kalçalarıma bastırdım. "Sence bu yüzden mi birini bulamadım? Lia bana yettiği için mi?"

Huxley şakağını ovuşturdu, kısa sabrı belli oluyordu. "Evet," diye yanıtladı. "İşte tam da bu yüzden. Şimdiye kadar ihtiyacın olan tek şey Lia'yken neden bir kız arkadaşa ihtiyacın olsun ki?"

"Tanrım. Hiç bu şekilde düşünmemiştim." Eğer durum buysa, o zaman tersine, Lia'nın sadece benimle yetinmediği anlamına gelirdi. Brian'la çıkmaya başladığından, hiçbir zaman ihtiyacı olan şey ben olmamıştım. Yani aramızdaki ilişkinin değişmesinden endişe etse de zaten değişmişti. Artık Brian'a ihtiyacı vardı, bu da bana o kadar ihtiyacı olmadığı anlamına geliyordu. Ne kadar kördüm.

"Seni aydınlatabildiğime sevindim. Şimdi, gerçekten neden burada olduğuna dönebilir miyiz?"

"Sanırım öyle," dedim zihnim dönerken. "Sadece bir saniye. Sence ben... Bilmiyorum, Lia'yla bu kadar çok takılmayı bırakmalı mıyım?"

Huxley şimdi kaşlarını çatıyordu. "Bunu neden yapasın ki? Sadece onun duygularını incitirsin."

"Evet ama Brian onun elinde, yani bir güç geçişi olması gerekmez mi?"

"Sen lanet olası Birleşik Devletler Başkanı değilsin."

"Bunu biliyorum," dedim bıkkınlıkla. "Yine de Brian ve Lia'ya karşı biraz geri çekilmem gerekmez mi? Brian'ın zaten Lia'yla ne kadar vakit geçirdiğimizle ilgili sorunları var. Meşaleyi ona vermeliyim, değil mi?"

"Bilemiyorum. Eğer yapman gerektiğini düşünüyorsan, yap o zaman. Şimdi dava hakkında konuşabilir miyiz, lütfen?"

"Tabii, özür dilerim," dedim ve sonra durakladım. "Dün gece Birdy'yi gördüm, öpüşmemiz güzeldi ama bir kıvılcım hissetmedim. Açıkçası bir kıvılcım hissetmeli miyim, yoksa bir kıvılcım hissetmek için çok mu erken emin olamadım. Bilmiyorum, sen Lottie'yle bir kıvılcım hissetmiş miydin?"

Huxley kalemini masanın üzerine fırlatıp sandalyesinde arkasına yaslandı. "Söyle bana, sence karımla aramda bir kıvılcım hissetmiş miyimdir?"

"Gözlemlediğim kadarıyla, evet diyebilirim."

"Hemen," dedi Huxley. "Onun can sıkıcı, sinir bozucu, hatta çoğu zaman düpedüz sinir bozucu bir kadın olduğunu düşünmüş olsam da hiç şüphe yoktu ki o şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi ve onu yatağımda istiyordum."

"Ah," dedim başımı sallayarak. "JP hakkında da aynı şeyi mi düşünüyorsun?"

"Dostum, cidden mi? Hadi ama. JP'yi Kelsey'yle ilk tanıştığında gördün. Adamın vücudunun her yerinden kalpler fışkırıyordu."

"Evet, biliyorum." Yan tarafa baktım. "Birdy ile öyle değil ama şu anda zihinsel bir engelim olup olmadığını da merak ediyorum. Lia'ya yaslanma meselesi yüzünden ona karşı

hissetmem gerektiği gibi hissetmeme izin vermiyorum. Sence bu bir sorun olabilir mi?"

"Bence bu konuda konuşmayı bırakıp işimize bakmazsak yakında çok büyük bir sorun olacak."

"Evet, tamam. Üzgünüm." Tırnağımı kemirdim. "Hemen sorayım, Kylo ve Rey hakkında ne düşünüyorsun? Aşk ilişkisine benim kadar inanmayan biriyle çıkmayı düşünmem garip mi?"

"Aman Tanrım."

Duzenleme
Ny.ozlem

Dokuzuncu Bölüm

LIA

***Lia**: Password bu gece ücretsiz. Ben mi sana geliyorum, yoksa sen mi bana geliyorsun? Buraya geleceksen markete gitmem gerekiyor. Hiç Sour Patch Kids ya da Sprite'ım yok.*
***Breaker**: Başka bir sefere ertelemem gerek.*

Telefonuma baktım, kafam karışmıştı. Erteleme mi? Breaker'ın benimle bu terimi hiç kullanmadığından emindim.

***Lia**: Erteleme mi? Bu benim Turşum mu? Sadece kaçırılmadığından emin olmak istedim.*
***Breaker**: Kaçırılmadı, sadece planları var.*

Ah.

Planlar mı? Kiminle?

Birdy'yle mi?

Yani, umurumda olmamalıydı ama bu Password'dü ve Password'ü hep birlikte izlerdik.

Oyunu duraklatıyorduk ve birimiz şifreyi buluyor, diğeri tahmini yapıyordu, sonra ekranda oynamasına izin veriyorduk. Tüm bu süreç boyunca kendimizi en sevdiğimiz pizzacıdan aldığımız el yapımı pizzalara boğuyor, dillerimiz çiğ olana kadar *Sour Patch Kids* emiyor ve hepsini *Sprite* ile yıkıyorduk, bu da gecenin geri kalanında her zaman geğirmemize neden oluyordu.

Bu bir gelenekti!

O zaman neden başka planlar yapsındı ki?

Detaylı bir Excel sayfası üzerinde çalıştığım masamdan kalkarak yatağıma doğru yürüyüp üzerine uzandım. Ona sadece iyi eğlenceler dileyip cuma günü The Beave ile buluştuğumuzda görüşeceğimizi söylemeliydim ama hayatım boyunca bunun peşini bırakamazdım, bu yüzden ona tekrar mesaj attım.

***Lia**: Planlar, ha? Birdy ile mi?*

Mesajı gönderdim ve bu kadar meraklı olmaktan nefret ederek irkildim.

***Breaker**: JP ve Lottie aslında. JP'nin bahsettiği bir bara gideceğiz. Birdy'yi de çağırmayı düşündüm ama henüz emin değilim. Onu bir hafta içinde dört kez görmüş olacağım. Çaresiz görünmek istemiyorum.*

***Lia**: Dört kez mi? Bu beni gördüğünden daha fazla.*

Bu eşitsizlik zaten çalkalanmakta olan mideme ağır bir yük bindirmişti.

Dört kez mi? Bu çok fazlaydı.

***Breaker**: Çifte randevu vardı, sonra pastacılık olayı ve dün gece onun evine gittim. Bu yüzden onu bu gece dışarı davet edersem, bu biraz fazla olur, sence de öyle değil mi?*

Bence üç kez bile fazlaydı.

Ayrıca beni herkesle bara gitmeye davet edebilirdi. Açıkçası, bu gece hiçbir şey yapmayacaktım.

***Lia**: Dün gece oraya mı gittin? Bir sebebi var mıydı?*

***Breaker**: Sadece takılmak içindi. Çok konuştuk. Kylo ve Rey'in hayranı değil, bu yutması zor bir bilgiydi ama hey, hepsini kazanamazsın. Ona gösterdiğim hayran hesaplarından birinin oldukça seksi olduğunu düşündü.*

***Lia**: Kylo ve Rey'in birlikte olmasından hoşlanmıyor mu? Onunla bir daha konuşmamak için bunun şart olduğuna eminim.*

***Breaker**: Affetmesi kolay oldu, özellikle de cumartesi günü onu yürüyüşe ve kuş gözlem turuna götüreceğim için.*

***Lia**: Ah, harika. Bizim gittiğimiz turla aynı mı?*

***Breaker**: Evet, en iyisi bu. Bu konuda oldukça heyecanlı görünüyor. Bir kıyafet aldığını falan söyledi.*

***Lia**: Üzerinde kuş var mı?*

***Breaker**: Sürpriz olduğunu söyledi.*

Bahse girerim spor sutyeni ve şorttu. İyi birine benziyordu ama biraz da süslüydü.

***Lia**: Peki bu gece Password konusunda ne yapmam gerekiyor?*

***Breaker**: Brian gelsin. Zaten seninle oynamaya başlamalı.*

***Lia**: Ne demek başlamalı? Bu bizim oyunumuz.*

***Breaker**: Evet ama yakında evleneceksin. Set gecelerimizde gelmeye devam edemem. Bu iyi bir değişiklik, Lia.*

***Lia**: Bekle... Planları bilerek mi yaptın? Beni bir çeşit geçişe yönlendirmek için mi?*

***Breaker**: Ne kadar zeki olduğunu unutmuşum.*

***Lia**: Beni dönüştürmene ihtiyacım yok. Ben büyük bir kızım, Breaker.*

***Breaker**: Tamam, o zaman git nişanlınla birlikte ol. Düğününüz hakkında konuşun, neler olduğunu bildiğinden emin ol.*

***Lia**: Neden beni kendinden uzaklaştırıyormuşsun gibi hissediyorum?*

***Breaker**: Yapmıyorum, Lia. Sadece seni hazırlamaya çalışıyorum. Evlendikten sonra her şey değişir.*

***Lia**: Bunu sanki bir cezaymış gibi söylüyorsun.*

***Breaker**: Öyle değil ama işin aslı şu ki şu anda olduğum gibi senin yanında olamam. Ben senin yoldaşın olamam, sen de benim, bu kadar basit.*

***Lia**: Yoldaş mı? Tüm bunlar nereden geliyor?*

***Breaker**: Hiçbir yerden, bunlar sadece gerçekler. Hayatlarımızda olan şey bu; gelişiyoruz, değişiyoruz ve bu sadece bir sonraki adım. Şimdi gitmem gerekiyor. Cuma günü görüşürüz.*

Telefonuma baktım, mesajlarımızı tekrar tekrar okudum, neler olduğunu anlamaya çalıştım. Elbette evleniyordum ve yakında kocamla birlikte yaşamaya başlayacaktım. Ancak bu Breaker ile bağlarımı koparmam ya da onunla birlikte hareket etmeyi bırakmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Çok az tanıdığı Birdy'yi bu hafta benden daha çok görmüştü.

Üstelik bu beni üzüyordu. Tüm bunlar beni üzüyordu. Bu konuda konuşabileceğim tek kişiyse beni cuma günü göreceğimi söylemişti.

Tam gözlerim yaşlarla dolarken kapım çalındı.

Yatağımdan doğruldum, gelenin Breaker olduğunu ve mesajlarının bir oyundan ibaret olduğunu umuyordum. Hızla gözlerimin altını sildim ve girişe koşup kapıyı açtım. Elinde bir buket gül ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Brian gelmişti.

"Merhaba tatlım," dediğinde yeni beyazlattığı dişlerinde ışık parıldadığına yemin edebilirdim. "Sana biraz çiçek getirdim ve..." Bir seyahat çantasını gösterdi. "Yatıya kalma sürprizi yapabileceğimi düşündüm."

"Vay canına." Sesimi hayal kırıklığına uğramış gibi değil de heyecanlı çıkarmaya çalıştım. "Ben, ah... Bunu beklemiyordum."

"Evet, ben de öyle." Çiçekleri bana uzattı. Ne kadar klişe ve orijinal olmadıkları için küçümsediğim kırmızı güllerdi. Brian'ın bildiğini sandığım bir şeydi. "Aslında Breaker'ın fikriydi." Ah... ne? "Ayrıca *Sour Patch Kids* ve *Sprite* almamı da söyledi, yani onlar da çantada. Nedenini bilmiyorum ama *Password* oynarken bunlara ihtiyacınız olduğunu söyledi."

"Tüm bunları yapmanı Breaker mı söyledi?"

"Çiçekler benim fikrimdi ama oyun gecesi onun fikriydi. O artık buralarda olamayacağına göre, senin sevdiğin şeyleri öğrenmem gerektiğini söyledi." Brian eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Ben şaşkın şaşkın bakarken yanımdan geçip daireme girdi.

Bunu Breaker mı ayarlamıştı?

Brian'ın sevdiğim her şeyi öğrenmesini mi istiyordu?

Bunu neden yapıyordu?

Neden beni hayatından çıkarmaya çalışıyordu?

Bunu muhtemelen kibarlık olsun diye yaptığından emindim ama bu çok inciticiydi.

Bu işin aslını öğrenmeden bu gecenin tadını çıkarmam mümkün değildi.

Ben de şansımı denedim. "Brian, önemli bir iş görüşmesi yapmam gerekiyor. Seni rahatsız etmemek için Breaker'a gideceğim."

"Ah, istersen sessiz olabilirim."

Başımı salladım. "Güven bana, bu duvarlar kâğıt inceliğinde. Her şeyi duyabilirsin. Sen rahatına bak, ben hemen döneceğim."

"Tamam. Seni seviyorum."

Ona gülümsedim. "Seni seviyorum."

Telefon elimde, dairemden sıvışıp doğruca Breaker'ın evine gittim. Orada olma ihtimali çok düşüktü ama en azından

deneyebilirdim. Eğer orada değilse de onu dairesindeyken arayabilirdim.

Kapıyı yavaşça çaldım ve kontrol etmeden önce birkaç dakika bekledim, kilitli değildi. Tam Breaker girişe yaklaşırken kapıyı ittim.

"Lia, her şey yolunda mı?"

Kapıyı arkamdan kapattım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hayır, her şey yolunda değil."

"Tamam..." dedi son heceyi uzatarak. "Şey, ben de tam dışarı çıkıyordum-"

"Gerçekten mi? Bana sorunun ne olduğunu sormayacak mısın?"

"İçimde bildiğime dair bir his var," dedi misafir odasına doğru ilerlerken, ben de onu takip ettim. Benim dairemden en uzakta olan oda orasıydı. Daha önce Brian benim dairemdeyken burada kavga etmiştik ve şimdi de böyle düşündüğüne hiç şüphe yoktu. Misafir yatağına oturdu. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Neler oluyor mu?" Kısık ama güçlü bir ses tonuyla konuştum. "Bana neler olduğunu anlatmaya ne dersin çünkü son baktığımda geleneklerimizi Brian'ın üzerine yıkıyordun."

"Onları yıkmıyorum. Onu da dahil ediyorum."

"Onu dahil etmene ihtiyacım yok. Brian'la kendi aktivitelerimi yapıyorum. Senden tek istediğim beni kendinden uzaklaştırmayı bırakman."

"Seni daha dün gördüm. Bu seni nasıl uzaklaştırıyor?"

"Beni düğün işleri için gördün. Beni normal şeylerimizden uzaklaştırıyorsun."

Bakışlarını kaçırdı ama bir şey söylemek istediğini görebiliyordum.

Dilinin ucunda bir şey vardı ama kendini tutuyordu. "Sadece söyle," diye zorladım.

Başını eğdi ve kafasını salladı.

"Yani böyle mi olacak, Breaker? Evlenmek üzere nişanlandım ve şimdi bana ne düşündüğünü bile söylemeyecek misin?"

"Sana ne düşündüğümü söyleyemem."

"Neden söyleyemezsin?" diye sordum.

"Çünkü bu seninle ilgili," diye fısıldadı.

Neden bu kadar gergin ve sinirli göründüğünü anlamaya çalışarak bir adım geri çekildim.

"Eğer benimle ilgiliyse, söyle gitsin. Belli ki içini dökmen gereken bir şey var."

"Peki," dedi ve sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Konuşmak mı istiyorsun? Konuşabiliriz. Birbirimize çok fazla güvendik ve bugün senin yüzünden bir ilişki içinde olmadığımı fark ettim."

"Affedersin?" diye sordum. "Bunun nasıl benim hatam olduğunu açıklamak ister misin?"

"Sen benim güvenlik ağım oldun. Sen varken neden bir arkadaşa ihtiyacım olsun ki?"

"Yani temelde, iyi bir arkadaş olduğum için bana kızgınsın ve beni hayatından çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır." Hayal kırıklığı içinde saçını çekiştirdi. "Söylediğim bu değil."

"O zaman tam olarak ne diyorsun, Breaker? Bana öyle geliyor ki ben evleniyorum diye bir tür ilişki krizi yaşıyorsun ve tanıştığın ilk kişi tam olarak aradığın kişi değil diye tüm bunlar için beni suçluyorsun."

"Vay canına." Ayağa kalktı, boyu benden yüksekti. "Söylediğim şey bu değildi. Sözlerimi çarpıtmanın harika bir yolu."

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. "O zaman ne diyorsun?"

"Biz sadece... çok yakınız."

"Çok mu yakın?" Alaycı bir şekilde başımı salladım. "Tamam, yani son on yılda kurduğumuz arkadaşlık çok iyi.

Sorun bu mu?" Bir adım uzaklaştım. "Tamam, öğrendiğim iyi oldu. Seni bu kadar önemsediğim ve hayatının bir parçası olarak seni gerçekten incittiğim için özür dilerim."

"Lia, yapma," dedi bana doğru uzanarak.

"Hayır," dedim ona dönerken. "Birlikte olacağın birini bulmanı engellediğimi düşündüğün için beni kendinden uzaklaştırman gerçekten çok boktan, Breaker. Ben öyle bir şey yapmadım. Senin flört hayatın senin sorunun, benim değil. Belki de seni seven ve destekleyen insanları suçlamak yerine, kendi içine bakmayı denemelisin. Biriyle birlikte olmamanın sebebi ben değilim. Bekâr olmanın nedeni kimsenin yeterince iyi olduğunu düşünmemen. Standartların o kadar yüksek ki kimse onlarla asla eşleşemeyecek. Sorun da bu. Ben değilim."

Topuklarımın üzerinde döndüm ama yetişip kolumu tuttu. "Lia, bekle."

Kolumu çekip, "Hem bu kadar büyütecek ne var ki? Neden şimdi? Neden şimdi birini bulmak zorundasın? Ben evleniyorum diye senin de evlenmen gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hayır," dedi kaşları çatılmış bir hâlde.

"O zaman neden şu anda bu bir mesele? Neden bunu bir sorun hâline getiriyorsun? Başka erkeklerle de çıktım. Evet, çok değil ama erkek arkadaşlarım oldu. Bu neden bu kadar farklı?"

"Bilmiyorum," dedi Breaker, perişan görünüyordu.

Belki bir saat önce oturtup duygularını onunla konuşabilirdim ama şimdi değildi, bu sefer değildi. Benimle vakit geçirmek ve *sevdiğim* bir şeyi yapmak isteyen *nişanlım* evimde beni bekliyordu. Breaker saçma ve düşüncesiz davranıyordu. Bir süre kendi kusmuğunda boğulabilirdi.

"Belki de bu senin çözmen gereken bir şeydir." Ön kapısına doğru yöneldim.

"Lia, özür dilerim, tamam mı?"

"Hayır, tamam değil." Tekrar arkamı döndüm. "Birbirimize böyle davranamayız. Şu anda aklından neler geçiyor? Beni Brian'a doğru itmene ihtiyacım yokken böyle düşünmene ne sebep olabilir bilmiyorum ama sana bir şey söyleyeceğim. Bu aramızın açılmasına neden olacak. Eğer istediğin buysa, aferin sana." Ön kapıya ulaştığımda, "Cuma gününü de dert etme. Sadece bir gelinlik arıyorum, o yüzden yardımına ihtiyacım olmayacak," diyerek onun dairesinden çıktım ve koridorda, benim kapımla onunki arasındaki boşlukta durup yere çökerek sessizce ağladım. *Bize neler oluyordu böyle?*

"Ah, bilmiyorum... Bulaşık makinesi?" diye sordu Brian ben kanepeye kendimi bırakırken.

"İpucu köpekbalığından bulaşık makinesini nasıl anlayabilirsin?"

"Bilmiyorum," dedi Brian, hayal kırıklığına uğramış bir hâldeydi. "Bu oyunun hiçbir anlamı yok."

"Nasıl anlamı yok? Ortağına bir ipucu sunarsın, o da tahmin etmeye çalışır, bu kadar basit."

"Ama ipuçların yardımcı olmuyor."

"Sana üç ipucu verdim. Ağız, dişçi ve köpekbalığı."

"Evet, harika ipuçları. Bunlar nasıl bir araya geliyor?" diye sordu.

"Dişler!" diye bağırdım. "Tanrım, Brian, parola dişler! Diş hekimden anlamalıydın."

"Bu benim ilk oynayışım. Breaker kadar iyi olmadığım için üzgünüm. Belki de boğazıma bu kadar şeker tıkıştırmasaydın tahmin edebilirdim."

"Seni Breaker ile kıyaslamıyordum," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Gerek yoktu. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyordum."

"Harika bir varsayım." Ona bir başparmak işareti yapıp koltuktan kalktım. Tamamen sinirli bir şekilde, "Görünüşe göre, gerçekten ne düşündüğümün yanı sıra kafamdan neler geçtiğini de tam olarak biliyorsun ve gerçekten düşündüğüm şey de lanet olası DİŞLER! Tanrım," diye bağırdım. "Ben yatmaya gidiyorum. İstersen eve gitmekte özgürsün."

Oturma odasından çıkıp doğruca yatak odama ve kapısını kapattığım banyoya gittim. Zaten pijamalarımı giydiğim için lavaboya gidip yüzüme su çarptım. Yüzümü kuruladıktan sonra gözlerim yaşla dolarken aynaya baktım.

Brian banyonun kapısını açıp tezgâha yaslanmadan önce onları silmek için zamanım olmamıştı.

"Özür dilerim, Lia."

Ona bakmadım. Ağlamayacaktım ama hareket de edemiyordum.

Felç olmuş gibi hissediyordum.

Hiçbir şey yolunda gitmiyor gibi görünüyordu.

Breaker beni hayatından çıkarmaya çalışıyordu.

Brian bir aptaldı ve dişçi gibi basit bir ipucunu bile anlamıyordu.

Ateşte bir duvak yaktım, müstakbel kayınvalideme kan sıçrattım ve göğsüne yumruk attım.

Düğün planlaması kazalara rağmen yıldırım hızıyla devam ediyordu.

Kendimi sağda solda utandırıyordum.

En iyi arkadaşımla büyük bir tartışmaya girdim, bu çok sık yapmadığım bir şeydi.

İşin en kötü yanı da başvuracak kimsemin olmamasıydı. Kimsem yoktu.

Vücudum sallanırken tezgâhı daha da sıkı kavradım, nefesim hızlanırken omuzlarımda taşıdığım ağırlık artıyordu.

"Hey, iyi misin?" diye sordu Brian yaklaşırken.

Bacaklarım beni bırakmadan hemen önce, "Hayır," diye mırıldandım.

Brian beni hızla kucağına aldı, yatağa taşırken ismim korkmuş bir yakarışa dönüştü.

"Tanrım, neler oluyor?" diye sordu elini alnımda gezdirirken. "Solgunsun. Lia, neler oluyor? Yardım çağırmamı ister misin?"

Dudağım titrerken başımı salladım ve gözyaşlarım yüzümün yanından aşağı döküldü. "Hayır. Sadece biraz uyumama izin ver."

"Seni böyle bırakacağımı mı sanıyorsun? Neredeyse kafanı tezgâha çarpıyordun. Gitmemin imkânı yok." Tam yanıma oturdu ve elini karnıma koydu. "Konuş benimle, Lia. Neler oluyor?"

"Ben sadece..." Dudaklarım biraz daha titredi. "Sadece kafayı yemek üzereyim."

Ona gerçeği söylemek istemiyordum. Brian ile Breaker arasında zaten tuhaf şeyler vardı –oturma odasında olanlardan sonra bu çok açıktı– ve Brian'ın beni bu ruhsal duruma soktuğu için Breaker'a kızmasına gerek yoktu.

"Düğün yüzünden mi?"

"Bizim hakkımızda," dedim ki bu kısmen doğruydu.

"Ne olmuş bize?" diye sordu.

"*Password* oynayamıyoruz. Evleniyoruz, Brian. *Password* oynayabilmeliyiz. Ayrıca... düğün planlaması tam bir kâbus. Eşyaları yaktım, insanları kana buladım ve annenin göğsüne vurdum. Zaten pek bir konuda anlaşamıyoruz. Sen de planları umursamıyorsun. Meşgul olduğunu biliyorum ama... aynı frekansta değilmişiz gibi görünüyor."

"Öyleyiz," dedi Brian. "Bu sadece hiçbir şeyi kanıtlamayan aptalca bir oyun. Önemli olan günlük hayatımızda ne yaptığımız, düşüncelerimiz ve ahlakımızdır. Bu konuda aynı frekanstayız, değil mi?"

"Evet," dedim sessizce, o anlamasa bile. Belki büyürken ailemi izlediğim içindi ama daha derin bir bağ olması gerektiğini hissediyordum. Bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi tahmin edebilmesini istiyordum. Konuşmamıza bile gerek kalmadan beni anlayabilmesini istiyordum ve buna sahip olduğumuzu sanmıyordum. "Peki... benim hakkımda her şeyi biliyor musun?" diye sordum.

"Elbette biliyorum ve bilmediğim şeyleri hayatımızın geri kalanında öğrenmeye çalışacağım. Biriyle evlenmek, eşin hakkındaki gerçekleri bir bilgi yarışması gibi bildiğin anlamına gelmez. Seninle evleniyorum çünkü beni mutlu ediyorsun, hayatımda seni düşünmediğim bir gün hayal edemiyorum ve seni seviyorum, Lia. Seninle köşedeki sandviç dükkânından ne sipariş etmek istediğini bildiğim için ya da aptalca bir *Password* sorusuna telepatik olarak cevap verebildiğin için evlenmiyorum. Konu evlenmek olunca bunların hepsi önemsiz şeyler." Elini kalbime götürdü. "Önemli olan bu. Aşkımız önemli."

Söylediği kelimeleri duyuyordum. Dinlerken başımı sallıyordum.

İkimiz de biraz uyuyabilelim diye arkamdan kaşık pozisyonunda bana doğru kıvrıldığında, içimdeki boşluk hissini durdurmak için başka bir şey yapamadığımdan buna razı oldum.

Gelinlik mağazasına gitmeden önce hızlıca bir kahve içmek için *Morning Perk*'e girmek üzereyken, "Lia, hey," diyen bir ses duydum.

Sağıma döndüğüm an Birdy'nin yaklaştığını gördüm. Harika, tam da ihtiyacım olan şeydi.

Breaker'la olan kavgamdan beri kendimi kendim gibi hissetmiyordum. İşte rutine bağlamıştım, Brian'la

konuşuyordum, hatta The Beave'den gelen bazı e-postalara bile cevap vermiştim ve sunduğu her türlü saçma plana evet demiştim. Bu noktada, umurumda değildi.

Kavgadan beri Breaker'dan haber almadım ki bu bizim dünyamızda onlarca yıl gibi geliyordu.

Üzgündüm. Depresyondaydım.

Ailemi özlemiştim. Tanrım, keşke annem burada olsaydı. Keşke ona Brian'ın haklı olup olmadığını sorabilseydim. Babamın onun tüm özelliklerini anlamasının yıllar alıp almadığını. Breaker'la aramızdaki şey *sadece* on yıldır birlikte olduğumuz için iyiyse, Brian'la aramızdaki şeylerin gerçekten uyuşacağından emin olmam gerekiyordu. *"Konu evlenmek olunca bunların hepsi önemsiz şeyler. Bunların bir önemi yok. Önemli olan aşkımız."* Haklı mıydı? Bilmiyordum. Annem bilirdi.

Keşke bir deliğe girebilseydim ve bunların hiçbiriyle uğraşmasaydım. Kendimi çok... kırılgan hissediyordum ve bu hiçbir zaman kendimle ilişkilendirdiğim bir kelime olmamıştı.

Peki ya şimdi?

Birdy.

"Selam, Birdy," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Vay canına, saçların çok parlak görünüyor," dedi uçlarına dokunurken. "Çok güzel."

"Ah, teşekkürler. Köşedeki kuaföre gittim ve fön çektirdim. Bugün gelinlik deneyeceğim ve müstakbel kayınvalidem saçımın düğün günümde istediğim gibi olmasını söyledi."

"Çok güzel," dedi Birdy, samimi olup olmadığını anlayamadım. "Rengin doğal mı?"

"Evet, babam uzun bir kızıl saçlılar soyundan geliyor."

"Kıskandım." Parlak bir şekilde gülümsedi ve Tanrım, gerçekten mükemmeldi, değil mi? Harika bir gülümseme, parlak mavi gözler ve mükemmel bir vücut. Breaker'ın onunla sık sık

takılmasına şaşmamalıydı. "Şimdi de gelinlik mağazasına mı gidiyorsun?"

"Evet, önce biraz kahve alacağım çünkü bu alışveriş gezisini atlatmak için biraz kafeine ihtiyacım olacak."

Kafası karışan Birdy, "Gelinlik alışverişinin eğlenceli olması gerekmez mi?" diye sordu.

En iyi arkadaşınızla kavga etmediğiniz zamanlarda olmalıydı. "Müstakbel kayınvalidem zor biri olabilir."

"Onun bu konuda söz hakkı olmamalı ama bu sadece benim fikrim. Neyse, seni randevunuzdan alıkoymayayım. Sadece merhaba demek ve bana Breaker'ı ayarladığınız için Brian'la sana teşekkür etmek istedim." Ellerini göğsünde kavuşturdu. "O inanılmaz biri. Nasıl hâlâ bekâr olduğunu bilmiyorum ama şanslıyım, bir erkekte isteyebileceğim her şey onda var." Öne doğru eğildi ve sanki yakın arkadaşmışız gibi bana dirsek attı. *Flaş haber: değiliz.* "Ayrıca çok iyi öpüşüyor. Aman Tanrım."

Şu anda duymak istemediğim şeylerdi.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim olabildiğince sahte olan kocaman bir gülümsemeyle.

"Tamam, iyi eğlenceler. Ben de şimdi Breaker ile buluşacağım." Kalbim yere çakılırken parmaklarını oynattı.

"Evet, hoşça kal," dedim sıraya doğru dönerken, nefesim hızlanmıştı. Şu anda onunla mı buluşuyordu?

Ona gelinlik alışverişi için zahmet etmemesini söylediğimi biliyordum ama gerçekten orada olmayacak mıydı?

The Beave'den başka kimse orada olmayacaktı.

Hayatım bu hâle mi gelmişti? Başka arkadaşım yok muydu?

Başka desteğim yok muydu?

Tek sahip olduğum Brian ve annesi miydi?

Bir kez daha gözlerim doldu ama ne burada ne de kafede düşmelerine izin vermedim. Hızlıca kendime bir kahve sipariş ettim, neyse ki hemen getirdiler. Elimde kahve ile birkaç blok

ilerideki gelinlikçiye yürümeye karar verdim. Arabaya gerek yoktu.

Sokakta ilerlerken kahvemi göğsüme bastırıp derin bir nefes aldım.

Annem bugün burada olmalıydı ama olamıyordu.

Onların ölümünden sonra kendimi o kadar soyutlamıştım ki Breaker dışında sahip olduğum diğer tüm arkadaşlıklarımı yavaş yavaş kaybetmiştim. Ağladığımda beni tutan oydu. Üzgün hissettiğimde dikkatimi dağıtır, ilerlememi sağlardı.

Şimdiyse konuşmuyorduk ve garip bir yerdeydik, hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Gelinlikçiye vardığımda nefesimi tutup Breaker'dan bir iz görmeyi bekledim ama yaklaştıkça camlardan tek görebildiğim, denememem için gelinlikler çeken The Beave oldu.

Bir an için aklımdan kaçıp gitme düşüncesi geçti. Kaçmak ve sadece... gitmek. Kaçmak, tüm bunlardan uzaklaşmak. Bu düşünce aklıma geldiği hızla uzaklaştı çünkü bu sorunu çözmek için hiçbir şey yapmayacaktı. Sadece daha fazlasını tetikleyecekti.

Elimde bir fincan kahve, yüzümde sahte bir gülümsemeyle gelinlik mağazasının kapısından içeri girdim.

"Ah, işte orada," dedi The Beave beni fark ettiğinde. "Canım, saçına bak." İşte hakaretler geliyordu. "Çok güzel." Bana doğru yürüdü ve uzun telleri okşadı. "Düğün için topuz yaptırmanı tercih ederdim ama bu oldukça çekici."

Şok oldum. Bunu beklemiyordum ve müstakbel kayınvalidemden gelecek herhangi bir iğneleme, kaş çatma veya hakaretten kaçınmak güzel olsa da asık suratlı ruh hâlimi hiçbir şekilde azaltmadı.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra boş gelinlik mağazasına baktım. "Burada sadece biz mi varız?"

"Ah, mağazayı bizim için kapattım, böylece gelinlik arayan diğer insanlar tarafından rahatsız edilmeyiz. Mağazanın bize

ait olmasının aradığımız şeye odaklanmamızı sağlayacağını düşündüm."

Biz... gelinliğim hakkında bu terimi kullanması çok komikti. "Bulmamız gereken en az üç tane var," diye ekledi.

Ah, bunu unutmuştum.

Belki Breaker buradadır ve ben onu kaçırmışımdır diye etrafıma bir kez daha bakarken, "Evet, yapılacak çok alışveriş var," dedim The Beave'e.

"Şimdi, başlayabilmemiz için Breaker nerede?" diye sordu.

Bu her şeyi açıklıyordu. O burada değildi. Bir doz daha endişe ve depresyon içimi parçaladı.

"Bir işi çıktı, gelemeyecek."

Bu yalanı söylerken o kadar cansız hissediyordum ki kendim bile inanmakta güçlük çekiyordum ama bu The Beave'i yatıştırmışa benziyordu. Aptal parmaklarını şıklattı. "O zaman başlayalım. İlk olarak tören elbiselerini deneyeceğiz. Onlara klasik tarzların yanı sıra omuzları açık zarif parçalar da seçtirdim."

"Harika," diye zoraki cevap verdim.

"Bu taraftan Bayan Fairweather-Fern," dedi çalışanlardan biri.

"Lütfen bana sadece Lia de. Eğer araya bir bayan eklemen gerekiyorsa, Bayan Lia yeterli. İsmimin tamamını kullanmak ağız dolusu konuşmak olur."

Görevli gülümsedi ve sonra beni denenmeyi bekleyen birkaç gelinliğin asılı olduğu, çok büyük bir soyunma odasına götürdü. Üç tane çok grotesk, balo elbisesi şeklinde gelinlik, üç tane ince silüet gelinlik –herhangi bir şeyden çok gecelik gibi görünüyorlardı– ve iki tane de denizkızı tarzında gelinlik vardı.

"Burada sizin için bir bornoz var," dedi çalışan. "Neden kıyafetlerinizi değiştirip bornozu giymiyorsunuz? Bir görevli gelip size yardımcı olacak."

"Harika. Teşekkür ederim." Kapı kapandığında kahvemi ve çantamı masanın üzerine bırakıp tişörtümle pantolonumu çıkardım. Yabancıların önünde çıplak duracak biri değildim, bu yüzden çok şey kapatan bir kısa erkek iç çamaşırı –eminim The Beave dehşete düşerdi– ve en az açıkta bırakan askısız sutyenimi giymiştim.

Açık pembe ipek bornozu giydim, belinden bağladım ve sonra sandalyeye oturup gelinliklere baktım.

Onlardan nefret ediyordum. Hepsinden.

Çok fazla süsleme vardı.

Çok inceydi.

Çok pofuduktu.

Gelinliğin içinde yürümek için yeterli alan yoktu. Kendim için seçeceğim bir şey değildi.

Her zaman sade, belki biraz dantel dokunuşlu bir şeyler giyeceğimi düşünmüştüm, giymek için bir vinç operatörüne ihtiyaç duyan bu dolgun, kumaş dolgulu gelinlikleri değil.

Eğlenceli, hayatta bir kez yaşanacak bir an olması gereken bugün, kısa sürede üzücü, kasvetli bir güne dönüştü ve eminim ki ailemin vefat ettiğini öğrendiğim anla birlikte sonsuza dek zihnimde karanlık bir anı olarak yaşayacaktı.

Başımı arkamdaki duvara yasladım ve kahvemi dudaklarıma götürdüm. Sadece bunun bitmesini istiyordum. Her şeyin bitmesini istiyordum.

Planlama.

Düğün.

Acı.

Breaker'la her şeyin yolunda olduğu ve yalnız olmadığım, sevdiklerimle çevrili olduğum bir zamana geri dönmek istiyordum. Yanımda olmasını, şakalar yapmasını, beni güldürmesini ve ne olursa olsun her zaman yanımda olacağını bilmek istiyordum.

Ancak değildi.

Bugün değildi.

Gözlerim doldu ve onları hızla geri kırptım.

Hayır, ağlama.

Lütfen ağlama.

Burada olmazdı, şimdi olmazdı.

Brian'ın annesinin önünde olmazdı.

Tak, tak, tak.

Lanet olsun. Gözyaşlarımı biraz daha kırpıştırıp hızlıca sildim. Belki gözlerimdeki sulanmayı elbiseler için duyduğum heyecan olarak gösterebilirdim. Ağır bir kalple, "Hazırım," diye seslendim.

Kapı açıldı ve asistanın içeri girmesini beklerken onun yerine Breaker içeri girerek ciğerlerimdeki oksijenin her zerresini çaldı. Kapıyı nazikçe arkasından kapatırken gözleri benimkilerle birleşti.

Onu gördüğümde kalbim küt küt attı. Duygularım beni ele geçirdi.

Kendimi durduramadan hıçkırıklara boğuldum ve ağlarken elimi gözlerime götürdüm.

"Şşşt," dedi önümde diz çöküp elini yanağıma bastırırken.

Onunla birlikte eğildim, ellerimi beline dolayarak göğsüne ve rahatlatıcı kucağına gömüldüm.

"Düşündüm ki..." Gözyaşları içinde söyledim. "Senin... gelmeyeceğini sanıyordum."

Saçlarımı okşadı ve bana sıkıca sarıldı. "Bunu asla kaçırmam, Lia."

"Ama hiç konuşmadık." Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. Başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

"Kendimizi toparlamak için biraz zamana ihtiyacımız olduğunu düşündüm." Yanağımı okşadı. "Seninle işleri doğru şekilde halledemedim ve bize biraz zaman verirsem, sorunlarım

için seni suçlamak yerine hissettiklerimi ifade edebileceğimi düşündüm."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, sadece sana sarılmak istiyorum."

Ben ona umutsuzca sarılıp bir kez daha kucaklaşırken o başımın arkasını okşadı.

"Seni kaybedemem, Breaker."

"Beni kaybetmeyeceksin, Lia. Asla kaybetmeyeceksin. Bunun olmasına asla izin vermem."

"Söz mü?" diye sordum, sesimdeki güvensizlik o kadar ağırdı ki tadını alabiliyordum.

"Sana söz veriyorum," dedi içtenlikle.

Burnumu çektim ve "Kafede Birdy'ye rastladım, seninle buluşacağını söyledi. Ben de... Beni onun için ektiğini düşündüm."

"Asla," dedi saçlarımı okşarken usulca. "Yarınki yürüyüşümüzde kullanması için ona birkaç dürbün vermem gerekiyordu."

Gözlerinin içine bakmak için ayağa kalkarken, "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet, gerçekten. Bu önemli bir gün, Lia. Tabii ki ben de burada olacağım."

Bir başka gözyaşı dalgası beni vururken, "Teşekkür ederim," dedim usulca.

Yerden kalkıp bir kutu mendil aldı ve tekrar yanıma oturdu. Bu sefer sandalyeme yaslanarak beni de yanına çekti.

Burnumu sildim, orada sessizce oturduk. O buradaydı. Benimle birlikteydi.

Bu düşünce beni sarstı ve bir kez daha gözlerim doldu. "O kafanın içinde neler oluyor?" diye sordu.

"Sadece burada olduğun için minnettarım. Muhtemelen bildiğinden çok daha fazla minnettarım."

"Aramızda ne olursa olsun, Lia, ben her zaman senin yanında olacağım. Her zaman. Tamam mı?" Başımı salladım ve o da başımın üstüne bir öpücük kondurduktan sonra devam etti. "Her ne kadar burada seninle oturmak istesem de oraya geri dönmek zorundayım. The Beave geç geldiğim için zaten bana kızgın ve onu daha da kızdırmak istemiyorum."

"Gitme," dedim panik içinde. "Bu gelinlikleri giymeme yardım et."

"Bunu bir görevlinin yapmasını istemiyor musun?"

Başımı salladım. "Şu anda o kadar acemiyim ki, Breaker. Zar zor nefes alabiliyorum. Sana burada, yanımda ihtiyacım var. Lütfen kal."

Onuncu Bölüm

BREAKER

O yalvaran yeşil gözler.

Gözyaşları yanaklarına dökülüyordu.

İfadesindeki çaresizlik.

Kendimi işe yaramaz hissediyordum.

Lia'yı hiç böyle gördüğümü sanmıyordum. Hiç. Bu da tek bir anlama gelebilirdi; kafası hiç iyi değildi ve onu kendi hâline bırakmamın imkânı yoktu.

"Elbette kalabilirim." Ayağa kalkıp onu kendimle birlikte yukarı çektim.

Tak, tak, tak.

"Bayan Lia," dedi görevli. "Birkaç gelinlik denemeye hazır mısınız?"

Lia dehşete düşmüş bir ifadeyle bana baktığında gidip kapıyı açtım. "Aslında, sakıncası yoksa gelinlikleri giymesine yardım edeceğim. Üzerinde dantel detayı olan birkaç sade gelinlik bulabilir misin? Özellikle de mankenin önündeki."

"Evet, elbette, Bay Cane."

Kapıyı kapattım ve Lia'ya döndüm. "Eğer seni bu şeylerin içine sokup çıkaracaksam, o zaman sana gerçekten senin tarzın olan gelinlikler giydireceğiz. Bu kabarık, süslü saçmalıkların hiçbiri yok. Uzman değilim ama bunlar iğrenç." Bu onu gülümsetti ama bu alıştığım türden bir gülümseme değildi. Bir anlık bir gülümsemeydi.

"Harika değiller," dedi onlara doğru yürürken. İpekli olanlardan birini eline aldı. "Bu giydiğim bornozla aynı kumaş. İnsanlar vücudumdaki her şişliği ve yumruyu görebilir."

"Birincisi, göğsündeki iki tane dışında şişlik ve yumru yok. İkincisi, bunların iç çamaşırı giyilecek türden elbiseler olduğundan emin değilim."

Büzüldü. "İç çamaşırına ihtiyacım var. Kalabalığa göğüs uçlarımı gösterecek biri değilim."

"Sadece seçkin birkaç kişi?" Şaka yapıyordum.

"Belli ki," dedi soyunma odasının duvarına yaslanmadan önce.

"Ne yapıyorsun?" diye sorulduğunu duyduk. "Neden daha fazla gelinlik alıyorsun? Daha ilk gelinlikleri denediğini bile görmedik."

Lia'nın gözleri bana yalvardı, ben de soyunma odasından çıkıp elinde dokunulmamış bir kadeh şampanyayla bir sandalyede oturan The Beave'e doğru yürüdüm.

Ses tonumu nötr tutarak, "Bayan Beaver, sizinle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi ayağa kalkarken ve birlikte yan tarafa, duyulmayacağımız bir yere doğru yürüdük. Eğer bir şey varsa, bu kadın görünüşü korumayı seviyordu. Kimsenin duymaması gereken bir konuşmayı duyurmak istemiyordu. "O soyunma odasında neler oluyor?"

"Seçilen elbiseler çok güzel ama Lia'nın tarzına pek uymuyorlar." Sesimi biraz daha alçalttım. "Şu anda çok üzgün, olay çıkarmak istemiyorum, bu yüzden ona daha uygun elbiseler deneyebileceğimizi düşündüm."

"Üzgün mü? Hangi sebepten dolayı? Bu eğlenceli olmalı."

"Katılıyorum. Bu yüzden ne giyeceğini dikte etmemeli ve onun üzerinde güzel durduğunu düşündüğü şey için mutlu olmalıyız."

The Beave'in gözleri kısıldı. "Fazla kontrolcü olmaya çalıştığımı mı söylüyorsun?"

Bu fikre nereden kapıldın? Dev bir göz devirme yerleştirin.

"Hiç de değil," diye gülümseyerek cevap verdim. "Yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum ama ben derim ki Lia'ya seçmesi için biraz zaman verelim, sonra beğendiği bir şey bulamazsa önerilerde bulunuruz. Bu işe yarar mı?"

"Sanırım."

"Harika." Kolumu ona doğru uzattığımda elini koluma uzattı, böylece ona koltuğuna kadar eşlik edebildim. "Bu arada geç kaldığım için özür dilerim. Bir toplantım vardı, o yüzden geciktim."

"Meşgul bir adamsın. Dava nasıl gidiyor?"

"Hâlâ potansiyel var ama yakında ortadan kalkacak. Huxley her şeyi kontrol altında tutuyor."

"Öyle olduğunu varsayıyorum."

Oturmasına yardım ettikten sonra, "Sana bir şey getirmemi ister misin, yoksa şu an iyi misin?" diye sordum.

"Oldukça iyiyim, teşekkür ederim."

"Tamam, o zaman ben Lia'ya yardım etmeye gidiyorum. Hemen geliyoruz."

Soyunma odasına geri dönüp kapıyı çalarak içeri girdiğimde Lia'nın odanın ortasında durduğunu gördüm. Üzerinde belini vurgulayan ve hafifçe yere doğru süzülen, omuzları açık, krem rengi dantel bir gelinlik vardı.

Vay canına.

Lanet olsun.

Kahretsin.

Gözlerim yavaşça gövdesinden yukarı, yakasına, sonra yüzüne doğru ilerlerken ağzım kurudu ve... bir şey bana çarptı. O kadar güçlü, o kadar yabancı bir şeydi ki nasıl kategorize edeceğimi bilemiyordum. Bu ezici duygu... nefesimi kesti. Bir

an için kalbimin atışı durdu, dünya dönmeyi bıraktı ve o görüş alanıma girdiğinde her şey durakladı.

Görevli soyunma odasından çıkıp beni Lia ile yalnız bırakırken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kafamda olup bitenleri kelimelere dökmeye çalışırken midemde milyonlarca kelebek uçuşuyormuş gibi hissediyordum.

Aynaya doğru dönüp kendine bakarken, "Kötü mü?" diye sordu, ince sırtını gösteren dekolte bir kıyafet giymişti. Gözlerim, kumaşın kıçının kıvrımının hemen üstüne denk geldiği yere kaydı. "Bence biraz tuhaf ama sence çok mu abartılı? Bana en çok hitap eden buydu." Tekrar arkasına döndüğünde çarpıcı gözleri bir şey söylemem için yalvarıyordu. "Nefret ettin."

Başımı salladım.

Lanet olsun, nefret *etmemiştim*. Nefret edecek bir şey yoktu.

Bu... Tanrım... O... O muhteşemdi. Sertçe yutkundum. "Hayır, nefret etmedim. Sen... siktir, harika görünüyorsun, Ophelia." Kelimelerim düzensiz, evcilleşmemiş ve cilasız geliyordu. Sanki boğazıma bir şey takılmıştı ve tam olarak çıkaramıyordum.

"Gerçekten mi?" dediğinde dudaklarından hayatımda gördüğüm en güzel gülümseme geçti.

Ona bir kez daha bakarken ensemi tuttum. "Evet, öyle görünüyorsun-" Sertçe yutkundum. Lanet olsun. O kadar iyi, o kadar muhteşem görünüyordu ki ağzım sulanıyordu. Kalbim dakikada bir mil atıyor, uzanıp ona dokunmak istiyordum. "Vay canına," diye cevap verdim. "Gerçekten çok güzel."

"Yüzün kızarıyor."

Yanaklarımdaki sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Evet, sadece buraya girip seni bir gelinlik içinde görmeyi beklemiyordum."

Ya da nefesimi kaybetmeyi.

Ya da siksinler, onu öpmek için bu dürtüyü hissetmeyi.

İşte bu. Göğsümdeki bu ağır, sisli his bundan kaynaklanıyordu.

Kafamdaki anlaşılmaz düşünceler. Bacaklarımda zonklayan arzu.

Onu öpme düşüncesi beni tüketiyordu ve daha önce, onunla tanıştığım ilk geceden beri *hiç* böyle bir düşünceye kapılmamıştım. Sanki o on yıl, öfkeyle geri gelmiş gibi, göz açıp kapayıncaya kadar geçen zamanın bir anlık görüntüsü gibi, beni koridorda onunla karşılaştığım ana kadar geri götürdü. O mükemmel yerleştirilmiş çillerini ve ifadesindeki şaşkınlığı ilk gördüğüm yere.

Mor çerçeveli gözlüklerinin ardından gözleri ilk kez bana takılmıştı.

Kişiliğinin tedirgin ama kendinden emin tarafı parladığında.

Çok güzel olduğunu düşünmüştüm. Çok komikti.

Çok çekici. Çok gerçekçi.

Sonra onun ne kadar zeki olduğunu, benimle aynı ilgi alanlarına ve zevklere sahip olduğunu öğrenmiştim. *Scrabble* oynadığımız o gece boyunca, her şey bittiğinde ona çıkma teklif edeceğimi düşünüp durmuştum ama sonra... arkadaş olmak istemişti. Bir arkadaş bulması *gerekiyordu*. İlk tepkime göre hareket etmek yerine onu itmiştim ancak hiç beklemediğim bu anda bana tam cepheden saldırdı.

Şu anda.

Şu lanet anda.

Aynaya doğru geri döndüğünde onun bakışlarının benimkilerle kesiştiğini görüyordum. "Ona göstermeli miyim?" diye sordu, sesi güvensizlikle karışıktı. "Nefret etmesini istemiyorum."

"Onun ne dediği umurumda değil. O gelinliği alacağız." Sesim istediğimden daha nefessiz çıkıyordu.

"Ama bu ilk. Bu kötüye işaret değil mi? Daha fazlasını denemem gerekmez mi?"

Başımı salladım. "Hayır, bazen sadece bilirsin." Dudaklarımı ıslattım. "Üstelik bu elbise, Lia, bu senin için."

Utangaç bir şekilde gülümsedi ve sonra tekrar arkasını dönüp bana doğru yürüdü. Her adımını izledim, yaklaştığı her santimde vücudum sertleşiyordu. Elini göğsüme bastırdığında midem burkuldu ve bacaklarım altımda titredi. "Burada olduğun için teşekkür ederim, Breaker. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilebileceğini hiç sanmıyorum."

"Sorun yok," dedim tekrar yutkunarak.

Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve yanağıma en hafif öpücüklerini kondurdu. Bu Lia için arkadaşlıktan başka bir şey ifade etmese de bana sanki beni damgalamış ve sonsuza dek kendisininmişim gibi hissettirdi.

Sonra başka bir şey söylemeden kapıyı açtı ve The Beave'e elbisesini göstererek beni şaşkınlık içinde bıraktı.

Az önce ne oldu öyle?

Breaker: *Hey, on dakika sonra ya da daha erken bir zamanda benimle bir fincan kahve içmek için buluşabilir misin? Sadece konuşmaya ihtiyacım var. Kardeşlerimle konuşmak istemiyorum çünkü bana bok atacaklar. Tarafsız birine ihtiyacım var.*

Banner: *İlgimi çekti. Evime gelmek ister misin? Mahremiyete ihtiyacın olursa diye?*

Breaker: *Bu mükemmel olur. Şimdi geliyorum.*

Ellerim direksiyonda, gözlerimi yoldan ayırmadan, yaşadığım yerden sadece on dakika uzaklıkta olan Banner'ın dairesine doğru ilerliyordum.

Banner'la kardeşi Ryot Bisley aracılığıyla tanışmıştım. Ryot ve Banner, *The Jock Report* adında harika bir fikir ortaya atmışlardı.

Report, sporcuların hayranlarıyla bire bir konuşabildiği, sporla ilgili her şey için bir sosyal medya holdingiydi. Ryot, JP ve Huxley'ye bu fikirden bahsettiğinde hemen yatırım yapmak istediler çünkü bunun çok büyük olacağını biliyorlardı. Öyle de oldu. O sırada Chicago'da yaşayan Ryot'la Banner –Ryot, Chicago Bobbies'ten emekli bir üçüncü kaleciydi– Kaliforniya'ya taşınarak burada bir ofis açtılar ve kısa sürede spor dünyasını kasıp kavurdular.

Banner'ı daha kişisel bir düzeyde tanıdım ve birbirimize oldukça benzediğimizi fark ettim. Her ne kadar o biraz oyuncu olsa da görünüşe göre benim oynamaya ihtiyacım yoktu. Ancak ikimiz de bilgisayarları seviyorduk ve kendi bilgisayarlarımızı yaptık. Ayrıca erkek kardeşlerimizin fırsat bulduklarında bize saldırmaktan hoşlandıklarını fark ettik, bu nedenle bir küçük kardeş ittifakı kurduk. Aklımdan geçenleri onunla konuşmak mükemmel olacaktı çünkü bir ağabeyin gazabının size neler yapabileceğini biliyordu.

Sağa, onun sokağına döndüm ve apartmanın hemen önünde açık bir park yeri gördüm. Şanslı günümde olmalıydım, *eğer öyle demek istiyorsanız.*

Park ettikten sonra arabamdan inip kapıyı kilitledim ve doğruca onun dairesine gittim. Elim boş gitmekten nefret ediyordum ama son dakikada olunca yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Dairesine ulaştığımda kapıyı çaldım. "Kapı açık," diye seslendiğini duydum.

Ön kapıyı iterek içeri girdiğimde onu elinde iki şişe birayla mutfakta gördüm. "Bira anı gibi geldi, haksız mıyım?"

"Gerçekten çok doğru," diye cevap verdim.

Balkonuna doğru başını salladı. "Dışarıda oturalım."

Banner'ın gerçekten güzel bir evi vardı. Binasının üst katının tamamını kaplayan tavandan tabana pencereler, devasa bir açık

kat planı –bir kişinin ihtiyaç duyduğundan daha fazla alan– ve geniş bir balkonu vardı. Lia'nın yanında yaşamıyor olsaydım muhtemelen böyle bir dairede yaşardım.

Onu siyah çerçeveli cepli sürgülü cam kapısından balkona kadar takip ettim, ardından siyah beyaz çizgili şemsiyenin altındaki açık hava mobilyalarına oturdum.

"Buraya sadece iki kez geldiğimi biliyorum ama evini unutabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Evet, kendimi oldukça şanslı hissediyorum. Gerçi Ryot beni Myla'yla birlikte Malibu'ya taşınmaya ikna etmeye çalışıyor. Henüz buna hazır değilim. Kumsalı seviyorum ama orası sanki bir yere yerleşiyormuşum gibi geliyor, henüz hayatımın o noktasında değilim."

Kıkırdadım. "Yanılıyorsam beni affet ama biriyle görüşmüyor musun?"

Elini acı içinde yüzünde gezdirdi. "O konuya hiç girmeyeyim. Bu toplantı seninle ilgili, benimle değil."

"Sonunda ilişkisizliğini derinlemesine incelemek için biraz zaman ayırabiliriz."

"Ehh, sorun değil. Sanırım iyiyim." Birasından bir yudum aldı. "Peki neler oluyor? Mesajda umutsuzca yardıma ihtiyacın olduğu yazıyordu ve iyi bir hikâyeyi severim, o yüzden anlat bana."

Biramdan bir yudum aldım, aslında daha çok bir kocaman yudumdu. "Lia'nın evleneceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, sen de baş nedimesisin, değil mi?"

"Doğru." Ufuk çizgisine doğru baktım, bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. "Söyleyeceklerimin pek bir anlam ifade edeceğini sanmıyorum. Kulağa bir sürü saçmalık gibi gelecek ama bu konuda saçmalamadan nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

"İyi ki bana geldin. Saçmalıkları deşifre etmekte iyiyimdir. Bana bırak."

"Öncelikle, Lia bana nişanlandığını söylediğinde şok oldum. O ve Brian'ın, bilmiyorum, farklı bir ilişkileri var. Biriyle çıkarken her şeyini verirsin, değil mi? Onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmek istersin."

Banner başıyla onayladı. "Evet, o hissi bilirim."

"Onlar öyle değil. Birkaç gece birbirlerini görmeden durabiliyorlar, bunun hep tuhaf olduğunu düşünmüştüm, o yüzden evlenme teklif ettiğini söylediğinde ve o da evet dediğinde gerçekten şok oldum."

"Evet, ben de öyle olurdum."

"Sonra bana beş hafta içinde evleneceklerini söyledi, daha doğrusu şimdi dört hafta kaldı. Bilmiyorum, bu panik duygusu beni tüketti. Onu kaybetmekten korktuğum için ne olduğunu tam olarak anlayamadım."

"Bu kadar yakın olduğunuza göre bu çok doğal." Banner birasından bir yudum aldı.

"Doğru," dedim elimi sallayarak. "Ben de öyle düşünmüştüm. O kadar yakınız ki bu arkadaşlığı kaybetmekten endişe ediyorum. Nişanlısıyla da muhtemelen olması gerektiği kadar iyi anlaşamıyorum. Bu yüzden ona ulaşmak ve bu sorunu çözmek için çaba sarf ettim çünkü aramızda garip bir şey olmasını, bana karşı kullanabileceği ve Lia'nın bu yüzden benimle takılmamasına sebep olacak bir şey olmasını istemedim."

"Çok akıllıca."

"Sonra bana Birdy adında bir kızla çifte randevu ayarladı."

Banner yüzünü buruşturdu. "Çok garip kokular geliyor."

"Öyleydi. Çok garipti ama Birdy gerçekten havalı, komik biri çıktı. O zamandan beri birkaç kez takıldık."

"Tamam, kimya var mı?"

"Sorun da bu zaten." Sandalyemde arkama yaslandım ve biramdan bir yudum aldım. "Onu şimdiye kadar iki kez öptüm ve biriyle yakınlaşma düşüncesi çekici olsa da onu her öptüğümde

tam olarak beklediğim gibi olmadı. Sadece normal hissettim. Öptüğüm diğer tüm kadınlar gibi ve bilmiyorum, normalden daha fazla bir his olması gerektiğini hissediyorum, değil mi?"

"Eğer konuya girmek istiyorsan, evet. Çıkabileceğini ya da birlikte olabileceğini düşündüğün birini öptüğünde, bir kıvılcım olmalı. Özellikle de o ilk öpücük. İlk öpücük sana bilmen gereken her şeyi anlatır."

"Hiç kıvılcım yoktu. Bir çentik bile yoktu." Ağır ağır iç çektim. "Sonra... bugün."

"Şimdi iyi şeylere geliyoruz," diye takıldı Banner. Aldırmadım çünkü konuyu çok hafif tutuyordu, bunu takdir ediyordum.

"Lia'yla iki gece önce kavga ettik ve bugün gelinlik alışverişi günüydü. Kavga yüzünden gelmememi söyledi ama bunu tek başına yapmasına izin veremezdim, bu yüzden gittim. Yüzündeki rahatlama hiç beklemediğim bir şeydi. Sanki cankurtaranıymışım gibi bana sarıldı."

"Hı-hı..."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sonunda anlattım. "Şey, onu gelinliğin içinde gördüğümde..." Başımı salladım. "Dostum, yemin ederim beden dışı bir deneyimdi. Daha önce hiç böyle bir şey hissettiğimi sanmıyorum. Ağzım kurudu, terlemeye başladım ama aynı zamanda üşüyordum. Nefes alamıyordum ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümün patlayacağını sandım. Sonra..." Başka tarafa baktım. "Benimle göz teması kurduğunda, sanki midemde milyonlarca kelebek uçuştu ve yemin ederim, o anda onu öpmek için karşı konulmaz bir ihtiyaç duydum. Beni öyle bir çekiyordu ki neredeyse öpecektim. Onunla tanıştığım ilk gün dışında hiç böyle hissetmemiştim. Şimdi de kafayı yemiş durumdayım ve neler olduğunu bilmiyorum."

Banner yavaşça başını salladı, her şeyi anlıyordu. Birasını yudumladı ve cam şişeyi masanın üzerine koydu. "Sana

neler olduğunu anlatacağım." Gözlerimin içine baktı. "En iyi arkadaşına âşıksın ve bunu nihayet fark ettin."

"Dostum, hadi ama," dedim inleyerek. "Kardeşlerim de böyle söylerdi."

"Çünkü haklılar. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama neden diğer kadınları öperken bir kıvılcımın olmadığını hissediyorsun? İçten içe onların Lia olmadığını biliyorsun. Yaşadığın bu tuhaf beden dışı hislerin nedeni sevdiğin kadının dört hafta sonra evlenecek olması ve senin bu konuda paniklemen."

"Ama..."

"Aması yok, dostum. Gerçeklerle yüzleş, onu seviyorsun ve bunu kendine ne kadar çabuk itiraf edersen o kadar iyi."

Elimi alnımda gezdirdim. Sözleri mideme, göğsüme saplanıyor ve endişemi artırıyordu.

Haklı mıydı?

Onu seviyordum ve bunu şimdi mi fark ediyordum?

Zihnimde gelinliğin içindeki görüntüsü ve nasıl hissettiğim, onu öpen adam olmayı nasıl istediğim, gözlerimi ondan nasıl alamadığım, o elbisenin benim için değil de Brian için olduğunu bilmekten nasıl iğrendiğim canlandı.

"Aman Tanrım," dedim Banner'a bakarken. "Siktir, sanırım ondan hoşlanıyorum."

Banner başını salladı. "Hayır, dostum. Onu seviyorsun. Tartışma bitmiştir."

Banner'ın sözleri kafamda tekrar tekrar dönerken oturma odamı arşınlıyordum.

Kendime onun haklı olmadığını söylemeye çalışıyordum.

Bu doğru gibi görünen ama aslında doğru olmayan bir varsayımdı.

Belki de tüm bu hisleri yanlış okuyordum.

Ancak ne zaman onun dairesinde dolaştığını duysam, tüylerim diken diken oluyordu çünkü emindim ki... Banner haklıydı.

Banner'dan ayrıldıktan sonra kendi evime döndüm. Bir bira daha açıp içerde daireler çizerek volta atmaya başladım. Hiç durmadan, sadece volta atarak, bu hisleri kavramaya, kendimi Banner'ın yanlış olduğuna, benim yanlış olduğuma, tüm bunların yanlış olduğuna ikna etmeye çalışıyordum.

Panik.

Mide bulantısı.

Endişe.

Tüm bu duygular etrafımda dönüyor, beni deli gibi hissettiriyordu. Beni rahatsız ediyordu. Düşünmemem gereken şeyleri düşünmeme sebep oluyordu.

Ya onu soyunma odasında öpseydim? Ne yapardı?

Ya şu anda dairesine gidip ona nasıl hissettiğimi söyleseydim?

Ya acınası bir şekilde ondan düğünü tekrar düşünmesini isteseydim?

Tak, tak, tak.

Hay sikeyim.

Bu o olmalıydı. Beni başka kimse ziyaret etmezdi.

Ne yapacağımı bilemediğimden terli avuçlarımı sıktım. "Kim o?"

"Breaker? Benim. Aç kapıyı."

"Ah, şey... Lia, sen misin?" Kendime bile gözlerimi devirdim.

"Evet, Breaker. Ne yapıyorsun? Aç kapıyı."

"Ha, özür dilerim," diye seslendim, hareket etmesem de. "Bana bir saniye ver." Sanki bir şey yapılabilirmiş gibi ne yapacağımı bulmaya çalışarak bir daire daha çizdim.

Hiçbir şey, seni salak, hiçbir şey yapılamaz. Duygularına bir bez ve sabun götürüp onları çabucak temizleyemezsin. İşler öyle yürümüyor. Gerçeklerle yüzleş. Bu senin için garip olacak.

İsteksizce ve ağır adımlarla kapıya gidip açtım, sonra da en iyi arkadaşına âşık OLMAYAN sıradan bir adamın timsali gibi görünmeye çalışarak kenara yaslandım. "Selam, nasılsın? İyi misin? Vay canına, bugün çok sıcak, haksız mıyım?"

Kaşları soru sorarcasına yukarı kıvrıldı. "Neden garip davranıyorsun?"

"Garip davranmıyorum, sadece... şey, bir sohbet başlatıyorum. En iyi arkadaşımla hava durumu hakkında konuşmama izin yok mu? Her neyse, sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Yüzünde şüpheci bir ifadeyle, "Bu gece burada kalabilir miyim?" diye sordu.

"Ahhh, ne oldu?" Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak sordum.

"Brian bu gece müşterilerinden biriyle acil bir toplantı için San Jose'ye gitti, pazar gününe kadar dönmeyecek. Kendimi pek iyi hissetmiyorum ve yalnız kalmak istemiyorum."

"Ah, anladım." Yavaşça başımı salladım.

"Peki bu gece kalabilir miyim?"

Ne? Geceyi burada benimle mi geçirecekti? Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibi görünüyordu. Kendimi zor tutuyordum ve tüm bunların ilacı, ulaşamayacağım bir cazibeydi.

Onu sevdiğimden emin olduğumu, bu nedenle burada olamayacağını anlatacak ne söyleyebilirdim ki?

Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Yani...

"Tabii ki," diye cıyakladım. "Evet, kalabilirsin çünkü bunu daha önce de yaptın. Geceyi burada geçirdin, bu yüzden garip gelmemeli."

Kaşları daha da kalktı. "Neden bu kadar huysuzsun ve üst dudağın terliyor?"

"Terliyor mu?" Ağzımı sildim. "Bu ter değil. Muhtemelen içkimden arta kalanlar."

Bana şüpheyle baktı. "Garip davranıyorsun, Breaker."

"Biliyorsun, bira içtim." Karnımı okşadım. "Markasız bir bira olduğundan, muhtemelen iyi hazmedemiyorum. Belki de uyumana izin vermeliyim. Misafir odası hazır." Daireye girebilmesi için kenara çekildim. "Devam et, kendini evinde hisset."

"Henüz yatmak istemiyorum. Saat daha sekiz."

Geçirdiğim günden sonra gece on bir gibi hissediyordum. "Hah, sanırım biraz erken." Uzun bir ıslık çaldım. "Sanırım takılabiliriz."

"Evet, takılacağımızı umuyordum." Kollarını beline doladığında üzgün olduğunu fark ettim. Emin olduğum bir şey varsa, o da Lia'yı her şeyden, herkesten çok önemsediğimdi, bu yüzden içgüdülerim devreye girdi.

"Her şey yolunda mı?" En iyi arkadaşıma karşı bir şeyler hissettiğimi ve şimdi onun yanında nasıl davranacağımı bilemediğimi bir kenara bırakarak sordum.

"Hayır." Gözleri yaşlarla doldu. "Hiç iyi değilim."

Kahretsin.

Duygularımı bir kenara bırakıp ona odaklanma zamanıydı.

Onu daireme çektim ve kanepeye götürüp oturtmadan önce kapıyı arkasından kapattım.

"Neler oluyor?"

"Üzgünüm." Burnunu karıştırdı. "Bugün gerçeküstüydü, bir gün annemle paylaşacağımı düşündüğüm bir andı ve onun orada olmaması beni öldürüyor, Breaker. Merak edip duruyorum, seçtiğim gelinliği beğenir miydi? Ağlar mıydı? O anı kutlarken benimle bir fotoğraf çektirir miydi?"

"Evet," dedim hızla. "Evet, bunların hepsini yapardı."

"O gelinliği sevdim ama bir yanım her şey hakkında boş hissediyor. Keşke evleneceğim için mutlu olabilsem diye düşünüyorum ama şüphelerim, endişelerim var."

"Brian hakkında mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye cevapladı sessizce. "Onu seviyorum ama evlenme teklif ettiğinden beri tüm hayatım gerilmiş gibi hissediyorum. Kendimi doğru hissetmiyorum, kendim gibi değilim. Benden beklenenlerle ilgili küçük bir kutunun içine hapsolmuş gibi hissediyorum ve sanırım artık bu yüzden aklımı kaçırmaya başlıyorum." Gözleri benimkilerle buluştu. "Kavga ettiğimizde danışabileceğim kimse kalmamıştı. Ne bir ebeveyn ne bir arkadaş, Brian'a da söylemek istemedim çünkü muhtemelen ilişkimizi sorun etmediğini söylemesine rağmen bunu seninle neden takılmamam gerektiğine dair yem olarak kullanacaktı." Ellerine baktı. "Ailem öldüğünde ne kadar çok şey kaybettiğimi anlamaya başlıyorum." Gözleri tekrar doldu ve kanepede arkasına yaslanıp ağladı.

Ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü ona katılıyordum, ailesini kaybettiğinde çok şey kaybetmişti. Bence Brian'la doğru zamanda orada olduğu için anlaşmıştı ama bunu ona nasıl söyleyebilirdim ki?

Zaten zor bir dönemden geçiyordu ve belli ki bu sabah fark ettiğimden beri güdülerim çarpıtılmış durumdaydı. Bu yüzden bir şey söylemek yerine hiçbir şey söylemeden elini tutarak sadece ağlamasını dinledim.

Bir saat kadar sonra, "Sadece yatmak istiyorum," dedi bana dönerek.

"Tamam." Ayağa kalktım ve onu kendimle birlikte kaldırdım. "Seni misafir odasına yerleştireyim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, yalnız kalmak istemiyorum. Seninle yatabilir miyim?"

Buna hayır demek çok zordu. Çok zor bir hayırdı.

Sevdiğim kadın başka bir erkeğe aitken yatağımda uyumasına asla izin veremezdim. Hayır, bu bela aramak olurdu.

"Bunun biraz uygunsuz olabileceğini düşünmüyor musun?" Duygularını sarsmamaya çalışarak nazikçe sordum.

"Bunu daha önce de yaptık. Şimdi neden farklı olsun ki?" diye sordu.

Çok doğru bir nokta.

Bunu daha önce de yapmıştık, peki değişen neydi?

Şey... Onu seviyorsun, bu değişti ve hâlâ bu zamansız duyguları çözmeye çalışıyorsun.

Farklı olan onun nişanlı olmasıydı. Bu bahaneyi kullanabilirdim. Beni büyük bir utançtan ve onunla aynı yatakta yatmanın olası ıstırabından kurtarırdı.

Evet, nişanlanma olayına girelim.

"Artık nişanlısın." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda omuzlarının çöküşünü ve kirpiklerinin hayal kırıklığıyla aşağıya doğru inişini izledim.

Yavaşça kendi içine kapanmasını izlerken kalbime saplanmış bir bıçak gibi içimi kesip biçiyordu. *Evet, bunu sen yaptın, seni göt.*

"Ama," derken buldum kendimi bir aptal gibi. "Eğer bu seni rahatsız etmiyorsa, o zaman tabii ki."

Gözleri benimkilere kaydı. "Etmiyor."

Elimden gelen en sahte gülümsemeyi takındım. "Tamam, peki, harika. Kapıyı kilitleyip hazırlanayım. Diş fırçanın nerede olduğunu biliyorsun."

Evet, bunu o kadar çok yapmıştık ki burada bir diş fırçası vardı.

Her şey üniversitedeyken, o benim odamdaki şiltede, ben de kendi yatağımda uyurken başladı. Birimiz sızana kadar saatlerce konuşurduk.

Mezun olup yataklarımız büyüdüğünde, bir yatağı paylaşır ve birbirimize bakarak uyurduk. Ertesi sabah çörek sipariş eder, kahve içer ve domino oynardık.

Ancak bu farklı hissettiriyordu.

O etrafımdayken vücudum kaşınıyordu.

Zihnim pelte gibiydi, sanki söyleyecek doğru şeyi bulamıyordum.

Bu eğlenceli olacaktı. **Başparmaklar yukarı**

Biramın kalanını döküp dairemi kilitledim. Sonra oturma odasında birkaç saniye bekleyip kendimi zihinsel olarak hazırladım. Elbette aynı yatakta yatacaktım ama birbirimize dokunacak değildik.

Onunla aynı yastığa baş koyacak değildim.

Aramızda en az bir metrelik tarafsız bölge olacaktı, iyi olduğum bir şey varsa o da tarafsız bölgeye saygı duymaktı. Ne de olsa ben bir centilmendim.

Kendime biraz daha güvenerek yatak odasına gittim. Lia yatağın kenarında oturuyordu, üzerinde benim tişörtlerimden biri vardı.

Harika.

Tişörtün kollarının içinde omuzları kaybolmuştu, boyu da kalçasının ortasına kadar gelmişti, yeterince örtmüş olsa da çıplak bedeninin bu kumaşın altında olduğunu düşünmek bile beni terletiyordu. Benim tişörtüm.

"Bir tişört ödünç aldım. Umarım sorun olmaz."

"Evet," diye cıyakladım, sonra boğazımı temizledim. "Özür dilerim, neden öyle bir ses çıktı bilmiyorum." Garip bir şekilde kıkırdadım. "Evet, her şey yolunda," dedim derin bir sesle. Hafifçe gülümsediğinde başparmağımla banyoyu işaret ettim. "Hazırlanacağım, sonra da uyuyabiliriz çünkü uykuyu çok severim. Gerçekten de hayatta hepimizin ihtiyacı olan doğal ilaçtır."

"İyi misin?" diye sordu meraklı bir bakışla.

"Harika. Gerçekten harika." Havaya yumruk salladım. "Pijama partisi. Yaşasın."

Yaşasın mı?

Yüce İsa, Breaker.

Neden bundan sonra gidip kafanı mikrodalgaya sokmuyorsun?

Ellerimi birbirine vurdum. "Yani evet. Şimdi diş fırçalayayım."

Topuklarımın üzerinde dönüp banyoya girdim ve kapıyı kapattım.

Tezgâhı kavrayarak, ne kadar zavallı olduğumu görmek için aynaya baktığım sırada arkamdaki kancalardan birinde asılı duran pembe dantelli sutyenini gördüm.

Ah lanet olsun.

Kaslarım kasıldı; karmakarışık, klostrofobik bir his yaratarak beni o kadar sıktı ki tüm hava ciğerlerimden kaçtı.

Panik oldum. İçimi delip geçti çünkü evet, bu onun lanet sutyeniydi.

Bütün gün giydiği için muhtemelen sıcak olan sutyeni. Göğüslerini saran ve dikleştiren sutyeni.

Sutyeninin içinde ne kadar güzel göründüğünü merak ediyorum.

"Lia, sutyenini burada asılı bırakmışsın," dedim boğazımı temizleyerek.

"Biliyorum. Katlamak istemedim," diye seslendi.

"Tamam ama neden takmıyorsun?" Aptalca bir soru sormuştum. Neden olmadığını biliyordum. Kim yatarken sutyen takmak isterdi ki? Ben istemezdim.

Kapıya doğru adım attığını ve sonra kapıyı açtığını duydum. Kafasını içeri uzattı. "Yatarken asla sutyen giymem. Breaker, daha önce de sutyenimi oraya asmıştım."

Ehhh, öyle miydi? Sanırım fark ederdim, özellikle de beynimde bir delik açan ölçüsüyle büyük göğüsleri olduğunu. Büyük göğüsleri vardı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu elini göğsüme koyarak.

"Vayy, hey oradaki, dikkat et, ha ha." Nefes nefese bir kahkaha attım. "Ellerimizi kendimize saklayalım, bunu unutma."

"Ne?" diye sordu, yüzü şaşkınlıktan kasılmıştı.

"Şey." Sertçe yutkundum. "Elin soğuk olduğu için beni korkuttun."

"Tişört giyiyorsun."

Göğsüme baktım. "Evet, kumaş ince olmalı. Brrr, belki de gidip şu soğuk patilerini ısıtmalısın, üşütmek istemezsin."

"Yazın ortasındayız." Bir adım geri attı. "Eğer başka bir işin olduğu için kalmamı istemiyorsan söyle bana, Breaker."

"Hayır, başka bir işim yok."

Ne yapıyorsun, seni moron? Bu senin kaçışındı!

"Tamam, o zaman bırakayım da yatmaya hazırlan."

Yatak odasına geri döndü, ben de banyo kapısını arkasından kapattım.

Yüce İsa.

Kendine gel, dostum. Sen bundan daha iyisin. Bundan daha pürüzsüzsün. Sen Breaker lanet olası Cane'sin. Tam bir ahmak gibi davranmayı bırak, lanet olası kendine gel ve bu kadının ihtiyacı olan en iyi arkadaş ol.

Tanrı aşkına, kendini utandırmayı da bırak.

Sonraki birkaç dakika içinde banyo yapıp dişlerimi fırçaladım ve tamamen imkânsız bir zihinsel duvar oluşturdum. *Sözlerimi bir kenara not edin,* o yatağa girdiğimde en iyi arkadaşımla ilgili romantik düşüncelerim olmayacaktı. Platonik. Amacımız buydu. Elimizden gelen tüm platonikliği sergileyecektik.

Böyle bir kelime var mıydı?

Önemli değildi. Böyle olacaktı.

Ben bir Cane'dim ve Caneler güçlü durma, boyun eğmeme ve her durumda zihinsel metanetlerine güvenme gibi kurnaz yeteneklerle doğarlardı.

İşte. Moral konuşması tamamlandı.

Banyodan çıktım, ışığı kapatıp Lia'nın çoktan yorganın altında dinlenmeye başladığı yatağa doğru ilerledim. Güzel, ipeksi saçları yastığımın kılıfının karanlığına yayılmış bir... HAYIR!

Havada uçuşan saçları ve lacivert yastık kılıfıyla nasıl güzel bir kontrast oluşturduğunu düşünmek yoktu.

Ay ışığının İrlandalı kaymaktaşı teninde nasıl göründüğüne dayanan lanet olası şiirsel soneler yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Odaklan, Cane.

Yatağın benim tarafıma doğru ilerledim. "Rahat mısın?"

"Her zaman. Yatağını seviyorum," dedi daha da sokulurken.

"Güzel." Yorganın altına girip ışığı kapattım ve pencerenin üzerinde asılı duran şeffaf gri perdelerin arasından ayın ortamı aydınlatmasına izin verdim.

Yatakta ona doğru döndüm. O da bana yaklaşıyor, dizi benimkine çarpıyordu.

Dikkat edin, bayan. Mesafe, mesafeyi koru.

"Bu gece gerçekten çok gerginsin," dedi Lia. "Söylediğim ya da yaptığım bir şey yüzünden mi?"

Evet, sadece varsın. Sorun da bu zaten.

"Hayır," diye cevap verdim güzel gözlerine bakarken. "Belki de sadece huzursuzumdur, bilirsin, şu anda bir işim olmadığı için."

"Emin misin? Gelinlik mağazasından ayrıldığımızdan beri garip davranıyorsun."

Çünkü ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Bekle, bu bir duvar örmek miydi? Hayır, değildi. Yine de o büyük, yosunlu gözleriyle bana baktığında, beynimi tekrar koruma moduna geçiremiyordum.

"Oradayken ayak parmağımı çarptım," dedim birden.

"Ne?"

"Şey, evet. Ayak parmağımı çarptım, o zamandan beri kendimi iyi hissetmiyorum."

"Aptalca davranıyorsun," dedi şakacı bir şekilde göğsümü iterken. "Beni daha iyi hissettirmek için mi böyle yapıyorsun?"

"Evet," dedim neredeyse çaresizlikten. "Evet, beni bilirsin, hep şaka yaparım."

"Çaban için teşekkür ederim ama sanırım biraz uyuyup zihnimi dinlendirmem gerekiyor."

"Evet, en iyisi bu olabilir." Gülümsedim. "Peki, iyi geceler."

"İyi geceler, Breaker."

Bana arkasını dönerken zihinsel olarak derin bir iç çektim. Tanrı'ya şükürler olsun, konuşmaya devam etmek isteseydi ne yapardım emin değildim. Şimdi burada huzur içinde dinlenebilirdim ve onun gözlerinin içine bakmaktan, gece geç saatteki sesinde kaybolmaktan, hatta onun hakkında düşünmekten-

Geriye doğru kaydı. Ne yapıyordu?

Sonra biraz daha kaydı.

Affedersin, çok yaklaştın.

Kıçı bacağıma çarptı.

Uyarı! Dikkat! Çok yaklaştı.

"Orada neler oluyor?" Vücudum bir tahta gibi kaskatıydı.

"Bana sarılabilir misin, Breaker?"

Kesinlikle. Sarılamam.

Lanet olası aklını mı kaçırmıştı?

Sarılmak mı?

Aynı yatakta mı?

Sanki benden **yutkunma** kaşık pozisyonunda sarılmamı falan istiyordu. Ona ne oldu ve neden şimdi? Neden bu kızı sevdiğimi anladığım gün? Bu benim farkında olmadığım iğrenç bir şaka mıydı? Yakalandığım bir şaka programı mıydı? Eğer öyleyse, hiç komik değildi.

Tanrı aşkına, Lia'ya kaşıklama sarılmamın imkânı yoktu.

"Lütfen, Breaker. Bu rahatlık gerçekten işime yarayabilir."

Siktir.

"Sence Brian geceleri sana sarıldığımı bilmek ister mi?"

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun, bundan nefret ederdi."

"Bunun bir önemi yok. Onu aldatmıyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın, ailemsin, beni gerçekten huzurlu hissettirebilecek tek kişisin. Eğer bir kız olsaydın, aynısını yapmanı isterdim."

"İster miydin?"

"Tabii ki. Annemle sürekli böyle uzanırdık."

Ah, yani beni bir anne figürü olarak görüyordu. Bunu duymaktan asla bıkmazdım.

"İstemiyorsan sorun değil," derken öyle yenik bir ses tonu vardı ki kalbimin göğsümde sıkıştığını hissedebiliyordum.

"Hayır, sarılabilirim," diye hızlıca cevap verdim. "Sadece, şey, tüm olasılıkları gözden geçiriyorum, o kadar." Kolumu kaldırıp birkaç saniye boyunca onun üzerinde havada tuttum. Şimdi ne yapmalıydım? Onu direkt kucaklamalı mıydım? Yoksa güçlü erkek kolumu belinin kıvrımına hafifçe uzatıp kaşık pozisyonunda yatıyormuşuz gibi mi göstermeliydim, yoksa kolumu insana benzeyen bir destek gibi mi kullanmalıydım?

İnsana benzeyen bir kol desteği fikri oldukça cazip geldi. Bu yüzden kolumu, elim dümdüz uzanmış bir şekilde battaniyeyi kaldırarak yavaşça beline yerleştirdim.

Eh, bu işe yaramadı, o yüzden kolumu tekrar kaldırıp havada tuttum. Pozisyonumu ayarladım, beline dokundum ve yine aynı şey.

Olmadı, havada tutmaya geri döndüm.

Kolumu nereye koyacağımı bilemiyordum. Göğüslerinin üzerine mi? Hayır çünkü askıdaki sutyeninden de anladığımız üzere şu an gevşek ve serbest hâldelerdi. Karnına mı? Bu çok

samimi olur muydu? Geriye sadece pelvik bölgesi kalıyordu, bu da pek iyi bir fikir gibi gelmiyordu. Elin pelvise değmesi platoniği pek çağrıştırmıyor; daha çok açık bacaklar ve yüksek sesli iniltilerle sonuçlanacak bir şey gibi duruyordu. Neyse ki fazla tartışmama gerek kalmadı çünkü Lia kolumu karnının çevresine çekip bedenini benimkine yapıştırdı.

Tamamen.

Sırtı göğsümde.

Poposu... **yutkunma** kasıklarımda.

Tatlı İsa, dostum... sakın ereksiyon olma. Penis, beni duyuyor musun? Şimdi bana meydan okuma zamanı değil. İyi bir dinleyici ol.

Yumuşak şeyler düşündüm. YUMUŞAK. Yumuşak, sarkık, gevşek, sallanan... işte böyle.

Ah, o kadar itici şeyler düşünebilirdim ki düşünmektense kafamı çöp kutuma gömmeyi tercih ederdim.

Ahhh, buldum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp JP ve pis güvercin arkadaşı hakkında imgeler hayal ettim. Adı neydi?

Cocoon?

Carl?

"Clementine?" diye istemsizce mırıldandım.

"Ne?" diye fısıldadı Lia.

"Şey, Clementine," diye tekrarladım, Tanrı bilir neden.

"Meyve olan mı?"

"Evet," diye yanıtladım.

"Bunu neden söyledin?"

"JP'nin güvercin arkadaşının adını hatırlayamadım."

"Kazoo?"

"Ahhhhh, doğru." Kendime güldüm. "Kazoo."

"Neden JP ve Kazoo'yu düşünüyorsun?"

Kasıklarıma yapışan popon yüzünden. Birazcık hareket etsem, sürtünme kesinlikle bana yarım ereksiyon verir.

"Bugün onun hakkında konuşuyordu ve adını hatırlayamadım."

"Anladım... Kazoo işte."

"Evet, bunu kaydettim."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Sanırım değişmem gerek, Breaker."

Üstünü değiştirmesi gibi miydi? Ne giyecekti ki? Zaten neredeyse hiçbir şey giymiyordu.

Zihnim onu iç çamaşırlarıyla, seksi bir şekilde bana doğru yürürken canlandırdı, göğüsleri... HAYIR!

Kazoo'yu düşün, JP'nin ona öpücükler göndermesini. İğrenç.

Memnun bir şekilde, "Eşofman falan mı giymen gerekiyor?" diye sordum.

"Hayır, o tür bir değişiklik değil. Yani, hayatım değişmeli."

Bu cümle, "en iyi arkadaşıma âşığım" sisinden beni bir anda çıkardı. "Değişmek mi? Ne demek, değişmek? Mükemmelsin sen, Lia."

"Kendimi bir rutine sıkışmış gibi hissediyorum, yapmam gereken şeyleri gerçekten deneyimlemeden her şeyi mekanik olarak yapıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Sırtüstü döndü ve elimi tam karnının üzerine koydu. Kafasını hafifçe yana çevirdiğinde odanın loş ışığında göz göze geldik.

"Ailem vefat ettiğinden beri kendime yaşamak için bir şans verdiğimi sanmıyorum. Yani, dört hafta sonra evlenmek üzereyim ve bu heyecan verici bir olaydan ziyade neredeyse bir ölüm cezası gibi geliyor. Bunun nedeni ailemin yasını tutmam mı, yoksa The Beave'in süreci mahvetmesi mi bilmiyorum ama eğlenmiyorum. Eğlenmek istiyorum. Daha önce hiç yapmadığım şeyleri yapmak istiyorum. Ailemin yaşamamı istediği bir hayatı yaşamak istiyorum ve bunu yaptığımı sanmıyorum."

Başparmağım karnının üzerinde gezindi, onu rahatlatmak için dokunuyordum. "Yapmak istediğin şeyler neler?"

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "Ama bir değişiklik olması gerektiğini düşünüyorum."

"Eğer böyle hissediyorsan, seni yüzde yüz destekleyeceğim." Bana bakacak şekilde kaydı, şimdi yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Tişörtü belindeki elimin etrafında toplanıyordu.

"Destekler misin?"

"Elbette, Lia ama bilmeni isterim ki şu anda, olduğun gibi mükemmelsin, tamam mı?" Bana bakışı, yakınlığı ve içimden hızla geçen duygular sesimi yükseltmemi sağladı. "Kesinlikle değiştirmek isteyeceğim hiçbir şey yok. Kalbini ve etrafındaki insanlara verdiğin değeri değiştirmezdim. Zihnini ve saniyeler içinde şımarıklıktan zekâya geçişini de. Ruhunu ve yaralarını gururla taşımanı da." Tişörtünü kavradım ve tekrarladım. "Sen mükemmelsin."

Ağzı ayrıldı, dolgun dudakları parlıyordu. Aldığı her nefeste gözleri büyüyordu.

Hayal görüyor olabilirdim ama onun daha da yaklaştığını, aramızda hiç boşluk bırakmadığını hissedebiliyordum.

Karnımın derinliklerinde kıvranan, bükülen, acı veren bir his tüm bedenime yayıldı; bu, ona dokunma, elimi tişörtünün altına kaydırıp tenini hissetme, ağzımı onun ağzına daha da yaklaştırma dürtüsü... Onun da benim kadar bu çekime kapılıp kapılmadığını görmek isterdim.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda, sesi yumuşak ve tatlıydı. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken dudaklarımı ıslattım. Elim, tişörtünün kumaşını bileğimde sıcak tenini hissedebileceğim kadar kıvırdı. "Bana teşekkür etmene gerek yok, Lia. Bunlar sadece gerçekler."

"Yine de bunu duymaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım," dedim dudaklarına ve sonra tekrar gözlerine bakarken.

Şu anda o dudaklar için neler yapmazdım. Sadece bir öpücük. Sadece bir tat.

Lia bir santim ilerlerken, gözümün ucuyla göğsünün daha sert inip kalktığını yakaladım.

Hay sikeyim.

Tişörtünü kavrayışımı gevşettim ve onun yerine sıcak avucumu açıkta kalan kalçasına dayadım. İç çamaşırının dikişini buldum ve kanım daha fazlası için yanarken işaret parmağımı hafifçe bastırdım. Çok yakındı, sadece... *Sadece parmağı dikişin altına kaydır, ne yaptığını gör. Tepkisini ölç.*

Parmağımı dikiş boyunca kaydırırken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Aklım durmamı söylüyor, kalbim daha fazlası için çığlık atıyordu.

Onu o kadar çok istiyordum ki acı veriyordu. Gözlerine baktığımda hayranlıktan başka bir şey göremiyordum. Bu her zaman değer vereceğim, uğruna yaşayacağım bir bakıştı çünkü bana ne kadar güvendiğini gösteriyordu.

Çizgiyi aşmak üzereyken bile bana güveniyordu.

Böylece parmağımı usulca iç çamaşırının dikişinin altından, tam kalçasına kaydırdım.

Gülümsedi.

Elini aramıza uzatıp yanağımı kavradığında tüm kan vücuduma hücum ederken sikim öne doğru fırladı. Başparmağı boynuma kaydı ve o yaklaştıkça olduğum yerde donup kaldım.

Sikeyim. Bunu istiyordu. Değil mi?

Bunu o da benim kadar istiyordu.

Elimi kaldırıp sırtına doğru kaydırdım, tişörtünün kalktığı yerde sıcak tenini serçe parmağımın ucunda hissedebiliyordum. Parmaklarımı sırtından aşağıya, iç çamaşırının altına kaydırmak ve kıçını kavramak için çok istekliydim.

Ancak bununla nereye varacağını görmek istiyordum. Benden ne istediğini görmek istiyordum. Bu yüzden kendimi tuttum, bekledim, bana yaklaşmasını durdurmayıp bunu memnuniyetle karşıladım çünkü lanet olsun, bunu istiyordum.

Nişanlı olması umurumda olmalıydı.

En iyi arkadaş olduğumuzu ve bunun her şeyi mahvedebileceğini umursamalıydım.

Ancak yapmadım çünkü onun dudaklarını istiyordum. Onları tatmak istiyordum. Tadının ve kollarımda hissettiklerinin düşündüğüm kadar iyi olup olmadığını görmek istiyordum.

Ağzı gittikçe yaklaştı. Damarlarımda elektrik hissediyordum.

Kaslarım gerildi.

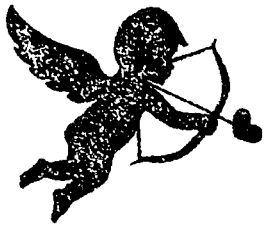
Nefesim göğsümde sıkıştı.

Sonra dudaklarını yanağıma bastırdı. "İyi geceler, Breaker." Arkasını döndü, yastığına sarıldı, hepsi bu kadardı.

Başka bir şey yoktu.

Bu kadar aptal olduğum, hatta daha fazlasını istediğim için gözlerimi sıkarak kapattım.

O nişanlı, seni moron. Bunu hatırlasan iyi olur.

On Birinci Bölüm

LIA

Daire sessizdi. Breaker hâlâ yatağında uyuyor, ben ise onun kanepesinde oturmuş, elimde kahvem, pencereden manzaraya bakıyordum, benim dairemden de gördüğüm manzaranın aynısına. Yine de burada kendimi daha rahat hissediyordum.

Daha çok evde gibiydim.

Dün gece bu yüzden gelmek istedim. Kendimi kontrolden çıkmış hissediyordum ve bu rahatlığa ihtiyacım vardı.

Tam olarak bunu aldım.

Bu haftaki kavgamıza ve aramızdaki garipliklere rağmen –"ayağımı çarptım" olayı gerçekten tuhaftı– ona hâlâ güvenebiliyordum. Dün gece bana sarıldı, beni ne kadar takdir ettiğini söyledi ve bir saniye bile yalnız hissetmeme izin vermedi.

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra listeme baktım. Zihnim koşuştururken erkenden uyanıp buraya geldim ve evlenmeden önce yapmak istediğim şeyleri yazmaya başladım.

Kontrol listemde düşünceli olmak istedim, sadece yazmak için bir şeyler yazmak istemedim. Bu yüzden listeyi beş maddeye indirdim.

Beni güzel hissettirecek bir şey yap.

Bir güven çemberi oluştur.

Bir gününü evet diyerek geçir.

Kendin için ayağa kalk.

Kalbinin sesini dinle.

Listeye baktım ve içine battığımı hissettiğim bu karanlık çukurdan kurtulmak için tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu fark ettiğimde yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Üstelik şimdiden bunları nasıl tamamlayacağıma dair bazı fikirlerim vardı.

"Ne düşünüyorsunuz, anne ve baba?" diye fısıldadım. "Sizce bu hayatıma yeniden başlamak için bir yol mu?"

İçime sıcak bir rahatlık hissi doldu. Hepsi kafamın içinde olabilirdi ama neredeyse onların onayını hissedebiliyordum.

"Günaydın," dedi Breaker oturma odasına girerken. Göğsünü kaşıyor ve en azından iki saat daha uyumak istermiş gibi görünüyordu. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Yaklaşık bir saattir. İstersen kahve ısıtıyorum. Ahududulu olanından tabii ki."

"Bir şey söylemene gerek yok, kokusunu yatak odasından alabiliyorum." Tökezleyerek mutfağa gitti, ayakları fayanslara sürtünerek kahve cezvesine ulaştı ve bir yıl Noel'de ona aldığım Jack Skellington kupasını indirdi. Büyürken en sevdiği filmlerden biriydi. Bir milyardere hediye almak inanılmaz zor olduğundan, duygusal bir yol izlemeye karar vermiştim. Bunu sık sık kullanıyordu. Kahvesini doldurduktan sonra bana doğru dönüp kâğıdıma ve kalemime başıyla işaret etti. "Ne yazıyorsun?"

"Bir sonraki en büyük roman. Dans pistinde ve savaş meydanında harika işler yapan bir ejderha hakkında."

Kahvesini yudumladıktan sonra, "Ejderha kılık değiştiriyor mu?" diye sordu.

"Tabii ki."

"Ben olsam bir solukta okurdum, özellikle de *Kardeşler Değil, Âşıklar* kadar sürükleyiciyse." Kanepede oturduğum yere doğru yürüyüp oturdu. "Ejderhanın bir adı var mı?"

"Anita Sparkle Claw," diye cevap verdim.

"Kulağa atılgan geliyor."

"Pençesinin bir dokunuşuyla, parıltılı savaşlar ve etli kılıç dövüşleriyle dolu eski çağlara ışınlanıyorsun."

Kıkırdadı. "Etli kılıçlar, ha? Kulağa hoş geliyor. Çok ilgi çekici."

"Taslağı sana göndereceğimden emin olabilirsin."

Kahve fincanının kenarından hafifçe gülümseyerek bacağımı dürttü. "Cidden, ne yazıyorsun?"

"Bir liste."

Elini birleştirdi. "Detaylandırmak ister misin?"

"Kendimi iyi hissetmediğimi düşünüyordum ve bu durumdan kurtulmak için evlenmeden önce yapmam gereken şeylerin bir listesini çıkardım."

"Ölmeden önce yapılacaklar listesi gibi mi?"

"Evet ama buna düğüm listesi de denebilir."

"Düğüm listesi mi?" diye sordu, kaşlarını o şirin hâliyle kaldırarak.

"Bilirsin, ölmek yerine, düğümü atıyorum*."

"Aah, anlıyorum. Tamam, listende ne var?" Listeyi ona uzattım ve yavaşça başını sallayarak okumasını izledim. "Birincisi, sen zaten güzelsin, bu konuda endişelenmene gerek yok."

Gözlerimi devirdim ve listeyi ondan aldım. "Kendimi güzel *hissettirecek* bir şey yapmak istiyorum. Farklı bir şey ve bir fikrim var. Benimle gelmek ister misin?"

"Seninle nereye geleyim?"

"Listemdeki ilk maddeyi yapmaya. Bugün gitmek istiyorum. Bu işi başlatmam gerek."

"Ah," dedi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Bugün Birdy'yle randevum var."

"Bunu unutmuşum." Yan tarafa baktım, omuzlarımda ağır bir hayal kırıklığı vardı. "Sorun değil. Bunu kendi başıma

* İngilizce'de düğüm atmak anlamının yanında evlenmek yerine de kullanılan bir ifade ile (tying the knot) kelime oyunu yapılmıştır. -rdk.n.

yapabilirim." Gözlerimi ona diktim. "Ama bunlardan bazılarında bir yardımcıya ihtiyacım olacak. Bunu tek başıma yapamam."

"Başka bir gün boşum, yanında olacağım."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim ve dizlerimi göğsüme çektim.

"Bana bugün yapacağın şeyin ne olduğunu söylemek ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, sürpriz olmasını istiyorum."

"Tamam." Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Peki ya bu güven çemberi? Ben de içinde miyim?"

"İşin özü sensin."

Bu onu gülümsetti. "Güzel. Sadece kontrol ediyordum." Etrafına bir göz attı. "Kahvaltı yaptın mı, yoksa seni barındırmak *ve* beslemek zorunda mıyım?" diye sordu.

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

İç geçirerek koltuktan kalktı. "Ne olacak? Gofret mi? Krep mi? Omlet mi?"

"Turşu spesiyali, lütfen."

Omzunun üzerinden baktı. "Eğer turşu spesiyali olacaksa, o zaman küçük kıçını buraya getirip yardım etsen iyi olur."

"Ama duygusal olarak tükenmiş durumdayım," diye şakacı bir şekilde sızlandım.

"Bu bir bahane değil. Hemen buraya gel."

"Peki," diye cevap verdim bıkkın bir şekilde.

"Gergin misin?" diye sordum Breaker'a. Yatağında bağdaş kurup oturmuş, bu sabahki üçüncü kahvemi içiyordum.

"Ne için gergin miyim?" diye karşılık verdi şifonyerinde kıyafet ararken. Duştan yeni çıkmış, beline bir havlu sarmıştı. Kurulanırken gözden kaçırdığı yerlerden hâlâ cildinin üzerine su damlacıkları akıyordu.

Onun ince ince şekillendirilmiş, omurgasının her iki yanında, sağa ve sola hareket ettiğinde gerilen sırt kaslarını izledim. Elinde bir tişört ve şortla durduğunda, havlusunun poposunu nasıl sardığını fark ettim. Kalçalarının ve spor salonunda harcadığı sıkı çalışmanın ufak bir görüntüsünü veriyordu. Arkasını döndüğünde gözlerimi kaçırdım çünkü göğsünde, göğüs kaslarının kalınlığında ve karnındaki oyuklarda beni kızartan bir şey vardı.

Kahve fincanıma bakarak, "Birdy'yle randevun için gergin misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Azıcık bile mi?"

Başını salladı. "Biraz bile."

"İkinizin iyi vakit geçirdiğini açıkça belirtti. Gerçekten iyi öpüştüğünü söyledi."

"Çünkü öyleyim," diyerek sırıttı.

Gözlerimi devirdim. "Çok mu alçakgönüllüsün?"

"Asla."

Banyoda kaybolduğunda seslendim. "Bu gece bir şey yapıyor musun? *Plunder* ya da *Codenames* oynayabileceğimizi umuyordum ama randevunu gecenin ilerleyen saatlerine taşımayı planlıyorsan yapacak başka bir şey bulabilirim."

Siyah bir spor şort ve siyah bir tişört giyerek banyodan çıktı. Bu kıyafeti bulmak için dolabını bu kadar uzun süre karıştırması komikti. Ne kadar sade olabilirse o kadar sadeydi.

Bir çift siyah çorapla yatağın kenarına otururken, "Sana haber veririm," diye cevap verdi.

"Külotun da siyah mı?"

"Ona külot deme." O devam ederken güldüm. "Ayrıca siyah olduğunu biliyorsun. O olaydan sonra nasıl unutabilirsin ki? Gece o kadar sarhoştun ki, onu kafana geçirdin ve sızdın."

"Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?"

"İç çamaşırı konusunu sen açtın. Bu nedenle, seninle ilgili en sevdiğim anılarımdan birini gündeme getirmek istedim."

"Bu en sevdiklerinden biri mi? Vay canına, anılarını gerçekten yeniden gözden geçirmen gerekiyor."

Bana doğru döndüğünde parfümünün kokusunu aldım, –taze ve parlak– bu da burnumu göğsüne gömmek istememe neden oldu. "Eğer en sevdiğim anılardan bahsediyorsak, sanırım dün temel bir anı göğsüme sertçe çarptı. Bunu beklemiyordum."

Sesi ciddileşti, böylece söylemek üzere olduğu şeyin bir şaka olmadığını anladım. "Neydi o?" diye sordum.

Gözlerini kaldırdı. "Seni o gelinliğin içinde görmek. Cidden nefesimi kestin, Lia."

Kahve fincanımı dudaklarıma götürürken yanaklarım ısındı. "Teşekkür ederim." Sonra o an çok ciddi olduğundan, "Seninle ilgili en sevdiğim anım ne biliyor musun?" dedim Breaker'a.

"*Scrabble* oynarken turşu kelimesini yanlış yazdığım zaman bana sonsuza kadar bir lakap takabilmen mi?"

Kıkırdadım. "Hayır ama o da listenin yukarısında." Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdım. "Mezun olduğun gün. Kepini ve cüppeni giyerken kardeşlerine coşkuyla sarılışın hâlâ gözümün önünde. Birbirine bu kadar bağlı, bu kadar destekleyici kardeşler görmek çok güzeldi. Bu seni daha çok sevmemi sağladı."

Gülümsedi. "Kardeşler konusunda çok şanslıydım, her ne kadar acı verici olsalar ve artık eşleri için beni terk etseler de."

"Onları suçlayabilir misin? Karılarını gördün mü?"

Güldü. "Evet, öyle ve birbirlerine bu kadar yakın zamanda evlenmiş olmaları bana pek yardımcı olmuyor; çünkü ikisi de hâlâ balayında."

"Bir süre daha balayında olacaklarına eminim."

Elini kirli çenesinin üzerinde gezdirdi. "Oldukça eminim ki balayını da çok çabuk yaparsınız."

Omuz silktim. "Muhtemelen uzun sürmez. Brian bana o kadar takıntılı değil. Sanırım balayına iş getiren adam olacak." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. Breaker'a baktığımda kaşları çatılmıştı ve bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordum. "Yine de kim bilir," diye devam ettim. "Bazen çok dikkatli olabiliyor."

Breaker yataktan kalktı ve kollarını başının üzerine uzatarak şortunun bel bandının hemen üzerindeki bir parça tenini ortaya çıkardı. "Ben olsaydım, balayında çok zaman geçirirdim." Gözleri benimkilerle birleşti. "Gözümün önünden ayrılmana asla izin vermezdim." Yanaklarım kızardı ve ne dediğini hemen fark edip kendini düzeltti. "Yani, *kız arkadaşımı*. Hiçbir şekilde kız arkadaşımı gözümün önünden ayırmam."

Buna sonuna kadar inanıyordum.

Breaker'ın seks yaptığını sadece bir kez duydum, evde olduğumu unutmuş olmalıydı ama hâlâ dün gibi hatırlıyordum. Kız hiç de iğrenç değildi. Aslında sesi tatlıydı –eğer bunu söylemek garip değilse– ama hâlâ duyabildiğim Breaker'ın kirli ağzıydı; derin, boğucu bir sesle onu nasıl ve ne kadar süreyle becereceğini söylüyordu. Bu duyduğum en seksi şeydi, tamamen beklenmedikti ve ona tekrar normal bir şekilde bakabilmem bir iki günümü almıştı.

Eğer balayında olsaydı, iyi bir adam izlenimi vermesine rağmen bu konuda kuduracağından hiç şüphem yoktu. Hemen hemen herkesle iyi geçinirdi. Sahiplenici, korumacı ve çekici, tıpkı kardeşleri gibiydi. Yalan yoktu. Lottie ve Kelsey'yi birkaç kez kıskanmıştım. Brian beni gördüğüne her zaman sevinirdi ama hiçbir zaman açgözlü değildi. Sahiplenilmek yerine daha çok güzel bir şarap gibi *takdir edildiğim* zamanlar olmuştu. Lottie ve Kelsey'nin de kocaları tarafından pek çok kez sahiplenildiklerini biliyordum. *Breaker da bir istisna olmayacaktı.*

"Senin kız çok şanslı olurdu," diyerek odayı bir anda dolduran gerginliği kırmaya çalıştım. "Brian'ın o tür bir adam olduğunu sanmıyorum. Zaten artık neredeyse hiç seks yapmıyoruz."

Bu Breaker'ın duraklamasına ve sonra yavaşça bana dönmesine neden oldu. "Ne?" diye sordu.

Ah, kahretsin.

"Ah, bunu neden söylediğimi bilmiyorum," dedim beceriksizce.

"Bu doğru mu?"

"Brian'm gerçekten çok işi var ve buna saygı duymak zorundayım," diye cevap verirken gözlerinin içine bakamıyordum.

"Siktir et," dedi Breaker sinirlenerek. "Eline geçen her fırsatta seni becermeli. Seninle birlikte olabildiği için minnettar olmalı. Senden zevk alabilmeli. Geceleri sevişip sevişmediğiniz bir soru bile olmamalı. Her lanet saatin her lanet saniyesinde seni istemeli. Eğer seni olması gerektiği gibi tatmin etmiyorsa, o zaman bunu konuşmanız gerekir."

"Çok yorgun, Breaker."

"Bu lanet olası bir mazeret değil." Yatağa vurdu ve saçlarını tuttu. "Kahretsin, eğer benim nişanlım, karım olsaydın, yatak odasından çıkmana asla izin vermezdim. Sana yaşattığım her orgazmdan sesin kısılırdı."

Bir kez daha yanaklarım kızardı. Ona bakarken midem belirsizlikle, sıcaklıkla ve bu garip, kabarcıklı, havasız hisle büküldü. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, söylediklerini tekrar düzeltmesini bekledim ama düzeltmedi.

"Her neyse..." Ağır bir nefes verdi. "Gitsem iyi olacak. İstediğin kadar kalabilirsin."

"Tamam," diye beceriksizce cevap verdim. "Yürüyüşünde iyi eğlenceler."

"Teşekkürler." Yatak odasının kapısına kadar geldikten sonra omzunun üzerinden baktı. "Bugün ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum, Lia."

"Seni seviyorum." Kelimeleri kekeleyerek söylemiştim. Daha önce ona hiç söylemediğim için değildi, bunu söylerken gözlerinin içime işlemesi yüzündendi, sanki bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibiydi. Sanki bana başka bir şey, daha derin bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibiydi ama tam olarak ne olduğunu çözemeden oturma odasına doğru ilerleyerek kapıdan çıktı.

Randevusuna.

Birdy'yle.

Kahve fincanımı komodinin üzerine koydum ve yatağa uzandım.

Bu da neydi böyle?

On İkinci Bölüm

BREAKER

"İkiniz de orada mısınız?" diye sordum telefona doğru, Huxley'yi de görüşmeye dahil ettikten sonra.

"Evet," dediler aynı anda, sonra Huxley ekledi. "Bu çok iyi olsa iyi olur. Lottie beni bekliyor."

"Kelsey çıplak krep pişiriyor, o yüzden evet, acele et," dedi JP.

Tanrım, hayatları çok sinir bozucuydu... Sinir bozucuydu çünkü kıskanıyordum. Çok kıskançtım.

"Sizinle konuşmam gerek çünkü aptalca bir şey yapacağım. Bunu hissedebiliyorum. İşe geri dönmem gerekiyor. Kendimi bir şeyle, herhangi bir şeyle oyalamam gerekiyor, lütfen işe geri dönmeme izin verin."

"Umutsuzluk çok yoğun. Neler oluyor?" diye sordu JP.

"Neredeyse sıçıyordum," dedim onlara. "Ya da belki de batırdım, bilmiyorum ama lanet olsun, bu hiç iyi değil. Gerçekten iyi değil, o yüzden lütfen işe dönmeme izin verin. Peruk takarım, takma bıyık takarım, hatta başka bir iş bile yaparım. Beni bu cehennemden uzaklaştıracak herhangi bir şey."

"Bıyık, ha?" diye sordu JP.

"Bize neler olduğunu anlat," dedi Huxley o babacan sesiyle.

Kırmızı ışıkta arabamın direksiyonunu sıkarken derin bir nefes aldım. Bana doğru fırlatılan lanet olası dava

yüzünden stresli olmalıydım. Cane isminin aşağılanmasından endişelenmeliydim ama hayır. *Az önce orgazmdan sesi kısılacak kadar sert sikeceğimi söylediğim* sevdiğim kadın yüzünden stresliydim. Sikmek mi? Ancak önce... "Lia'ya karşı bir şeyler hissettiğim sonucuna vardım."

Sessizlik.

Sonra, "Sana bir hafta içinde çözeceğini söylemiştim," dedi JP. "Başka bir adamla düğün planlamaya çalışırken duygu beslediğin bir kızla o kadar zaman geçirmek, evet, bu sana taşaklarına hızlı bir tekme attırır."

"Sana söylemiştim oyununu oynamasak olmaz mı?" diye sordum.

"Ama biz söyledik," dedi Huxley. "Bunun olacağını söylemiştik."

"Tamam, harika, muhteşem, siz ikiniz günümüzün çöpçatanlarısınız. Tebrikler. Şimdi lütfen yolumuza devam edebilir miyiz?"

"Bunu kabul edecek kadar büyük olabilmene sevindim," dedi JP.

"Bunun çalışmakla ve sıçıp batırmakla ne ilgisi var?" diye sordu Huxley.

"Artık onun etrafında olamam. Düğün planlamasına yardım edememem için sebeplere ihtiyacım var."

"Yani onu öylece bırakacak mısın?" diye sordu JP. "Dostum, bu hiç hoş değil."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordum. "Eğer benim olsaydı, onu asla bırakmayacağımı söyledim. Elime geçen her fırsatta seni becerirdim dedim."

"Dur bir saniye, ne?" dedi Huxley.

"Ahbap, duygularını itiraf etmemek için bile bu biraz aşırı. Nasıl yani? Durup dururken onu bedereceğini mi açıkladın?"

"Hayır." Elimi yüzümde gezdirdim. "Balayı evresinden bahsediyorduk ve ben de onu gözümün önünden

ayırmayacağımdan bahsettim ama bunu hemen sevgilim olarak değiştirdim. Sonra bana Brian'la çok az seks yaptıklarını çünkü Brian'ın çok yorgun olduğunu söyledi, ben de kendimi kaybettim. Tek düşünebildiğim bu şanslı orospu çocuğunun ondan nasıl faydalandığı ve onu nasıl hak etmediğiydi. Ona eğer benim olsaydı sürekli sevişiyor olacağımızı söyledim. Artık onun etrafında olmamam gerekiyor, eğer işe dönebilirsem bu harika olur. Teşekkür ederim."

"Henüz işe dönemezsin," dedi Huxley. "Taylor temiz olduğunu söyleyene kadar olmaz."

"Peki ne yapmam gerekiyor? Açıkça tek istediğim o iken onun baş nedimesi olmaya devam mı edeyim?"

"Üst düzey bir şey yapabilir ve düğününü tehlikeye atabilirsin, böylece hiç evlenemez," dedi JP.

"Onu dinleme," diye araya girdi Huxley. "Bu berbat bir fikir. Neden ona nasıl hissettiğini söylemiyorsun?"

"Lütfen," diye alay ettim. "Bunun nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz. Ona nasıl hissettiğimi söylüyorum, o aynı şekilde hissetmiyor. Sonunda omzumu sıvazlıyor ve sonra bir daha konuşmuyoruz."

"Kanıtlarını nereden alıyorsun? Filmler ve TV şovlarından mı?"

"Elbette, başka nereden olabilir ki?" Patika başındaki otoparka girerken sordum.

"Muhtemelen en iyi gerçeklik kaynağın değil," dedi JP. "Bence Huxley haklı. Ona söyle, eğer o da aynı şekilde hissetmezse, en azından bilirsin ve yoluna devam edebilirsin."

"Peki ya şu Birdy denen kız? Onunla devam edemez misin?" diye sordu Huxley.

"Ona artık onunla görüşemeyeceğimi söylemek üzereyim çünkü başka birinden hoşlanıyorum. Onu yanlış yönlendirmek istemiyorum. Ayrıca onu iki kez öptüm ve hiçbir şey hissetmedim. Sanırım bunun nedeni Lia'yı ve sadece Lia'yı istemem."

"Bu kadarı çok açık," dedi JP.

Parmaklarımı alnıma bastırdım. "Peki ne yapmalıyım?"

"Sana ne yapman gerektiğini zaten söyledik," dedi Huxley. "Lia'ya nasıl hissettiğini söyle. Eğer söylemezsen, pişman olacaksın."

"Peki ama şimdi evlenmeden önce yapması gerekenler için bir görev edindi. Bu konuda ne yapmam gerekiyor?"

"Eğer onun senin hakkında aynı şekilde hissetmeyeceğini düşünüyorsan, o zaman onun için Brian'dan daha iyi bir eş olduğunu anlamasına yardımcı ol," dedi JP.

Huxley, "Evet, katılıyorum," diye ekledi.

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Brian'ın olmadığı her şey ol," dedi JP. "Çizgiyi aşmadan, tabii ki. Gidip onu beceremezsin ve şöyle diyemezsin, bak, ben seni beceriyorum ama Brian beceremiyor."

Bu beni gerçekten güldürdü. "Bunu asla yapmazdım ama ne demek istediğini anlıyorum." Başımı baş dayanağına yasladım. "Gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musunuz?" diye sordum.

"Denemeden asla bilemezsin," dedi Huxley.

"Ayrıca bu konuda ne kadar haklı olduğumuzu bir kez daha kayıtlara geçirmek istiyorum."

"Kapa çeneni," dedim ve ikisinin de gülmesine neden oldum. "Sizden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun," dedi Huxley. "Sadece bizim her zaman haklı olmamızdan nefret ediyorsun."

"Evet, o da var. Tamam, Birdy yürüyüşümüz için burada. Gitmem gerek."

"Ona karşı nazik ol," dedi JP.

"Hayır, ona toprak atmayı ve defolup gitmesini söylemeyi düşünüyorum."

"Tavsiye edilmez," diye ekledi Huxley, ben hoşça kal deyip görüşmeyi sonlandırmadan hemen önce.

Pencereden dışarı bakarken Birdy beyaz SUV'sinden çıktı. Bordo bisiklet şortu ve spor sutyeni giyiyordu. Oturduğum yerden üzerindeki küçük kuş desenini görebiliyordum.

Sikeyim.

Gözlerimi tekrar sıkıp kapattım.

Onu kötü hissettirmek istemiyordum.

Ne yazık ki yapacaktım. Başka yolu yoktu. Eminim eğlenceli bir kuş gözlem yürüyüşü yapacağımızı düşünüyordu. *Ona aksini nasıl söylerdim?*

Kendi kendime homurdanarak arabamdan çıktım, tam o sırada Birdy geldi.

"Selam," dedi neşeli bir sesle, elini göğsüme koydu ve ayak parmaklarının üzerinde durup çeneme bir öpücük kondurdu. "Nasılsın?"

Berbat.

"İyiyim." Gülümsemeyi ihmal etmedim. "Kıyafetini beğendim, kuş gözlemciliği için çok uygun."

"Sana iyi olduğunu söylemiştim." Bana gülümsedi ve ona şimdi söylemem gerektiğini fark ettim. Bu yürüyüşe çıkıp her şey yolundaymış gibi davrandıktan sonra bunu ona söyleyemezdim. Bu çok acımasızca olurdu. Tedirginliğimi hissetmiş olmalıydı ki, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Saçımı çekiştirip başımı salladım. "Hayır."

"Ah, neler oluyor?"

"Gel biraz konuşalım." Elini tutup onu SUV'min arkasına götürürdüm ve bagajı açtım. Birlikte oturduk. "Tam bir aptaldım, Birdy ve seni de aptallığımın içine sürükledim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Ona baktım. "Başka birinden hoşlanıyorum ve bunu görmezden gelirsem düşünmeyeceğimi sanıyordum. Ancak o kişiden hoşlandığım giderek daha da netleşiyor ve seni yanlış yönlendirmek istemiyorum."

"Ah," derken ellerine bakıyordu, kendimi tam bir bok kafalı gibi hissettim. "Sanırım, Lia. Değil mi?"

İnkâr edebilirdim ama yalan söylemenin ne anlamı vardı ki?

"Evet," dedim usulca. "Dediğim gibi, bu gerçekten berbat bir durum ve aynı anda seninle çıkmaya çalışırken duygularım yokmuş gibi davranamam. Bu adil olmaz."

"Bunu takdir ediyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Biliyor mu?"

"Hayır," dedim çabucak. "En ufak fikri bile yok."

"Söyleyecek misin?" Gözleri benimkilerle birleştiğinde, o anda kiminle konuştuğumu, beni ona kimin ayarladığını anladım. Brian. Lanet olsun.

"Ah... hayır," diye cevap verdim ama bu yalan benim kulağıma bile aptalca geliyordu.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi Birdy. "Brian'ı o kadar da umursamıyorum. Bence o bir araç ve dürüst olmak gerekirse, Lia'nın daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum. Onda ne buluyor bilmiyorum."

"Ben de," dedim usulca.

"Bunu yapmalısın," dedi Birdy. "İkinizin arasında çok güçlü bir bağ var."

"Çok naziksin ama bu konuda konuşmak zorunda değiliz. Garip olduğunu biliyorum."

"Elbette, bu garip ve hayal kırıklığına uğradım mı? Tabii ki hayal kırıklığına uğradım. Bence sen harikasın, Breaker ve bana çıkma teklif etseydin yüzde yüz kabul ederdim. Ne var ki, bir erkek ilgilenmediğinde ya da başka birine takılıp kaldığında da anlarım. İçimde öyle bir his vardı. İkinizin etkileşiminden ve onun hakkında konuşmandan anladım. Bir şeyler var ve bence bunu çözmeye çalışmalısın."

"Ama dört hafta içinde evleniyor. Bu beni koca bir göt gibi göstermiyor mu? Sanki bunu daha önce fark edememişim gibi?

Şimdi gelip ona nasıl hissettiğimi mi söyleyeceğim? Bu hiç uygun görünmüyor."

"Birine onu sevdiğini söylemek için uygun zaman standardı olduğundan emin değilim. Ancak yapmak isteyeceğin son şey ona söylememek ve bundan sonsuza dek pişmanlık duymaktır."

"Kardeşlerim de öyle dedi."

"Sana söylemiştim de dediler mi? Anlayacakları bir şey gibi görünüyor."

"Evet, Lia ve benim dışımda herkesin bunu anladığına eminim." Ağır ağır iç çektim. "Tanrım, Birdy, çok üzgünüm."

"Üzülme." Elimi kendi elinin içine aldı. "Bana gerçeği söylemeni tercih ederim. Açıkçası, bu şimdiye kadar yaptığım en gerçek konuşma olabilir ve bunu takdir ediyorum."

"Bu konuda bu kadar soğukkanlı olduğun için teşekkürler."

"Hâlâ yürüyüşe çıkmak istiyor musun? Belki Lia hakkında konuşabiliriz ve ben de sana yardım edebilirim."

"Bunu yapmak istemezsin."

"İstiyorum," dedi ikna edici bir şekilde. "Ben gerçek aşktan yanayım ve bence Lia'yla buna sahipsiniz. Sadece onun da bunu görmesi gerekiyor. Ayrıca bu fırsatı heba edemem."

"Doğru," dedim bagajın arkasından atlarken. Ona elimi uzattım ve inmesine yardım ettim. "Sana sarılabilir miyim?"

"Elbette," dedi beni kendine doğru çekerken.

"Anlayışın için teşekkür ederim."

"Dürüst olduğun için teşekkür ederim." Uzaklaştığımızda devam etti. "Şimdi eğer nazik, tatlı, biraz yakışıklı olmaktan zarar görmeyen ve senin kadar dürüst olabilen bekâr bir arkadaşın varsa, onunla tanışmayı çok isterim."

"Biliyor musun... Aklımda senin için biri olabilir."

Gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

Arabamın bagajını kapattım ve başımı salladım. "Evet, eski bir beyzbol oyuncusu. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Evet derim, lütfen!"

Kıkırdadım ve yürüyüş yoluna doğru ilerledik.

"Saka kuşu, değil mi?" diye sordu Birdy.

"Doğru," dedim, kendimi gururlu bir öğretmen gibi hissediyordum. "Bak, on ikinci seferden sonra anlıyorsun."

Kıkırdadı. "Bana bir şey öğretemeyeceğini söyleme. Kuş gözlemciliğinde usta olduğum açık."

"Açıkça." Tepeye doğru ilerledik, neredeyse zirveye varmak üzereydik. "Daha fazla çeşitlilik görmediğimiz için sinirliyim."

"Biliyorsun, karga ve saka kuşu benim için kuş gözlemciliği konusunda işi bitirdi. Sanırım sonsuza kadar hevesli bir hayran olacağım."

"Alaycılığın kolayca fark edilebilir." Dürbünümü göğsüme dayadım. "Eğer bu gerçek bir randevu olsaydı, gösteriden iyice utanırdım. Burada seni egzotik kuş turuna çıkarıyorum ve bir karga sürüsü ile bir düzine saka kuşu buluyoruz."

"Daha kötüsü de olabilirdi, sadece kargalar da olabilirdi."

"Çok doğru." Tepenin zirvesine ulaştığımızda durduk ve şehir manzarasına bakmak için zaman ayırdık.

"Fena değil," dedi Birdy bir kaya parçası bulup üzerine otururken. "Bana katılmak ister misin?"

Ben de oturdum. "Yine de yürüyüşe çıktığımıza sevindim. Sanırım kafamı toparlamama yardımcı oluyor."

"Güzel, bu da demek oluyor ki Lia'yla ilgili her şeyi konuşmaya hazır ve açık olabilirsin."

"Ehhh, durumun bu olduğundan emin değilim."

Omzunu benimkine çarptı. "Hadi ama. Benim de bazı sezgilerim var. Ben bir kızım ve Brian'ı tanıyorum. Sana bazı ipuçları verebilirim."

"Öyle mi?" diye sordum. "Sanırım bu çok kötü olmazdı belki... bakalım ne diyeceksin."

"Buna açık olmana sevindim." Kıkırdadı. "Her şeyden önce Brian'ın zayıflıklarını bilmen gerekiyor ve sana hemen söyleyeyim, iletişim bunlardan biri. Ayrıca işkoliktir, pek düşünceli değildir ve Lia'ya evlenme teklif etmiş olsa da bu kesinlikle onun fikri değildi. Annesinin fikriydi çünkü *annesi* hâlâ evlenmediği için mutsuzdu. Lia'yı sevdiğini düşünüyor muyum? Elbette ama herhangi biriyle evlenebileceğini düşünüyor muyum? O da evet. Birini derinden sevme ve âşık olma yeteneğinin onun kemiklerinde olduğunu sanmıyorum. Büyürken kız arkadaşlarında bunu gördüm. Her şeyden çok aksesuar gibiydiler."

"Evet, ondan bu hissi aldım. Lia anne ve babasını kaybettikten kısa bir süre sonra çıkmaya başladılar, sanırım Lia'ya veremediğim bu tür duygular için onun yanında olması beni rahatlatıyordu." İrkildim. "Lütfen bunu kimseye söyleme. Lia'nın onun güvenini kırdığımı anlamasını istemiyorum."

"Merak etme, Breaker. Ben senin tarafındayım. Hiçbir şey söylemeyeceğim... özellikle de önümde bir beyzbol oyuncusunu sallandırdığın için."

Kıkırdadım. "Hem de iyi bir tane."

"Buna güveniyorum ama cidden, bence yapabileceğin en iyi şeylerden biri, şu anda olduğundan daha fazla onun yanında olmak. Brian'ın ilişkisel özelliklerini bilerek, neden bu alanlardaki güçlü yönlerini vurgulamıyorsun? *Seni* tanıyor ama romantik bir ilişkide nasıl bir adam olacağının farkında mı?"

"Kardeşlerim de öyle dedi."

"Kardeşlerin akıllı. Onunla her şeyi yap, hatta belki birazcık ayaklarını yerden kes."

"Çizgiyi aşmak istemiyorum."

"O zaman söyleme ama ondan hoşlandığını belli etmelisin. Nasıl hissettiğini ima etmeye başla ki ona söylediğinde bu tam bir şok olmasın ve düğününü mahvetmeye çalıştığın gibi

bir varsayıma kapılmasın. Lia'nın bu şekilde algılayacağını sanmıyorum ama ne olur ne olmaz."

"Evet, bu gerçekten akıllıca." Ayağımla biraz toprak attım. "Kahretsin, bu korkunç hissettiriyor."

"Beni istediğin zaman arayıp tavsiye almaktan çekinme. Bence Brian'a karşı avantajlısın. Seni geride tutabilecek tek şey gerçekle yüzleşmekten korkması. Ayrıca gerçek şu ki, Brian'ı gerçekten sevdiğini sanmıyorum. Seninle ve onunla nasıl etkileşime girdiğini gördüm. İkiniz birlikteyken bir sıcaklık, bir bağ var. Brian'da aynı şeyi göremiyorum."

"Ben de bilmiyorum." Kolumu Birdy'nin omzuna attım. "İrtibatta kalmamız gerekecek, biliyorsun. Şu anda dürüstlüğün ve yardımın için gerçekten minnettarım." *Umarım yanlış kişiye güvenmiyorumdur.*

"Siz ikiniz evlendiğinizde –çünkü bunun olacağını biliyorum– beni davet edeceğine ve bana yanımda birini getirme hakkı vereceğine söz ver." *Bu yapabileceğim bir şey.*

"Eğer her şey yolunda giderse kadehimi sana kaldırabilirim. Bu sabah bana hissetmediğim bir güven duygusu verdin."

"Brian'ı geçmek için seni gaza getirecek birine ihtiyacın olursa, aradığın kız benim. Seni benimle tanıştırmış olabilir ama o hâlâ bir aptal."

"Evet, bu konuda sana katılmamak mümkün değil."

İkimiz de güldük, sonra kayadan kalktık. Başından beri haklıydım. Brian bir pislikti.

"Geri dönelim mi? Kuşlar bugün bizi hayal kırıklığına uğratıyor," dedim Birdy'ye.

"Evet, çizgiyi aşmadan nasıl çapkın olabileceğinin üzerinden geçebiliriz. Kızını Kazan eğitim kampının zamanı geldi. Var mısın?"

"Bana her şeyi öğret, bilge kişi."

Breaker: *Masala Palace'ı ziyaret ettim ve biraz tavuk tikka, reshmi kebap, paneer korma ve sarımsaklı naan* aldım. Var mısın?*

Lia: *Şaka mı yapıyorsun? Sanırım mesajı okurken ağzımın suyu aktı. Ben geldim, oyun tahtasını ve masayı hazırlamamı ister misin?*

Breaker: *Tabii ki.*

Lia: *Tamamdır. Lütfen Plunder gemi rengini seç.*

Breaker: *Neden soruyorsun? Her zaman yeşil olduğumu biliyorsun.*

Lia: *Son üç seferdir kaybediyorsun, bu yüzden değiştirmek isteyip istemediğini bilemedim. Belki şansını değiştirirsin.*

Breaker: *Ömür boyu yeşil.*

Lia: *Tamam, yok edilmeye hazır ol. Ayrıca buraya geldiğinde sana bir sürprizim var.*

Breaker: *Tamam, bu sürpriz listende tik attığın şeylerden biri mi?*

Lia: *Evet.*

Breaker: *Sabırsızlanıyorum. Yakında görüşürüz.*

Elimde yemekle apartmanımızın asansöründen indim ve doğruca ön kapıma yöneldim. Birdy'yle tepeden aşağı indikten sonra ona sarılıp vedalaştım ve sonra tepeye geri döndüm, bu sefer her şeyi düşünüyordum. Zihnimin dolaşmasına, işlemesine, gerçek düşüncelerim ve duygularım üzerine kafa yormama izin verdim.

Her şeyden önce onu seviyordum. Bunun içime işlemesine izin verdim. Kendimi duygularımın içine bıraktım ve onları anladım. Lia hayatımdaki en değerli insandı. O benim ölüm kalım meselemdi. Benim için her şey demekti.

---

* Sırasıyla geleneksel Hint yemekleri –ç.n.

O benim kızımdı.

Kendime bunu kabul ettirdikten sonra herkesin haklı olduğunu kabul etmeye başladım. Ona hislerimden bahsetmeliydim ama bunu ona hissettirmeden yapmalıyım. Bu duygularla karşısına çıkarsam onu korkutabilirdim.

Ayrıca listesindeki hedeflerini gerçekleştirmesi için ona zaman vermem gerekiyordu. Buna engel olmak istemiyordum. Ona duygularımla yaklaştığımda en iyi hâlinde olmasını istiyordum, bu da arkadaşlığımıza yeni yaklaşım tarzıma alışması için ona zaman tanıyacaktı.

Tepede biraz zaman geçirdikten ve anı yaşadıktan sonra tekrar aşağı inip yemek sipariş ettim, Lia'nın Hint yemeklerine hayır diyemeyeceğini biliyordum. En sevdiği yemeklerden biriydi.

Göğsümdeki heyecanla kapıma ulaştım. Tokmağı çevirip içeri girdim, yarı yarıya Lia'nın orada durup beni beklemesini bekliyordum. Gelmeyince, "Selam, ben geldim," diye seslendim.

"Yatak odasındayım," dedi Lia. "Buraya gel."

Şaşkın ama aynı zamanda heyecanlı bir şekilde yemeği masaya bıraktım ve kapısı aralık olan yatak odama gittim. Bana her ne göstermek istiyorsa, bunu kesinlikle çok büyütüyordu ve bu da hoşuma gidiyordu.

Kapıyı itip açtım ve içeri baktım. Lia'yı yatak odasının ortasında, ellerini önünde kavuşturmuş bir hâlde buldum. Bir tayt ve kısa bir üst giymişti, karnını biraz gösterdiği için normalde giydiği türden bir tişört değildi ama üzerinde harika görünüyordu. Gerçekten yakışmıştı ama benim dikkatimi çeken bu değildi. Hayır. Uzun kızıl saçları kesilmiş ve boyanmıştı. Şimdi omuzlarının hemen üzerinde duran saçlarının arasında ince sarı çizgiler, uzun dalgalı perçemler ve kişiliğine çok yakışan dağınık bukleler vardı.

"Lanet... olsun."

"Beğendin mi?" diye sorarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Ophelia," diye fısıldadım öne doğru bir adım atarken. "Tanrım. Tanrım, çok seksi görünüyorsun."

Gülümsemesi daha da parladı. "Gerçekten mi?"

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve kısa saçlarına dokunmak için uzandım. "Evet," dedim nefes nefese.

"Biraz cesurca ama tüm o saçlar gittiği için kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum. Röflenin eğlenceli olacağını düşündüm ama kızıl saçlarımı hâlâ sevdiğim için onları minimal tuttum."

Kalbim göğsümde çılgınca atarken onu gözlerimle baştan aşağı taradım. Tanrım, daha önce de muhteşemdi ama şimdi ellerimi kendime saklayabilecek miydim bilmiyordum.

Kendimi durduramadan ona tam olarak aklımdan geçenleri söyledim.

"Çok seksi görünüyorsun. Daha önce olmadığından değil ama Tanrım, Lia. İnanılmaz görünüyorsun. Bayıldım."

"Teşekkür ederim," derken yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "Brian'a bir fotoğraf gönderdim, hâlâ ondan haber bekliyorum. Umarım o da senin kadar beğenir." Eminim beğenirdi ama umurumda değildi.

"Beğenecek," dedim, içimden şehvet dalgaları akarken hâlâ saçlarına dokunuyordum.

Elimi saçlarında gezdirmek istiyordum. Onu kendime çekmek istiyordum. Elimi kısa tişörtünün altından geçirmek istiyordum. Bu dönüşümün beni ne kadar tahrik ettiğini ona göstermek istiyordum. Üstelik bunun sebebi sadece nasıl göründüğü değildi. Onun özgüveni, gülümsemesi ve kendisiyle ne kadar gurur duyduğu yüzündendi. Onu yatağıma yatırmak ve ağzımı boynunda gezdirmek istiyordum.

"Kıyafetim, çok fazla değil, değil mi? Yeni bir şey deneyeyim dedim."

Başımı iki yana salladığımda aşağı doğru inen bluzuna ve omzunu kaplayan dantelli sutyen askısına baktım. "Hayır, hiç de değil. Gerçekten harika görünüyorsun, Ophelia."

"Ooo, iki Ophelia. Gerçekten onaylıyor olmalısın."

"Evet, onaylıyorum," diye cıyaklarken yutkundum.

O kadar çok onaylıyordum ki kendime onun nişanlı olduğunu, ona istediğim gibi dokunamayacağımı ve bu işi ağırdan almam gerektiğini hatırlatmakta zorlanıyordum.

Hafifçe toparlayarak, "Daha önemlisi, sen nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Senin tepkinden sonra kendimi gerçekten seksi hissediyorum."

"Hissetmelisin."

"Brian'ın ne diyeceğini görmek için heyecanlıyım." Evet, hepimiz nefesimizi tutmuş Brian'ın tepkisini bekliyorduk. *İçindeki alaycılığı duydunuz mu?* Mutfaktan telefonu çalınca bana baktı. "Bahse girerim bu o. Ben cevap verirken sen de yemekleri paylaştırırsın. Sarımsaklı *naan*'ı istifleme."

"Aklımdan bile geçmezdi." Yanımdan geçip giderken gözlerim onu takip ederek doğrudan poposuna takıldı.

Kahretsin, şuna bakar mısınız?

Kabarcıklı, dolgun, daracık pantolonuyla her şeyi sergiliyordu.

Evrenin beni sınadığına yemin edebilirdim ve kaderimi bu durumda kendimi nasıl kontrol edebileceğime göre belirleyecekti. Her zaman inanılmaz olduğunu düşündüğüm en iyi arkadaşım birkaç saat içinde tam bir seksi kadın olmuştu.

İsteksizce gözlerimi kıçından ayırdım ve arkasına geçtim. O telefonuna uzanırken, ben de Hint yemeği poşetini açtım ve gözlerim bir kez daha onu kontrol etme fırsatını değerlendirerek onun yönünde kaydı.

Göğüsleri bile o tişörtün içinde inanılmaz görünüyordu. Evet, evren beni kesinlikle test ediyordu.

"Selam Brian," dedi neşeyle. "Nasılsın?"

Konuşmasını duymamaya çalıştım çünkü Brian'ın ona yeni saçını ne kadar çok sevdiğini söylediğini duymak istemiyordum, bu yüzden yemeğimizi bölüştürmeye odaklandım.

Ta ki onun, "Ne? Beğenmedin mi?" dediğini duyana kadar.

Bu aniden dikkatimi çekti. Yemeği unutup ona odaklandım.

Sadece birkaç dakika önce göğsünü kabartan güven kayboldu.

Bir kulağından diğerine yayılan güzel gülümsemesi duraksadı.

Cevap vermek için sesini alçalttığında sesindeki acı dolu hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

"Bir değişiklik istedim," dedi Lia. "Kendimi iyi hissetmiyordum. Evet, şimdi kendim gibi hissediyorum." Durakladı, sonra benden uzaklaştı. "Brian, bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Bir duraklama daha oldu. "Ne kadar süre? Bir hafta mı? Yani, seni durduramam, değil mi? İş iştir." Dinlemeye devam ederken elimdeki kâğıt torbayı buruşturdum, adama olan nefretim daha da artıyordu. "Evet ama kısa bir süre sonra evlenmemiz gerekiyor. Burada olsaydın iyi olurdu." Olmasa daha iyi olurdu. "Tamam, peki. Evet, sonra konuşuruz." Telefonu kapattı ve yan tarafına bıraktı.

Birkaç dakika bekledim ve hareket etmeyeceğini fark edince yanına gitmeye karar verdim. Kanepede yanına oturdum, gözlerini kaldırıp bana baktığında işte o zaman gözyaşlarını fark ettim.

Onu öldürecektim.

"Eminim konuşmanın özünü anlamışsındır," dedi Lia. "Saçımı beğenmedi. Bunun bir hata olduğunu söyledi."

Evet, cinayet kesinlikle geleceğinde vardı.

"Yanılıyor," dedim yanağını okşayıp gözyaşlarını silerken. "Çok yanılıyor çünkü seni gördüğüm anda kalbim küt küt

atmaya başladı, Lia. Muhteşem görünüyorsun. O kadar göz kamaştırıcısın ki kendime en iyi arkadaşım olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım."

"Beni iyi hissettirmek için söylüyorsun." Başını salladı.

"Hayır," derken gözlerim önce dudaklarına sonra tekrar gözlerine kaydı. "Seni yatıştırmak için asla bir şey söylemem. Brian aptalın teki çünkü senin bu yeni saçlarla nasıl parladığını, kendine olan güvenini görememesi onun kaybı."

"Annesinin çok kızacağını düşünüyor." *Kimin umurunda? Hâlâ göbek bağıyla mı bağlıydı yoksa?*

"Güzel, umarım kızar. Onunla uğraşmak için bize daha fazla yem verir."

Hafifçe kıkırdadı. "Ayrıca bir hafta, belki de daha uzun süre burada olmayacak. Sanırım San Jose'de uğraştığı şey başlangıçta düşündüğünden daha fazla ilgi gerektiriyor, bu yüzden bu harika. Evleniyor falan değiliz sonuçta." İç çekti. "Tanrım, neden böyle bir pislik olmak zorundaydı ki? Belki de streslidir."

"Stresli olmak kimseye hıyarlık yapmak için bir mazeret vermez. Ayrıca o bir pislik. Açıkça. Bunu anlamanı istiyorum. Yaptığı şey affedilemez bir pislik hareketiydi. Beni duyuyor musun?"

Gözlerini kırpıştırdı ve sonra başını salladı. "Evet."

"Güzel. Şimdi, az önce olanları unutacağız. Planladığımız eğlenceli bir gece var ve bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi tekrar ve sonra göğsüme yaslandı. Kollarımı ona doladım ve birkaç dakika daha ağlamasına izin verdim. Tüm bu süre boyunca, Brian onun cesaretini şahsen görmezden gelseydi ne yapacağımı düşündüm.

"*Naan*'ına neredeyse dokunmadın, bu kabul edilemez."

"Özür dilerim," diyerek elindekini kenara itti. "Sadece havamda değilim."

"Bu yüzden mi *Plunder* oynamaya başlamadık?"

"Belki de evime geri dönmeliyim."

"Evet, tamam, sanki bunu yapmana izin verecekmişim gibi," dedim Lia'ya. "Kaşlarını çatmaktan bir türlü kurtulamıyorsun, suratını asıp gitmene asla izin vermem. Hayır, üzgünüm, gecenin geri kalanında burada benimlesin."

Gözleri tekrar doldu, dudakları titredi ve tekrar gözyaşlarına boğulurken kucağıma oturması için elini çektim.

"Tüm bunlar için üzgünüm," dedi Lia sessizce, kanepemde oturup *Family Feud*'un tekrarlarını izliyorduk.

Yemeğinden birkaç lokma daha yedikten sonra her şeyi kaplara koyduk ve buzdolabına yerleştirdik. Masa oyunu oynayacak havada olmadığı için ikimiz de kanepeye oturduk ve o zamandan beri amaçsızca programın tekrarlarını izliyorduk. Birkaç kez onu kendime çekmek, bacaklarını bacaklarımın arasına almak, ayaklarına masaj yapmak, ona dokunmak ve daha iyi hissetmesini sağlamak için her şeyi yapmak istedim.

"Özür dileme."

"Sana Birdy ile randevunun nasıl geçtiğini bile sormadım. Sadece kendi sorunlarımla geceyi batırdım."

"Sen hiçbir şeyi batırmadın. Üzgün olmaya hakkın var. Brian seni hayal kırıklığına uğrattı ve bu duyguların üzerinde çalışman gerekiyor. Özür dileyecek bir şey yok."

"Yine de..." Şimdi bana doğru dönmüştü. "Birdy'yle kuş izlemek nasıldı?"

"Sadece arkadaş olmaya karar verdik," derken gözlerimi televizyondan ayırmadan omuz silktim.

"Ne?" diye sordu. "Neden?"

Yine omuz silktim. "Sadece bu işe onun kadar ilgili olduğumu sanmıyorum."

"Peki bunu sorun etmedi mi? Seninle buluşmak için çok heyecanlı olduğunu söylemişti."

"Öyleydi," diye yanıtladım. "Aslında bu konuda gerçekten dürüst bir konuşma yaptık. Hissetmediğimi anlayabildi ve sorun olmadığını söyledi. İşleri uzatmamdansa şimdi öğrenmeyi tercih ettiğini belirtti. Yine de birlikte yürüyüşe çıktık. Biraz konuştuk ve ona, onun için mükemmel olacağını düşündüğüm arkadaşlarımdan birini ayarlayacağımı söyledim."

"Kim?" diye sordu dudakları hafifçe yukarı kalkarken.

"Penn."

Bir an için sıkıntılarını unutan Lia eğilip kolumu kavradı. "Aman Tanrım, Breaker, çok tatlı bir çift olurlardı."

"Sanırım öyle, ayrıca Penn gerçekten dürüst ve onun aradığı türden bir adam."

"Biriyle görüşmek istiyor mu?"

"Sanırım, sadece ciddi olmak istediği birini bulamadı. Bence bu Birdy olabilir."

"Bak sen şu çöpçatanlığa. Yürümediği için üzgünüm, bu tür bir ilişki aradığını sanıyordum."

"Öyleydim ama istediğim o değildi."

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

Seni.

Seninle ilgili her şeyi.

Ruhunu.

Zihnini.

Kalbini.

Vücudunu.

Her şeyini istiyorum, her santimini.

"Hâlâ bunu araştırıyorum. Hazır olduğumda sana haber veririm."

"Ah, bir fikrin mi var?"

"Evet, tam olarak bir fikrim var ama biraz kafa yormam gerekecek, o yüzden bu konuşmaya ara verelim."

"Tamam, bu hiç de kaçamak değildi."

"Hiç de değil." Göz kırptım, bu da onun beni ayağıyla itmesine neden oldu.

"Bu çok sinir bozucu."

"En azından Brian'ın aptallığını geride bıraktık."

Kanepenin arkasına yaslandı. "Gerçekten aptallık ediyordu, değil mi?"

"Ben nereden bakarsam bakayım, onun tamamen gözden kaçırdığı o saçlarınla tam bir seksi hatun olduğunu fark ederdim."

"Seksi hatun, ha? Daha önce neydim?"

"Bir seksiydin," diye cevap verdim. "Ama özgüvenin yoktu. Bu yeni saç kesimi seni daha da parlak gösteriyor."

"Gerçekten çok özgüvenli hissediyordum."

"Olumsuz bir şey söylediği için pişman olduğu kesin. Bahse girerim şu anda çok ateşli olduğunu düşünüyor, sanki onun liginin dışındaymışsın gibi ve kaçıp gitmenden endişeleniyor."

"Eğer bir pislik gibi davranmaya devam ederse, gidebilirim."

İşte aradığım ruh buydu. *Doğruca kollarıma ilerle.*

Konuyu daha fazla uzatmak istemediğim için televizyona döndüm. "Bu yıl da *Family Feud*'a katılmak için başvuracak mıyız? Ekibe ekleyebileceğimiz Kelsey ve Lottie'nin yanı sıra JP de var, bu yüzden şansımızın bizden yana olduğunu düşünüyorum. Kelsey kesin cevaplar verebilir, JP komik konuları halledebilir ve Lottie de joker konuyu halledebilir."

"Asla seçilemeyeceğiz."

"Bu duymak istediğim türden bir tavır değil. Bu boku ortaya çıkarmalıyız. Hadi ama. Biz *Family Feud*'da olmak için doğduk. Hızlı para sırasında sen ve ben? Yerle bir ederdik. Steve Harvey

ne yapacağını bilemezdi çünkü onu yok ederdik. Kim bilir, programa çıkmak için insanlara para ödemeye de karşı değilim."

"Sana söyledim, çek defterine yazabileceğin rakamlarla değil, kendi liyakatimizle programa çıkacağız."

"Evet ama çek defteri bunu gerçekleştirmenin kesin bir yolu olurdu."

"Senin ahlakın nerede, Breaker Cane?"

"*Family Feud* söz konusu olduğunda en iyi ihtimalle zayıf."

"Bunu görebiliyorum." Daha da ciddileşti. "Bu gece benimle takıldığın, saçım ve kıyafetim hakkında kendi kişisel *hype man*'im* olduğun için teşekkürler. Bu beni gerçekten özel hissettirdi."

"Kendini özel hissetmelisin çünkü öylesin. Seni bütün gün, her gün yükselteceğim."

"İşte bu yüzden sen benim en iyi arkadaşımsın," dedi Lia.

Evet, keşke çok daha fazlası olsaydım.

* Bir kişi, grup veya şeyin coşkulu ve yüksek sesle destekçisi. –ç.n.

On Üçüncü Bölüm

LIA

Lia: *Ne yapıyorsun?*

Breaker: *Tavana bakıyorum, kardeşimin evine gitmekten korkuyorum.*

Lia: *Pazar brunch'ı mı?*

Breaker: *Evet ama ben elimde vasat bir Bloody Mary ile oturup onları izlerken tek yapacakları eşlerine yaltaklanmak olacak.*

Lia: *Komik. Ben vasat Bloody Maryleri severim.*

Breaker: *Kendini bu şekilde mi davet ediyorsun?*

Lia: *Daha fazla arkadaşa ihtiyacım var! Daha doğrusu kız arkadaşlara ihtiyacım var. Lottie ve Kelsey havalı görünüyorlar ve eğer Family Feud takımımızda olacaklarsa, onları tanımam gerekiyor.*

Breaker: *Yani kendini mi davet ediyorsun?*

Lia: *Lütfen. Turşu.*

Breaker: *Ah, peki ama yemin ederim, Lia, kızlar ortalıkta yokken son brunch'ta yaptığın gibi benim hakkımda utanç verici şeyler söylemeye başlarsan, kasıklarına tekmeyi basarım.*

Lia: *Ah hayır, kasığa tekme değil. *Titreme**

Breaker: *Evet, deve toynağı kadar dev bir yaşlı ayak.*

Lia: *Bir keresinde deve toynağım* vardı! Bunu bana karşı kullanma.*

---

* İngilizcede camel toe, genellikle dar giysiler giyildiğinde, özellikle pantolon veya şort gibi alt giysilerde, genital bölgenin şeklinin belirginleşmesi sonucu oluşan görüntüyü tanımlamak için kullanılan argo bir ifadedir. -rdk.n.

Breaker: *Hâlâ dünmüş gibi görebiliyorum...*

Lia: *Sen de kardeşlerine senin hakkında utanç verici bir şey söylememi İSTEmeDİĞİNİ söylüyordun.*

Breaker: *Ah, şuna bakar mısın? Deve toynağı görüntüsü kayboldu.*

Lia: *İşlerin böyle yürümesi çok komik. Ne zaman hazır olmam gerekiyor?*

Breaker: *Yirmi dakika içinde çıkıyorum. Sürtük gibi giyin.*

Lia: *Sürtük mü? Neden?*

Breaker: *Brian'a başka bir fotoğraf göndermek eğlenceli olabilir.*

Lia: *Çok erken, Breaker, çok erken.*

Breaker: *Hahahahah, not edildi. Yirmi dakika sonra görüşürüz.*

"Parfümünden biraz almam gerek," dedim Huxley'nin evinin önüne geldiğimizde. Siyah çerçeveli pencereleri ve vurguları olan büyük, beyaz, sahil evi tarzı bir evdi. Bakımlı çimenleri ve pencerenin altındaki taze çiçek kutularıyla çok güzeldi. Tablo gibiydi. Bir gün benim de isteyeceğim türden bir evdi.

"Neden benim parfümümden alman gerekiyor?" Breaker dairesel araba yoluna park ederken sordu.

"Muhteşem kokuyor. Sanırım bunu kendim için istiyorum."

"Benim parfümümü kullanamazsın," dedi bana tuhaf bir bakış atarak.

"Neden olmasın?"

"Birbirimiz gibi kokamayız. Ayrıca parfümünün kokusunu seviyorum. *Viktor & Rolf* sana çok yakışıyor."

"Parfümümü hatırlaman çok ürkütücü. Brian'a sorsam bana kokuyu tarif edebileceğinden bile emin değilim."

"Gül, yasemin ve orkidenin incelikli bir kombinasyonu," derken gözleri üzerimdeydi.

Dünya etrafımızda dönerken arabada oturup birkaç saniye birbirimize baktık.

Bunu nereden biliyordu? Ben olsam kokusu konusunda o kadar kesin konuşmazdım ama Breaker her şeyi biliyordu.

Benimle ilgili her şeyi.

Regl olduğumda korkunç migren ağrılarım olduğunu biliyordu. Her zaman ibuprofen, kafein ve *Sour Patch Kids* ile yanımda oluyordu.

Spor yapmayı pek sevmediğimi ama bazen spor yapmak istediğimi bildiği için ona geldiğimde katılabileceğim çeşitli dersler oluyordu. Bunları telefonunda bir not olarak tutuyordu.

Bunu biliyor ve sormaya bile gerek duymadan bizim için *Comic Con VIP* biletleri alıyor, kostüm fikirlerimizi düşünüyordu çünkü gitmeyi seviyordum. Yine de tüm bu stresle başa çıkamıyordum ve kendim karar vermektense ne zaman ne giyeceğimin söylenmesini tercih ediyordum.

Görünüşe göre, tam olarak nasıl koktuğumu da biliyordu.

Brian için aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değildim. Yine de Brian'ın dediği gibi her şeyi çözmek için tüm hayatımız vardı.

Peki bu duygu neden şimdi dilimde ekşi bir his uyandırıyordu?

"Hadi," dedi arabasının kapısını açarken. "Açlıktan ölüyorum ve kendi kahvaltını kendin yap *taco*'ları servis ediyorlar."

Kafamı Brian'la ilgili düşüncelerden silkeleyerek kendi kapımı açtım, tam o sırada Breaker arabasının etrafından dolaşıp benim için kapıyı tuttu.

"Ne yapıyorsun?" Elim elinin içine kayarken ona bakarak sordum.

"Sana yardım ediyorum."

"Neden yardıma ihtiyacım olsun ki?"

"Bilmiyorum... Çok sık elbise giymiyorsun, bu yüzden elbiseyle nasıl yürüneceğini bildiğinden emin olamadım."

Avucumu yüzüne bastırdım, bu da gülmesine ve geri çekilmesine neden oldu. "Bir erkek bu konuda azarlanmadan centilmen olamaz mı?"

"Bir kız kendisiyle dalga geçilmeden elbise giyemez mi?"

Alaycılığı azalarak, "Giyebilirsin ve eğer daha önce söylemediysem, çok güzel görünüyorsun, Lia," diye cevap verdi. O parlak mavi gözlerle bana baktı, samimiyet o kadar ağırdı ki neredeyse... gerçekmiş gibi geliyordu. Sanki elimi tutması gerçekmiş ve sözleri farklı bir yerden, sadece arkadaşlık olmayan bir yerden söylenmiş gibiydi.

"Teşekkür ederim." Bize rehberlik etmesini bekledim ama yapmadı.

Önümde öylece durdu, gözleri birkaç altın kolyeyle eşleştirdiğim lacivert maksi elbisemi taradı. Saçlarımı dün kuaförün yaptığı gibi yumuşak dalgalarla şekillendirmiş ve gözlerimi ortaya çıkarmak için yoğun dozda maskara kullanmıştım.

Eli saçlarıma uzandı ve birkaç tutamı parmağıyla başparmağı arasında büktü.

Nedense, gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda nefesim kesildi.

"Güzel görünmek için elbiseye ihtiyacın yok. Sadece şortun ve tişörtünle de güzelsin ama bunun içinde de harika görünüyorsun."

Sertçe yutkundum, sinirlerim yıpranmış hissediyordum. Neler oluyordu? Sanki içinde bir şalter açılmış ya da kapanmış gibi daha sevecendi. İltifatları daha samimi görünüyordu ve bana bakışında bir açlık vardı.

Ben daha bir şey anlayamadan tekrar elimi tuttu ve beni ön kapıya doğru çekti.

"Hiç kahvaltılık *taco* bar gördün mü?" diye sordu, sanki az önce buyurgan gözleriyle ruhuma bakmamış gibi.

"Şey... hayır."

"Ağız sulandırıcı. Huxley yemek servisi yapıyor. Mimoza kokteylleri, *Bloody Mary*'ler var –tabii ki vasat olanlar– dev bir meyve sergisi, ayrıca dünyanı sallayacağından emin olduğum çeşitli kruvasanlar var. Benimkini birkaç kez sarstılar." Karnını okşadı.

"Evet, karın kasların gerçekten de kruvasanların seni nasıl sarstığını anlatıyor."

Elimi bırakıp kapı zilini çalmadan hemen önce dudaklarından büyüleyici bir gülümseme geçti. "Karın kaslarımı fark ettin mi?"

"Uluslararası Uzay İstasyonu'ndaki astronotlar karın kaslarını fark ettiler."

Elini göğsüne bastırdı. "Benimle dalga geçme. Egom kapıdan içeri giremeyecek."

Tam kapı açılırken omzumla onu dürttüm, Huxley diğer tarafta belirdi.

Cane kardeşlerin sahip olduğu genetik hakkında söylenecek bir şey vardı çünkü her biri olağanüstü yakışıklıydı. Hepsinin koyu renk saçları, kare çeneleri, yontulmuş vücutları ve her başrol kadınını kendilerine âşık edecek kişilikleri vardı.

Huxley'de uzun, karanlık ve düşünceli bir hava vardı ama gerektiğinde bu havadan sıyrılabiliyordu, tıpkı şu anda bana gülümserken olduğu gibi.

"Lia, seni görmek çok güzel. Kardeşim seni buraya getirmeyeli uzun zaman oldu. Nişan için tebrikler."

"Teşekkür ederim," dedim Huxley'ye. "Düğününüz için de tebrikler. Breaker bana fotoğrafları gösterdi."

"Seni de getirmeliydi," dedi Huxley kardeşine bakarak.

"Charise iyi bir randevuydu," dedi Breaker yana kayarken.

"Lia daha iyi olurdu." Huxley de kenara çekildi ve eliyle içeri girmesini işaret etti. "Her şey arka verandada. Keyfini çıkarın."

"Teşekkür ederim," diyerek güzel evine girdim. Evin girişinde Lottie'yle düğün günlerinde çekilmiş büyük bir fotoğraf asılıydı. Arka planda güneş batıyordu. Huxley onu öperken sahiplenici bir şekilde çenesinden tutmuştu. Çiğ, güzel... erotik. Brian ve benim asla çekilmeyeceğimiz bir fotoğraftı.

Brian'ın bana asla sarılmayacağı bir pozisyondu. Paylaşabileceğimizi hiç sanmadığım bir öpücüktü.

Onda böyle bir şeye açlık duyan, hava almak için çırpınan bir doğa yoktu. Beni sadece kendisininmişim gibi görmüyordu. Bana bakıp benim diye düşünmüyordu.

Bu beni hiç rahatsız etmemişti ama nedense Lottie'yle Huxley'nin bu fotoğrafına ve Brian'ın dün gece bana söylediği sözlere bakınca, şimdi rahatsız olmuştum.

"İyi misin?" diye sordu Breaker yanıma gelerek.

"Evet," diye cevap verdim. "Çok güzel bir fotoğraf."

"Çok güzel bir düğündü," dedikten sonra elini belime, tam kıçımın kıvrımına götürdü. "*Taco* yemeye hazır mısın?" diye kulağıma fısıldadı ve beni evin arka tarafına doğru yönlendirdi. Avuç içi neredeyse elbisemin kumaşından tenimi yakacaktı.

Sesim boğazımda düğümlenirken, "Evet," diye cevap verdim.

Fark etmemiş olmalıydı çünkü beni arka tarafa götürdü. Orada JP ve Kelsey tabaklarını doldururken Lottie de şampanya kadehini dolduruyordu.

"Hey," dedi Breaker ellerini sallayarak ve üç çift gözün de üzerimize çevrilmesine neden oldu. "Lia'yı yanımda getirdim çünkü açıkçası kendini davet etti."

Yan tarafını çimdikledim ve gülmesine neden oldum. "Bu yüzden, oyun devam ediyor," diye fısıldadım ve sonra herkese seslendim. "Breaker *Bloody Mary*'lerin vasat olduğunu söyledi."

"Seni kaltak," diye fısıldadı ve gülmeme neden oldu.

"Ne?" diye sordu JP. "Benim *Bloody Mary*'lerim vasat değil."

"Az önce ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı Breaker.

JP, "Bir tahminim var," diyerek tabağını bırakıp Breaker'ı kaptığı gibi içeceklerin yanına götürdü ve mükemmel bir *Bloody Mary* yapmanın her adımını anlattı.

"Selam, Lia." Kelsey el salladı ve bir tabak aldı. "Buyur."

"Teşekkür ederim," dedim tabağı ondan alıp büfeye bakarken.

Taze gibi görünen *tortilla*'lar bir ısıtıcının altına istiflenmişti. Çırpılmış yumurta, çeşitli peynirler, salsalar, kızarmış fasulye, pastırma, sosis, avokado ve kişniş vardı. Breaker haklıydı. Bu harika görünüyordu. Sağ tarafta çilek, yaban mersini, ahududu, böğürtlen ve kirazdan oluşan devasa bir kâse meyve salatası vardı. Onun da sağında bir kâse jöleli kruvasan vardı.

"Bu harika görünüyor."

"Acele etme," dedi Kelsey. "Önümüzdeki birkaç saat boyunca burada olacağız, yavaş yavaş büfeyi karıştıracağız. Bu bir etkinlik. Ben olsam iki *taco* ve bir içkiyle başlardım."

Lottie yanıma kaydı. "O zaman başlangıç olarak bir kâse meyve al," dedi bana.

"Sonra bir kruvasan, başlangıç için sadece bir tane," diye ekledi Kelsey.

"Sonra biraz su," dedi Lottie. "Sonra bir *taco* daha, sonra kruvasan, sonra meyve... sonra kruvasan."

"İçkileri yavaş ve sabit tut." Kelsey bana bir mimoza uzattı.

"Bunu hatırlamayacağım, bu yüzden ikinizin bana rehberlik etmesine ihtiyacım olabilir."

Lottie, "Sana destek olacağız," dedi ve havuzun diğer tarafındaki bir masayı işaret etti. "JP'nin yarım saat boyunca en iyi *Bloody Mary*'leri nasıl yaptığını anlatmasını dinlemek istemiyorsan bizimle orada buluş."

"Her şeyi şimdi anlatsa iyi olur," dedi Kelsey. "Eve döndüğümüzde bunları duymak istemiyorum."

Kıkırdayarak tabağımı çırpılmış yumurta, kuru fasulye, peynir, domuz pastırması ve avokadodan oluşan iki *taco* ile doldurdum ve havuzun diğer tarafına, kızlarla birlikte gölgeye geçtim. Tam da istediğim şeydi.

"Breaker'ın seni getirmesine çok sevindim," dedi Kelsey. "Ona hep seni getirmesini söylüyoruz ama hafta sonlarının çoğunu nişanlınla geçirdiğini söylüyor."

Başımı salladım. "Evet, bu hafta sonu şehir dışında, o yüzden boştum."

"Bunun için şükürler olsun," dedi Lottie. "Bu arada, bize verdiğin örgü tutacaklar en sevdiğim şey."

"Benimki de," dedi Kelsey. "Onları nasıl yaptığını bilmek istiyorum. Bir süredir bir hobi edinmek istiyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Aman Tanrım, bir örgü kulübü kurmalıyız," dedi Lottie masayı kavrayarak.

"Benimle dalga geçme. Her zaman bir örgü kulübünün parçası olmak istemişimdir."

"Şaka yapmıyoruz." Lottie omzunun üzerinden bakıp, "Myla, buraya gel," diye seslendi.

Omzumun üzerinden baktım ve Chicago Bobbies'in eski üçüncü kalecisi Ryot Bisley'yi –bunu biliyorum çünkü Breaker bana söylemişti– ve karısı Myla'yı gördüm. Kısa süre önce Cane kardeşlerle ortaklık kurmuşlardı, bu yüzden onları burada görmek sürpriz değildi.

Ryot, Myla'nın elini tutup kulağına bir şeyler fısıldadı. Gözlerinin birleşmesini izledim. Myla'nın çenesini çimdiklemeden ve dudaklarını nazikçe öpmeden hemen önce aralarında birbirlerine karşı söylenmemiş bir sevgi geçti.

"Bunu istiyorum," düşüncesi zihnimden geçerken onları görmek midemi bulandırıyordu.

Buna sahip değil miydim?

Brian'la öyle değil miydim?

Buna inanmak istiyordum. Burada oturup, Brian'ı bu *brunch*'a getirmiş olsaydım beni kendi başıma bırakmayacağını ve parmaklarının ucundaki güçlü adamlara odaklanmak yerine, kulağıma sessizce konuşacağını, elimi tutacağını ve herkesin onun olduğumu bilmesini isteyeceğini düşünmek istiyordum.

Myla yanımıza geldi, kıvrımlı vücudu görülmeye değerdi. Ryot'ın onun uzaklaşmasını izlemesine şaşmamalıydı. Kahretsin, ben de gözlerimi ondan alamıyordum.

"Selam kızlar." Beni fark ettiğinde, "Tanışmadık. Ben Myla," diyerek elini uzattı, ben de tuttum.

"Ben Lia, Breaker'ın en iyi arkadaşıyım."

"Hakkında çok şey duydum. Nişanınız için tebrikler."

"Teşekkür ederim," dedim, her ne kadar tebrik etmenin sırası değilmiş gibi hissetmeye başlasam da.

"Sen yemiyor musun?" diye sordu Lottie, *taco*'sundan büyük bir ısırık almadan hemen önce.

"Lütfen." Myla oturdu. "Sanki *taco* barı atlayacakmışım gibi. Ryot bana bir tabak alıp getireceğini söyledi."

"Bu çok tatlı," dedim Myla'ya.

Myla gülümserken gözleri Ryot'ı arıyordu. "İşte Ryot bu, her zaman kendinden önce beni düşünür." Myla kaşlarını salladı. "Yatakta bile." Sonra öne doğru eğildi. "Kızlar, dün gece, şaka yapmıyorum, beden dışı bir deneyim yaşadığıma oldukça eminim."

Yanaklarım kızarırken, "Lütfen bizimle paylaş," dedi Lottie. "Sonra bu örgü kulübü işini sağlamlaştırmamız gerekiyor çünkü bu konuda ciddiyim."

"Ooo, örgü örmeyi çok isterim," dedi Myla.

Kelsey mimozasını yudumlarken, "O zaman bence karar verildi," diye ekledi. "Örgü örmeye başlayacağız ve Lia bize her şeyi öğretecek."

"Bekle..." Myla duraksadı. "O örgü tutacakları sen mi yaptın?"

"Evet."

"Tamam, bana öğretmelisin çünkü bu şeyleri seviyorum." Tanrım, çok güzel ve arkadaş canlısıydı.

"Gördün mü?" dedi Lottie. "Kalabalığın hoşuna gidiyor ve Huxley'nin müşterilerinden birinden aldığımız kristal küreden çok daha iyi bir düğün hediyesi. Onunla ne yapmamız gerekiyor? Huxley onu rehin bırakmak ve sonra da parayı rastgele birine bağışlamak istiyor, mesela bir kartın içine koyup kartı ona vermek ve oradan ayrılmak gibi. Ben de ya o iş ortağı evimize gelir ve küreyi görmek isterse diye karşı çıktım. Onu saklamamız gerekiyor. Bu yüzden bir dolaba tıkıldı. Her neyse." Lottie Myla'ya doğru döndü. "Bize seksten bahset."

"Ryot üzerime çıkmayı gerçekten çok seviyor. Bence bu onun en sevdiği şeylerden biri."

İçkimi aldım ve yudumlamaya başladım, daha önce hiç böyle açık konuşmalar yapmamıştım. Breaker'la bile. Aslında Breaker'la hiç yapmamıştım. "Dün gece içimde bir vibratör varken klitorisimi emiyordu ve neredeyse yataktan uçuyordum."

İçkimi yanlışlıkla boğazıma kaçırdım ve öksürmeye başladım. "İyi misin?" Kelsey sırtımı ovarken sordu.

"Evet, özür dilerim." Birkaç kez daha öksürdüm. "Sadece yanlış içtim."

"Emin misin?"

Başımı salladım, yanaklarım utançtan kızardı.

Ona oral seks yaparken vibratör mü? Bunun bir kombinasyon olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Huxley geçen gece bana bunu yaptı, şimdiye kadarki en iyi orgazmdı. Elbette içimdeyken de seviyorum ama diliyle ilgili bir şey aklımı kaçırmama neden oluyor."

"JP'yle de aynı," dedi Kelsey. "Ancak vibratör yerine parmaklarını kullanmayı seviyor. Ben de seviyorum çünkü beni tam doğru noktadan vurabiliyor."

"Peki ya sen, Lia?" diye sordu Myla ve sonra tüm gözler bana çevrildi.

"Şey..." Etrafıma bakındım. "Şey, Brian, o şey..."

Benimle çok fazla seks yapmıyor. Bana oral yapmayı sevmiyor.

Ona sakso çekmemden hoşlanmıyor çünkü doğru yapmadığımı söylüyor.

"Pek oral yapan biri değil," diyerek masadakileri susturdum.

Hava bir anda hoş ve eğlenceliden garip, rahatsız edici bir hâle dönüştü.

Tam bir ezik gibi görünmemek için, "Bunun üzerinde çalışıyoruz," dedim çaresizlik içinde. "Çok meşgul, o yüzden zaman bulmak zor, özellikle de birlikte yaşamadığımız için."

"Evet, birlikte yaşadığınızda bu değişecek," dedi Lottie ama bunu sadece kibarlık olsun diye söylediğini anlayabiliyordum.

"Kesinlikle," diye araya girdi Myla.

"Birlikte yaşamak her şeyi değiştirir." Kelsey gülümsedi.

"Ayrıca artık duvarın diğer tarafında Breaker olmayacak, bunun daha iyi olacağına eminim," dedi Lottie. "Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Ne dediğini hatırlamaya çalışarak, "Özellikle de senin düğününe gelen o kızla karşılaştıktan sonra," dedi Kelsey. "Adı neydi onun?"

"Charise," dedim.

"Aynen öyle." Lottie parmağını bana doğru şaklattı. "Aman Tanrım, bize hayatında hiç Breaker'la yaşadığı gibi orgazm olmadığını söyledi."

"Barda sonsuza kadar bu konudan bahsetti, biraz garipti. Onu tekrar görmeyi çok istediğini söyledi ve bizden bir şey

söylememizi istedi. Söylemedik," dedi Kelsey. "İlişki kuracak türden bir adam değil."

Adamlara bakarken, "Yine de insanı düşündürüyor," dedi Lottie. "En küçük Cane kardeşi hafife almış olabiliriz. Çok tatlı ve çekici görünüyor ama bahse girerim yatakta içlerinde en seksi olanı odur."

"Bunu görebiliyorum," diye söze karıştı Myla.

"Bunun bir soru olduğunu bile sanmıyorum," dedi Kelsey. "Bunun böyle olduğundan oldukça eminim. Ona bir bakın. Hiçbir erkek o gözlere sahip olup da biriyle ölüm döşeğindeymiş gibi sevişemez."

Aman.

Tanrım.

Breaker'a bir daha aynı gözle bakabileceğimi sanmıyordum.

"Ayrıca," diye devam etti Kelsey eğilerek. "Bunu kimseye anlatmayacağınıza yemin etmelisiniz ama JP bana bir keresinde Breaker hakkında bir hikâye anlatmıştı."

Lottie peçeteyle ağzım sildi. "Anlat bize. Breaker benim için her zaman bir gizem olmuştur. Daha fazlasını bilmem gerek."

Kelsey bana baktı. "Eminim bunu biliyorsundur ama JP bana bir keresinde Breaker'la bir iş gezisinde olduğunu ve barda bir kızı tavladığını söyledi. Kızı JP ile paylaştığı çatı katına götürmüş. Hayatında bir kızın bu kadar çok boşaldığını hiç duymadığını söyledi. Üstelik bu sadece yatak odalarında olmamış. Görünüşe göre Breaker kızla mutfakta, yemek masasında ya da balkonda sevişmeyi umursamıyormuş."

Tenimin üzerinde hafif bir ter belirirken sertçe yutkundum. Neden kafamın içinde görebiliyordum? Neden onun güçlü, erkeksi bedeninin balkondaki bir kadının içine girdiğini net bir şekilde gözümde canlandırabiliyordum?

"Kardeşi diğer odadayken mi?" diye sordu Lottie ve başını salladı. "Tanrım, bu çok cesurca ama gerçekten seksi. Ben de

insanların beni izlemesi olayını severim ama tabii ki Huxley bunu asla yapmaz."

"Ryot da öyle," dedi Myla. "Adam kulağıma kaç kez 'benim' diye fısıldadı."

"Aynen," dedi Kelsey. "JP birinin beni çıplak görmesine izin vermektense kendi penisini kesmeyi tercih eder."

Brian'ı ve onun ne yapacağını düşündüm. İlk düşüncem, eğer insanlar bize para ödeseydi yapardı, oldu ve bu ne kadar boktan bir düşünceydi?

"Her neyse," dedi Lottie. "Örgü kulübüne geri dönelim. Başlamak için neye ihtiyacımız var?"

Böylece, örgüye geri döndük.

Bu konuşmadan sonra kendime gelebileceğimden emin değildim çünkü en iyi arkadaşım hakkında hiç bilmediğim çok şey öğrenmiştim. Çoğul orgazm. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Sonra Breaker'ın dünkü sözleri aklıma geldi.

"Kahretsin, eğer benim nişanlım, karım olsaydın, yatak odasından çıkmana asla izin vermezdim. Sana yaşattığım her orgazmdan sonra sesin kısılırdı."

Boğazımı temizledim ve Breaker'ın birini becerdiği düşüncesi aklımdan geçerken normal davranmaya çalıştım. "Şey, ipliğe ihtiyacımız olacak."

"Bekle." Lottie telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazdı. "Not alıyorum. Bunu gerçekleştireceğiz."

Tüm bayanların elinde birer kruvasan vardı ve hep birlikte onları masanın ortasında tokuşturup her birimiz bir ısırık aldık.

Yumuşak, yapış yapış tereyağlı ve biraz reçelliydi. Tanrım, sanırım hayatımda tattığım en muhteşem şeydi.

"Aman Tanrım, bu çok güzel," dedim ağzım doluyken.

"Belimin genişlemesi konusunda bu kadar endişeli olmasaydım, her gün bunlardan yerdim," dedi Lottie. "Reign bizim kişisel aşçımız ve bütün öğleden sonrasını bunları hazırlamakla geçiriyor. Sabahları sıcacık olmalarını sağlıyor. Ev yapımı reçeli de cennetten çıkma."

"JP, Reign'i çalmaya çalışıyor ve benden ona yardım etmemi istedi," dedi Kelsey. "Ona bu savaşın ortasına girmemin mümkün olmadığını söyledim."

"Akıllıca bir hareket, kardeşim," dedi Lottie, şakacı bir şekilde Kelsey'e bakarak.

"Biliyor musun," Myla kruvasanını inceledi. "Ryot'tan Reign'i çalma işine karışmasını isteyebilirim. Dostça bir rekabet benim için sorun olmaz."

Lottie Myla'ya ters ters baktı. "Alıngan olduğumu ve tırnaklarımı pençe olarak kullanmaktan çekinmediğimi hatırlatmama gerek var mı?"

Myla ona yaklaştı. "Sana hatırlatmama gerek var mı, ben askerî bir evde büyüdüm ve orada kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim. Seni yok edeceğim."

"Gizli bir öfkem var," diye karşılık verdi Lottie ve hepimizi kıkırdattı.

"Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye karşı çıktı Myla şeytani bir bakışla.

"Biliyor musun," diye araya girdi Kelsey. "Belki de hepinize bir iyilik yapıp onu JP için çalarım, böylece kimsenin öfkesini görmek zorunda kalmayız."

"Ya da sadece onu alabilirim," dedim elimi kaldırarak.

Bütün kızlar bana doğru döndü ve ilk gülümseyen Lottie oldu. "Bence çok iyi uyum sağlayacaksın."

"Katılıyorum," dedi Kelsey.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Mimozamı yudumlarken gülümsedim çünkü daha fazla aynı fikirde olamazdım. Aradığım şey tam olarak buydu: Dünya başıma yıkılıyormuş gibi hissettiğimde konuşabileceğim, bağ kurabileceğim ve birlikte gülebileceğim bir kız grubu.

Elbette Breaker'ım vardı ama konuşmadığımız o an için kimsem yokmuş gibi hissetmiştim ve bu midemi bulandırmıştı. Bu kızlarla konuşmak, arkadaş edinmek, kontrol listemdeki maddelerden birini yerine getiriyordu: bir güven çemberi oluşturmak. Henüz erken olduğunu biliyordum ama bu, bir başlangıç olabilirdi.

"Bize düğün hakkında hiçbir şey söylemedin," dedi Kelsey.

"Doğru," diye söze karıştı Lottie. "Duyduğum tek şey gelinliğin içinde ne kadar nefes kesici olduğun."

"Bunu duydun mu?" diye sordum.

"Evet. Breaker Huxley'ye her şeyi anlatıyordu. Sanırım tam cümlesi 'nefesimi kesti' oldu."

Myla, "Vay canına, Breaker bunu söylediyse, nişanlının ne diyeceğini ancak hayal edebilirim," diye ekledi.

Evet, Brian ne derdi merak ettim. Annesinin ne düşündüğünü biliyordum, hayranı değildi.

Bana zorla aldırdığı üç gelinlikten hiçbirini beğenmemişti.

"Eminim çok sevecektir," dedim, her ne kadar tamamen eminim olmasam da. Özellikle de dün gece saçım ve dış görünüşümle ilgili tepkisinden sonra.

"Düğün nerede?" diye sordu Kelsey.

"Pier 1905 Kulübü," diye cevap verdim. "Brian'ın ailesi de üye. Düğün bahçede gerçekleşecek."

"Ah, bu güzel olmalı," dedi Kelsey.

"Evet," dedim iç çekerek ve bunun kızlarla bağ kurmak için iyi bir yol olabileceğini fark ettim. Daha derin bir bağ kurmak için. "İdeal konumum değil ama müstakbel kayınvalidem Lucifer'in uzaktan akrabası olduğu için buna mecbur sayılırım."

"Gerçekten mi?" Lottie içkisini bırakıp bana doğru dönerek sordu. "Her şey üzerinde kontrol sahibi olmak isteyen annelerden biri mi?"

"Evet. Kayınvalidemin aklında mükemmel bir düğün var ve benim fikirlerimin hiçbiri radarında bile değil."

"Bunu nasıl yapabiliyor?" diye sordu Kelsey. "Brian biliyor mu?"

"Evet, biliyor ve tamamen vurdumduymaz. Bana sürekli tüm kararları annesine bırakmamı çünkü düğünün ailesi için bir sevgi birliği olmadığını söylüyor. Bu daha çok bir gösteriş. Açıkçası ben aynı fikirde değilim."

"Peki Brian neden sana destek olmuyor?" diye sordu Lottie. Harika bir soruydu.

"O bir ana kuzusu ve eminim ki hâlâ annesini -The Beave olarak da bilinir- memnun etmek için her şeyi yapması gerektiğine inanıyor. Sürekli ailesinin onayını arıyor ve bu da bir başka örneği."

"Bu çok saçma," dedi Kelsey öfkelenerek. "Yine de takma adı sevdim. Düğününüz hayatınızın en özel günlerinden biri olmalı, başkasının aşk versiyonuyla dolu bir gün değil."

"Katılıyorum. Breaker işlerin çok korkutucu bir hâl almasını engellemede bana oldukça yardımcı oldu. Kayınvalidem kilisede evlenmemizi istedi ama Breaker bahçeye taşınmasına yardım etti. Giymemi istediği gelinlikler iğrençti ve Breaker bu konuda da ayak diredi. Dürüst olmak gerekirse, onsuz kaybolurdum."

Kelsey ve Lottie bana dönmeden önce birbirlerine bilmiş bir şekilde baktılar. "Breaker her zaman önce seni düşünür," dedi Kelsey yumuşak bir sesle. "Sana gerçekten değer veriyor. Eminim bize söylediği her şeyi sana söylemiyordur ama sen onun bir numarasısın. Bu konuda hiç şüphe yok."

Omzumun üzerinden baktığımda Breaker'ı kardeşleri ve Ryot'la gülerken gördüm, hepsi de ellerinde *Bloody Mary*'leriyle

bir sonraki çekimlerine hazırlanan bir grup *Men's World Fitness* modeline benziyorlardı. Breaker aynı anda bana baktı ve bana doğru basit bir göz kırpmasıyla midem vücudumdan dışarı fırladı.

Hepimiz içkilerimizden birer yudum alırken Lottie, "Evet, her zaman seni ilk sıraya koyar," diye ekledi.

"Kruvasanları denedin mi?" Breaker şezlonguma oturup elini kaval kemiğime koyarken sordu.

"Evet," dedim avucunun sıcaklığını bir kez daha hissederken.

"Ve..."

Gözlerinden başka bir yere bakmaya çalıştım ama nafileydi. En parlak maviler, beni bakışlarının içine çekiyorlardı; yani onun rahatlatıcı, sıcak bakışlarına. "Harikaydılar," demeyi başardım.

"Sana söylemiştim." Bacağımı sıktı. "Kızlarla eğleniyor gibiydin. Örgü kulübü hakkında duyduğum şey de ne? Ayrıca nasıl davetiye alabilirim? Bahse girerim Lottie ve Kelsey'nin sahip olduğum beceriler hakkında hiçbir fikri yoktur."

Cazibesi az önce hissettiğim gerginliği yatıştırdı. "Örgü örme yeteneğin bir beceri olarak zar zor sayılıyor. Bir çizgi örebiliyorsun ve hepsi bu kadar."

"Yalan!" dedi Breaker. "Bir atkı ördüm."

"'Atkın' birbirine örülmüş üç çizgiydi ve bir fare için olduğunu söylemiştin."

"Evet, farelerin de sıcak kalması gerekiyor. Hem belki örgü kulübüne davet edilseydim, becerilerimi daha da geliştirerek örgü şapka gibi bir şey yapardım."

"Sana en son öğretmeye çalıştığımda, hayal kırıklığına uğradığın için örgü şişinle duvarı delmiştin."

"İplik beni kızdırıyordu. Şimdi daha iyiyim, daha az sinirliyim."

"Hı-hı, tabii."

Bana başını salladı. "Kenara kay." Yanıma oturup kolunu omzuma doladığında ben de büyük şezlongun kenarına geçtim. Birlikte uzanıp bulutlu gökyüzüne bakarken etrafımızdaki herkes sohbet ediyor, son bir kez mimozaların ve JP'nin pek de vasat olmadığı anlaşılan *Bloody Mary*'lerinin tadını çıkarıyordu. "Başka ne hakkında konuştunuz?"

Yatakta nasıl bir aygır olduğunu.

Bir kadını bir gecede o kadar çok boşalttın ki JP gerçekten etkilendi.

"Yani... şeyler."

"Şeyler mi? Bu çok açıklayıcı. Vay canına, hiç aklıma gelmezdi." Karnını dürterek gülmesine neden oldum. "Cidden, ne hakkında konuştunuz?"

"Düğün ve beni nasıl önemsiyor göründüğünden."

"Seni önemsiyorum." Başımı göğsüne yaslayabilmem için beni kendine doğru çekti. "Sen benim için önemlisin. Konu The Beave'e geldiğinde nasıl senin parlak zırhlı şövalyen olduğumu onlara anlattın mı?"

"Çok fazla kelimeyle ama o kadar da eksantrik değil."

"Bence bu yolculuğun kahramanı olduğumu bilmek çok önemli. Bu son derece önemli."

"Kim için?"

"Dünya için."

"Çok saçmalıyorsun."

"Belki ama beni Baş Turşu yapan sendin."

Eli omzumu okşarken, "Nasıl unutabilirim ki?" diye sordum. İnsanlarla temas kurmak güzel bir histi. Taciz eden eller ve yanağa kondurulan öpücükler hariç.

Brian gittiğinde beni özlüyor muydu? Bana sarılmayı özlüyor muydu? Bana dokunmayı?

"Umarım unutmazsın. Başka bir şey hakkında konuştunuz mu?"

"Birkaç şey," diye cevap verdim. "Ama kardeşinin evinin arka bahçesinde konuşmak istediğim hiçbir şey yok."

"Tamam, gidelim mi o zaman?"

"Gitmek zorunda değiliz. Yani, önemli bir şey değil."

"Evet ama biraz daha kalırsak JP bana bir *Bloody Mary* daha içirecek ve bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum. Bana iki saat önce verdiğini yavaşça içtim ve sonra onlar bakmıyorken bir çalılığa attım."

"Hayır, yapmadın."

Sağ tarafta, çit kapısının yanındaki düzgün bir çalıyı işaret etti. "Şuradaki, eğer ölmeye başlarsa nedenini biliyor olacağız."

"Aah, sana karşı kullanmak zorunda kalacağım bir sır daha."

"Tamam." Breaker koltuğuna uzanıp ellerini başının arkasına koydu. "Bütün pisliği bana ver. Ne hakkında konuştunuz?"

Apartmanımıza döndüğümüzde evime gidip üzerimi değiştirdim çünkü Breaker'ın dairesinde elbiseyle dolaşmamın imkânı yoktu. Bir flanel* şort ve normal bir tişört giydim. Makyajımı da temizledim çünkü gözlerimi tuhaf hissettiriyordu. Breaker da spor şortunu ve üzerinde bir bilgisayarın iç işleyişinin resmedildiği bir tişört giymişti. Bunun havalı olduğunu düşünüyordu, ben de ona bunun sahip olduğu en inek şeylerden biri olduğunu söylüyordum.

"O kadar da önemli bir şey değil," dedim koltuğuna bağdaş kurup bir yastığı tutarken.

"Huxley'nin arka bahçesinde konuşmak istemediğine göre büyük bir mesele olmalı. Dökül bakalım, Lia. Ne oldu?"

* Flanel kumaş, genel olarak yünlü iplikten dokunan bir kumaş türüdür. -rdk.n.

"Tanrım, çok sinir bozucusun. İyi ama benimle dalga geçemezsin, tamam mı? Bu konuda biraz hassasım."

"Tamam," dedi oturduğu yerden kalkıp bana doğru dönerken. "Ne oldu?"

"Şey, Myla konuşmaya Ryot'la nasıl eğlendiklerini anlatarak başladı."

"Seks mi konuşuyoruz?" diye sordu Breaker.

"Evet, seks. Sen bunun önemli bir şey olmadığını söylemeden önce, önemli bir şey çünkü normalde böyle şeyler hakkında konuşmayız. Bu yüzden kendimi garip hissediyorum, tamam mı?"

"Tamam," dedi yatıştırıcı bir şekilde. Ses tonumu sezdiği ve benimle dalga geçmeyeceği için memnundum.

"Ryot'un oral seks konusunda ne kadar iyi olduğundan bahsediyordu, sonra Kelsey ve Lottie de söze girdi. Kendimi garip hissettim çünkü Brian bunu gerçekten yapmıyor. Ben ona vermeye çalıştığımda... beni itiyor ve bu konuda o kadar da iyi olmadığımı söylüyor."

"Bunu sana o mu söyledi?" Breaker kaşlarını öfkeyle çattı.

"Tam olarak bu kelimelerle değil ama evet. Bilmiyorum, onları seks hayatları hakkında konuşurken dinlemek, belki de bunu daha iyi yapmam gerektiğini düşünmemi sağladı, anlıyor musun? Belki de daha çok denemeliyim."

"Şüpheli," dedi uzaklara bakarken.

"Bunu bilemezsin. Belki de yatakta berbatımdır."

"Ophelia," derken sesi sertti. "Sen yatakta berbat olmazsın."

"Bunu bilemezsin. Bildiğimiz kadarıyla, gerçekten ölü bir balık olabilirim. Yani, sakso konusunda ne yaptığımı bildiğimi sanıyordum ama belki de bilmiyorumdur." Gözlerim onunkilerle birleşti. "Mesela... bir kadın aşağıdayken neyden hoşlanırsın?"

Boynunun arkasını ovaladı. "Her erkek farklıdır."

"Penisinin üzerinde bir ağız var. Eminim her erkek penisinin üzerinde bir ağızdan hoşlanıyordur, peki... neyi seviyorsun?"

Boğazını temizledi. Rahatsızdı. Tabii ki rahatsızdı. Tanrım, bahse girerim hiç yatakta kötü olduğundan şikâyet etmek zorunda kalmamıştı. Muhtemelen hepsinin benden daha fazla deneyimi olmuştu, özellikle de yatakta müthiş bir erkek damızlık olduğu düşünülürse. Rahatsız olmasına şaşmamalıydı. O kötü yetenekleri olan en seksi Cane kardeşti.

"Biliyor musun, boş ver. Bu aptalcaydı. Bu konuyu açmamalıydım. Sadece seks hayatımın iyi olduğunu düşünmüyorum ve evlenmeden hemen önce iyi olması gerekmez mi? Sürekli seks yapıyor olmamız gerekmez mi? Telefon seksi bile? Biz sadece... yapmıyoruz. Yatağa gidiyor ve bana sarılmıyor bile. Kendime işten yorgun geldiği için olduğunu söyleyip duruyorum ama... Huxley, JP ve Ryot da yorgun, yine de-"

"Kızın ilk başta ucuyla yavaşça oynamasını seviyorum." Sesi derin, neredeyse işkence gibiydi. Bakışlarını bana doğru kaldırdı ve ne dediğini anladım. Bakışları o kadar yoğundu ki hemen yakalandım. *Çekildim.* "Onun ağzına girmeme izin verilip verilmeyeceğinden emin olmadan alay edilmeyi, dalga geçilmeyi seviyorum. Dilini başın etrafında dolaştırması, sonra da alt tarafa defalarca vurması hoşuma gidiyor, ta ki ben sertleşip daha fazlası için can atana kadar." Yanaklarım ısındı. "Eğer beni almak istiyorsa, benim de onu istediğimi göstermek için yanağını avuçlamayı seviyorum. Beni sıcak, ıslak ağzına aldığında gözlerini izlemeyi, sulandıklarını görmeyi, beni boğazına kadar nasıl alabildiğini görmeyi seviyorum. Ayrıca beni içeri ve dışarı pompalarken, dişlerinin uzunluğumun üzerinde en hafif şekilde sürüklenmesi için yalvarıyorum, sadece beni kışkırtmaya yetecek kadar."

"Ah," dedim vücudum ısınmış bir şekilde yer değiştirirken. İlk defa böyle konuştuğunu duyuyordum ve bu beni çok heyecanlandırmıştı. "Şey... bu seni orgazm yapar mı?"

"Sertçe," diye cevapladı. "Ayrıca ben kızımın yutmasını tercih ederim çünkü ağzına boşalırken boğazının çalışmasını izlemek hoşuma gidiyor."

Ağzım kurudu.

Bacaklarımın arasında donuk bir zonklama vardı çünkü aman Tanrım, ondan bunu asla beklemezdim. Yani, elbette, onun kirli bir tarafı olduğunu biliyordum –bunu duymuştum– ama ağza boşalma... Kızların bahsettiği şey buydu, tam da bu şeydi.

"Anlıyorum." Yavaşça başımı salladım. "Şey, bu bilgilendiriciydi."

"Bir erkeğin sana oral seks yapması söz konusu olduğunda nelerden hoşlanırsın?" diye sordu.

"Şey... Tam olarak emin değilim çünkü Brian bunu pek yapmaz."

"Ben yapardım," dedi dudaklarını ıslatırken hızla. Gözleri çok yoğun bir şekilde, doğrudan benimle konuşuyordu. "Kız arkadaşımın üzerine inerdim. Onu tatmak, memnun etmek ve çılgına çevirmek için yanıp tutuştuğumdan, bacaklarını yavaşça ayırır, iç uyluklarına doğru ilerleyerek onu tahrik ederdim. Benim için damladığını görene kadar her santimine öpücükler bırakırdım. Dilimin onu yutmasına hazır olurdu. Klitorisi o kadar sertleşirdi ki dilimle onu yalayabilirdim. Nefes nefese kalırdı, neredeyse nefessiz kalırdı. Parmaklarım kıvrımlarını genişletirdi, böylece dilimi uzun bir vuruşla klitorisinin üzerinde gezdirebilirdim."

Siktir, neden bunu *hissedebiliyordum?*

"Bu, şey." Bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. "Bu güzel olurdu."

"Bu sadece başlangıç olurdu. Kadınımın çığlıklarını duymayı, saçlarımı çekmesini, topuklarını sırtıma geçirmesini severim, öyle ki ertesi gün bunu hissedebilirim. Klitorisini emmeyi, tadına bakmayı, parmaklarımı içine sokmayı ve

yüzümü onun uyarılmasıyla pasaklı hâle getirmeyi severim. Sonra hepsini tekrar yapmayı severim. Alırım. Ondan zevkin son zerresine kadar alırım ve sonra bana verecek bir şeyi kalmadığını anladığımda kendimi bırakırım."

Damarlarımda donuk bir zonklama başlarken tenim ter içinde kaldı.

Dudaklarımı şapırdattım. "Şey, Brian böyle yapmaz." Yakınından bile geçmiyordu. "Yani bu eğiticiydi. Belki de şu dil yalama olayını denemeliyim."

"Denemek ister misin?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Brian'ın üzerine yatmak ister misin?"

"Yani, yapmam gereken bu, değil mi?"

"Hiçbir şey yapman gerekmiyor. Bir kadın bana oral seks yaptığında, bunu istediği için yapar çünkü sikimi o kadar baştan çıkarıcı bulur ki beni tatmadan yapamaz. Kadınımın çaresiz, muhtaç ve benim için yalvarıyor olmasını isterim, böylece beni ağzına aldığında ona tapar. Tıpkı benim onun ağrıyan amına taptığım gibi."

Tanrım. *Çünkü sikimi o kadar baştan çıkarıcı bulur ki beni tatmadan yapamaz. Tıpkı benim onun ağrıyan amına taptığım gibi.*

Am dediğini duymak bir sonraki seviyeydi. Sanki her zaman söylüyormuş gibi kolaylıkla dilinden dökülüyordu ve muhtemelen söylüyordu. Bu konuşma bana onun bir kadınla yakınlaştığında tam olarak nasıl bir erkek olduğunu gösterdi. Açık saçık konuşan, arzulu, hükmeden. Çok iyi tanıdığım tatlı, komik en iyi arkadaşımla tam bir tezattı.

"Onu memnun etmek istiyorum," dedim Breaker'a. "Sanırım herkes partnerini memnun edebilmek ister." *Brian'ın penisini, tadına bakmadan işlevimi yerine getiremeyeceğim kadar baştan çıkarıcı buluyor muyum?* Belli ki hayır.

"Onunla ne yapıyorsun?" diye sordu bana yaklaşırken. Aramızda sadece birkaç santim vardı, böylece dizlerimiz birbirine çarpıyor ve kolu tam arkamdan sarkıyordu.

Bu konuşmadan ne kadar tahrik olduğumu anlayabiliyor muydu? Üzerimden gelen sıcaklığı hissedebiliyor muydu? Pembeleşmiş yanaklarımı ya da tenimde oluşan hafif ter parıltısını görebiliyor muydu?

Tanrım, umarım değildir.

"Brian'la ne yapıyorum? Şey." Rahatsız hissederek boğazımı temizledim. Bu konuşmayı başlatan bendim, o yüzden her şeyi anlatabilirdim. "Tabii ki öpüşüyoruz."

"Bu kesin," dedi gözleri dudaklarıma kayarken.

Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım çünkü gözbebeklerinde açlık varmış gibi görünüyordu. Ancak bu sadece az önce söylediklerinden dolayı artan farkındalıktan kaynaklanıyor olabilirdi. "Bilirsin, birbirimize dokunuyoruz. O benim göğüslerimi okşuyor ve şey." Yutkundum. "Ben de onun taşaklarına ve penisine dokunuyorum. Ancak biz sadece içine giriyoruz, biliyor musun? Beni arkadan becermeyi gerçekten seviyor."

Aman Tanrım, bunu söylediğime inanamıyordum. Yanaklarım utançtan yanıyordu.

Breaker saçımın bir tutamını çekiştirdi ve parmağının etrafında döndürdü. "Seni becerirken şaplak atıyor mu?"

"Ne?" Başımı sallamadan önce gözlerim açıldı. "Hayır. Bana hiç şaplak atmadı."

"Yazık. Eminim ıslanırdın." Yüce İsa. "Onun için soyunuyor musun?" diye sordu, sesi o kadar derindi ki ne sorduğunu zar zor anlıyordum.

Kalçalarımı hafifçe ovdum, aklımı onun yanıtlarında değil sorusunda tutmaya çalışıyordum. "Birkaç kez yaptım."

"Kucak dansı?"

"Pek sayılmaz ama hoşuna gittiğini bildiğim bir iç çamaşırı satın almıştım. Siyah, transparan bir danteldi."

Breaker tekrar dudaklarını ıslatıyor ve başını salladı. "Bu çok ateşli, Lia."

"Öyle mi?" Yanaklarım alev alev yanarken sordum.

"Çok ateşli. Kız arkadaşımın iç çamaşırı giymesine bayılırım. Benim için giyinmek istemesine, bana vücudunu göstermesine, bana sürtünmesine bayılırım. Her şey alay etmekle ilgili, bu yüzden kucak dansı yapmakta rahat olmasan bile, bana güven, iç çamaşırı giyip aletime hafifçe sürtünseydin, kendimden geçerdim."

"Peki ne yapacağım, orada öylece oturacak mıyım?"

"Kalçalarını hareket ettir. Ellerini kalçalarında bu şekilde gezdirerek anı ilerletmek onun işi." Parmaklarını bacağımın üzerinde gezdirdi ve doğrudan kalçalarımın arasına bir şehvet yumruğu attı.

Kahretsin, bu iyi hissettiriyordu. "Ah," dedim nefes nefese.

"Ayrıca elini karnının üzerinde gezdirmesi gerekir, özellikle de sırtın göğsüne dönük, diğer yöne bakıyorsan. Göğüslerine dokunmaya çalışmalı ama gerçekten dokunmamalı. Yaklaşması, parmağını alt tarafında gezdirmesi ama geri çekmesi gerekir. Seni o kadar tahrik etmeli ki, elini karnına götürüp iç çamaşırının bel bandıyla oynadığında bacakların daha da açılmalı. Islanmış, zonkluyor, o kadar tahrik olmuş olmalısın ki, parmaklarını klitorisine doğru kaydırdığında boşalmaya hazır olmalısın."

Nefes alamıyordum. Konuşamıyordum.

Kulaklarımda kalbimin atışından onu zar zor duyabiliyordum.

Tahrik olmuştum... evet, oradaydım.

Islak olduğumu, zonkladığımı ve Breaker'ın bir kadını nasıl baştan çıkaracağını çok iyi bildiğini biliyordum.

"Seni boşaltıyor mu?"

"Hımm... bazen."

"Seni becerdikten sonra parmaklarını emiyor mu?"

"Hayır, Brian öyle biri değil."

"En iyi kısmı da bu," dedi Breaker dudaklarını ıslatırken. "Bir kadının tadına bakmayı seviyorum. İçine girerken dilimde onun tadını hissetmeyi seviyorum."

"Ah, evet, Brian öyle bir şey yapmaz," dedim aptalca, onun manyetik gözlerinden uzaklaşmaya çalışıyordum.

"Seni nasıl beceriyor? Seni bağlıyor mu? Ona binmene izin veriyor mu? Oyuncak kullanıyor mu?"

Yutkundum ve şu anda bir içkim olmasını diledim. Bu konuşmadan sonra susuzluğumu giderecek herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

"Sadece normal, bilirsin, çok süslü bir şey değil. Mesela farklı pozisyonlar yapıyoruz ama bunun dışında bir şey yok." Yüzümü kapattım. "Bu çok utanç verici."

"Neden?" diye sordu ellerimi yüzümden indirirken.

"Belli ki sen yatakta daha obursun ve ben seninle kıyaslandığında basit, vanilya fasulyesi gibi bir kızım."

"Kendini kıyaslama. Kendini kötü hissetmenin ilk yolu budur."

"Oyuncaklardan ve bağlanmaktan bahsederken kıyaslama yapmamak zor. Ayrıca daha önce, kızlar da erkeklerinin onları nasıl becerdiklerinden bahsediyorlardı. Belki de bende bir sorun var."

Breaker çenemi zorla kavradı ve gözlerimizi birbirine kilitledi. "Senin hiçbir sorunun yok. Hem de hiç. Her şey kimyayla ilgili ve belki de... belki de Brian'la kimyan tutmuyor." Neden içimde haklı olabileceğine dair bir his vardı? "Seni bağlamak, oyuncaklar kullanmak, istediğin bu tür şeyler mi?"

"Ne istediğimi bilmiyorum, sadece... Sanırım şu anda sahip olduğumdan daha fazlasını istiyorum."

"Sen daha fazlasını hak ediyorsun," derken sesi artık titriyordu. "Amın dillenmeyi, tüketilmeyi ve ertesi gün

yürüyemeyeceğin kadar sert sikilmeyi hak ediyor." Nefesim ağırlaşıyor, havayı içime çekmem gittikçe zorlaşıyordu. "Çok seksisin, Lia ve eğer ben olsaydım-"

Tak, tak, tak.

Sen olsaydın, ne yapardın? Kapıya bakmak için döndüğünde çığlık atmak istiyordum.

Kaşlarının kalktığını fark ettim ve kimin geldiğini bilip bilmediğini merak ettim. Her kimse, bundan pek memnun görünmüyordu.

Sanki Breaker kapının arkasını görebiliyormuş gibi, "Kim o?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok." Onu tanıdığımdan beri ilk kez kapıya doğru yürümesini izliyordum. Zihnim arka tarafına odaklanıyor, kıçının sıkılığına az önce bana söylediği şey eşlik ediyordu.

Çok seksisin, Lia.

Bunu tekrar tekrar oynatıyordum, ta ki kapıyı açtığını duyana kadar. "Ah, selam. Şey, burada ne yapıyorsun?"

"Lia burada mı?" Brian mı? O burada mıydı?

Girişe doğru ilerlediğimde Brian'ı elinde tek bir spor çantasıyla gördüm.

"Brian, iş gezisinde olduğunu sanıyordum."

Önce Breaker'a sonra da bana baktı. "Öyleydim ama son konuşmamızdan hoşlanmadım, bu yüzden gece için geri döndüm. Yarın sabah ilk iş buradan ayrılmak zorundayım."

"Ah." Ellerimi önümde çevirdim, vücut sıcaklığım hemen soğudu.

"Senin evine gidebilir miyiz, lütfen?" Gözleri yalvarıyordu.

"Evet, bana bir saniye izin verir misin? Seninle orada buluşuruz," diye cevap verdim orada garip bir şekilde dururken.

"Elbette." Brian Breaker'a baktı. "Seni gördüğüme sevindim, dostum."

"Evet, seni de." Brian uzaklaşırken Breaker kapıyı kapattı ve elini saçlarının arasından geçirdi. Gömleğinin alt kısmının

külotunun bel bandını gösterecek şekilde kalktığını fark ettim. "Demek Brian eve geldi."

"Öyle," diye cevap verdim. "Bu beklenmedik bir şeydi."

"Çok." Breaker koridorun duvarına yaslanmış, neredeyse yenilmiş görünüyordu. Yine de nedenini tahmin edemiyordum. "O yüzden muhtemelen gidip onunla konuşmalısın."

Bir adım öne çıktım. Ona dokunma ihtiyacı o kadar büyüktü ki kendimi tuttum çünkü dokunursam ne olacağından emin değildim. Eğer kanımda dolaşan bu gizemli duyguya teslim olursam, kendimi durduramayabilirdim. "Evet, muhtemelen yapmalıyım." Başka bir şey söylemem gerektiği için ayak parmaklarımla yere bastım ve "Onunla seks hakkında konuşmalı mıyım?" diye sordum.

Keskin gözleri bana odaklandı. "Yani, eğer istersen. Eğer iyi bir zaman olduğunu düşünüyorsan."

"Bence söylenmesi gerekiyor, sence de öyle, değil mi? Dört hafta içinde evleniyoruz."

"Öyle," diye homurdandı ve sonra duvardan uzaklaştı. "Evet, Lia, git ona ne arzuladığını söyle ve her şeyi anlatmaktan korkma." Breaker öne doğru bir adım atarak aramızdaki boşluğu kapattı. Bir tutam saçı kulağımın arkasına itti ve yumuşak bir sesle konuştu. "Ona dilini bacaklarının arasında istediğini söyle. Seni kızdırmasını, seninle alay etmesini, seni o kadar ıslak hissettirmesini istediğini söyle ki meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarlayarak boşalabilesin."

Nefesim tekrar sığlaştı ve o devam ederken gözlerim dudaklarına düştü. "Ona seni becermesini istediğini söyle. Seni o kadar acımasızca becersin ki, öyle sert boşalana kadar aletinin sürekli içine girmesine dayanamayasın ve seksi şehvetten başka bir şekilde düşünemeyesin."

Ciğerlerim sıkıştı. Ayak parmaklarım karıncalanıyordu.

Bedenim, içimden akan erotik enerjiden dolayı tam burada yere yığılmak istiyordu.

Bunu istiyordum.

Bahsettiği o cinsel hissi istiyordum.

İçimde gözlerimi yaşartacak kadar derin bir erkek hissetmek istiyordum.

Gerilmek, yalanmak ve o inkâr edilemez duygudan başka hiçbir şey hatırlayamayacağım noktaya kadar becerilmek istiyordum.

"Ya beni becermek istemezse?" diye fısıldadım, içimdeki güvensizlik ayağa kalktı.

Breaker durakladı ve işaret parmağını çenemin altında dolaştırdı. Bakışlarımı kendisiyle buluşacak şekilde kaldırdı. Çok dikkatli bir şekilde, "O zaman sana göre biri değil çünkü Lia... sen sikilmeyi hak ediyorsun. Tıpkı tapılmayı hak ettiğin gibi. *Sertçe*," diye cevap verdi.

Ve ben başka bir şey söyleyemeden çekip gitti.

On Dördüncü Bölüm

BREAKER

"Dostum, az önce bizim yanımızdan ayrılmadın mı?" diye sordu JP kapısını açtığında.

Onu geçip doğruca mutfağına gittim.

"Ah, içeri gel. Önemli bir şey yapmıyordum."

"İğrenç *Bloody Mary*'leriniz nerede?" diye sordum mutfağında dolaşarak.

"Hatırlarsan *brunch* Huxley'deydi. Onda her şey var," dedi JP beni mutfağa kadar takip ederken.

"O zaman alkolün nerede? Sende biraz olduğunu biliyorum. Nerede o?"

"Tamam, bir saniye yavaşlamanı istiyorum." Elini tezgâhın üzerine koydu. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Bana sadece alkol ver, tamam mı?" Mutfak adasındaki koltuklardan birine oturdum ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Neler oluyor?" diye sordu Kelsey endişeli bir bakışla içeri girerek.

"Görünüşe göre Breaker'ın alkole ihtiyacı var ama nedenini henüz söylemedi."

"Çünkü dört hafta içinde evlenecek en yakın arkadaşıma âşığım. Başka bir açıklamaya gerek var mı?"

JP bir pislik gibi, "Hayır, sanırım bu kadarı yeterli," dedikten sonra buzdolabının sağındaki dolaba doğru ilerledi ve bir şişe viski çıkardı. "Bu olur mu?"

"Evet, her neyse, umurumda değil. Sadece bana bir şey ver, ne olursa."

Kelsey yanıma oturdu ve elini yatıştırıcı bir şekilde sırtıma koydu. "Neler oluyor?"

"Kendimi kaybedecekmişim gibi hissediyorum." Duygularım içimden geçerken vücudum adrenalinle sarsılıyordu.

JP bir bardak viskiyi bana doğru uzattı, ben de hemen içip bardağı ona geri uzattım. "Biraz daha."

"Tamam."

"Breaker, konuş bizimle," dedi Kelsey.

Bir sonraki bardağı yudumladım ve silindiri iki elimle kavrayarak yere bıraktım. "İkinizin San Francisco'da olduğu ve henüz birlikte olmadığınız zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi ikisi de aynı anda.

"Peki Kelsey'nin diğer adamla çıktığı gece JP, Kelsey'den gerçekten hoşlandığın için bununla nasıl başa çıkacağını bilemediğini? O gece kafayı buldun ve o aptal e-postayı gönderdin."

"Evet, ne yazık ki."

"Senin hissettiğin acıyı ben de şu anda hissediyorum." Saçımı çekiştirdim. "Siktir."

"Lia şimdi nerede?" diye sordu Kelsey.

"Evde... Brian'la." Elimi tezgâha vurup ekledim. "En kötüsü de *brunch*'taki küçük kız sohbetiniz sağ olsun, bana seksle ilgili her şeyi soruyordu çünkü görünüşe göre Brian yatak odasında tam bir fiyasko ve ona oral seks yapmıyor."

"Ne?" diye sordu JP tiksintiyle. "Bu en iyi kısmı, kız arkadaşını dilinin üzerine boşaltmak."

"Ben de öyle dedim, iyi bir oral seks nasıl yapılır diye tavsiye istiyordu." Bardağımı uzattım ve JP hızlıca içine biraz

viski doldurdu. "Ben de ona nasıl iyi bir sakso çekeceğini anlattım. Tam orada, ona her şeyi anlattım. Şimdi onun evinde, muhtemelen Brian'ın önünde diz çökmüş, sikini emiyor çünkü ona nasıl yapılacağını söyleyen lanet olası pislik benim. Siktir!" Sandalyemde arkama yaslandım ve bardağı tekrar yerine koymadan önce viskiyi yudumladım.

"Vay canına, burada üzerinde durmamız gereken çok şey var," dedi JP. "Ona gerçekten nasıl iyi sakso çekileceğini mi öğrettin? Neden?"

"Bilmiyorum çünkü aklımı kaybettim. Onun gözlerinin içine bakamıyordum çünkü Brian'ın oraya koyduğu üzüntüyü görebiliyordum. O açıkça çabalarken ve Brian çabalamıyorken onun kendini kötü hissetmesine izin veremezdim. Yani evet, ona onu nasıl memnun edeceğini söyledim ve şimdi onun dairesinde oldukları için orada kalamazdım. Onu memnun edişini dinleyemezdim. Tek istediğim onun benimle olmasıyken, bunun hiçbir yolu yoktu. Yani, Tanrım, iyi gidiyordum," diye bağırdım kolumu uzatarak. "Çok iyi gidiyordum. Sonra onu o gelinlik içinde gördüğümde sanki... dünyam yıkıldı ve yıkımı durduramıyorum. Neden bunu bir yıl önce fark edemedim? Bir ay önce, kendisini onu hak etmeyen başka bir adama bağladığında kıyamet için geri sayımın olmadığı herhangi bir zamanda? Yakınından bile geçmedi."

"Dürüst olmak gerekirse, Huxley ve ben yıllardır sana Lia'yı seviyorsun diyoruz," dedi JP.

Kelsey, "JP, bu hiç yardımcı olmadı," derken ben de ona ters ters baktım.

"Yardımcı olmaya çalışmıyordum, yıllardır yapmaya çalıştığım gibi bir noktaya değinmeye çalışıyordum."

"Sen bir pisliksin," dedim JP'ye.

"Nasıl cevap vermemi istiyorsun?" JP kollarını açarak sordu. "Elini tutmamı ve sana her şeyin yoluna gireceğini

söylememi mi istiyorsun? Seni her zaman daha iyi bir adam olarak bileceğimizi mi? Haberin olsun, dostum, kız evleniyor. Eğer bu konuda bir şey yapmazsan, o zaman evinde yalnız başına ölüme terk edileceksin."

"Cidden, JP," diye homurdandı Kelsey. "Kabalaşıyorsun."

"Gerçekçi oluyorum. Eğer onu istiyorsa, bunu ona söylemesi gerekir."

"Hayır, söyleyemez," dedi Kelsey beni şaşırtarak. "Güven bana, eğer kapısını çalıp onu sevdiğini söylerse, kadın bunu iyi karşılamayacaktır. Ona nasıl daha iyi olduğunu göstermeye devam etmeli."

"Bu işe yaramıyor. Lia diğer adama sakso çekiyor çünkü aptal kardeşim ona işin püf noktalarını öğretti. Onu tahrik etmeye mi çalışıyordun? Seksi olmaya mı çalışıyordun?"

"Sakın seksi deme," dedim JP'ye. "Ayrıca ateşli bir andı, tamam mı? Yanaklarının kızardığını gördüm. Ona bir gecede onu birkaç kez orgazm edecek türden bir adam olduğumu gösteriyordum, aptal Brian'ın değil."

"Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?"

"Pek iyi değil," diye cevap verdim ve parmaklarımı alnıma bastırdım. "Sanırım Kelsey haklı, yine de ona öylece söyleyebileceğimi sanmıyorum. Onu sorguladığını, kendini sorguladığını hissediyorum ama lanet olsun... o da vazgeçmeyi sevmeyen biri. Bu yüzden ilişkinin yürümesi için her şeyi yapar ve bahse girerim bu gece de öyle yapıyordur. Belki... Belki yaralanmış numarası falan yapabilirim." Canlandım. "Evet, bacağımı falan kırabilirim, siz de onu arayıp hastanede olduğumu söylersiniz, bu da onu bu gece Brian'dan uzaklaştırır ve ona sakso çekmez."

"Şu anda kendini duyuyor musun?"

"Evet." Sandalyemden kalkıp mutfağa doğru ilerledim. "Bu harika bir fikir. Bana sempati toplayacak ve tabii ki benimle

ilgilenmek isteyecek; çünkü o böyle biri. Benimle ilgilendiğinde daha fazla yaklaşabilirim, onu Brian'dan çalabilirim. Bu dâhice."

"Bu çok aptalca çünkü eğer bacağını kırarsan, Brian ne yaptığını anladığında nasıl kaçacaksın? Adam hıyarın teki olabilir ama içinde kaynayan bir öfke var. Bence iyi bir dövüşçü olabilir," dedi JP.

"Tüm bunların yanı sıra, bir kızı elde etmenin yolu bacak kırmak değildir," dedi Kelsey. "Tanrım, ne kadar aptalsınız."

"Bacağımı kırmak şu ana kadarki en iyi fikir. Başka ne yapmalıyım? Ah!" Parmaklarımı şıklattım. "Ona *Bloody Mary* yüzünden gıda zehirlenmesi geçirdiğimi söyleyebilirim."

"Ne bok yersen ye," dedi JP. "Kendi çıkarın için beni lekeleme."

"Onda olmayıp bende olan tek şey bu ve gıda zehirlenmesi onu Brian'dan uzaklaştıracak."

"Peki onun önünde nasıl kusmayı düşünüyorsun?" JP sordu.

Mutfağa bir göz attım. "Hiç çiğ tavuk var mı?"

"Tanrı aşkına," dedi Kelsey sandalyesinden kalkarak. Beni kolumdan tutup oturttu. Gözlerimin içine bakarken ellerini omuzlarıma koydu. "Bu gece hiçbir şey yapmayacaksın-"

"Ama-"

"Eğer ona oral seks yaparsa, o zaman öyle olsun. Ona nasıl zevk aldığını göstermeye çalışmanın bedeli bu ama unutmaman gereken şey, söylediğin her şeyi duymuş olması. Dikkatle dinledi ve eğer Lia'yı düşündüğüm gibi tanıyorsam, bu onun aklına kazınacaktır. Sana her baktığında, nasıl emilmekten hoşlandığını, bir kadının bacaklarının arasında olmayı nasıl sevdiğini ve bir kadını ne kadar kolay memnun edebileceğini düşünecek. Bunu hatırlayacak ve bu yeni temel üzerinde çalışacaksın."

"Bebeğim, cidden, böyle konuşmaya devam edersen yukarı çıkacağız."

JP'ye bakarak, "Acı çektiği her hâlinden belli olan kardeşine yardımcı olmaya başlamazsan, yakın zamanda yukarı çıkmayacağım. Onu seviyor, JP ve onunla birlikte olmayı hak ediyor," dedi Kelsey. Dikkatini tekrar bana çevirip devam etti. "Şimdi gitme zamanı, Breaker. Brian ve Lia arasında ne olduğunu unut. Eve hiç gelmemiş gibi davran ve ilerle. Güven bana, küçük kızlar toplantımızda senin hakkında konuştuk. Orada bir olay var ve bu en iyi arkadaş olayı değil. Bence bir şansın var ama bunu doğru yapmalısın. Brian bocalayacaktır. Zaten bocaladı, o yüzden sabırlı ol."

"Dört haftam var," dedim çaresizlik içinde.

"Ondan önce kırılacak, güven bana. Brian'la kıyaslandığında, Lia'yla geçmişin, seksapelin ve onu mutlu etme yeteneğin var. Bunu çabucak anlayacaktır. Brian bir anlık bir şey. Sen sonsuza dek kalacaksın."

"Bebeğim." JP göğsünü tuttu. "Kahretsin, bu çok tatlıydı."

"Çok tatlıydı," dedim ben de.

"Kalbimi yerinden oynatıyorsun," diye ekledi JP. "Doğal olarak, sikimi sertleştiriyorsun."

Tanrım.

Kardeşimi görmezden gelerek, "Gerçekten Lia'yla sonsuza dek birlikte olacağımızı mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Eğer bir şey varsa, Breaker, ben *aşkı* severim ve bunu asla bozmam. Sen ve Lia'nın ruh eşi olduğunuza gerçekten inanıyorum. Bunu şimdi görmene sevindim."

"Tamam." Başımı salladım. "Peki şimdi ne yapacağım?"

"Bir sarmalın içindeyken kendimi daha iyi hissetmek için bağış yapmaya karar vermiştim," dedi JP. "Başka bir bağışçıya ihtiyacı olan harika bir güvercin kurtarma merkezi biliyorum."

Gözlerinin içine baktım. "Senin güvercin takıntını beslemiyorum. Siktirip gidebilirsin."

LIA

"Dönüş uçuşun nasıldı?" diye sordum, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Onun varlığı tamamen beklenmedik bir şeydi. Breaker ile yaptığım konuşmayı sindirmek bir yana, onun burada olduğunu bile kabullenmekte zorlanıyordum.

"İyiydi. Neyse ki biraz iş hallettim," dedi Brian kravatını gevşetirken.

Evet, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. İşini yapmazsa ne olacağını hayal bile edemiyordum.

"Şey, aç mısın? Yemek sipariş edebilirim."

"Seninle gerçekten konuşmak istiyorum." Bana yaklaşırken gözleri saçlarıma gitti. Hâlâ nefret ediyor muydu? Sevdiğini söylemediği kesindi. Ellerimi tuttu ve "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Gel, oturalım," dedi beni kanepeme götürürken. Aramızda birkaç santim mesafe kalacak şekilde oturduğumuzda devam etti. "Düğün planlamasının senin üzerinde stres yarattığını biliyorum ve belki de tüm bunlarla iyi başa çıkamadığından endişeleniyorum, bu yüzden saç kesimi ve rengi."

Pardon?

"Ne demek istiyorsun? Saçımı kestirdim ve röfle yaptırdım çünkü bunu istedim, düğün stresi yüzünden değil."

"Lia," dedi küçümseyici ses tonuyla. "Seni bir yıldan fazladır tanıyorum ve daha önce hiç bu kadar köklü bir değişiklik yapmamıştın. Stresin çok fazla olmasından endişeleniyorum, ailen yanında değil, bir çeşit kontrol sağlamaya çalışıyorsun ve görünüşün kontrol edebileceğini hissettiğin tek şey. Bu yüzden saçını kestiriyorsun. Bu durumun devam edeceğinden endişeleniyorum ve kim bilir bundan sonra ne yapacaksın."

Geri çekildim, varsayımı kesinlikle rahatsız ediciydi. Birincisi, görünüşüm üzerinde söz sahibi olduğunu düşünmesi

de nereden çıkmıştı? İkincisi, ona gönderdiğim fotoğrafta ne kadar mutlu olduğumu gerçekten görmüyor muydu?

"Brian, bu sadece bir saç kesimi. Gidip yüzüme penis dövmesi yaptırmış değilim. Ayrıca bunu yapma kararım seninle ve benimle ilgili değil. Kendimi güzel hissetmek istedim."

"Daha önce de iyiydin. Hiçbir şeyi değiştirmeye gerek yoktu."

"Sadece iyi mi?" Koltuktan kalkarak sordum. "Daha önce sadece iyi miydim? Bundan daha iyi bir sıfat bulamadın mı?"

Elini alnına bastırdı. "Tatlı, tatlı demek istedim." Oflayıp pufladı. "Uzun bir gün oldu. Senin için endişelendim ve uçuş bulmak zordu, bu yüzden şu anda kelimelerim olması gerektiği gibi değilse kusura bakma."

"Sözlerinin küçümseyici olmamasına ihtiyacım var ve bunu istemenin çok fazla olduğunu sanmıyorum."

"Bütün bunlar nereden çıktı?" diye sordu. "Bana kızgınmışsın gibi hissediyorum."

Nereden anladın? Yüce Tanrım.

"Sana kızgınım," diye bağırdım. "Tanrım, Brian. Bütün bu düğün, annenle uğraşmak ve saçıma verdiğin tepki, tam bir kâbustu. Üstelik sen... benimle hiç seks yapmak istemiyorsun. Neden?"

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Evet, yapıyorum."

"Hayır. İki haftadır seks yapmadık. Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor musun? Sence de her fırsatta birbirimizin vücudunda olmamız, kıyafetlerimizi çıkarmamız ve birbirimizden zevk almamız gerekmiyor mu?"

"Zor birkaç hafta oldu, Lia."

"Evlenme teklif ettiğin gece bile seks yapmadık. Sen bir iş görüşmesindeyken ben uyuyakalmıştım."

"Japonya'dan gelen müşterilerle. Başka ne seçeneğim var ki?" diye sordu, sesi daha da öfkeli çıkıyordu.

"Bir seçeneğin var, onun adı da benim ama beni seçmiyorsun. Ben sadece hayatının kontrol listesindeki bir tür aksesuar mıyım?"

"Hayır, Lia," dedi ayağa kalkıp bana doğru ilerlerken. "Seni seviyorum. Sen benim karım olacaksın."

"O zaman neden benimle seks yapmak istemiyorsun?"

"İstiyorum." Elleri omuzlarıma gitti. "Sadece... son zamanlarda çok zordu, tamam mı?"

"Sen... beni aldatıyor musun? Başka bir yerde seks yapıyorsun ve bu yüzden mi benimle yapmak istemiyorsun?"

"Lia," dedi sertçe. "Sakın böyle bir şey söyleme. Benim böyle bir adam olmadığımı biliyorsun." Ona inanıyordum. Uzun geceler çalışıyor, bazen de yanlış şeyler söylüyordu ama Brian'ın bunu asla yapmayacağından emindim. Babası annesini birçok kez aldattı ve bunun annesini nasıl incittiğini gördü. Her zaman karısına bunu asla yapmayacağını söylerdi.

"Biliyorum. Özür dilerim," derken konuyu açtığım için utandım. "Bir tür rutine girdiğimizi mi düşünüyorsun? Yani, sana oral seks yapmamdan bile hoşlanmıyorsun."

"Onları hiç sevmedim, Lia. Sadece sen değilsin. Bir kız orada öylece oturup sikimi emmek zorunda kaldığında kendimi kötü hissediyorum, tamam mı?"

Parmaklarımı gömleğinin üzerinde gezdirerek, "Peki ya isteseydim?" diye sordum.

Dokunuşumu durdurup ellerimizi birbirine bağladı. "Hâlâ bunun aşağılayıcı olduğunu düşünüyorum. Beni bu şekilde memnun etmekten daha iyisini hak ediyorsun."

"Bu aşağılayıcı bir şey değil. Partnerine onu ne kadar sevdiğini göstermenin bir yolu."

Başını salladı. "Bu benim için küçük düşürücü."

"Tamam, o zaman şaplak ya da oyuncaklara ne dersin? Bunu hiç denemedik."

"Böyle bir tantanaya ihtiyacımız yok. Seni boşaltmak için vibratöre ihtiyacım yok. Bunu kendim yapabilirim." *Her seferinde değil ama.*

"Bu senin beni boşaltamamanla ilgili değil. Mesele eğlenmek, yeni şeyler yapmak."

"Bu konuda konuşmayı bırakalım, tamam mı? Şu anda bu bir endişe kaynağı değil."

"Benim için öyle," derken sesim yükseldi. "Benimle seks yapmak istemeyen biriyle evlenmek istemiyorum, Brian."

"Pardon?" diye sordu. "Benimle evlenmek istemiyor musun?"

"Hayır, istiyorum. Sadece bazı sorunlar yaşadığımızı, evlenmeden önce bunların halledilmesi gerektiğini düşündüğümü söylüyorum. Bence bu önemli."

"Benimle ilgili tek sorun, kafanda benimle ilgili fikirler oluşması ve bunların nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Tüm bunlardan önce iyi geçiniyorduk, peki neden şimdi? Neden ilişkimizi ikinci kez sorguluyorsun?"

"Sorgulamıyorum, sadece bazı pürüzleri gidermeye çalışıyorum ve bunun için azarlanmamam gerektiğini düşünüyorum. Demek istediğim, düğün konusunda annene karşı destek istediğimde onun tarafını tutuyorsun. Müstakbel eşinin tarafını tutman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Neden bir taraf olmak zorunda? Neden bir uzlaşma yok?"

"Çünkü annen uzlaşma kelimesinden anlamıyor."

"Davetli listesini azalttığına eminim, artık kilise yerine bir bahçede evleniyoruz ve düğünde anneni temsil etmesi için papatyalar var. Bunların hiçbiri annemin listesinde yoktu."

"*Annenin* bir listesi bile olmamalı. Annen bu işe karışmamalı."

"O beni temsil ediyor, Lia. Ben meşgul olduğum için, benim istediklerimi savunmanın sorumluluğunu üstleniyor."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Yani düğününüzde gül bulundurmanın zorunlu olduğuna mı inanıyorsun?"

"Evet, bence çok zarifler."

"Lütfen, Brian. Düğünde ne olduğu umurunda bile değil. Sadece geleceksin."

"Bu doğru değil. Ben güzel görünecek, ailemizi temsil edecek ve sonsuza dek hatırlayacağımız bir gün istiyorum."

"Bu her zaman imajla ilgili değildir," dedim yanından geçerken.

"Neden bu konuda tartışıp duruyorsun? Bunu neden bu kadar büyütüyorsun?"

"İstediğim şey bu olsaydı, kulüpte yapmazdık, tanımadığım insanları davet etmezdik ve ben de üç gelinlik değiştirmezdim."

"Ancak her şey seninle ilgili değil, Lia. Sen gelin olabilirsin ama ben de damadım. Düğün planlamasında benden de parçalar olmalı. Annem bunun ne olduğunu bilir."

"Belki benimle ne istediğin hakkında konuşursan, o şeyleri seçmene yardımcı olabilirim."

Ağır bir nefes verdi. "Bir hiç uğruna kavga çıkarıyorsun. Dediğim gibi, kafana bir şey girmiş ve bunu yapmamak için herhangi bir bahane bulmaya çalışıyorsun. Eğer durum buysa, Lia, bana şimdi söyle. Düğün günümüze geldiğimizde beni terk etmeni istemiyorum çünkü sonunda bunu yapacak cesareti buldun."

"Brian, bundan kurtulmaya çalışmıyorum," dedim kendimi yenilmiş hissederek. "Sadece nereden geldiğimi anlamanı sağlamaya çalışıyorum. Aramızın iyi olmasını istiyorum. Benim tarafımda olmanı istiyorum. Beni istemeni. Saçımı değiştirdiğim için bir tür kriz geçirdiğimi düşünmemeni. Yani... koridorda yürüdüğümde beni yargılayacak mısın? Gelinliğimin çirkin olduğunu mu düşüneceksin? Bu endişelenmem gereken bir şey mi?"

"Hayır, annem bana bir fotoğraf gönderdi. Çok güzel bir gelinlik."

Duraksayarak başımı yana eğdim. "Annen sana gelinliğimin fotoğrafını mı gönderdi?"

"Evet, onayladığımdan emin olmak istedi."

"Bu onaylaman gereken bir şey değil. Bu benim kararım."

"Kendini duyuyor musun?" diye sordu. "Çok bencilce davranıyorsun. Bu düğün sadece seninle ilgili değil, Lia."

"Öyle olduğunu söylemedim," diye bağırdım. "Tanrım, çok sinir bozucusun. İşleri düzeltmek için buraya gelmene çok sevindim. İyi iş çıkardın." Mutfağa doğru ilerledim ve kendime bir maden suyu aldım.

"Bunların Breaker ile bir ilgisi var mı?"

Durakladım, ensemdeki tüyler diken diken oldu. İçimdeki öfkenin *DEFCON 1** seviyesine yükseldiğini hissediyordum.

"Yemin ederim, Brian," dedim topuklarımın üzerinde dönerken. "Onu bir kez daha gündeme getirirsen bu nişanı, bu düğünü ve bu ilişkiyi bitiririm. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok, her şeyin bizimle ve kopukluğumuzla ilgisi var."

"Bir kopukluk hissetmiyorum."

"Çünkü burada değilsin," diye bağırdım. "Çok körsün, çok cahilsin. Yani, lanet olsun, aletini ağzıma sokmayı teklif ediyorum ve sen bu fikri bile kavrayamıyorsun. Sikinin ağzıma girmesini istemelisin."

"Beni emmek mi istiyorsun?" diye bağırdı. Kanepeye oturup arkasına yaslandı. "Peki, Lia. Em beni."

"Sen tam bir pisliksin," dedim yatak odasına geri dönerken.

* ABD Silahlı Kuvvetleri tarafından kullanılan uyarı sistemindeki en üst seviye. -rdk.n

BREAKER

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim JP ve Huxley beni daireme doğru götürürken.

"Çünkü on dakika içinde üç kadeh viski içtin, hatam fark ettin, tereyağlı krokan ve suyla telafi etmeye çalıştın. Şimdi miden ne yapacağını bilemiyor," dedi JP.

"Ayakkabılarıma kusarsan seni öldürürüm," dedi Huxley.

"Neden eve gelmek zorundaydım ki? Onu duymak değil, seks yapmak istiyorum." Başımı Huxley'nin omzuna yasladım. "Eminim çok tatlı inliyordur."

"Yüzüme bu kadar yakın konuşamaz mısın?"

"Bahse girerim gelmiş geçmiş en lezzetli amcığa sahiptir, taze bir çiçek tarlası gibi."

"En son ne zaman amcık yedin?" diye sordu JP kapıma vardığımızda. Huxley kilidi açtı ve bizi içeri aldı.

"Hatırlayamıyorum ama bahse girerim onunki harikadır."

"Onu kanepesine at gitsin," dedi Huxley.

"Hayır, yatak odam. Geçen gece kullandığı yastığı koklamak istiyorum. Onun gibi kokuyor. Tutmak istiyorum."

"Bir erkeğin daha utanç verici bir görüntüsünü gördüğümü hiç sanmıyorum," dedi JP. "Keşke Kelsey telefonumu elimden almasaydı da her şeyi kaydetseydim."

"Kelsey göklerden gönderilmiş bir melek," dedim JP'ye sarılırken. "Ayrıca Lottie, şey, o komik ve her zaman senin taşaklarını patlatması hoşuma gidiyor, Huxley. Sana onun kadar haddini bildiren başka bir kadın görmedim. Tanrım, onun etrafında sürünme şeklin utanç verici ama ben Lia'ya bunu yapardım, onun bastığı yere tapardım."

"Bu harika," dedi Huxley beni yatağıma geri iterken. Bir çırpıda üzerine yuvarlandım.

Ayaklarımı kaldırdım. "Ayakkabılar. Lütfen ayakkabılarımı çıkarın."

Huxley önce beni, sonra JP'yi işaret etti. "Devam et, ayakkabılarını çıkar."

"Neden ayakkabılarını çıkarmıyorsun?"

"Ben abiyim, bu da beni otomatik olarak yönetici rolüne sokuyor."

"Ayakkabılarını nasıl çıkaracağımı yöneteceğini mi söylüyorsun?"

"Evet, şimdi çıkar onları."

"İkiniz de birer tane çıkarsanız nasıl olur?" diye sordum ayaklarımı oynatarak. "Biraz daha suya ihtiyacım olabilir. Ayrıca belki bir kova. Yere kusmak istemiyorum ve içimde bunun olabileceğine dair iyi bir his var."

JP Huxley'ye dönerek, "Ayakkabılar mı, yoksa kusmuk kovası ve su mu?" diye sordu.

Huxley inleyerek mutfağa doğru yürüdü.

"Çok homurdanıyor, değil mi?" diye sordum.

"Şu anda senden nefret ediyorum, biliyor musun? Bütün pazar günümü böldün. Kelsey'nin günü evde çıplak geçirmesi gerekiyordu. Şimdi ben senin zavallı cesedini sürüklemek ve lanet olası ayakkabılarını çıkarmak zorunda kaldım."

"Çoraplar da."

Ayakkabılarımı ve ardından çoraplarımı çıkardı, tam o sırada Huxley elinde su ve kusmuk kovasıyla yatak odasına girdi.

"Vay canına, siz ikiniz gerçek kahramanlarsınız. Bir erkeğin isteyebileceği en iyi kardeşler." Kollarımı yatağımın üzerinde iki yana açtım. "Gelin de sarılın bana."

"Üzerimize kusma riskini mi alayım? Hayır, teşekkürler," dedi JP.

Huxley ensesini çekiştirerek beni inceledi. "Onunla kalmamız gerektiğini düşünüyor musun?"

"O kadar sarhoş değil, sadece aptal bir sarhoş. Uyuyacak ve iyi olacak."

"Geleceğimde bir baş ağrısı olduğunu söyleyebilirim." Duraksadım ve sonra doğruldum. "Bekle... güvercinlere bağış mı yaptım?"

JP başını salladı. "Seni ikna etmeye çalıştım ama Kelsey beni durdurdu."

"Şu meleğine şükürler olsun." Derin bir iç çektikten sonra Lia'nın kullandığı yastığı tutup göğsüme çektim ve iyice sıktım. "Kahretsin, çok güzel kokuyor. Çiçek tarlası gibi."

"Amının tadının böyle olduğunu sanıyordum," dedi JP. "Tanımlamaların üzerinde çalışmalısın."

"Her yerde çiçekler var. Dev bir çiçek." Adını inleyerek söyledim. "Ah, Ophelia."

Bir adım geri çekilerek, "Tamam, işler tuhaflaşıyor," dedi JP. "Sanırım binayı boşaltmaya hakkımız var."

"Evet, sanırım haklısın." Huxley ayağımı okşadı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara."

"Düğünü bozmanı istiyorum. Teşekkürler ve iyi günler."

İkisi de uzaklaşırken, "Evet, hemen ilgileneceğiz," dedi JP.

"Melekler, hepiniz meleksiniz." Sonra yastığıma gömüldüm.

LIA

Ön kapı kapandı ve bacaklarımı göğsüme çekip sıkıca tuttum.

İki saat daha tartıştıktan sonra Brian'la biraz sakinleşmenin en iyisi olacağını düşündük. Ben burada kalırken o gecenin geri kalanında kendi evine gidecekti. Breaker'la konuşmaya gidip gitmeyeceğimi sordu, ben de ona Breaker'ın evine gitmeye niyetim olmadığını söyledim. Evde olduğundan bile emin değildim çünkü daha önce çıktığını duydum, bu yüzden ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ayrıca kimseyi görecek havada değildim.

Bu durumda hatalı mıydım? Bencil mi davranıyordum? Öyle olduğumu sanmıyordum. Ondan çok şey istemiyordum. Sadece benimle konuşmasını, beni istemesini, hak ettiğim gibi bir sevgili olmasını istiyordum. Şu anda bana hak ettiğim ilgiyi gösteremiyorsa, evlendiğimizde gösterebileceğini kim söyleyebilirdi? *Üstelik Beave, onaylayıp onaylamadığını görmek için seçtiğim gelinliğin lanet bir fotoğrafını mı göndermişti? Neyim ben? Okul öncesi bir çocuk mu?*

Hayatımda hiç bu kadar kafamın karıştığını hatırlamıyordum.

Telefonum bir mesajla aydınlanırken başımı kanepeye yasladım.

Breaker: *Oral seks nasıldı?*

Keşke bilseydi.

Lia: *Yapmadım.*

Mesajlarıma cevap verdiğini gösteren noktalar belirdiğinde kanepede yan tarafıma uzanıp üzerime bir battaniye çektim ve onun cevap vermesini bekledim.

Breaker: *Utanç verici. Sana iyi ipuçları verdim. Gerçekten iyi. Çok iyi.*

Lia: *Eminim öyledir.*

Breaker: *Ucununun emilmesini gerçekten seviyorum, çok iyi hissettiriyor, Lia.*

Ahh... tamam. Neler olduğundan emin değildim ama belki de daha önceki konuşmanın bir devamıydı.

Lia: *Evet, bunu daha önce de belirtmiştin.*

Breaker: *Peki ya sen, ucu seviyor musun?*

Lia: *Bunu yapmadığım için bilemiyorum.*

Breaker: *Hoşuna giderdi. Hoşuna gideceğini biliyorum. Gözlerinde görebiliyorum. Siktir, bahse girerim ucunu en iyi sen emiyorsundur.*

Yanaklarım tekrar kızardı ve ne olduğundan o kadar emin değildim ki iyi olup olmadığını görmek için dairesine gitmeyi düşündüm. Bunun yerine, ona mesaj attım.

Lia: *Şu ana kadar yorumlar benim lehime değil.*
Breaker: *Çünkü yanlış aleti emiyorsun.*
Lia: *Görünüşe göre.*
Breaker: *Ne yaptı? Seni tattı mı?*
Lia: *Hayır.*

Bana mesaj atmasını beklerken nefesim daha da daraldı.

Breaker: *Güzel.*
Güzel mi? Telefonuma bakarken ayağa kalktım.

Breaker: *Seni tatmayı hak etmiyor.*

Sanki içini görebiliyormuşum gibi paylaştığımız duvara bakıyordum. O ne yapıyordu? Evde miydi?

Lia: *Her şey yolunda mı, Breaker?*
Breaker: *Sen söyle.*
Lia: *Bu da ne demek oluyor?*
Breaker: *Neden Brian'ı becermek yerine bana mesaj atıyorsun?*

Avuçlarım terledi, parmaklarım telefonumun üzerinde kayıyordu. Aklıma mantıklı hiçbir şey gelmiyor, aynı zamanda daha önceki boğucu sesi kafamda tekrarlanıyordu.

Lia: *Kavga ettik ve sakinleşmek için biraz ara veriyoruz.*

Breaker: *Yine senin hakkında saçma sapan şeyler mi söyledi? Yemin ederim, söylediyse işini bitiririm. Sen çok güzelsin, Lia. Sana aksini düşündürmesine izin verme.*

Telefonumu kanepeye bıraktım ve kalbim hızla çarparak ayağa kalktım.

Gerçekten neler oluyordu?

Bu Breaker'dı. Her zaman birbirimizi savunurduk ama bu farklı hissettiriyordu. Kulağa farklı geliyordu.

Telefonum tekrar çaldı ve Breaker'dan mesaj geldiğini gördüm. Aklım bakmamamı söylüyordu ama kalbim bakmam için yalvarıyordu.

Kalp kazanır.

Breaker: *Sana ne söyledi?*

Ona cevap yazarken oturma odamda volta attım.

Lia: *Saç kesimim ve seksle ilgili sorularım yüzünden bir tür kriz geçirip geçirmediğimi sordu.*

Breaker: *Adam tam bir aptal. Seni her fırsatta becermeli, özellikle de yeni saç stilinle. Çok seksi, Ophelia, siktir.*

Düşük bir inilti çıkardım, gözlerim belirsiz yaşlarla doldu. En iyi arkadaşım olan Breaker nasıl böyle konuşabilirdi? Brian'm söylemesini istediğim her şeyi nasıl söyleyebiliyordu? Brian bana zorlukla bakabiliyor, beni zorlukla öpebiliyor ya da onu her zamanki işinden birazcık uzaklaştırdığımı fark edemiyordu.

Başka bir mesaj geldi.

Breaker: *Neden seni becermiyor?*

Neler olduğunu anlamaya çalışmaktan vazgeçerek yatak odama geçtim ve yatağımın üzerine uzandım, başlığım duvara çarptı.

Lia: *Bilmiyorum, Breaker.*
Breaker: *Az önce yatağına mı uzandın?*
Lia: *Evet, evde misin?*
Breaker: *Evet, yatağımda seni düşünüyorum.*

Gözlerimi kapatıp cevap vermeden, aptalca bir şey söylemeden önce beşe kadar saydım çünkü aşırı duygusaldım.

Lia: *Neden beni düşünüyorsun?*
Breaker: *Her zaman seni düşünüyorum.*
Lia: *Her zaman beni düşünemezsin.*
Breaker: *Düşünüyorum. Uyandığımda, seninle nasıl etkileşime geçebileceğimi, gülümsemeni nasıl yakalayabileceğimi merak ediyorum. Gün boyunca, bir moral, biraz rahatlık ya da eğlenceye ihtiyacım olduğunda görmek istediğim kişinin sen olduğunu biliyorum ve geceleri, uyumaya gittiğimde, gözlerimi kapatmadan önce düşündüğüm son şey sensin.*

Ona cevap yazarken dişlerim alt dudağımın üzerinde yuvarlanıyordu.

Lia: *Sanki daha fazla şey ifade ediyormuş gibi söylüyorsun.*
Breaker: *Belki de öyledir.*
Lia: *Ne yapmaya çalışıyorsun?*
Breaker: *Hiçbir şey.*
Lia: *Birbirimize böyle şeyler söylemeyiz.*
Breaker: *Evet, belki de söylemeliyiz.*
Lia: *Sen neden bahsediyorsun?*
Breaker: *Boş ver. Anlamazsın. Brian sende.*
Lia: *Breaker, ne demeye çalışıyorsun?*
Breaker: *Bir şey yok. Hiçbir şey. Uyumam gerekiyor. Yarın konuşuruz.*

Lia: *Hayır, şimdi konuş benimle.*

Cevap vermeyince tekrar mesaj attım.

Lia: *Breaker, oraya gelmem gerekiyor mu?*
Lia: *Breaker...*

Telefonuma baktım, kalbim hızla çarparken bir yanıt bekledim. Ne hakkında konuşuyordu? Sanki bir şeyler hissediyormuş gibi görünüyordu ama bu doğru olamazdı. Bu Breaker'dı. *Duygularla* işi olmazdı, değil mi?

Cevap yazmayınca neredeyse dairesine yürüyecektim, ta ki duvara sert ve ağır bir vuruş duyana kadar.

Sonra dört. Sonra dokuz.

Sonra sessizlik.

Dört. Dokuz.

Zihnim hemen tercüme etti: Seni seviyorum.

Daha önce hiç böyle vurmamıştı. Asla iki kelimeyi tek başına kullanmamıştı. Peki bu ne anlama geliyordu? Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Telefonum bir mesajla çınlarken gözlerimden hayal kırıklığı yaşları yükseliyordu.

Breaker'ın her şeyi açıklamak için mesaj atmasını umarak hızla ekrana baktım ama hemen hayal kırıklığına uğradım.

Brian: *Kavgamız için üzgünüm. Seni çok seviyorum, bunu unutma. Dört hafta içinde karım olacaksın ve hayatımızın geri kalanında detayları çözeceğiz.*

İnleyerek telefonumu kenara fırlattım ve ellerimle gözlerimi kapattım.

Tüm bunlardan kaçmam gerekiyordu.

On Beşinci Bölüm

BREAKER

JP: *Nasıl hissediyorsun, Big Boy?*

Elimde bir fincan kahveyle JP ve Huxley'ye grup sohbetinden mesaj attım.

Breaker: *Bana öyle deme ve harika değil. Dün gece Lia'ya çok aptalca bir mesaj attım.*

JP: *Kendi keyfim için bu mesaj dizisinin bir kopyasına ihtiyacım olacak.*

Huxley: *Normalde JP'nin saçmalıklarına katılmam ama söylediklerin de ilgimi çekti.*

Breaker: *İkinizin bu kadar destekleyici olmasını seviyorum.*

JP: *Eğer bir şey olursa, senin için buradayız, kardeşim.*

Breaker: *Evet, anlayabiliyorum.*

Huxley: *Ne dedin?*

Breaker: *Seni seviyorum ve keşke benim olsaydın dışında hemen hemen her şeyi. Hepsini geçiştirdim. Verdiği yanıtlar, bariz nedenlerden ötürü açıkça bir kafa karışıklığı gösterdi. Şimdi onunla ve müstakbel kayınvalidesiyle pasta tatmaya gitmek için kendimi toparlamam gerekiyor. Dün gece Brian'la girdiği tartışmanın düğünü iptal etmesini gerektirecek kadar kötü olmadığı belli.*

JP: *Kulağa cehennemin yedinci çemberi gibi geliyor.*

Breaker: *Oldukça fazla.*

Huxley: *Mesajlardan bahsedecek misin?*

Breaker: *Yapmalı mıyım? Yoksa hiçbir şey olmamış gibi normal mi davranmalıyım?*

JP: *Ben olsam hiçbir şey olmamış gibi davranırdım. Dikkatleri aptallığına çekme. Brian söz konusu olduğunda uğraşması gereken yeterince aptalı var.*

Huxley: *JP ile çok sık aynı fikirde olmam ama bu konuda muhtemelen haklı olduğunu söylemek zorundayım. Her şey normalmiş gibi davran.*

Breaker: *Peki onu gördüğümde ve tek yapmak istediğim uzanıp onu öpmek olduğunda ne olacak?*

JP: *Rızanın gerçek bir şey olduğunu unutma.*

Huxley: *Kadınlar evet demeden onları öpemezsin, işte bu kadar. Davalık olmaktan kaçın. Zaten uğraştığımız bir tane var.*

Breaker: *Hatırlattığın için teşekkürler. Tamam, gitmem gerek. Mesajlardan bahsetmeyeceğim, onu öpmeyeceğim ve her şey normalmiş gibi davranacağım.*

JP: *En iyi eylem planı.*

Huxley: *Hâlâ dün geceki mesajları bekliyorum.*

Breaker: *Hux, JP gibi konuşmaya başladın.*

JP: *Bunun kötü bir şey olduğunu söyleyemem.*

Ayağa kalkıp kahvemden son bir yudum aldıktan sonra banyoya giderek dişlerimi fırçaladım ve gargara yaptım. Aynada son bir kez kendimi kontrol ettim ve tam ön kapıya yöneldiğim sırada kapı çalındı.

Tam zamanında.

Gülümsememi toplayıp kapıyı açtım ve en neşeli, garip olmayan, *hiçbir şey olmamış gibi* bir tonda, "Günaydın, Lia," diye karşıladım.

Mor bir şort ve beyaz dantel bir tişört giymiş, saçlarını yarı toplu yarı açık şekillendirmişti. Öndeki tutamları yüzünden uzaklaştırdığından, muhteşem yeşil gözleri ortaya çıkmıştı.

Kahretsin, çok güzeldi.

"Selam," dedi utangaçça. Konuşmamızı dün geceki garip mesajlaşmaların yanından geçirip hiç olmamış gibi davranarak inkâra sürüklemem gerekiyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" Karnımı okşarken sordum. "Erken olabilir ama biraz pasta yiyebilmek için kahvaltıyı erteledim."

Aslında pasta yemek şu anda listemdeki en son şeydi çünkü hâlâ biraz içki göbeğim vardı. Yine de sevdiklerimiz için fedakârlık yapardık, değil mi?

"Ah, evet. Ben de kahvaltı etmedim."

"Bir elmanın iki yarısı gibiyiz, değil mi?" Kolumu ona doladım, kapımı arkamdan kapattım ve onu asansöre doğru yürüttüm. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, neşeli tavrımı biraz yumuşatmam gerekebilirdi. Aşağı düğmesine basıp elimi cebime soktum. "İyi uyudun mu?" diye sordum, başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Pek sayılmaz."

"Öyle mi? The Beave'in seni hangi lezzeti seçmeye zorlayacağını çok mu düşündün? Benim tahminim, vanilya üzerine vanilya gibi sıkıcı bir şey."

Asansör kapıları açılırken bana baktı. Kafa karışıklığını ve dün gece hakkında konuşma isteğini hissedebiliyordum ama dediğim gibi yolumuza devam ediyorduk. Geçmişe ve etki altında kalarak söylemiş olabileceğim şeylere takılıp kalmaya gerek yoktu.

İnkâr. İnkâr. İnkâr.

"Peki sence lezzet ne olacak?"

Asansörle inerken cevap verdi. "Muhtemelen haklısın. Vanilya üzerine vanilya."

"Ama bu fikrin içine edeceğiz, değil mi?" Ona göz kırptım.

"Evet, sanırım."

"İşte ruh bu." Asansörden indik ve arabama doğru yürüdük. "Pastaneye varmadan önce konuşmamız gereken bir şey var." Onun için arabanın kapısını açtım. "Kırmızı kadife pasta konusunda ne durumdayız? İkimiz de büyük hayranıyız ama bu onu delirtecek kadar çılgınca mı?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Hiç sanmıyorum. Pamuk şeker tadında bir şey istememiz gerekebilir."

Arabaya doğru adım attı, koltuğuna oturmasına yardım etmek için elini tuttum. Kısa bir süre için gözleri tekrar benimkilere kaymadan önce birbirine bağlı ellerimize kaydı.

"İşte benim kızım," dedim Lia'ya. "Pamuk şeker, bütün gün, her gün."

"Ah, Breaker. Pasta testi sırasında da burada olman gerektiğinden emin değildim," dedi The Beave, burnu şaşırtıcı bir şekilde bugün çok daha fazla havaya kalkmıştı.

"Evet, her şey için burada olacağım. Ayrıca bu bir pasta. Bedava numune fırsatını kaçıramam."

Yolda, Lia'yla dün geceki her şeyi güzelce inkâr ettik. Bunun yerine, The Beave'i mutlak bir ateşe atabilecek pek çok ama pek çok pasta lezzeti hakkında konuştuk. Sanki sömüreceğimiz bir konu bulmuş ve onunla devam etmiş gibiydik.

"Pekâlâ." The Beave eteğiyle uyumlu ceketini çekiştirdi. "İçeri girelim mi?"

"Girelim," dedim, bu da Lia'nın kıkırdamasına neden oldu.

Kapıyı onlar için açık tuttum ve Lia'nın arkasına geçip onu yanından dürttükten sonra kulağına fısıldadım. "Bana gülme, yoksa The Beave iş birliği yaptığımızı anlar."

"Bunun için çok geç olduğuna eminim," dedi Lia, fırıncı bizi selamlarken.

"Bayan Beaver, bugün bize katıldığınız için çok teşekkür ederiz."

"Elbette." Lia'yı işaret ederek devam etti. "Bu Ophelia, gelin ve bu da onun arkadaşı, Breaker Cane."

"Merhaba, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Kapı arkamızdan açıldı ve arkamı döndüğümde Brian'ın fırına girdiğini gördüm. Yumruklanabilir yüzünü görünce sinirim daha da arttı. Onun burada ne işi vardı?

"Ah, işte buradasın tatlım," dedi Beave.

"Brian," dedi Lia irkilerek. "Ne yapıyorsun burada?"

"Birkaç toplantının yerini değiştirebildim. Pasta testini kaçıramazdım." Eğilip onu ensesinden tuttu ve dudaklarından öptü. Lia'yı bıraktığında bana doğru döndü. "Selam, dostum. Buradan sonrasını ben hallederim. Gidebilirsin," dedi omzuma vurarak.

Şey...

Bu karara katılmayacağını umarak Lia'ya baktım ve "Hayır, Breaker kalabilir. Yine de onun fikrini almak isterim," dedi şansıma.

Bunun için teşekkürler.

"Tamam, tabii. Ne kadar çok, o kadar iyi," dedi Brian sahte olduğu anlaşılan bir gülümsemeyle.

Aynen öyle, seni orospu çocuğu. Sanki buraya pat diye girip sevgi dolu nişanlı rolünü oynayabileceğini mi sanıyordu?

Elbette, onun düğünü için bir pasta testiydi ancak her randevuya katılmış gibi davransa da katılmamıştı. *Ne kadar çok, o kadar iyi.* Siktirip gidebilirdi.

"O zaman neden dördünüz de oturmuyorsunuz? Ben de örnekleri sunum için hazırlayayım. Birazdan geleceğim. Bu arada asistanım bir şampanya getirebilir mi?"

"Lütfen," dedi Beave. "Herkese bir tane."

Daha doğrusu her el için bir tane, teşekkürler.

Lia'nın sandalyesini çekmek için uzandım ama Brian bana pis pis baktığında geri çekildim. Onun yerine kendi sandalyemi çektim ve bu kadar nazik olduğum için kendime zihinsel olarak teşekkür ettim. The Beave benim yanıma oturdu, Brian The Beave'in yanma ve Lia da mutlu küçük bir aile gibi aramızda oturdu.

Hiç rahatsız edici değildi.

"Şimdi, fırıncıya tercih ettiğimiz tatları bildirdim," diye söze başladı Beave.

"Bunlar ne olabilir?" diye sordum. "Lia'ya sorduğunu sanmıyorum da."

"Ona Lia'nın nelerden hoşlandığını söyledim," dedi Brian.

"Ah, peki ne dedin?" diye sordum.

Brian doğruldu. "Vanilya çekirdeği ve vanilya kreması."

Hah, biliyorduk zaten.

"Onun tercihi bu değil," derken ensemdeki tüyler diken diken oldu, bir köpek kavgası patlak vermek üzereydi. "Vanilya gibi sıkıcı bir şeye katlanmak zorundaysa, onu ahududulu limonlu lor ile eşleştirmeyi tercih eder. Krem peynirli kırmızı kadife pastayı da çok seviyor ama kekin içinde çikolata parçaları olmalı. Eğer çikolata parçaları yoksa, kırmızı kadifeye yaklaşmak bile istemez. Ancak en sevdiği lezzet limonlu yaban mersinli, eminim ki bu sizin düşündüğünüz bir seçenek değildi."

Brian'm gözleri kısıldı ve Lia'ya döndü. "Daha önce vanilyayla sorunun yoktu."

Lia aramızda bir ileri bir geri baktı. "İlk tercihim değil."

"Yine de bir tercih," diye söze girdi Beave. "Üç binden fazla katılımcımız olacağına göre, en yaygın lezzeti seçmek en faydalı seçim olacaktır."

"Üç bin mi?" Lia önce The Beave'e, sonra da Brian'a bakarak sordu. "O listeyi azalttığımızı sanıyordum."

"Yapacaktık," dedi Brian. "Ama dün gece annemle konuştum, kimseye hakaret etmemenin en iyisi olduğunu düşünüyoruz." *Lanet olası nişanlın hariç.*

"Kimseye hakaret etmemek mi?" Devreye girdim. "Üç bin kişiyi nereden tanıyorsun ki? Bu bana çok saçma geliyor."

"İyi ki senin düğünün değil," diye karşılık verdi Brian. "Belki de başka erkeklerin kızlarını süzmek yerine birini kendine âşık edip evlendiğinde, düğüne kaç kişinin katılacağını sen seçebilirsin."

"Hey," dedi Lia. "Brian, o kimseyi süzmüyor."

"Şimdi, şimdi," dedi Beave, bizi ikna etmeye çalışarak. Ellerim masanın altında kenetlenmişti.

Bu herif hangi cehennemden çıkmıştı?

Onun en sevdiği pasta tadını bile bilmiyordu ve benimle yarışabileceğini mi sanıyordu?

Ben cevap veremeden The Beave araya girdi. "Brian'la düğün planlaması hakkında uzun bir konuşma yaptık, açıkçası kontrolden çıktığını düşünüyordum ve dün gece bazı konularda anlaştık."

"Lia olmadan hangi cehennemi konuşabiliyorsun?" Öfkem nezaketimin önüne geçerek sordum.

"Pardon?" dedi Beave. "Bay Cane, bana küfretmeseniz iyi olur."

Evet, bugün bu saçmalığa katlanmayacaktım.

"Bayan Beaver, Lia'ya biraz saygılı davranmanız sizin için iyi olur. Unuttuysanız diye söylüyorum, kardeşlerim ve ben bu şehrin, bu eyaletin, bu ülkenin sahibiyiz; dolayısıyla itibarınızın tamamen yerle bir olmasını istemiyorsanız, Lia'ya yaptığınız planların neden tatmin edici olmadığını tam olarak anlatacaksınız."

Göz ucuyla, bana doğru dönen Lia'nın sessiz bakışını fark ettim.

Bugün dalga geçmeyecektim. Lia'nm bana Brian hakkında söylediklerinden sonra olmazdı. Dün gece ona söylediklerimden sonra olmazdı.

Bu kadarı da fazlaydı. Kızımı bir saniye daha itip kakamayacaklardı.

"Annemi böyle tehdit ederek ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu Brian, elleriyle masanın kenarını sanki uçuracakmış gibi kavradı.

The Beave onun kolunu okşadı. "Sakin ol, hayatım. Bunu halledebilirim."

The Beave sakin ve soğukkanlı bir şekilde ellerini birbirine bastırdı. "Bildiğiniz gibi bu birliktelik Brian için ilk tercihim değildi-"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lia, gözleri Brian'a döndü.

"Anne, bu doğru değil. Sen Lia'dan hoşlanıyorsun."

"Evet, öyle. Bence sen çok hoş bir kızsın ama bana kalsa Brian statü sahibi biriyle evlenirdi ve ne yazık ki burada durum böyle değil. Bu nedenle, seninle evleniyor olsa da statümüzü yansıtan bir düğün için para ödüyorum. İşte bu yüzden kiliseye geri döndük, papatyaları çıkardık ve aslında davet etmek istediğimiz insanları davet ettik."

Vay canına.

Ciddi olamazdı.

Zerre kadar vicdanı olan biri nasıl olur da bir gelinin arkasından iş çevirirdi ve düğünüyle ilgili anlaştığı her şeyi değiştirirdi?

Brian'a baktım, bir şey söylemesini, Lia için ayağa kalkmasını bekledim ama bunun yerine zavallı, acınası bir adam gibi orada öylece oturdu.

Görünüşe göre onun için benim ayağa kalkmam gerekecekti, ona güvenebileceği adam olduğumu kanıtlamalıydım. Ben onun

elini hak eden adamdım. Onu mutlu edebilecek ve edecek adamdım.

Lia Brian'a dönüp, "Bunu yapmasına izin mi verdin?" dediğinde, misilleme yapmak için ağzımı açmaya hazırlanıyordum. "Orada öylece oturup *onun* evlenmeni istediği soydan bir kadın olmadığım konusunda yüzüme karşı hakaret etmesine izin vermek bir şey ama dün gece kavga ettikten sonra onunla konuşup düğünümüzle ilgili her şeyi değiştirmesine izin vermek mi? Bunu inadına mı yaptın?"

"Tamam, işte numuneler," dedi fırıncı önümüze bir tepsi koyarak. Asistanı şampanyayı dolaştırırken masadaki gerginliği hissetmediği belliydi. "İstenildiği gibi vanilya soslu vanilya çekirdekli pastamız var, çikolata soslu vanilya çekirdekli pastamız var. Çikolatalı şekerlemeli vanilya kremalı pasta ve çikolata kremalı çikolatalı pasta." Çatalları masaya bıraktı. "Afiyet olsun," dedi tekrar gitmeden önce.

Fırıncı uzaklaştığında, "Hiçbir şeyi inat olsun diye yapmadım. Kavgamızdan sonra annem beni teselli ediyordu. Düğün işinin seni nasıl strese soktuğunu ve planlamayı anneme bırakmamız gerektiğini konuştuk," dedi Brian.

Lia biraz daha dik oturdu, kendine güveni artıyordu. "Düğün planlamasının stresli olmasının tek nedeni dört hafta içinde evlenmeye zorlanmamız, annenin kontrolü ele almaya çalışması ve Breaker dışında kimsenin beni dinlemiyormuş gibi görünmesi."

"Çünkü Breaker ilişkimizin başarısız olmasından başka bir şey istemiyor," dedi Brian. *Vay canına, şuna bakın.* En sonunda üzerinde anlaşabileceğimiz bir şey vardı.

"Bana destek olmaktan başka bir şey yapmadı. Hatta bana istemediğin bir oral seksi nasıl yapacağıma dair ipuçları bile verdi."

"Tanrım, kutsal Mary," dedi Beave, Brian bana bakarken elini göğsünün üzerinde kavuşturdu. Omuzlarımı silktim çünkü

bu noktada başka ne yapabilirdim ki? Arkama yaslandım ve tiyatronun tadını çıkarırken şampanyamdan bir yudum aldım. "Biraz edepli olabilir miyiz?"

"Neden Breaker'la seks hayatımız hakkında konuşuyorsun?" diye sordu Brian.

"Ne seks hayatı?" diye anons etti Lia. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Çıplak olduğumda bile bana bakmıyorsun."

Bebeğim, bulduğum her fırsatta sana çıplak bakardım. Sonra da sen daha fazla dayanamayana kadar seni sikmeye devam ederdim.

"Ophelia, sesini alçalt," diye azarladı Beave.

"Neden? İnsanlar oğlunun geceleri beni yatakta becermek yerine bilgisayarda çalışmayı tercih ettiğini duymasın diye mi?"

The Beave'in ağzından çıkan nefesin üç blok ileriden duyulabileceğine emindim.

İncilerini tutuşu da öfkesine mükemmel bir katkı sağlıyordu.

Ah, bu iyiydi.

Bu gerçekten çok iyiydi. Gülümsememi engelleyemiyor ya da daha fazla olmasını dilemekten kendimi alamıyordum.

Devam et, Lia.

"Lia, yeter," dedi Brian. "Bu annemle konuşmak için tamamen uygunsuz bir yol."

"O bana ikinci sınıf vatandaşmışım gibi davranabiliyor ve senin bununla bir sorunun yok, öyle mi? Buradaki sorunu görmüyor musun, Brian?"

*Ben görüyorum. *Zihinsel olarak elini kaldırır* Gün gibi net görüyorum.*

Sessizce ve sakin bir tonda konuşarak, "Hepimiz derin bir nefes alalım ve pastaya odaklanalım," dedi Beave.

Lia onu tamamen görmezden gelerek Brian'a döndü. "Ne olursa olsun hep onun tarafını tutacaksın. Onun standartlarına uymadığımı yüzüme karşı söyleyebilir ama seni evli görmek

için yanıp tutuştuğundan, gelin olarak bana *razı* olacak. Bunun ne kadar boktan bir şey olduğunu anlıyor musun, Brian? Neden bana böyle davranan bir aileye girmek isteyeyim ki? Neden ailesinin bana böyle davranmasına izin veren bir adamla birlikte olmak isteyeyim?"

Brian'ın gözleri önce annesine, sonra tekrar Lia'ya kaydı. "Annem haklı. Sanırım hepimizin derin bir nefes alması gerekiyor."

"Derin bir nefes almaya ihtiyacım yok," dedi Lia. "Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar net görmemiştim." Masadan kalktı ve nişan yüzüğünü parmağından çıkarıp masanın üzerine koydu.

The Beave'in ustalıkla yerleştirilmiş bir başka nefesi fırında yankılandı.

Yavaşça alkışlamak, bu cesur davranışı teşvik etmek istiyordum çünkü Yüce Tanrım, Lia'yı böyle kızmış görmek lanet olası meme uçlarımı sertleştiriyordu.

"Benden bu kadar, Brian. Bir süre önce bitmiş olmalıydı ama sanırım *neden* bitmesi gerektiğine dair açıkça bir kanıta ihtiyacım vardı."

"Sen neden bahsediyorsun?" Brian gözlerindeki panikle sordu. Annesinin söyleyebileceklerinden mi, kendisine yansıtılan imajdan mı, yoksa gerçekten Lia için mi endişelendiğini anlayamıyordum. Seçilebilecek bu kadar çok seçenek olması üzücüydü.

"Bana hayatında üçüncü sıradaymışım, işinin ve annenin hemen altındaymışım gibi davranıyorsun ve ben beni bir numara olarak görmeyen biriyle birlikte olmak istemiyorum. Ruhsal bir kriz geçirdiğimi, saçımı hiç değiştirmemem gerektiğini ve gözlüklerimden nefret ettiğini söyleyerek beni aşağılıyorsun. Geceleri bana dokunmak istemediğinde, yeni bir şey denemek bile istemediğinde beni incitiyorsun. Sanırım bu kadar uzun süre dayanmamın tek nedeni, seninle tanıştığımda ailemi

kaybetmenin acısını atlatmama yardımcı olman ama şimdi, bunun kalbinin iyiliğinden mi, yoksa bana yakınlaşmak için onların kaybını kullanmaya çalışmandan mı kaynaklandığını merak ediyorum."

"Lia, bu doğru değil."

Yüzüğü ona doğru itti. "Benden bu kadar. Her şeyle işim bitti. Sen etrafımdayken kendimi bok gibi hissetmekten bıktım. Beni gördüğünde gerçekten öpecek misin, öpmeyecek misin diye endişelenmekten bıktım. Senin için yeterince iyi miyim, ailen için yeterince iyi miyim diye kendime sormaktan bıktım. Ayrıca psikopat annenle uğraşmaktan da bıktım. Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazlasını istiyorum ve kesinlikle daha fazlasını hak ediyorum. Hadi, Breaker."

Sandalyemden kalktım, onun emrine amade olmaya hazırdım ama görgülü biri olduğum için gitmeden önce masadakilere hitap ettim. "Her zaman bir zevk."

Kapıdan çıkması için rehberlik etmek üzereyken arkasını dönüp, "Ayrıca kulüp muhtemelen gördüğüm en çirkin yerlerden biri ve elit görünmeye çalışmaktan başka elitist bir yanı yok," dedi Lia. Sonra masaya doğru uzanarak, çikolata soslu çikolatalı pastayı avuçladı. "Bunu yanıma alıyorum çünkü masadaki tek düzgün lezzet bu."

Ardından dönüp kapıdan çıktı, ben de yüzümde kocaman bir gülümsemeyle onu takip ettim.

"Kahretsin," dedim arabaya ulaştığımızda. "Lia, bunu yaptığına inanamıyorum."

Pastayı avucunun içinde tutarken titreyerek volta atıyordu. "Aman Tanrım, aman Tanrım... Az önce tüm bunları ben mi söyledim?"

Omuzlarını kavrayarak hareket etmesini engelledim ve gözlerinin içine bakmak için belimden eğildim. "Başardın ve Tanrım, seninle gurur duyuyorum."

"Öyle mi?" Dudağı titredi, adrenalinin etkisinin geçmeye başladığını görebiliyordum.

"Evet, Lia. Bu çok harikaydı ve hak edilmişti. Tanrım, seni dinlerken meme uçlarım sertleşti."

Bu onu gülümsetti. "Sert meme uçları, gerçekten mi?"

Göğsümü ona doğru ittim, o da pasta dolu olmayan eliyle parmaklarını sertleşmiş memenin üzerinde gezdirdi. "Çok sert."

"Gördün mü? Seninle gurur duyuyorum. Nasıl hissediyorsun?"

Başını salladı. "Kendimi... İyi hissediyorum." Gözleri benimkilerle birleşti. "Özgür."

Bu beni gülümsetti. Onu kucakladım ve pastayı uzatırken başımı onunkine yaklaştırarak etrafında döndürdüm.

"Kutlama yapmalıyız."

Onu yere bıraktığımda pastayı aramızda tuttu. "Pastam var."

"Bence pastadan daha fazlasına ihtiyacımız var ama evet, hadi yiyelim."

Elini ağzına götürdü ve bana uzatmadan önce büyük bir ısırık aldı. Ben de ikinci ısırığı aldım ve birlikte arabamın önünde durup çaldığı pastayı avucunun içinden yedik.

"Sanırım ne yapmak istediğimi biliyorum," dedi birkaç dakika sonra.

"Duyalım bakalım."

"Öğle yemeği için biraz pizza, bolca sert elma şarabı alalım, eve dönelim ve *Plunder* oynayalım."

"Böyle mi kutlamak istiyorsun?"

"Daha iyi bir fikir bulamazdım," dedi ve beni bir kez daha o güzel gülümsemesiyle karşıladı.

"O zaman biraz pizza yiyelim ve *Plunder* oynayalım." Onun için kapıyı açtım ve torpido gözünden pasta bulaşmış eli için

birkaç peçete aldım. Temizlenmesine yardım ederken, "Sadece emin olmak istedim, mutlu musun? Düğünü daha yeni iptal ettin ve Brian'dan ayrıldın," diye sordum.

"Mutluyum," derken gözleri benimkilerle buluştu. "Doğru hamleydi, kontrol ettiğin için teşekkürler."

"Madem iyisin, o zaman kutlayalım."

"Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Vay canına. Vay. Canına.

Siktir!

Lia dairesinde üstünü değiştirirken ben de yatak odamda volta atıyordum. Fırından çıktıktan sonra en sevdiğimiz pizzacıya gidip iki büyük boy pizza sipariş ettik –biri soğanlı sosisli, diğeri ananaslı ve biberli– markete uğrayıp iki paket on ikili *Angry Orchard** aldık ve doğruca eve geldik. Fırından sonra kendini iğrenç hissettiği için hızlıca duş alacağını ve üzerini değiştireceğini söyledi.

Bu da beni burada, telefonuma bakıp kardeşlerimin bana mesaj atmasını beklemek zorunda bırakmıştı.

Sonunda telefonum çaldı ve mesajı okumak için kaydırdım.

JP: *Bekle, ondan fırında mı ayrıldı, yüzük falan? Vay canına.*

Heyecanla cevap yazarken tam o sırada telefonum başka bir mesajla çaldı, bu seferki Huxley'dendi.

Huxley: *Vay canına. Vay canına demekten başka söyleyecek bir şeyim yok.*

Breaker: *Evet, bir de bana sor. Hayranlık içindeydim ve meme uçlarım sertleşti.*

* Alkollü bir içecek. -rdk.n.

JP: *Bir erkeğin sert göğüs uçlarını takdir ediyorum. Bana duygularıyla tepki verdiğini gösteriyor.*

Huxley: *Yardıma ihtiyacın var.*

JP: *Sadece olduğu gibi söylüyorum.*

Breaker: *Konudan sapmasak olmaz mı? O gelmeden önce dakikalarım var ve ne yapacağımı bilmem gerekiyor.*

Huxley: *Ne yapacağımı bilmem gerek de ne demek? Daha yeni nişanlısından ayrıldı ve düğününü iptal etti. Hiçbir şey yapmıyorsun. Arkadaş ol.*

JP: *Evet, ahbap. Bir hamle yapmayı mı düşünüyordun? Bu çok boktan. Etrafta dolanmadan önce ona yas tutması için bir saniye ver.*

Breaker: *Her şeyden önce etrafta dolanmak istemiyorum. İkincisi, zaten kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.*

Huxley: *Sakın bir şey yapma. Tanrım, bu berbat bir zamanlama olurdu.*

JP: *Evet. Gerçekten kötü, dostum. Ne olmak istiyorsun, ribaund adamı mı? Siktir, hayır. Her şeyi anlaması için ona biraz zaman ver.*

Breaker: *Evet. . . lanet olsun, sanırım haklısınız.*

Huxley: *Elbette öyleyiz.*

JP: *Cidden, başka bir şey yapma. Hiçbir şeyi mahvetmek istemezsin. Dikkatli davran ve doğru zaman geldiğinde saldır!*

Breaker: *Tamam. Sadece biraz daha kendime sürekli bunu söylemem gerekiyor. Kahretsin, şimdi geldi. Sonra konuşuruz.*

Telefonumu komodinin üzerine koydum ve ardından oturma odasına yöneldim. Lia, pizza kutularının yanında duruyordu. Üzerinde siyah-yeşil kareli flanel bir şort ve belinin bir kısmını açıkta bırakan beyaz bir atlet vardı. Siyah dantelli sutyeni de oldukça belirgindi ve bu, ağzımın sulanmasına neden oldu.

Bu kıyafeti benim yanımda birçok kez giymişti ama şimdi sanki benim felaketimmiş gibi geliyordu.

O kıyafete, onu giyen kadına çok şey yapmak istiyordum.

Ellerimi bluzun altına sokmak istiyordum. Parmaklarımı dantelin üzerinde gezdirmek istiyordum. Şortunu aşağı çekip altına ne giydiğini ortaya çıkarmak istiyordum.

Ancak çocuklar haklıydı. Bu noktada bir şeye kalkışırsam aptallık etmiş olurdum. Olayları tarafsız tutmalıydım.

Dostça.

Platonik.

"Ben her birinden bir dilim alarak başlayacağım. Peki ya sen?" Elinde tabaklarımdan birini tutuyordu.

"Evet, sanırım ben de aynısını yapacağım. İçecek bir şeyler alacağım."

"Kanepede buluşuruz." Bir paket soğutulmuş sert elma şarabı almıştık ve diğerini buzdolabına koyduk. Soğuk olan iki tanesini ve birkaç peçeteyi alıp *Plunder*'ı çoktan kurduğum kanepeye doğru yürüdüm. *Risk ve Battleship oyunlarının bir bebeği olsaydı, onun Plunder olacağını düşünün.*

"Aman Tanrım, bir saniyeliğine şu pastadan ve ne kadar kuru olduğundan bahsedebilir miyiz? The Beave gerçekten bunun şehirdeki en iyi pasta olduğunu düşünüyordu. Fırıncı alınmasın ama ıyyy."

Kısık bir kahkaha attım. "Bunu telafi etmek için tatlı mı isteyeceksin? Bir şeyler getirebilirim. Bugünkü kahramanlığın için herhangi bir şey. The Beave'i alaşağı etmek, tüm iyi şeylerin senin yoluna serilmesini gerektirir."

"Hımm." Ona bir içki verdim, o da bana pizzamı uzattı. Peçeteleri aramızda bıraktım. "Biliyor musun, çöreklerin her zaman yenebileceğine inanmışımdır. *Arnold's*'dan bir düzine jöleli çörek alalım."

"Telefonumu alayım. Sipariş vereceğim." Geri dönüp telefonumu aldığımda Brian'dan gelen mesajı görünce durdum.

Midem kasıldı. Neden benimle iletişim kurmaya çalıştığını merak ettim. Bana ne söyleyecekti ki?

Silmeliydim. Okumamalıydım bile.

Keşke kafam bu şekilde çalışsaydı. Ne yazık ki çalışmıyordu çünkü merak beni ele geçirdi.

Brian: *Lia ile birlikte olduğunu biliyorum. Mesajlarıma cevap vermiyor. Aramızın pek iyi olmadığını biliyorum ama lütfen beni aramasını söyler misin?*

"Ha!" Yüksek sesle güldüm. "Tamam, tabii Brian." Mesajını sildim ve oturma odasına doğru ilerledim.

Kahrolası rüyalarında görürdü.

"Ağğğğ, seni toprak yağmacısı, kaynaklarını teslim et," dedi Lia, elini uzatıp parmaklarını oynatarak.

"Son romumu da alırsan, elimde hiçbir şey kalmayacak. Oyunu gerçekten böyle bitirmek mi istiyorsun?" diye sordum hıçkırarak. "Bir adamın romunu alarak mı?"

"Ver şunu dedim." Evinden getirdiği sahte kancayı yan tarafıma sapladı.

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. "Tamam. Romumu al ama umarım cehennemde yanarsın."

Mutlak bir zafer edasıyla romu havaya kaldırdı ve kanepenin üzerinde hoplayıp zıpladı.

Arkama yaslanıp izledim. "Zafer bir kez daha benim," diye mırıldandı tekrar kanepeye uzanıp kancasını yana atmadan hemen önce. "Sanırım bir içkiye daha ihtiyacım var. İster misin?"

Aramızdaki sekiz boş teneke kutuya baktım. "Belki biraz su. Böyle devam edersek sekizde bayılacağız."

"Bu bir sorun mu? Bol miktarda uyku beden için iyidir, biliyor musun?"

"Çok doğru. Peki, bana da bir tane daha getir. Ben tahtayı temizleyeceğim."

"Zaferimin kanıtlarını şimdiden temizliyor musun? Çok kötü bir sporcusun."

"Lia, az önce üç kez kaybettim. Saat akşamın beşi ve bugün sana The Beave'i azarlarken tezahürat yapmaktan, elindeki pastaya saldırmaktan ve altı dilim pizza yemekten başka bir şey yapmadım."

"Bana çok şey başarmışsın gibi geldi."

"Senin kadar değil."

Şakacı bir şekilde saçlarını karıştırdı. "Kimse benim kadar başarılı olamaz. Bir pastayı avuçladım ve fırından hışımla çıktım."

Kıkırdadım. "Bu görüntüyü aklımdan çıkarabileceğimi hiç sanmıyorum."

İkimize de birer içki aldı. Bana bir elma şarabı uzattığında oyunu temizlemeyi bıraktım. Birlikte açıp uzun yudumlar aldık.

"Biliyor musun, evlenmeden önce başarmak istediğin şeylerin listesini düşünüyordum."

"Ne olmuş ona?"

"Bence bunu yapmaya devam etmelisin. Belli ki bu sana hayatının kontrolünü eline alman için güzel bir güven veriyor ve bırakırsan çok yazık olur. Ayrıca listendeki şeylerden birini daha başarmış oldun."

"Listemde ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Lia, seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum," dedim oyun parçalarını sıralamadan hemen önce. "Kendini güzel hissettirecek bir şey yap. Saçın ve alışverişinle bunu yaptın. Buna ihtiyacın

olduğundan değil ama bunu sevdiğini görebiliyorum ve ben de seviyorum." Yanakları kızardı. "İkincisi, bir güven çemberi yaratmaktı. Bana sahipsin, ayrıca bence geçen gün Kelsey, Lottie ve Myla'yla bağ kurdun, bir örgü kulübü başlattın. Bu harika bir başlangıç."

"Öyle. Onları gerçekten seviyorum. Eğlenceliler."

"Üçüncüsü ise bir günü evet diyerek geçirmekti. Sen sadece yeri ve zamanı söyle, ben de tüm gün boyunca yanında olayım."

"Ertelediğim işlerimi halledeyim, sonra bir gün geçiririz." İçkisinden bir yudum aldı ve bacaklarını göğsüne doğru çekti.

"Dördüncüsü kendin için ayağa kalkmaktı. Bunu işaretleyebilirsin çünkü lanet olsun, Lia, bugün dünyayı kasıp kavurdun ve bunu izlemek inanılmazdı. Hayranlık içindeydim."

"Teşekkür ederim. İyi hissettirdi." Yan tarafa baktı. "Orada öylece oturup benim hakkımda böyle şeyler söylemesine izin verdiğine inanamıyorum. Bu sadece onun bana gerçekten âşık olmadığını gösteriyor, benim de ona âşık olduğumu sanmıyorum. En azından son zamanlarda. Seviyormuş gibi davranmayan birine âşık olmak zor. Kelimeleri söyleyebilir, onun da yaptığı gibi ama o bunu kanıtlamadı. Sevgisini göstermedi. Bu küçük şeylerle ilgili, biliyor musun? Bitene kadar farkına bile varmadığın şeyler. En sevdiğim kahveyi stoklamak gibi çünkü başka bir şey içemediğimi biliyorsun. Brian bunu hiç yapmadı."

"Ben o dallama değilim. Başka bir şey içmeni de istemem." Göz kırptım.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Sanırım bugünkü seçimim beşinci görevimle de örtüşüyor: kalbimin sesini dinlemek. Bir nişanı bozmak korkutucu, insanları hayal kırıklığına uğratmak ya da duygularını incitmek istemezsin ama ben bunu hissettim, biliyor musun? Kızlarla konuştuktan sonra bir şeylerin ters gittiğini, doğru olmadığını hissettim. Brian beni savunmayınca da her şeyin bittiğini anladım."

"Kendini dinlediğine sevindim."

Başını kanepeye yasladı. "Ondan nefret mi ediyordun?" diye sordu.

Oldukça sert bir şekilde içerek içkimin geri kalanını bitirdim. "Brian'dan mı? Evet. Binlerce adamın öfkesiyle."

"Bekle, ondan bu kadar çok mu nefret ediyordun?"

"Şey... evet, Lia. Onunla iyi geçinmeye çalışmamın tek nedeni sendin. Arkadaş olabileceğimizi ya da onun iyi bir adam olduğunu düşündüğüm için değildi. Hepsi senin içindi."

Gözleri benimkilerle birleşti ve dudaklarını ıslattı. Keşke ne düşündüğünü bilseydim, aklından geçenleri okuyabilseydim çünkü bu her şeyi çok daha kolaylaştırırdı. Bir hamle yapmaktan bu kadar korkmazdım. Zamanı geldiğinde tabii ki.

"Bana söylemeliydin."

Başımı salladım. "Seni etkilemek istemedim. Bu konudaki düşüncelerim asla dikkate alınmamalıydı."

"Ama Breaker, Brian'la evlenseydim, bu kardeşlerinden birinin nefret ettiğin biriyle evlenmesi gibi olmaz mıydı?" Yakınından bile geçmezdi ama onu anlıyordum.

"Evet ve hayır." Tam bu noktada onu sevmenin benim için ne anlama geldiğini açıklayabilirdim ama daha çok erkendi. Bunu biliyordum. Belki ona bir tat verebilirdim. "Lia, Brian'la olan kısa ve ateşli ilişkinden bir şey öğrendiysem o da şuydu. Seni daha az sevmekten mutlu olamayacak kadar çok seviyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Kafası karışmış ve çaresiz görünüyordu.

"Başka biriyle evlenirsen mutlu olmamın tek yolu, kendini yüzde yüz ona ve sadece ona adamış olman. Eğer benimle evleniyor olsaydın, en iyi arkadaşın olsun ya da olmasın, seni başka bir adamla paylaşmamın imkânı yoktu. Kocanın da seni bundan daha az sevmesini beklemezdim." *Benimle evlenirsen, ikisi de olurdum. En iyi arkadaş ve koca. Nokta.*

Bakışlarını kaçırdı ve ben sadece o güzel beyninin içinde bir şeylerin farkına varmasını umabilirdim. Artık ondan asla vazgeçemeyeceğimi biliyordum. Aşk böyle bir şeydi.

On Altıncı Bölüm

LIA

Böyle şeyler söylediğinde dayanamıyordum.

Büyüleyici gözleri bana her zaman ilk sırada olmam gerektiğini söylüyordu ve Brian'dan her zaman duymak istediğim şey de buydu. Ondan istediğim tek şey buydu ama Breaker bunu çok kolay bir şekilde sunuyordu.

Eğer benimle evleniyor olsaydın, en iyi arkadaşın olsun ya da olmasın, seni başka bir adamla paylaşmamın imkânı yoktu. Kocanın da seni bundan daha az sevmesini beklemezdim.

Ayaklarımı yere indirdim ve şarabımın kalanını yudumladım. "Bir tane daha ister misin?" diye sordum mutfağa doğru yürürken.

"Elbette," diye cevap verdi ama sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

Ona sorunun ne olduğunu sorma zahmetine girmedim çünkü zaten biliyordum. Üzüntülerimi içkiyle boğduğumdan endişeleniyordu ama boğmuyordum. O bana her baktığında içimde zonklayan yoğun duyguları boğmaya çalışıyordum. Ondan arkadaşım –ve tek arkadaşım– olmasını isteyen kişinin ben olduğumun farkındaydım. Yıllar önce. Ayrıca yengelerinin onun ilişki kuracak bir adam olduğuna inanmadıklarının da farkındaydım. Yani hayal kurmayı bırakmalıydım.

Ancak... Bir kadının üzerine nasıl indiğini aklımdan çıkaramıyordum.

Aletinin emilmesini nasıl tercih ettiğini.

Kadınına davranış şeklini, sanki değerliymiş gibi.

Yatak odasındayken gözlerinin neye benzediğini düşünmeden de edemiyordum. Daha mı koyuydu? Daha mı berraktı?

Utanmadan bana ne kadar güzel olduğumu söylemesinden bahsetmiyordum bile... Bu beni baştan çıkarmaya başlıyordu ama arkadaşıma bu şekilde bakmamalıydım. Bu düşüncelere sahip olmamalıydım. Bu yüzden onları bastırmama yardımcı olması için alkol kullanmam gerekiyorsa, o zaman kullanacaktım.

Bizim için bir kutu açtım ve ona bir tane uzattım.

"Hadi bir dizi izleyelim," dedim Breaker'a. "Ya da bir film izleyelim. *The Thin Man*'i izleyebiliriz."

"Beni başka bir masa oyununda yok etmek istemediğine emin misin?"

"Gururunu kurtarmaya çalışıyorum."

"Ne kadar düşüncelisin." Kumandayı kaptı ve ben de içkimi yudumladım. Kafam bulanıklaşmaya başlıyordu ki bu tam da istediğim şeydi. Tüm bu bulanıklığı memnuniyetle karşılıyordum.

"Ah, belki oynamak istersin diye *Password*'ün tekrarlarını kaydettim."

Kaşlarını bana doğru oynattı. "Hazır mısın?"

"Her zaman hazırım, biliyorsun."

"Güzel." Göz kırptı ve ardından kendi içkisinden büyük bir yudum aldı.

"Dur." O kadar güldüm ki neredeyse altıma işeyecektim. "Dur... süt ürünlerinden kaşığı nasıl tahmin edebilirdim ki?"

Boş elma şarabı kutularımızın arasında yere eğilmiş, kahkahalarla gülüyordu.

"Çünkü süt ürünlerini kaşıkla höpürdeterek yiyorsun," dedi yere uzanmış, kollarını iki yana açmış, tavana bakarken. Gömleği birkaç santim yukarı çekilmişti ve parlak karın kaslarını görüyordum.

"Kaşal* diyebilirdin. Yeteneğini kaybetmişsin."

"Sarhoşum," derken birkaç teneke kutuyu tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Ayrıca az önce bir çörek yedim, bu yüzden zihnim iyi çalışmıyor."

Yere düşüp ona doğru süründüm, gülümseyen yüzüne bakarken saçlarım yanaklarıma dökülüyordu. Uzanıp yanaklarını birkaç kez okşadım. "Eskiden çok zekiydin. Ne oldu sana böyle?"

"Sen ve içkilerin," dedi ve kolunu belime dolamadan hemen önce beni yanındaki zemine yuvarladı.

"O kadar çok içmedik."

"Her birimiz on kutu içtik."

"On saat boyunca..."

"Lia Fairweather-Fern, on saat olmadı. Üstelik son bir saat içinde üç tane içtik, yani sarhoşuz."

"Sen sarhoş olabilirsin ama ben sarhoş değilim."

"Öyle mi?" diye sordu. "Ayakta dur ve düz bir çizgide yürü."

"Sakin ol," diyerek yana doğru devrildim ve sonra yavaşça kendimi ayağa kaldırdım. Beni izlemek için kanepeye yaslandı. Derin bir nefes aldım. "Bu mükemmelliği izle."

Bir ayağımı diğerinin önüne koyup yürümeye başladım, bacaklarım sallanırken dengemi kaybettim ve neredeyse adadaki sandalyelere çarparak Breaker'ın kahkahalarla kükremesine neden oldum.

"Tamam, tabii, sarhoş değilsin."

"Bu benim hatam değil," dedim derin bir nefes daha alırken.

"Değil mi? O zaman bacaklarını kim çalıştırıyor?"

"Ben ama... bu sutyenimin hatası. Kanın ayak parmaklarıma ulaşmasını engelliyor ve bu da yürümemi zorlaştırıyor."

"Vay canına, ne kadar bilimsel bir gerekçe."

---

* Şekil itibarıyla kaşığa benzeyen ucunda üç sivri çıkıntı olan mutfak gereci. –ç.n.

"Tamam, sen de sutyenle yürümeyi dene," dedim ve önüme uzanıp sutyenimin ön kopçasını açtım, ardından tamamını çekip çıkardım. "Sen de dene," diyerek sutyeni Breaker'a fırlattım.

Sutyenimi elinde tutarken bana baktı, sonra gözleri boynumdan aşağı indi, köprücük kemiğimi geçti ve göğüs uçlarımın gömlek kumaşımın beyazına sertçe bastırdığı göğüslerime doğru ilerledi.

"Bu çok ateşliydi, Lia." Dudaklarını ıslattı, sonra sutyenimi inceledi. "Gerçekten ateşliydi."

Gözleri tekrar göğüslerime kaydı ve göğsümü dışarı çıkarıp, "İyice bakmaya mı çalışıyorsun?" dediğimde tüm çekingenliğimin kaybolduğunu hissedebiliyordum.

"Evet," diye cevap verdi utanmaz bir sırıtışla.

"Kes şunu." Ayağımı ona doğru tekmeledim. "Bu ciddi bir iş." Derin bir nefes aldım ve kollarımı yana açtım. "Beni güzellik ve zarafetle yürürken izle."

"Görelim bakalım." Ona gizlice bir kez daha baktığımda, hâlâ sutyensiz göğüslerime bakıyordu.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyup süzüldüm. Bir adım bile atlamadım ve aslında sarhoş olmadığımı kanıtladım.

"Hah," dedim bitirdiğimde. "Sana sutyen olduğunu söylemiştim."

"Lütfeenn," dedi ayağa kalkarken. "Bu tamamen şanstı. Bahse girerim bu sutyenle düz yürüyebilirim."

"Ah, öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Sutyeni koltuğun koluna bıraktı ve gömleğini başından geçirip yana fırlattı.

Merhaba, göğüs kasları.

"Şey, ne yapıyorsun?"

"Sutyeni takıyorum." Sutyene uzanıp kollarını askıların arasından geçirmeye çalıştı. "Kahretsin, neden bu kadar sıkı?"

"Belki de benden çok daha iri olduğun içindir."

Bir kolunu bir askısından geçirmiş, diğer askıyı yakalamaya çalışarak kendi etrafında dönüp duruyordu. Birkaç tur attıktan sonra bir elini kalçasına koyarak bana doğru döndü. "Kuyruğunu yakalamaya çalışan bir köpek gibi daireler çizerek koşmamı izlemek yerine bana yardım edebilir misin?"

"Aslında sadece izlemek gayet iyi."

Homurdandı, sutyeni çıkardı ve sutyenin arkası meme uçlarının üzerinden geçecek şekilde sırtına taktı. Geniş omuzlarından çok daha küçük olduğum için kolları sutyenin askıları tarafından çekilerek içeri döndü.

Önce kendine sonra da bana baktı. "Biliyor musun, bunun benim için iyi bir görünüm olduğunu sanmıyorum."

Başımı sallarken bir kahkaha patlattım. "Daha iyilerini gördüm."

"O zaman ben kendimi kaybedip rujunu göğüs uçlarımın rengiyle eşleştirmeye başlamadan önce şu işi bitirelim."

"Ne?" Kıkırdadım. "Neden meme ucu rengi ruj?"

"TikTok'ta bir kızın bundan bahsettiğini gördüm. Dudağın mükemmel tonunun meme ucuna nasıl uyacağından bahsediyordu. Bu doğru, değil mi?"

"Neden TikTok'ta makyaj videoları izliyorsun?"

"Onları izlemiyorum. Birden karşıma çıkıveriyorlar. Kızın Boston aksam vardı. Sanırım adı Mikayla'ydı. TikTok'larından birkaçını izledim, gerçekten çok eğlenceliydi. Utanılacak bir şey yok. Aslında gerçekten ilham verici. Hayatını istediği gibi yaşıyor ve hey, artık rujunu meme uçlarınla eşleştirmeyi biliyorsun. Bir şey değil." Sonra kollarını uzattı ve düz bir çizgide yürüdü, tüm bu süre boyunca sabit duruyordu.

"Bunun sayılmayacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Sutyeni doğru giymiyorsun."

"Yeterince büyük değil."

Omuz silktim. "Benim sorunum değil."

"O zaman bu da ne oluyor? Ne yapıyorum ben?"

"Sen söyle, sutyeni takan sendin."

"Saçma," diyerek sutyeni çıkardı, sonra da yüzüme doğru fırlattı.

Kumaş yanağıma tokat gibi çarptı ve şok içinde nefesimi tuttum. "Aman Tanrım, gözümü çıkarabilirdin."

"Çok mu dramatiksin?"

"Bahse girerim kırmızı bir izim vardır." Yanağımı sıktım.

"Sutyenle ölüm, bu bir ilk."

"Ah, affedersiniz, bayım. Pek çok kadının kötü üretilmiş bir sutyen yüzünden yaratıcısıyla tanıştığından hiç şüphem yok; bu sutyenler büyük olasılıkla yıkıcı bir iç telin, masum bir ruha verebileceği zarar konusunda hiçbir fikri olmayan bir adam tarafından tasarlanmıştır."

"Sutyenin bir seçim olduğunun farkındasın, değil mi?" Sırıtışı bana sadece alay ettiğini söylüyordu ama bu beni durdurmadı.

"Elbette, doğru, sutyen bir seçimdir, bu yüzden göğüslerim dışarıda dolaşmaya başlarsam, dik meme uçları veya çok fazla görünme konusunda şikâyet almayacağımı mı düşünüyorsun?"

Ellerini spor şortunun ceplerine soktu. "Burada şikâyet yok."

"Iyy, sapık." Mutfağa doğru yürüyüp ikimiz için birer elma şarabı daha aldım.

"Ciddi olamazsın. Bu beni kusturabilir."

"Ya da uyutur. Ben uykulu olanı tercih ederim." İkisini de açıp birini ona uzattım. Şaraplarımızı tokuşturup kanepeye oturduk, önümüzde duran televizyona bakarken omuzlarımızı birbirine bastırdık.

Bir yudum aldıktan sonra, "Biliyor musun, evliliğimi iptal ettikten ve nişanlımdan ayrıldıktan sonra zamanımı geçirmek isteyeceğim senden başka kimse yok," dedim ve başımı omzuna yasladım.

"Aynen, Lia."

İkimiz de birer yudum aldık.

"Beni yurdun koridorunda ilk gördüğünde, sonumuzun böyle olacağını hiç düşünmüş müydün? Komşu, en iyi arkadaş, sonsuz bağ?"

"Şey... o anda değil ama o geceden sonra içimde iyi bir his vardı."

"Nasıl yani?"

"Sadece eşleştik. O gece herkes *Scrabble*'dan ayrıldığında ve yalnız kaldığımızda, yapbozumun eksik parçasının yerine oturduğunu hissettim."

"Ben de aynı şekilde hissettim." İkimiz de içkilerimizi ağzımıza götürüp uzun uzun yudumladık. "Sensiz kaybolurdum, Breaker."

"Sen olmasan ben de kaybolurdum."

"Öyle görünmüyor." Zihnim karamsarlaşıyordu. "Senin için çok şey var. İşin, güçlü bir aile bağın ve çok eğlenceli yengelerin var. Umut vaat ediyorsun, etrafını saran bir topluluk var ve çok fazla fırsatın var."

"Peki sende bunlardan hiç yok mu?" diye sordu, ses tonundan nereye varmak istediğimi merak ettiği anlaşılıyordu.

"Sen varsın. Bir çember oluşturuyorum. Sevdiğim bir işim var ama bilmiyorum, sanki sen çok daha fazlasına sahipmişsin gibi hissediyorum."

"Benim sahip olduklarıma sen de sahipsin. Huxley ve JP'nin sana kardeş gibi davrandığını biliyorsun. Ayrıca sen işini sıfırdan kurdun, bunu pek çok insan söyleyemez. Bu duygularının sebebi ailenin olmaması mı?"

"Sanırım öyle," diye iç geçirdim. "Tanrım, sence bunu hiç atlatabilecek miyim?"

"Hayır, anne babanı kaybetmenin üstesinden gelebileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum, bence bu sadece birlikte yaşamayı

öğrendiğin hassas bir acı. Zaman alacaktır ama her geçen gün daha da kolaylaşacaktır."

İçkimden büyük bir yudum daha almadan önce usulca devam ettim. "Bazen onları hâlâ hissedebiliyorum. Geceleri dairemde yalnız hissettiğimde, bazen orada olduklarını, beni izlediklerini hissedebiliyorum."

"Öyleler," dedi Breaker. "Her zaman seni izliyorlar. Bilirsin, kendini yalnız hissettiğinde her zaman yanıma gelebilirsin. Ben bunun için buradayım."

"Öylesin." Kolunu arkama geçirdi ve beni kendine çekti. "Sen benim için çok önemlisin, Breaker."

"Sen de benim için önemlisin, Lia."

Doğruldum ve gözlerinin içine baktım. "Sensiz ne yapardım ben?"

"İçinde senin olmadığın bir günün neye benzeyeceğini düşünmemeye çalışıyorum."

Ona baktım, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Dudaklarımda bir gülümseme belirirken gözlerim yüzünde gezindi.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu, sonra da içkisini içip kutusunu yere bıraktı.

Ona katıldım ve boş kutumu sehpanın üzerine koydum. "Üniversitede tanıştığım adamdan çok farklısın. Üst dudağında büyüttüğün tırtılı hatırlıyor musun? İğrençti."

"Hey, bundan hoşlanan birkaç kız vardı."

"Amanda Fulton? Evet, iki meme ucu ve bir penisi olan her erkekten hoşlandığı için burun kürkünün ilerisine bakardı."

"Meme uçları onun için gerçekten bir gereklilik miydi?"

Yüzünü avuçlayıp onu ittiğimde gülmesine neden oldum. "Yorgunum." Kocaman bir esneme sesi çıkardım.

"Çünkü çok içtik."

"Pekâlâ, ben yatmak istiyorum."

"O zaman yatağına git." Kanepeye yaslandı ve iki elini başının arkasına koydu.

"Yapacağım," dedim sallantılı bacaklarımın üzerinde dururken. "Sadece önce tuvalete gitmem gerekiyor."

Yatak odasına doğru ilerledim. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Dairen koridorun sonunda."

"Ama rahat yatak hemen şurada. Teşekkürler." Ona bir el salladım ve ardından işimi halledip dişlerimi fırçalayacağım ana banyoya doğru ilerledim.

Saçımla uğraşmadım çünkü zaten dağınıktı. Yatağına doğru ilerledim ve serin çarşafların içine girdim. Evet... Bu mükemmellikti.

Çarşaflarını çok sevdiğimi söylediğimden, bir yıl Noel'de Breaker bana onunkilerle aynı çarşafları aldı ama bazı nedenlerden dolayı benim yatağımda aynı hissi vermiyorlardı. Sanırım şilteden kaynaklanıyordu. Bir de yatağı parfümü gibi kokuyordu, bu da insanın daha derine gömülmek istemesine neden oluyordu.

"Kendini evindeymiş gibi hisset," dediğini duydum banyoda dolaşırken.

"Sakıncası yoksa." Yatağın ortasına doğru kaydım ve iki yastığın üzerine uzanarak ona sınırlı seçenek bıraktım. Her zaman benim yatak düşkünü olduğumu iddia ederdi, bunu yerine getirecektim.

Sifonu çektiğini duydum, ardından dişlerini fırçalama sesi geldi. Banyonun ışığını kapattıktan sonra yatak odasına geçti, motorlu perdeleri indirdi –benim dairemde olmayan bir şey– ve odayı tamamen karanlığa gömdü.

Yatak onun ağırlığıyla eğildi ve sonra bana doğru kaydı.

"Yastığım sende," diyerek çekiştirdi.

"Hey, onu kullanıyorum."

"İkisini birden kullanamazsın," diye yakındı.

"Ne istersem yapabilirim. Buraya ilk ben geldim."

"Evet ama bu benim yatağım." Tekrar çekiştirdi ama sıkıca tuttum.

"Peki. Eğer böyle yapacaksan, o zaman bunu yapmaktan başka çarem yok." Kolunu belime doladı ve yastığı paylaşabilmek için vücudunu benimkine yaklaştırdı.

"Bunun bir ceza olduğunu mu söylüyorsun? Hiç öyle hissettirmiyor." Şu anda onun sıcaklığından gerçekten keyif alıyordum.

"Gecenin bir yarısı yuvarlandığımda ve sen yataktan düştüğünde olacak," diye yanıtladı.

"Bir de centilmenlik öldü derler."

Kıkırdadı. "Eğer benim kız arkadaşım olsaydın, evet, ne istersen yapmana izin verirdim ama burada durum öyle değil. Sen sadece pislik yapan en iyi arkadaşsın."

"Pislik demek, vay canına," diye takıldım. "Bu tutuşun nasıl farklı olduğunu bana açıklamak ister misin? Beni bir kız arkadaşın gibi kaşıklıyormuşsun gibi görünüyor."

"Hayır." Püfledi. "Bu arkadaşça. Eğer kız arkadaşım olsaydın, elim tamamen farklı bir yerde olurdu."

"Ah, erkekler, her zaman ellerini bir kadının bacaklarının arasına sokmak isterler."

"Düşündüğüm yer orası değildi."

"Ah pardon, memeler." O görmese de gözlerimi devirdim.

"Düşündüğüm bu da değildi," diye fısıldadı.

"Ah... şey... popo çatlağı? İlk tercihim değil, bir eli boğuyormuş gibi görünüyor ama herkesin kendi tercihi."

Hafifçe kıkırdadı ve arkamdan başını salladığını hissedebiliyordum. "Yine yanlış."

"Bana kafan karıştı diyebilirsin çünkü elini sokabileceğin başka bir yer düşünemiyorum. Yani ağzıma sokabilirsin ama o da boğulma tehlikesi yaratırmış gibi geliyor."

Elini yavaşça karnımda gezdirirken, "Ben olsam elimi o yerlerin hiçbirine sokmazdım," dedi ve dokunuşuyla karnımın oyulmasına neden oldu. "Görüyorsun, mesele bariz dokunuş değil. Bu hafif olanla ilgili." Elini karnımın açıkta kalan kısmına doğru kaydırdı ve parmağını çok hafifçe üzerinde gezdirdi. "Ben ona böyle dokunurdum. Burada olduğumu bilmesini sağlayacak kadar hafif ama daha fazlasını istediğimi düşünmesine neden olacak kadar da değil."

"Ah," dedim biraz nefessiz bir hâlde çünkü Tanrım, bu iyi hissettiriyordu. "Brian bana hiç böyle dokunmazdı. Pek sarılan biri değildi."

"Onun kaybı," dedi Breaker, parmaklarını tenimde gezdirmeye devam ediyordu.

"Benimle pek bir şey yapmadı. Beni çekici bulup bulmadığını merak ediyorum."

"İmkânsız." Parmakları atletimin eteğiyle oynadı ve hafifçe altına kaydı. "Arzulanan birisin, Lia." Sesi alçaldı, dudakları kulağıma yaklaşırken eli atletimin bir santim daha altına kaydı ve vücudumun ısınmasına neden oldu.

Orada uzandım, sersemlemiştim ve beynimi tüketen alkol bulutunun içinden hareket edemiyordum. Sürekli düşünüyordum, ne yapıyordu? Gerçekten bana dokunuyor muydu, hem de bu kadar mahrem bir şekilde? Ancak zihnimin bir köşesinde, onun daha hızlı hareket etmesini istediğimi hissediyordum.

"Kendimi hiç arzulanır hissetmemiştim," dedim sıcak avucu karnıma değdiğinde, eli tamamen atletimin altındaydı.

"Çünkü doğru adamla birlikte olmadın," dedi ve çıplak göğsünün sıcaklığını sırtımda hissetmem için vücudunu daha yakına kaydırdı. "Eğer doğru adamla birlikte olsaydın, o zaman sana nasıl davranacağını bilirdi, böylece arzu edildiğini *bilirdin*."

Eli, başparmağı göğüslerimin altındaki tenimde hafifçe gezinecek kadar karnımda ilerledi.

Siktir.

Sıcaklık beni tüketiyordu ve karnım eğilip bükülürken yanaklarım yanıyor, elini şortumun bel bandının hemen üzerindeki noktaya ulaşana kadar yavaşça karnımdan aşağı indiriyordu. Serçe parmağı şortumun lastiği boyunca ilerlerken damarlarımda bir karıncalanma hissi oluştu. Yanağımı ısırdım, kalbim kulaklarımda duyabileceğim kadar sert atıyordu.

"Seninle ilgili her şey arzu uyandırıcı, Lia," dedi beni daha da yakına çekerken, böylece popom onun leğen kemiğiyle aynı hizaya geldi. Sonra beni çok şaşırtarak serçe parmağını şortumun bel bandından geçirdi. Nefesim kesiliyordu, göğsüm daha da aşağıya ineceğine dair beklenmedik bir umutla doldu ama ben daha ne olacağını düşünemeden parmaklarını tekrar yukarı çekti.

Dokunuşu çok hafif, neredeyse hiç yokmuş gibiydi. Ancak göğsünü göğsümde hissettiğimde en kısa fiziksel temas, tüm vücudumun tepki vermesine ve soğuk bir terlemeye neden oldu.

"Sen... sen bana hissettiriyorsun..."

"Ne?" diye sordu elini göğüslerimin hemen altına yerleştirirken.

Başparmağı yukarı aşağı hareket etti, beni okşamasını istediğim yeri zar zor ıskaladı. Kemiklerimin derinliklerinde öyle bir cehennem yaratıyordu ki acı çekmeye başladım.

Onun dokunuşu için acı çekiyordum.

Eli için.

Daha aşağı inmesi için.

En iyi arkadaşımdan isteyeceğimi hiç düşünmediğim bir eylemdi ama işte buradaydım. Zihinsel olarak beni yaymasını, bana boşluktan başka bir şey hissettirmesini diliyor ve yalvarıyordum.

"Breaker," dedim nefes nefese bir sesle.

"Hımm?" Elini tekrar aşağı indirdi, böylece parmaklarının uçları şortumun bel bandını geçti.

Evet, Tanrım, evet. Daha ileri git.

Dokun bana, lütfen.

Leğen kemiğim kendi isteğimle yukarı kalkarken gözlerim kapandı. Bunu istememeliydim. Buna ihtiyacım olmamalıydı. Şu anda kaybolmak istememeliydim. Bu alkol yüzündendi, değil mi? Bu bir nişanlının kaybıydı, değil mi? Kendimi yalnız hissediyordum.

Kafam karışıktı. Hepsi bu kadardı.

Ben... Breaker'ı istemiyordum. O benim en iyi arkadaşımdı.

Sonra parmakları kasık kemiğimin hemen üzerindeki tenimde sürüklendi ve bedenimi kaydırarak bir santim arkama döndüm. Belli belirsiz bir hareketti ama bu onun parmaklarını daha da yakma düşmeye zorladı.

Zonkluyordum.

Yanıyordum.

Umut ediyordum.

Daha fazlasını istiyordum. Tam elini bacaklarımın arasına götüreceğini düşündüğüm anda, elini tekrar karnımın ortasına kaydırdı. Hayal kırıklığı içinde inledim.

"Bir şey söyleyecek miydin?" diye fısıldadı, dudakları kulağıma o kadar yakındı ki yanabilirdim.

"Hatırlamıyorum," diye cevap verdim.

"Bence hatırlıyorsun. Sadece söylemek istemiyorsun." Parmakları karnımdan göğüs kafesime doğru dans etti. "Sana hissettirdiğimi söylüyordun..."

Onun dokunuşunu beklerken dudaklarımı ıslattım ama o kıpırdamadı. Her zaman kontrolü elinde tutarak elinin gittiği yeri tutmaya devam etti.

"Söyle bana, Lia." Dudakları kulağımın üzerinde geziniyor ve tenimi ürpertiyordu.

"Tahrik oldum," dedim derin bir nefesle. "Bana tahrik olduğumu hissettiriyorsun."

"Çünkü çok seksisin," dedi başparmağının ucu göğsümün üzerinde kayarken.

"Ah... ssss-iktir."

"Tanrım, çok ateşlisin," diye fısıldadı, pelvisini bana doğru bastırırken ereksiyonunun kıçımda yarattığı hisle gözlerim zevkle açıldı.

Aman Tanrım.

O da benim kadar tahrik oldu.

Parmakları karnım boyunca ilerledi ve bu kez tereddüt etmeden şortumun altına, serçe parmağının tam tepemin üzerinde ileri geri gittiği yere kaydı. Bana dokunmasını istediğim yere dokunmuyordu ama şu anda Brian'ın beni hiç yapmadığı kadar tahrik etmişti.

İstiyordum. Hem de çok.

Bunu istiyordum.

Serbest kalmak istiyordum.

Bir şey söylersem ya da hareket edersem bu yakıcı arzunun dağılacağından çok endişeleniyordum. Bunu istemiyordum çünkü bir şey hissediyordum, sanki... sanki derin, karanlık bir uykudan, bir yılı aşkın süredir içinde olduğum bir uykudan uyanmaya başlamıştım.

Ona daha fazla temas etme ihtiyacıyla, neredeyse tamamen sırtüstü yatacak şekilde döndüm.

Yeni açım tutuşunun daha da sıkılaşmasına neden oldu. Karnıma doğru ilerlerken göğsüm ağırlaştı, meme uçlarım sertleşti ve bekledim.

Dua ediyordum.

Umarım bana daha çok dokunurdu. Umarım bu sefer bana tamamen dokunurdu.

Gözlerimi kapattım, nefesimi tuttum, o göğsüme yaklaştıkça bacaklarım titredi.

Neredeyse gelmişti.

Sadece dokun bana, lütfen.

Aklımdan geçenleri okuyabiliyor olmalıydı çünkü eli göğsümün hemen altına kaydı ve başparmağı meme ucumda gezindi.

"Tanrım," diye inledim, şimdi sırtüstü yatarken sırtım kamburlaşıyor ve ona daha fazlasını istediğimi gösteriyordum. Çok daha fazlasını istiyordum.

"Tanrım, çok yumuşak göğüslerin var." Elini bacağıma dayamış, dudakları kulağıma değiyordu. "Bunlara ne yapmak istiyorum?"

"N-ne?"

"Bu atleti çıkarmak ve başımı göğüslerinin arasına yerleştirmek. Elimle ağırlıklarını test etmek, sert, çakıllı meme uçlarını çimdiklemek, çığlık atana kadar emmek ve sonra dişlerimle işaretlemek istiyorum. Ertesi gün uyandığında bir gece önce sana sahip olunduğunu görmeni istiyorum."

Aralarındaki donuk zonklama şiddetli bir ihtiyaca dönüşürken bacaklarım istemsizce açıldı. Breaker'ın derin, boğuk ve seksi sesi –daha önce duvarın diğer yanından duyduğum o ses– sahip olduğum tüm iradeyi parça parça ediyordu. Şimdi o sesi benim üzerimde kullanıyordu. *Benim üzerimde.*

Elini tekrar aşağı indirmesini bekledim. Ancak onun yerine başparmağını tekrar meme ucumun üzerinde gezdirdi ve tekrar... tekrar dudaklarımdan bir tıslama çıkmasına neden oldu.

Söylediklerini yerine getirmesini isteyerek göğsümü eline bastırdım ama geri çekildiğinde hayal kırıklığı içinde inledim.

"Breaker," dedim nefes nefese.

"Bana ihtiyacın var, değil mi?" diye sordu, sesinde bir ukalalık hissi vardı. Bu bile her şeyden daha çok tahrik ediciydi.

"Evet," diye fısıldadım, kıyafetlerimden kurtulmak istiyordum.

Neyse ki şortumu geçip bacaklarımın arasına girdi. Onları lezzetli bir beklentiyle açtığımda, zevkle iki parmağını

kadınlığım boyunca kaydırdı. İçeri bastırmadı, beni boşaltmaya bile çalışmadı, sadece hassas cildin üzerinde kaydırdı. Bu yüzden daha da geniş açıldım ve ne kadar tahrik olduğumu hissettiği anda içeri kaymalarına neden oldum.

"Siktir." O kadar acı dolu bir sesle söylemişti ki gümbürtüsünü iliklerime kadar hissettim.

Parmaklarını çıkarıp ıslaklığımı karnıma doğru sürükledi. Göğsüme geri döneceğini düşündüğümde, elini karnımdan çekti ve parmaklarını ağzına götürerek ikisini de emmesini hayranlıkla izledim.

Dudaklarının arasından kaydırıp, "Amının şimdiye kadar tattığım en tatlı şey olacağını biliyordum," dediğinde nefesim boğazımda düğümlendi.

"Breaker," derken zihnim neredeyse patlamak üzereydi. "Ne... ne yapıyorsun?"

"Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum."

"Biz... biz sarhoşuz," dedim nedense, belki de en iyi arkadaşıma karşı haddimi aştığımdan, kendimi daha iyi hissetmek istiyordum.

"Olabiliriz ama seni tatmayı uzun zamandır o kadar çok düşündüm ki."

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Hayır, yapmadın. Sadece bana nasıl arzulanabilir olabileceğimi gösteriyordun."

"Evet, Lia," derken gözleri benimkilerle birleşti. "Kahretsin, çok çekicisin." Sonra elini tekrar göğsüme doğru kaydırdı, işaret parmağını ağrıyan meme ucuma götürdü ve onu çimdikledi.

"Tanrım," diye inledim, elim aramıza, sertleşmiş aletine doğru düştü.

Bu bizim yapacağımız bir şey değildi. Biz bu çizgiyi geçmezdik.

Ancak şu anda meme ucumla oynarken onu bu kadar sert hissetmek bana hiç hazır olmadığım bir şey yaptırdı. Elimi

şortunun altına kaydırdım ve parmaklarımı *boxer*'ının altından geçirdim.

"Aman.... Tanrım," dedim nefes nefese, meme ucumu bükmeye devam ederken. "Breaker, sen... kocaman olmuşsun."

Öyleydi.

Uzun.

Kalm.

Şimdiye kadar hissettiklerimin en büyüğüydü.

Parmaklarım damarlarının çıkıntıları boyunca külotunun kumaşına ve sonra tekrar başına doğru ilerledi.

Nefes alıp verişi hızlandı ama beni tahrik etmeyi, göğüs ucumla oynamayı bırakmadı.

Daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordum, bu yüzden yüzüm ona bakacak şekilde yan döndüm. Gecenin karanlığında yüzünü zar zor görebiliyordum ama oyulmuş çenesinin dış hatlarını seçebiliyordum.

"Tahrik oldum," dedim sanki bunu bilmiyormuş gibi.

"Ben de öyle."

"Boşalmak istiyorum."

"Ben de."

"Bunu yapmamalıyız. Bu çizgiyi aşmak olur."

Buna hiçbir şey söylemedi. Sadece elini sırtıma ve şortumun altına götürüp kıçımı sıkıca kavradı.

"Breaker, bir şey söylemeni istiyorum. Bana bunun sınırı aştığını söyle."

"Bunu durdurmak için hiçbir şey söylemeyeceğim. Hiçbir şey."

"Neden?" diye sordum kalbim küt küt atarken.

"Sanırım biliyorsun."

Başımı salladım. "Bilmiyorum, Breaker. Bilmiyorum."

Bir kez daha sessiz kaldı ve tam bir şey yapmayacağını düşündüğüm anda sırtüstü döndü. Battaniyeleri aşağı itti ve

sonra beni tuttu. Tek bir yumuşak hareketle beni kucağının üstüne, tam ereksiyonunun üzerine kaldırdı.

"Aman Tanrım," diye derin bir nefes aldım.

Aramıza uzanıp kendini ayarladı, ben de şişkinliği boyunca uzandım.

"Boşalmak mı istiyorsun, Lia? Al şunu," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sikimi kullan."

Talep o kadar yaramaz, o kadar erotikti ki onun böyle bir şey söyleyeceğini asla beklemezdim. Ancak içimde bir şeyleri değiştirdi. Kaçmak yerine, kendimi ona kulak verirken buldum.

Pelvisimi hareket ettirirken, "Hoşuna gitti mi?" diye sordum, klitorisim ereksiyonu boyunca kayıyordu.

Başını salladı. "Aynen böyle."

"Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken mi?"

"Evet. Daha önce hiç kuru seks yapmadın mı?"

"Hayır."

"O zaman sana yardım edeyim." Sanki ben üstünde değilmişim gibi zahmetsizce yatağa oturdu ve sırtını baş tahtasına yasladı. Hâlâ ereksiyonuna bastırıyordum ama bu pozisyon klitorisime yaptığı baskıyı hissetmemi sağladı.

Eli atletimin altına girdi ve göğsüme doğru ilerledi, göğsümü kavrayıp tatmin edici bir şekilde sıktı. Başım geriye düştü ve pelvisim öne doğru fırladı, öyle lezzetli bir sürtünme yaratıyordu ki hareketi tekrarladım.

"Aynen böyle." Başparmağı şimdi meme ucumla oynuyordu. "Aletimi sür, Lia. Zevkine odaklanmanı istiyorum. Sen boşalınca ben de boşalacağım."

Ben boşaldığımda o da mı boşalacak? Tamamen kendini bir kenara bırakıyor, beni daha da heyecanlandırıyordu.

Ellerimi omuzlarına koydum ve o meme ucumla oynarken, ben de hızımı artırdım. Klitorisimi aletinin üzerinde hareket ettirdim. Hissettirdiklerini ve o beni öne doğru çekip atletimin

kumaşından göğsümü ağzına alırken içimde zonklayan yoğun basıncı seviyordum.

Ağzını diğer göğsüme götürüp emmeye ve kemirmeye başladığında içimden bir nefes çıktı. Atletim beni hayal kırıklığına uğratmaya yetecek kadar koruma sağlıyordu, bu yüzden yakayı aşağı çekerek göğüslerimin üst kısmını ortaya çıkardım. Dekoltemi emerken bir an bile duraksamadı, bir taraftan diğerine geçti ve her seferinde dişlerini kullanıyordu.

"Evet," diye seslendim. Utanıyordum ama aynı zamanda delirmiş gibi hissediyordum, sanki bu zevke engel olamıyormuşum gibiydi. Tutmak istemiyordum. Dışarı çıkarmak istiyordum. Hepsini serbest bırakmak istiyordum.

O kadar sinirli ve sıkışmış hissediyordum ki sanki Breaker kapağı açmış gibiydi, sonunda bir anlığına da olsa kendimi yaşamama izin veriyordum.

Bacaklarımın arasındaki baskı arttıkça daha sert sallandım ve alt tarafım uyuşmaya başladı. Yaklaşan boşalmamın sadece birkaç dakika uzakta olduğunu söyleyebilirdim.

"Tanrım, evet," diye fısıldadım göğsümün yan tarafını ısırdığında, acısı hızla zevke dönüştü ve başını diğer tarafa doğru yönlendirdim. "Daha fazla," dedim atletimin yakasını aşağı çekerken, odada bir yırtılma sesi yankılandı. Ağzı meme ucumu buldu ve büyük bir emişle içine çekti. *Vay canına, bu inanılmaz bir histi.*

İnledim, daha sert ve daha sert pompalayarak uzunluğunu sürdüm.

İnledi ve tüylerim diken diken oldu.

Atletimi tamamen yırtarak diğer meme ucumu ısırdı ve ona karşı daha da azgınlaştım.

Ağzı oldukça lezzetli, elleri çok dikkatliydi ve aklında kendini değil beni memnun etmek vardı. Bu o kadar seksi, o kadar inanılmaz derecede haz vericiydi ki boynunun arkasını

kavradım, başımı geriye attım ve klitorisime değen lezzetli aletinin verdiği zevkin beni uçurmasına izin verdim.

"Kahretsin, Breaker," diye seslendim daha hızlı binerken, orgazmım o kadar hızlı bir şekilde içime işledi ki devam etmesini, bu hissin olabildiğince uzun sürmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Tam azalmaya başladığında göğsüme doğru inledi, aleti kalp gibi atıyordu. Sonra o da boşalırken omzuma doğru inledi.

O kadar irkildim, onun geliş sesiyle o kadar sarhoş oldum ki orada öylece oturdum. Sersemlemiştim, ona sarıldım ve atletimin yırtılmış olmasını ya da göğüslerimi emiyor olmasını umursamadım. Ya da az önce en iyi arkadaşımla en büyük çizgiyi aştığımı.

"Tanrım, lanet olsun," diye fısıldadı nefesini tutarken. Başını kaldırdı, sonra yatak başlığına yaslandı. Karanlıkta göğsünün inip kalkışını yakalayabiliyordum ama hepsi buydu.

Aman Tanrım, az önce birbirimizi boşalttık. Ben... buna inanamıyordum.

Şimdi bittiğine göre, çok şaşırmış hissediyordum.

Ne diyeceğimi bilemediğim için ondan uzaklaştım ve fısıldayarak, "Bir tişört ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette," diye cevap verdi. "Senin için getirebilirim."

"Hayır, sorun değil. Ben alırım." Yataktan kalktım, kendimi o kadar garip hissediyordum ki yırtık tişörtümü kapatıp şifonyerine doğru ilerledim, oradan bir tişört aldım ve sonra banyoya gittim. Kapıyı arkamdan kapatıp tezgâha yaslandım.

Az önce ne halt etmiştim?

Ben... en iyi arkadaşımı öyle bir becerdim ki ikimiz de orgazm olduk.

Çıldırmak üzereydim. Hem de çok.

Bir çizgiyi aştık, büyük bir çizgiyi ve her şeyi mahvettiğime emindim.

Kapı çalındı ve ardından, "Lia, iyi misin?" diye sordu.

Hayır.

Hiç de değildim.

"Evet," diye seslendim. "Sadece üstümü değiştirip tuvalete gideceğim. Bir saniye içinde çıkarım."

"Lia, bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sesi samimi ve rahatlatıcıydı. Bana aletini zevk için kullanmamı söyleyen adamla aynı değildi. Bu benim tanıdığım Breaker'dı. Sevdiğim Breaker.

"Ne?" diye cıyakladım. "Hayır, tabii ki yok. Konuşacak bir şey yok." Şortumu ve tişörtümü çıkarıp onun tişörtünü giydim. Üzerimde sadece onun kıyafetleri kaldı... ve tabii ki onun gibi kokuyordu.

Karmaşa midemi bulandırırken banyoya girip temizlendim ve aynaya bakma zahmetine bile girmedim. Ne anlamı vardı ki? Ne göreceğimi biliyordum, az önce olanlardan inanılmaz derecede korkmuş birini.

Banyodan çıktığımda Breaker'ı diğer tarafta, elinde yeni bir şortla buldum.

"Hey," diyerek çenemi kaldırıp beni gözlerinin içine bakmak zorunda bıraktı. "İyi misin?"

Gülümsemeye çalıştım çünkü Brian'la birlikte geçirdiğim son bir buçuk yılda ondan öğrendiğim bir şey varsa o da sahte gülümsemeyi bilmekti. "Elbette. Sadece şu anda çok yorgunum." Çıplak göğsünü okşadım. "Benden bu kadar. Evime dönmemi ister misin?"

"Hayır." Kaşları çatıldı. "Hayır, burada benimle kalmanı istiyorum."

"Tamam, sadece emin olmak istedim." Gülümsedim ve yanından geçmek üzereyken elini karnıma bastırıp beni durdurdu.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle."

İkna olmadığını biliyordum ama beni bıraktı. Ben yatağa doğru ilerleyip yorganın altına girerken o da banyoya doğru ilerledi. Bu sefer sadece kendi yastığımı kullandım, zihnim koşuştururken yan yattım. Arkadaşlığımı muhtemelen mahvettiğimi düşünüyordum. Ağzı üzerimdeyken inanılmazdı. Kendimi o kadar çabuk kaybetmiştim ki, o anda yarattığımız sürtünme ve sıcaklık dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Tüm bunlara gerçekten değer miydi?

Bu arkadaşlığı mahvetmeye değer miydi?

Banyodan yeni çıkmış olan Breaker yatağa doğru yürüdü ve kendi tarafına yattı. Yarı yarıya yan yatmasını bekledim ama beni karnımdan göğsüne doğru çekerek başını saçlarıma gömdü.

Nefesim kesildi, ne yapacağımı bilemiyordum.

Yine sarılıyordu. Beni kaşıklıyordu.

Tüm vücudu benimkini kontrol ediyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, nefesi ensemi okşuyordu.

"Evet," diye fısıldadım, kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu.

"Tamam. İyi geceler, Lia."

Sertçe yutkundum ve fısıldadım. "İyi geceler, Breaker."

Ben uyanık bir şekilde uzanırken o daha da sokuldu.

Uykuya dalmak yerine, huzursuz bir şekilde onun güçlü kollarına yapışıp kaldım. Beni bu kadar yakın tutmasından zevk almakla her şeyi mahvettiğim için çıldırmak arasında gidip geliyordum.

Uykuya dalıp tutuşu gevşediğinde, o anı yataktan ve onun yatak odasından, gecenin geri kalanında uyanık yattığım daireme doğru sıvışmak için kullandım.

Sıçtın batırdın, Lia.

Hem de çok fena sıçtın.

On Yedinci Bölüm

BREAKER

Kendi kendime gülümseyerek, dün geceyi sanki bir dakika önceymiş gibi hatırlayarak, Lia'yı kendime yaklaştırmak için kolumu yana uzattım. Ancak kolum boş yatağa çarpınca gözlerimi açtım ve boş bir yataktan başka bir şey göremedim.

"Siktir," diye mırıldandım avucumun içini gözüme bastırırken.

Kaçmıştı.

Bilmem gerekirdi.

O anda –*Tanrım, inanılmazdı*– tam yanımdaydı.

Ancak sonrasında, her ne kadar kabul etmek istemese de olabildiğince hızla uzaklaştığını hissettim. Zihinsel olarak "biz" olma ihtimalini düşünüyor ve "biz" olabileceği gerçeğinden korkuyordu.

Yatağımda doğrulup ondan bir iz bulmak için odaya baktım. Belki şansım varsa mutfakta ya da oturma odasında en sevdiği kahveyi içiyor olabilirdi ama yine de kokusunu alamadım.

Kafatasımın dibinde dün gece içtiğim çok sayıda içkiyi hatırlatan donuk bir zonklama başlarken hızla tuvalete gittim.

İkimizin de hata yaptığını söylemek isterdim ama bana göre dün gece bir hata değildi. Pişman olduğum tek şey bunu konuşmamak ve sonrasında iyi olmadığına dair içgüdülerimi takip etmemekti.

Yine de ona sataştığım için pişman değildim.

Onun göğsünü ısırdığım için pişman değildim.

Sıcak merkezinin uzunluğumun üzerindeki kayma hissinden pişman değildim.

Ayrıca kendini orgazma ulaştırırken çıkardığı iniltileri duymaktan hiç pişman değildim.

Ellerimi yıkayıp tamamen boş olan oturma odasına ve mutfağa doğru ilerledim.

Tam da şüphelendiğim şeydi. Başka bir şey düşünmeden dairemden çıktım, koridorda yürüdüm ve kapısını çaldım.

Birkaç dakika bekledim, kapıyı açmayınca tekrar çaldım.

Birkaç saniye daha ve hiçbir şey yoktu. Panik başladı.

"Lia, içeride misin?" Kapıyı çaldım. Ölüm sessizliği.

Sikeyim.

Daireme döndüm ve telefonumu buldum. Onu aramayı düşündüm ama nedense doğrudan sesli mesaja gideceğini hissettim, bu yüzden aramak yerine mesaj attım, hafif tutmaya çalışıyordum. Hiç de yapışkan ya da acınası değildi, hissettiğim şey bu olsa bile.

Breaker: *Günaydın, ben de sana kahvaltı hazırlamak zorunda kalacağımı sanıyordum. Görünüşe göre şanslıymışım.*

Telefonumu bırakıp mutfağa gittim, bir fincan kahve yaptım, dolabımdan Ibuprofen aldım ve mikrodalgaya dondurulmuş bir kahvaltı *burrito*'su attım. Her şey pişerken ve demlenirken, mutfak tezgâhını kavrayıp telefonuma baktım, bir mesajla çalmasını istiyordum.

Kahvem demlendiğinde, kahvaltılık *burrito* hazır olduğunda ve bir yanıt alamadığımda tam bir panik başladı.

"Siktir," diye fısıldadım elimi saçlarımın arasından geçirirken. Ben ne yapmıştım?

Huxley ve JP haklıydı. Dün gece sadece ihtiyacı olan arkadaşı olmalıydım. Ellerimi kendime saklamalıydım. Atletini yırtmamalı ve göğüslerini emmemeliydim.

Bu çok lanet-

Ding.

"Ah, şükürler olsun!" Telefonumu kaldırdığımda ondan gelen bir mesaj olduğunu gördüm.

Lia: *Ne yapacaktın?*

Onun neşeli yanıtı beni rahatlattı.

İç çekerek *burrito*'mu, Ibuprofen'imi, kahvemi alıp oturdum ve ona geri mesaj attım.

Breaker: *Şu anda dondurucudan bir kahvaltı burrito'su yiyorum, belki o olabilirdi.*

Lia: *Gerçekten, kahvaltılık burrito mu ısıtacaktın? Vay canına.*

Breaker: *Sen ne isterdin?*

Lia: *En azından bir Danimarka peyniri.*

Breaker: *Eğer isteseydin, alıp getirirdim.*

Lia: *Yazık. Artık asla bilemeyeceğiz.*

Breaker: *Neden gittin? Yatağa sığmana izin vermiyor muydum?*

Lia: *Sabah erkenden toplantı vardı.*

Eh, neden buna inanmıyordum?

Muhtemelen programını bildiğim içindi ve asla ama asla sabah erkenden toplantı yapmazdı. Bu onun çalışma şekli değildi. Eğer müşterileriyle bir toplantısı varsa, bu her zaman öğlene yakın ya da öğleden sonra olurdu. Sabahın erken saatleri onun sözlüğünde yoktu.

Breaker: *Bana yalan mı söylüyorsun?*

Lia: *Gerçekten sana yalan söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?*

Evet. Düşünüyordum.

Öyleydi.

Bu yüzden ya arkama yaslanıp onun yalanını kabul edecektim ya da ona karşı her zaman olduğum gibi davranıp dürüst olacaktım. En kolay yol yalanı kabul etmekti ama hayattaki en iyi şeyler asla kolay değildi, bu yüzden onunla yüzleşmeye karar verdim.

Breaker: *Dün gece olanlardan sonra yalan söylersin.*

Cevap yazması birkaç dakika aldı ama neyse ki cevap yazdı.

Lia: *Dün gece hakkında konuşmasak olur mu?*
Breaker: *Neden, pişman mısın?*

Lütfen hayır de. Lütfen hayır de.

Lia: *Ben... bilmiyorum, Breaker. Garipti.*
Breaker: *Vay canına, bunu ne kadar duysam azdır.*
Lia: *Öyle değil. Yani... o sırada, şey, harikaydı ama sen *sensin* ve bu da bunu tuhaflaştırıyor.*
Breaker: *Anlıyorum ama bu geri çekilmen gerektiği anlamına gelmiyor.*
Lia: *Hayır, sadece olanları sindirmek için biraz zaman ayırıyorum. Yani çok şey oldu. Birkaç dakika içinde birbirimiz hakkında çok şey öğrendik.*
Breaker: *Hiçbir şey öğrenmedim, sadece kafamdaki birçok şeyi doğruladım. Cennet gibi tadı olan harika memeler*

Bunu söylememem gerektiğini biliyordum ama bunların bir hata olduğuna inandığımı düşünmesini istemiyordum; çünkü değildi. Bu yeni bir şeyin başlangıcıydı ve çekinmek istemiyordum.

Lia: *Breaker, ciddiyim.*

Breaker: *Evet, ben de. Harika göğüslerin olduğunu hep biliyordum ama dün gece onları emmek? Kahretsin, şimdiye kadar yaptığım en ateşli şeylerden biriydi, hâlâ dilimde senin tadını alabiliyorum.*

Lia: *Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum.*

Breaker: *Bir şey söylemene gerek yok. Sadece pişman olacak bir şey olmadığını bil. Ayrıca bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ben hâlâ senin en iyi arkadaşınım. Her zaman da olacağım.*

Başka bir mesaj bekledim ama gelmedi.

Kahvaltımı bitirdikten ve şiddetli baş ağrımla mücadele etmek için Ibuprofen aldıktan sonra duşa girdim, ardından telefonumu tekrar kontrol ettim.

Hiçbir şey yoktu.

Ben de baş ağrısını uyuyarak geçirmeye karar verdim. Bir saat sonra uyandığımda...

Hâlâ bir şey yoktu.

Sanırım her şeyi mahvetmiştim.

"Bize sağladığınız tüm kanıtlar ve ekibin gerekli özeni göstermesi sayesinde, davaya karşı koymak ve Gemma'yı medya aracılığıyla özür dilemeye zorlamak için güçlü bir dava oluşturduk," dedi avukatımız Taylor.

Huxley takım elbiseli omzuma yapıştı, belli ki bu habere çok sevinmişti.

Diğer yandan ben zar zor bir, "Yaşasın," diyebildim.

Uykumdan uyandıktan sonra Huxley'den bir mesaj aldım. Lia olduğunu sanmıştım ve olmadığını anladığımda bir hışımla küfrettim. Saat ikide ofise gelmemi istedi. Benden *Cane*

Enterprises'a adım atmamı istediğine göre, bunun davanın sonu olması gerektiğini biliyordum.

Öyleydi de ama Lia'yla geçirdiğim son yirmi dört saati düşününce, çılgın Shoemacher'ın başına gelenler umurumda bile değildi.

"Bu harika," dedi JP. "Okuyacağı yazılı bir duyuru var mı?"

"Şu anda avukatıyla birlikte üzerinde çalışıyor ve özrü yayınlamadan önce biz de onaylayacağız," diye yanıtladı Taylor.

Taylor'a elini uzatmadan önce, "Lütfen geldiğinde doğrudan bana gönder," dedi Huxley. "Bu davadaki sıkı çalışmanız göz ardı edilmeyecek. Teşekkürler, Taylor."

"Benim için bir zevkti, Bay Cane," dedi Taylor çantasını kapatırken. Yanında iki asistanıyla konferans odasından çıkmadan önce JP ve benimle de tokalaştı.

Kapı kapandığında, Huxley konferans masasını tutarken bana doğru döndü. "Mutlu musun?"

"Evet," dedim sandalyemde arkama yaslanırken, bekledikleri türden bir heyecan göstermediğim açıktı.

"Öyle misin?" diye sordu JP. "Biri aletini ezmiş ve sen de bu kaybın yasını tutuyormuşsun gibi görünüyor."

"İşe geri dönmek için heyecanlanacağını düşünmüştüm," dedi Huxley. "Bu konuda şirket çapında bir toplantı yapmalıyız. Sicili düzeltmemiz gerekiyor. Şahsen katılamayanların online olarak katılmaları gerekecek."

"Muhtemelen bunu yapsak iyi olur," dedi JP. "Ama şu anda Breaker'ın kafasından neler geçtiğini bilmek istiyorum. Neden normalde olduğu gibi ellerini havaya kaldırıp yaşasın demediğini bilmek istiyorum."

İki kardeşim de bana baktı, ben odada sessizlik içinde otururken isteksiz bakışları hiç azalmadı. Birkaç saniye sonra Huxley, "Dün Lia ile işleri berbat ettin mi?" diye sordu.

"Ne?" diye sordum aptal rolü yaparak. "Sana bunu düşündüren ne?"

Huxley'nin sırtını sıvazlayarak, "Harika bir gözlem," dedi JP. "Yakışıklı, zeki ve gözlemci. Bu yüzden dümende o var."

"Lia'yla işleri berbat etmedim," diye inledim sıkıntıyla. Gerçi evet, batırmıştım, hem de çok fena. Tüm toplantı boyunca telefonumu kontrol etmiştim ve ondan tek bir mesaj bile almadım.

"Yapmadın mı?" diye sordu JP, şimdi etrafımda volta atıyordu. "Söyle bakalım, dün Lia'yla ne yaptın?"

"Sadece takıldık," dedim JP'ye. "Biraz pizza yedik. Biraz oyun oynadık. Birkaç elma şarabı içtik."

"Birkaç tane mi? HA!" diye bağırdı JP. "Gözlerinin altındaki torbalara bak, Hux. Birkaç bira içmiş gibi mi görünüyor?" JP konferans masasından aldığı bir kalemle beni işaret etti.

Huxley öne doğru eğilip beni inceledi. "Çökmüş görünüyorlar."

"Kesinlikle," dedi JP dramatik bir havayla. "Bu da dün gece çok içtiği anlamına geliyor. Söyle bize, Breaker, tam olarak kaç elma şarabı içtin?"

Gözlerimi devirdim. "Bilmem, on tane falan."

"On mu?" diye sordu Huxley. "Bu senin için çok fazla."

JP eğildi. "Gözlerinin altındaki koyu halkalar bu yüzden ve saçlarına bak. Şekillendirilmiş gibi görünmesine rağmen darmadağınık." Arkamda yürüyor ve kalemini saçlarımın arasından geçiriyordu. "Bakımsız ki bu da..."

Çenesinin yan tarafını kaşıyarak, "Elini içinden geçiriyor," dedi Huxley.

"Aha," diye cevap verdi JP, bu kadar sinir bozucu olduğu için karnına yumruk atasım geldi. "Peki neden gözleri çökük ve ellerini saçlarında gezdiriyor?"

Huxley karşıma oturdu. "Çünkü Lia'yla işleri berbat etti." dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Çok yanılıyorsunuz," dedim sandalyeme yaslanırken. "Yine de eğlenceliydi."

"Öyle mi?" JP arkamda adım atmaya devam ediyordu. "O zaman neden iki farklı renkte çorap giyiyorsun?"

"Ne?" Bacaklarıma ve sonra tekrar JP'ye baktım. "Çorap giymiyorum."

"Aynen öyle!"

"Ne?" Kafam çok karışmıştı.

JP durakladı, Huxley'ye döndü. "Ne yaptığımı unutmuş olabilirim."

Huxley kocaman bir göz devirmeyle bana baktı. "Bana telefonunu ver."

"Neden?" diye sordum, ensemde ter oluşmaya başlamıştı.

"Onu görmek istiyorum."

"Kendi telefonuna bak," diye cevap verdim.

"Hayır, seninkine bakmak istiyorum çünkü Lia'yla yattığın konusunda haklı değilsem saklayacak bir şey yok, değil mi?" Parmaklarını oynattı. "Telefonunu ver."

Şimdi Huxley'nin yanına oturarak, "Evet, iyi bir çözüm," dedi JP. "Telefonunu ona ver."

"Hayır, bu aptalca." Kollarımı kavuşturdum, bana yaklaştıklarını biliyordum.

"Asıl aptalca olan senin inkârın," dedi Huxley. "Ya şu lanet telefonu bize ver ya da her şeyi berbat ettiğini kabul et."

"İşleri berbat etmedim," diye bağırdım ve sonra sessizce ekledim. "Sadece belki işleri biraz karmaşık hâle getirdim." Pes ettim çünkü bir anlamı yoktu. Bir yolunu bulacaklardı, bu yüzden ben de onların tacizlerini bir an önce bitirip Lia'yla ne yapacağıma karar verebilirdim.

"Karmaşık." JP konferans odasındaki masayı tokatladı. "Biliyorduk."

Tanrım, gelmeden önce çok mu kahve içmişti? Çok sinir bozucuydu.

"Ne halt ettin?" Huxley kızgın bir ifadeyle sordu. Neden sinirlenmişti ki? Bu benim hayatımdı, onun değil.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve JP hızla beni işaret etti. "Gördün mü, ıstırap. Saçlarını ıstırapla karıştırıyor. Başından beri haklıymışız. Yaşasın!"

"Sakın yaşasın deme. Breaker bunu yaptığında yeterince kötü oluyor," dedi Huxley. Sonra bana döndü ve devam etti. "Neyi yanlış yaptığını anlatman için seninle uğraşacak vaktim yok. Bu gece Lottie'yi dışarı çıkaracağım ve ikinizin bunu mahvetmesini istemiyorum. O yüzden sadece anlat ki biz de sana nasıl bir aptal olduğunu söyleyelim ve bir çözüm bulmana yardımcı olalım."

"İyi," diye inledim. "Dün gece sarhoş olduk, uyumak için yatağa girdiğimde ona sarıldım ve bir şekilde elimi atletinin içine sokup göğüslerine dokundum. İnledi ve sikimi kavradı. Kuru kuru seviştik, daha sonra çıldırdı ve gecenin ortasında gitti. Bu sabah mesaj yoluyla kısa bir süre konuştuk ve henüz bana cevap vermedi."

"Seni lanet olası aptal," dedi Huxley.

JP burnunu sıktı. "Sana hiçbir şey yapmamanı söyledik ve sen bilerek bize itaatsizlik ettin. Sence bu bizi nasıl hissettiriyor?"

"Bu seninle ilgili değil, JP," dedim ona.

"Haklısın, haklısın." JP gözlerimin içine baktı. "Sen bir aptalsın."

"Farkındayım." Sandalyemde kambur durdum ve parmaklarımı alnıma bastırdım. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"En iyi arkadaşını kuru kuru becermemeye ne dersin?" Huxley de sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sana şunu sorayım. O anda hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye cevap verdim. "Kendini o kadar kaptırmıştı ki daha fazlasını istiyordu ama sonra çıldırdı."

"Muhtemelen hayatında sahip olduğu tek kişi sensin ve bunu mahvetmekten korkuyor," dedi JP yardımcı bir iç görüyle. *Biliyorum, ben de şok oldum.*

"Kahretsin, çok aptalsın," dedi Huxley. "Sana arkadaş olmaktan başka bir şey yapmamanı söylemiştik."

"Evet... söylemesi yapmaktan kolay, tamam mı?" Elimi yüzümde gezdirdim. "Ona dokunmamak imkânsızdı. Özellikle de sutyenini çıkardıktan sonra ve o kadar güzel kokuyordu ki ben sadece... lanet olsun, onu istiyorum."

"Hiç sabır diye bir şey duydun mu?" diye sordu JP. "Çünkü sabırlı olsaydın, bu karmaşanın içinde olmazdın."

"Vay canına, bariz olanı gösterdiğin için teşekkürler."

"Hey." JP ellerini kaldırdı. "Bana kızma. Her şeyi berbat eden ben değilim. Sen batırdın."

"Evet ama yardımcı olmuyorsun."

"Ah, özür dilerim. Bizden yardım istediğin kısmı kaçırdık mı?"

Dişlerimi sıktım ve sıkılmış dişlerimin arasından, "Yardım edin," dedim onlara.

JP, Huxley'ye döndü. "Yardımımızı istiyor."

"Evet, onu duydum. Yine de ona yardım edebileceğimizden emin değilim," dedi Huxley, benim de sinirlerimi bozarak.

"Dün ona yardım teklif ettik ve kabul etmedi," diye devam etti JP. "En kötüsü de bu, değil mi? Birinin sizden özellikle tavsiye istemesi ve sonra bunu kabul etmemesi, özellikle de bu sağlam bir tavsiye olduğunda."

"Öyle." Huxley parmağını çenesinde gezdirdi. "Daha fazla tavsiyeyi hak ettiğinden emin değilim."

"Tanrım," diye mırıldandım ayağa kalkmadan önce. Bundan sıkılmıştım artık. İşe geri dönebileceğim için mutluydum ama bu işkenceye katlanmayacaktım.

Konferans odasının kapısına yöneldiğimde, Huxley, "Becer onu," diye seslendi.

"Ne?" diye sordum omzumun üzerinden bakarak.

Sandalyesini çevirdi ve gözlerimin içine baktı. "Becer onu. Hayır demesini imkânsız hâle getir. Zaten hamleyi yaptın, o yüzden bununla yaşa. Sadece arkadaş olmaya geri dönemezsin,

o yüzden ona neden sadece arkadaş olmak istemediğini tam olarak göster. Becer onu. Sertçe becer. İyi becer."

Başını Huxley'nin omzunun üzerinden uzatarak, "Güven bana, eğer Lottie'yi kendisine âşık edebiliyorsa, tavsiyesini dinle," dedi JP ve Huxley'nin omzunu kavradı. "O haklı. Arkadaşlığı halletmişsin. Şimdi ona sana neden karşı koyamayacağını göster."

"Ben olduğum için garip olduğunu söyledi."

"O zaman ona bu yönünü de tıpkı hassas, en iyi arkadaş yönünü tanıttığın gibi tanıtmanı öneririm. Nasıl sevişileceğini biliyorsun, bunu kanıtla."

"Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" derken ensemi çekiştirdim.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi JP. "Ama Tanrı aşkına, koruma kullan."

"Vay canına, bunun için teşekkürler," dedim ve konferans salonunun kapısını açıp çıkmak üzere asansöre yöneldim.

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama haklı olabilirlerdi. Lia arkadaşım olarak rahattı çünkü beni öyle tanıyordu. Peki ya erkek arkadaş? Yakınlaşmak? Henüz bu yönümle rahat değildi, o yüzden onu tanıştırıp rahat etmesini sağlayabilirdim.

Breaker: *Evde misin?*

Breaker: *Ya cevap verirsin ya da evinde ne halt ediyorsan onu yaparken içeri girerim. Her iki durumda da bu gece görüşürüz.*

Lia: *Yürüyüşe çıkıyorum. On dakikaya evde olurum.*

Breaker: *Seni bekliyor olacağım.*

Bir spor şorttan başka bir şey giymeden kanepesine yaslandım –istememiş olsa bile ona malları göstermeliydim– ve kapısının kilidini açmasını dinledim. Beni kanepesinde görmeyi beklediğinden emin değildim ama her halükârda kıpırdamadım.

Huxley'nin tavsiyesini biraz düşündüm. Ona tamamen katılıyordum ama Lia'yı hemen becermek istemiyordum. Bu çok agresif olurdu. Onu rahatlatmalıydım ve ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyordum.

Ön kapısı açıldı ve içeri girdi. Kafasında kulaklıklar vardı, dışarıdaki doksan derecelik hava nedeniyle tenini hafif bir ter tabakası kaplıyordu. Üzerinde pembe bir spor şort ve gençliğinden kalma olduğuna emin olduğum bir Şirinler tişörtü vardı. Başını kaldırıp baktığında beni görmenin şokuyla kekeledi ve elini göğsüne bastırdı.

"Tanrım, Breaker." Kulaklığını çıkardı ve telefonunu mutfak tezgâhının üzerine bıraktı "Burada olduğunu bana söyleyebilirdin."

"Seni bekleyeceğimi söyledim."

"Evimde olacağını düşünmemiştim."

Ona doğru yürüdüm. "Yürüyüş nasıldı?"

Gözleri göğsüme düştü ama hemen yüzüme yükseldi. "Güzeldi."

Kollarımı kavuşturup duvara yaslandım. "Ne düşündün?"

Banyo odasına doğru ilerlemeden önce gözleri beni tekrar taradı. "Özel bir şey yok."

"Ah, anlıyorum." Onu takip ettim. "Yani dün gece memelerini nasıl emdiğimi düşünmedin mi?"

Omzunun üzerinden bakmadan önce banyo kapısına doğru tökezledi. "Aman Tanrım, Breaker."

"Ne?" Gülümsedim. "Oldu işte, bari hakkında konuşalım."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Banyoya girdi ve onu durdurduğumda kapıyı kapatmak üzereydi. "Neden? Anımsamanın seni tekrar ateşlendireceği kadar iyi miydi?"

Gözleri öfkeyle doldu ve kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "Hayır. Bu konuda konuşmak istemiyorum çünkü çok garipti. Şu anda senin yanında nasıl olacağımı bilmiyorum, o yüzden bu konuyu açmak durumu daha da kötüleştiriyor."

"İlginç. Bu konuyu açmanın her şeyi daha iyi yapacağını sanıyordum."

"Düzeltmiyor." Kapıyı kapattı ve duşu açtı.

Birkaç saniye sonra kapıyı çaldım ve "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Git buradan, Breaker."

Kıkırdadım ve yatak odasına doğru ilerledim, orada yatağına yayılıp ellerimi başımın arkasına koydum. Duşun kapandığını duyduğumda kendimi hazırladım. Onun için garip olabilirdi ama ben bunu çok daha az garip hâle getirecektim.

Banyonun kapısı açıldı ve üzerinde sadece bir havlu ile yatak odasına girdi. Saçları ıslak değildi ama küçük damlacıklar göğsünden aşağı süzüldü.

"Aman Tanrım," diye bağırdı tökezleyerek yatak odasının kapısından içeri girerken. "Gittiğini sanmıştım."

"Lia, beni bundan daha iyi tanıyorsun." Gözlerimin vücudunda gezinmesine ve tekrar yukarı çıkmasına izin verdim. "Yeni kıyafet mi? Hoşuma gitti."

Gözlerini devirdi ve şifonyerine gidip bir şortla tişört çıkardı. Yataktan atladım ve tam ikinci çekmecesini kapatırken arkasına doğru yürüdüm. Beni hissettiğinde durdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, parmağımı boynunun kenarında gezdirirken.

"Burada biraz su vardı," derken yumuşak tenine basit bir dokunuşla sesim her zamankinden daha derin çıkmıştı.

Sırtını şifonyere dayamak için arkasını döndü ve bana baktı. "Havlular bunun içindir." Göğsü daha hızlı bir şekilde inip kalkıyordu.

"Atlamışsın gibi görünüyor," dedim ve sonra parmağımı köprücük kemiği boyunca gezdirdim. "Ayrıca burada, burada biraz su kalmış."

"Çabucak kurulandım," dedi şifonyere yaslanırken.

"Evet, neden öyle oldu?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı dudaklarını ıslatırken.

"Boktan bir iş çıkarmışsın çünkü burada da biraz su var," dedim parmağımı göğsünün kabarıklığı boyunca gezdirirken.

Göğsü parmağıma doğru yükselirken dişleri dudağının alt kısmında yuvarlandı. Bunu iyi bir işaret olarak kabul ettim ve ilerlemeye devam ettim. Elimi havlunun kolunun altında sıkıştığı yere götürdüm ve tepkisinin ne olacağını görmek için onunla oynadım. Bir şey söylemeyince, yumuşak bir çekiştirmeyle havlu kumaşı gevşettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kurulanmana yardım ediyorum. Tabii yardım etmemi istemiyorsan başka. Sadece izlemekten çok mutlu olurum."

"Neden, neden izlemek istiyorsun?" diye sordu. Hemen böyle havaya giriyordu. Düşündüğümden daha kolay olsa da yine de onunla salyangoz hızında hareket etmek istiyordum çünkü bunu mahvetmek istemiyordum. Onu benim yapmak için tek bir şansım vardı, lanet olası tek bir şans ve bu sefer sabrı unutmayacaktım.

"Çünkü," diye cevap verdim havluyu tekrar çekiştirip gevşetirken. Havlunun hâlâ üzerinde olmasının nedeni havluyu tutuyor olmamdı ama o beni durdurmak için hiçbir hareket yapmadı. "Dün gece o göğüslere iyi bakamadım."

Sonra havluyu bırakıp aramızdaki yere düşmesine izin verdim. Gözlerim hemen göğüslerine kaydı ve onu bütünüyle içime çekerken anında sertleştim.

Açık pembe renkli sertleşmiş meme uçlarıyla sert ama esnek göğüsleri ağzımı baştan çıkardı. Vücudu beline doğru kıvrılıyor ve kalçalarına doğru genişliyordu. Minyondu ama tutunmak için yeterliydi. Amcığı çıplaktı, bu da ağzımı daha da sulandırdı ve bakışlarımı tekrar yüzüne doğru sürüklediğimde, yosun yeşili gözlerindeki açlığı gördüm.

"Daha iyi bakmam gerekiyor," dedim elini elime alırken.

"Neye daha iyi bakacaksın?" diye sordu. Yatak odasının penceresini açıp perdeleri araladım. "Breaker," dedi göğsüme yaslanarak geri çekilirken.

"Camlar renklendirilmiş. Kimse göremez," diye fısıldadım kulağına. Bu onu yeterince rahatlatmış olacaktı ki iki elini de avuçlarımın içine alıp başının üzerine kaldırdım ve kapı boyundaki pencereye dayadım.

"Ne-Ne yapıyorsun?" demeden önce dudaklarından bir nefes düştü.

"Seni kuruluyorum," diye cevap verdim ve sonra ellerini pencereye bastırdım. Doğrudan kulağına konuşuyordum. "Bunları hareket ettirme. Anladın mı?"

"Breaker-"

"Anladın mı?" diye tekrar ettim, bu sefer daha sert bir şekilde.

Titreyerek, "Evet," derken başını salladı.

Kıpırdamayacağından emin olduktan sonra şifonyerin yanından havlusunu alıp beklediği pencereye doğru yürüdüm. Acele etmiyordum. Gözlerimle her santimini incelerken acele etmiyordum. Bu kadın ilk günden beri beni kesinlikle büyülemişti ve onu bu şekilde görmeme izin vermesi, ona dokunmak beni arzudan çıldırtmaya yetiyordu. Havluyu elimin üzerine koydum.

"Seni kurulayacağım, tamam mı?"

Başını salladı, ben de çıplak göğsümü sırtına bastırırken havluyla kaplı elimi önüne götürdüm. Yavaşça karnına ve sonra

göğüslerine doğru hareket ettirdim. Onlarla temas ettiğimde, odanın sessizliğini hafif bir inilti doldururken başı yana doğru yuvarlandı. Diğer göğsüne geçtim ve nefes nefese kalmasına neden olmak için meme ucunu büktüğümden emin oldum. Havluyu boynuna kadar sürükleyip onu sıkıca kavradım, boğmuyordum ama kontrolün bende olduğunu göstermeye yetmişti.

"Bacaklarını aç," derken dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

Yutkunduğunu hissetmeden hemen önce, "Breaker..." diye fısıldadı.

"Aç onları, Ophelia," diye tekrarladım ve bu sefer beni dinledi. "Aferin kızıma." Havluyu aşağıya sürükleyerek göğüslerinin arasından, karnının yanından ve doğrudan bacaklarının arasından geçirdim. İnlerken başı göğsüme düştü.

Havluyu karnına doğru geri götürürken yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyordum. Kızı tam yüzümün önünde olacak şekilde eğildim. Havluyu iki yuvarlak küreye götürdüm, onları kurutuyormuş gibi yaptım ama gerçekte onları nazikçe sıkıyordum.

Kızı mükemmeldi ve onu tokatlayabileceğim gün mutlu bir adam olacaktım. Ancak bugün değildi.

Havluyu sol bacağından aşağı sürükleyip sonra tekrar yukarı kaldırdım, kadınlığının üzerinden hafifçe geçirdim, sonra havluyu diğer bacağından aşağı sürükledim. Bu sırada ellerini pencereye dayamış, hareketsiz duruyordu.

"İşte," dedim havluyu yana atarken. "Bakalım nasıl yapmışım." İki elimi de ayak bileklerine koydum, sonra avuç içim yerine parmak uçlarımı kullanarak yavaşça bacaklarının yanlarından yukarı doğru sürükledim. Ayağa kalkıp ellerim beline gelene kadar yukarı doğru ilerlemeye devam ettiğimde tenindeki tüyler diken diken olmuştu. "Şimdilik kuru," dedim ellerimi karnında gezdirirken ve sonra göğsümü sırtına

yaslayarak her bir göğsünü avuçladım ve başparmaklarımı meme uçlarının üzerinden geçirdim.

"Siktir," diye fısıldadı başı bir kez daha geriye düşerken.

"Göğüslerinle oynanmasından hoşlanıyorsun, değil mi?" Cevap vermedi, meme ucunu sıktım ve tekrar sordum. "Değil mi?"

"Evet," diye ağır ağır nefes aldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir göğsünü tutup hafifçe masaj yaparken, diğer elimi boğazına götürüp sıkıca kavradım. "Seni böyle tutmamdan sen de hoşlanıyorsun, değil mi?"

Göğsüme doğru başını salladı ve onun onaylaması beni daha da tahrik etti.

"İyi cevap. Kuru gibi görünüyorsun ama kontrol etmem gereken bir yer daha var." Elimi boğazında tuttum. Başparmağım çenesine bastırıyor, diğer elim karnından aşağıya, göbek deliğine geçiyor ve doğrudan bacaklarının arasındaki noktaya gidiyordu. Bir parmağımı kıvrımının üzerinden geçirdim ve ne kadar tahrik olduğunun keyfini çıkardım. "Ophelia, seni kuruttuğumu sanıyordum." Parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirerek inlemesine neden oldum. "Ama inanılmaz derecede ıslaksın. Bu nasıl olabilir?"

Parmağımı çıkarıp ağzıma götürdüm ve onu boynundan tutmaya devam ederken emdiğimi duymasına izin verdim. "Kahretsin, tadın çok güzel." Onunla yumuşak bir şekilde konuşurken elimi kalçasına koydum. "Şimdi iki seçeneğin var. Seni yalayarak temizleyebilirim ya da havluyu tekrar bacaklarının arasına getirebilirim. Bana ne istediğini söyle."

Nefes nefese kaldı ve ben de tutuşumu bir nebze olsun gevşettim.

"Ne olacak?"

"Ben... Bilmiyorum," diye cevap verdi, istemeyecek kadar utangaçtı. Duymak istediğim şey bu değildi, bu yüzden onu

yalvarmaya zorlamam gerekecekti. Beni istediğini biliyordum ve bunu istediğini de biliyordum. Üzerinde çalışmam gereken şey onu konfor alanından çıkarmaktı.

"Tamam, o zaman senin yerine ben karar vereceğim. Havluyu kullanacağım."

Boynunu bırakıp havluya uzandığım anda "Hayır," dedi Lia.

Duraksadım ve "Hayır, ne?" diye sordum.

"Ben... Havluyu istemiyorum."

Sırıttım ve ellerimi göğüslerine götürüp nazikçe onlarla oynadım, parmaklarımın meme uçlarını çimdiklemesine ve çekiştirmesine izin verdim. "O zaman ne istiyorsun?"

"Senin... dilini," demeden önce birkaç sığ nefes aldı.

Kulağına inleyerek memnun olduğumu belli ettim. "İyi seçim."

Sonra hiç uyarmadan onu döndürdüm, böylece kıçı pencereye dayandı. Ellerini tekrar yukarı kaldırdım. "Bunları orada tut ve bacaklarını daha geniş aç."

Söyleneni yaptı ve hazır olduğunu düşündüğümde göğsünün kabarıklığına bir öpücük kondurdum, sonra dilimi meme ucuna götürüp birkaç kez okşadım. Ağzıma karşı kıvrandı, daha fazlasını istiyordu ama acele etmedim. Kendi hızımda ilerledim ve hazır olduğumda karnından aşağı indim, önünde diz çökene kadar tüm yolu öptüm.

Artık nefesleri kısa ve kesik kesikti, karnı tamamen çukurlaşmıştı. Ben kasık kemiğini, sonra kalça çıkıntısını, sonra da iç uyluğunu öperken leğen kemiği bana doğru eğildi. Beklentiyle inledi, ben de diğer tarafa geçtim. Onu arzuyla çılgına çeviriyordum ve yeterince doyduğunda, iki parmakla ayırıp dilimi klitorisine getirdim, uzun bir vuruşla onu yaladım.

Bacakları önümde titrerken, "Aman Tanrım," diye neredeyse çığlık atacaktı.

"Çok iyi," dedim dilimi klitorisine doğru daldırırken, bunun her saniyesine bayılıyordum. Tadı çok güzeldi. Çok iyi hissettiriyordu.

Çok doğruydu.

Sanki olmam gereken yer burasıymış gibiydi. Yapmam gereken şey buymuş gibiydi.

Onu daha da geniş açtım ve dilimi klitorisine sürtmek için kullandım.

"Oh... ah, Breaker," diye inlerken ellerinden biri başıma düştü. Normalde ona elini koyduğum yere geri koymasını söylerdim ama bana dokunmasına izin verdim; çünkü bu bağlantıya ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

Ben klitorisini tekrar tekrar okşamaya devam ederken parmakları saçlarımın arasında gezindi ve kısa telleri çekiştirdi, ben onu daha da yaklaştırdıkça saçlarımdaki tutuşunun sıkılaşmasına bayılıyordum.

Vücudu pencereye doğru kayarken, "Çok iyi hissettiriyor," dedi Lia. Daha iyi bir pozisyona ihtiyacı vardı, bu yüzden onu belinden kavrayıp kaldırdım ve sonra yavaşça zemine indirdim. Ellerimi iç uyluklarına bastırdım ve onu daha da geniş açtım, böylece bana çok daha iyi erişim imkânı sunuyordu.

Dilimi uzun, yavaş bir hareketle kıvrımı boyunca kaydırdım ve bacaklarını birbirine kenetlemeye çalışsa da buna izin vermedim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı eli tekrar saçlarımı bulurken.

Burnumu onun tümseğine bastırarak dilimi uyarılmışlığına doğru uzattım ve yukarı aşağı kaydırdım. Nefes alışının hızlanmasını, ağzının açık kalmasını ve saçlarımı çekiştirmesini izledim.

"Siktir, Breaker. Tanrım, ben... Ben..."

Hızımı bir kez daha artırdım, klitorisine tekrar tekrar hızlıca vurdum, heyecanının artmasını izledim. Leğen kemiği

kavislendi, iki eli de başıma düştü ve göğsü yükselip derin bir inilti çıkarırken kendi isteğiyle bacaklarını açtı.

"Tanrım!" diye çığlık attı, kadınlığı sırılsıklamdı. Verecek bir şeyi kalmayana kadar yalayarak hepsini yuttum.

Elleri saçlarımdan çözüldü ve nefesini tutmaya çalışırken yanlarına düştü.

Memnun bir şekilde yerden kalktım. Ona bakarken, ereksiyonum acı verici bir şekilde biraz ilgiye ihtiyaç duyuyordu. "Giyin ve on dakika içinde benim evimde buluşalım. Yemek sipariş edeceğim ve bir oyun oynayabiliriz."

Böylece duşta mastürbasyon yapmak için daireme geri döndüm.

Vay canına.

Lanet olsun.

Şimdi neden direndiğim daha iyi anlaşılıyordu.

Zevki.

Vücudu.

Muhtemelen düşündüğümden daha uzun süredir istediğim her şeydi.

Duzenleme
Ny.ozlem

On Sekizinci Bölüm

LIA

Breaker'ın daire kapısının önünde durdum, bana yaptıklarından sonra klitorisim hâlâ zonkluyordu, kapıyı çalmalı mıydım, yoksa içeri mi girmeliydim emin değildim.

Normalde öylece içeri girerdim ama son yirmi dört saatten sonra şu anda ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Breaker bana oral seks yapmıştı.

Sadece yapmakla kalmadı, aynı zamanda sanki ben onun Şükran Günü ziyafetiymişim, o da açlıktan ölüyormuş gibi davrandı. Hayatımda hiç bu kadar coşkulu bir zevk hissetmemiştim ve bu onun diliyle oldu. Üstelik karşılığında hiçbir şey istemedi. Sadece istediğimi verdi ve gitti.

Tüm bunları nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum.

Nasıl davranacağımı bilmediğim için evimde saklanmak istesem de buna izin vermesine imkân yoktu. Ayrıca cevaplar istiyordum. Neler olduğunu bilmek istiyordum.

Kapının kolunu tuttum ve dairesine girdim. Onu kanepesinde otururken buldum. Saçları ıslaktı ve üzerinde farklı bir şort vardı. Hepsi bu kadardı, sadece şort.

Onu birçok kez tişörtsüz görmüştüm ama normalde ne zaman takılsak üzerinde bir tişört olurdu. Bugün ne değişti bilmiyordum ama şikâyet etmeyecektim. Şekilli göğüs kasları ve güçlü, kaslı kollarıyla çok seksiydi. Karın kaslarından ve

kalçalarına inen derin V'den bahsetmiyordum bile. O kadar yakışıklıydı ki, bunca yıl boyunca kendime arkadaşım olduğu için asla bakmamamı söylemiştim ama şimdi... şimdi buna izin veriyordum.

"İşte buradasın," dedi neşeli bir ses tonuyla, sanki kafasını bacaklarımın arasına sokmamış gibi. "Tayland yemeği sipariş ettim. Yirmi dakika içinde burada olur. *Codenames* oynamaya ne dersin? Uzun zamandır oynamadık."

Afallamış bir hâlde orada durdum.

Şu anda karşımda duran adam, az önce boğazımı sıkan ve onu dinlediğim için iyi bir kız olduğumu söyleyen adamdan çok farklıydı. Karşımdaki adam benim en iyi arkadaşımdı. Yanında rahat ettiğim, uzun zamandır güvendiğim adamdı ama on dakika önceki adam başka bir seviyedeydi. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"İyi misin?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedim kollarımı kavuştururken. "Sadece biraz kafam karışık."

Kanepeye vurdu. "Gel, konuş benimle."

Elimi kaldırdım. "Sanırım burada duracağım, teşekkürler."

"Tamam." Gülümsediğinde, ne yaptığını çok iyi bildiğini gözlerinden anladım. "Orada konuşabilirsin. Ne oldu, Lia?"

Lia.

Lia mı?

Çok sıradandı. Tam adımı kullanarak bana kendi yatak odamda hükmettiği ve vücuduma hiç yapmadığım şeyleri yaptırdığı gerçeğini tamamen göz ardı ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, sesim yükseldi. "En iyi arkadaşım olmana rağmen beni öyle bir boşalttın ki klitorisimin hâlâ yerinde olup olmadığından emin değilim."

Kıkırdadı. "Güven bana, yerinde ama kontrol etmemi istersen, tekrar aşağı inmemde bir sakınca yok. Yine de bu sefer yüzüme oturmanı tercih ederim."

"Breaker," diye bağırdım gözlerimi kapatmadan önce.

"Ne?" Güldü.

"Birbirimize böyle şeyler söylemeyiz ya da böyle şeyler yapmayız..."

"Sen yapmıyor olabilirsin ama ben artık yapıyorum." Koltuktan kalktı. "İçecek bir şey ister misin?"

Dairesinde rahatça dolaşmasını, bir bardak alıp buzla doldurmasını ve sonra içine bir *Gatorade** dökmesini izledim.

Cevap vermeyince bir bardak daha alıp buzla doldurdu ve kalan *Gatorade*'i üzerine döktü. Gözlerini benden ayırmadan içeceği getirip bana uzattı.

Nedense vücudum onun ne kadar yakın olduğunu, benden ne kadar uzun olduğunu ne kadar kaslı olduğunu fark etti.

Vücut ısım yeniden yükseliyordu.

"Al," dedi usulca.

"İçecek istediğimi söylemedim."

"Az önce yatak odanda nefes nefese kaldıktan sonra elektrolitlere ihtiyacın olacak." Sırıttı ve ben de kamını dürterek gülmesine neden oldum.

İçeceği ondan aldım ve onu oturma odasına kadar takip edip kanepenin diğer tarafına oturdum.

"Ellerini kendine saklamaya mı çalışıyorsun?" diye sordu. "Anladım."

"Hayır, seni uzak tutmaya çalışıyorum."

"Eğer öyle olsaydı, buraya gelmezdin."

"Sanki evimde kalmama izin verecekmişsin gibi," diye alay ettikten sonra limonlu *Gatorade*'den bir yudum aldım. Bu ferahlatıcıydı. Gerçekten çok nefes nefese kalmıştım. Ağzım kurumuştu.

"İhtiyacın olan buysa yapardım ama belli ki burada olduğun için bana ihtiyacın var." Tekrar sırıttı ve bardağından bir yudum aldı.

* Bir sporcu içeceği. -rdk.n.

"Hımmm, çok mu kibirlisin?"

"Hayır, sadece olduğu gibi söylüyorum."

"O zaman bana şunu söyle, ne halt ediyorsun?"

Kendine baktı, vücudunu gözden geçirdi ve sonra tekrar bana döndü. "Görünüşe göre arkadaşımla soğuk bir içeceğin tadını çıkarıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"Oyun oynamayı bırak," dedim Breaker'a. "Bana neler olduğunu söyle. Biz... biz çıkarları olan arkadaşlar* falan mıyız? Bu asla işe yaramaz. Güven bana."

"Sence biz çıkar ilişkisi yaşayan arkadaşlar mıyız?" diye sordu, her zamanki gibi anlaşılması zor bir şekilde.

"Hayır. Bence biz arkadaşız ve birimiz aklını kaybetti."

"Sorun değil," dedi göz kırparak. "Eminim yakında kafanı tekrar toparlayacaksın."

Dişlerimi gıcırdattım. "Senden bahsediyordum. Aklını kaçırmış olan sensin."

"Tuhaf. Öyle hissetmiyorum. Aslında oldukça normal hissediyorum," dedi başının yan tarafını kaşıyarak.

"Aman Tanrım, Breaker," diye bağırdım. "Beni çıldırtmaya başlıyorsun."

"Bunu hissedebiliyorum. Seni nasıl daha az kızdırabilirim?"

"Bana neler olduğunu anlatarak. Yani... benden hoşlanıyor musun?" Dudaklarımdan dökülen bu soru kulağa o kadar çocukça geliyordu ki sorduğum için kendimden nefret ettim.

"Senden hep hoşlandım, Lia," diye cevap verdi.

"Demek istediğim, romantik olarak."

"Peki." Eliyle çenesini ovuşturdu. "Bir bakalım. Bence inanılmaz seksisin. Tadın şeker gibi. Göğüslerin sonsuza dek rüyalarımda yaşayacak ve bacaklarını başıma dolamak için sabırsızlanıyorum, yani bunu istediğin gibi yorumla." Gülümsedi ve sonra oyunu düzenlemek için sehpaya doğru eğildi.

* İngilizcede friends with benefits, aralarında duygusal bir bağ olmadan cinsel ilişki yaşayan arkadaşlar anlamında kullanılmaktadır. -rdk.n.

Bunu içime sindirdim.

Breaker'ın bana böyle bir şey söyleyeceğini hiç düşünmemiştim.

Bana bu şekilde dokunacağını hiç düşünmemiştim.

Ancak bana cevap verme şekli, aslında romantik olarak benden hoşlandığını söylememesi, daha çok benim hakkımda nelerden hoşlandığını söylemesi beni geriyordu.

"Ben sadece dalga geçebileceğin biri değilim," dedim kendimi durduramadan.

Durakladı ve gözlerimiz buluşacak şekilde döndü. "Bunu sana yapacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu, sesi giderek derinleşiyordu.

"Bilmiyorum, Breaker. Şu anda sadece bir oyuncakmışım gibi hissediyorum."

Geri yaslandı, sonra vücudunu bana doğru çevirdi. "Bu çok aşağılayıcı, Lia. Arkadaşlığımıza bu kadar ucuz davranacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

Hayır.

Sanırım arkadaşlığımızı çok ciddiye alıyordu. "O zaman ne?"

"Bir şeyleri etiketlemeye çalışmayı bırakıp sadece keyfini çıkarmaya ne dersin? Ne yaptığımı biliyorum."

"Bunun ne olduğunu bana da bildirirsen çok iyi olur."

Tekrar sehpaya döndü ve birkaç kâğıt karıştırdıktan sonra, "Bırak ben düşüneyim. Sen sadece arkana yaslan ve rahatla," dedi Breaker.

Konuşmayı bununla sonlandırdı.

Gecenin geri kalanında Tayland yemeği yedik, *Codenames* oynadık, şakalaştık ve yaptıklarımız hakkında konuşmadık. Yatma vakti geldiğinde beni daireme geri götürdü ve beni öpeceğini düşündüğümde kucaklayarak başımın üstünü öptü.

Yataktayken, duvara dört kez vurdu ve göğsümde huzursuz bir hisle ben de dokuz kez vurdum.

"Şu çok renkli ipliğe bakın," dedi Lottie. "İçinde parıltı var."

Kızlar bana ilk örgü kulübü toplantımız için aldıkları tüm malzemeleri gösterirken, "Vay canına, bu çok güzel," dedim Lottie'ye.

Tüm o havlu ve oral seks olayından sonra kızlara mesaj atıp buluşmak isteyip istemediklerini sordum, şansıma ertesi gün boştular. Onlar örgü örmeyi öğreneceklerini sanıyorlardı ama aslında benim farklı bir amacım vardı. Ona nasıl yaklaşacağımı bilmem için Breaker'a neler olduğunu çözmem gerekiyordu.

"Ben sadece düz kırmızı aldım," dedi Myla yenilmiş görünerek. "Simli iplik almaya iznimiz olduğunu bilmiyordum."

Kelsey bir telefona cevap vermek için dışarı çıktıktan sonra tekrar aramıza otururken, "Yaşarsın ve öğrenirsin," dedi Lottie sırıtarak.

"Tamam, bunun için üzgünüm. JP bu akşam yemeğe çıkacağımızı sanıyordu, ben de ona yarın olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım."

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Myla.

"Bir süredir gitmek istediği şu yeni suşi mekânına."

"Nori mi o?" diye sordu Lottie.

"Evet. Seni Huxley mi götürdü?"

"Geçen hafta," diye cevapladı Lottie. "Çok güzeldi." Sonra bana döndü ve "Büyük bir suşi hayranı mısın?" diye sordu.

"Bayılıyorum. Breaker'la üniversitedeyken sürekli alırdık. Şehir merkezinde çok pahalı olmayan bir yer vardı ama harikaydı."

"Breaker'dan bahsetmişken," dedi Lottie gülümseyerek. "Kulağıma gelenlere göre bir hamle yapıyormuş."

Dedikoduyu kocasından alıyordu.

"Ne?" dedi Kelsey. "JP bana hiçbir şey söylemedi."

Eğilip bu gece için yaptığım kurabiyelerden birini alırken, "Bu şok edici," dedi Lottie. "O Hux'tan daha büyük bir dedikoducu."

"Bir şeyler fısıldandığını ben bile duydum," dedi Myla. "Kocamla kardeşi hiçbir şeyi kendilerine saklayamazlar ve Breaker, Banner'la aralarında bir bilgi sızıntısı olacak kadar çok takılıyor." Myla bana baktı. "Peki bu doğru mu?"

Tüm gözler üzerimdeydi, istediğimin bu olduğunu biliyordum ama bu işi kolaylaştırmıyor, sadece konuşmanın daha rahat geçmesini sağlıyordu.

"Evet, yaptı."

Kızların hepsi alkışlayarak tezahürat yaptı ama her şey çok garip geliyordu.

"O çocuk sana gerçekten fena tutulmuştu," dedi Lottie. "Tanrım, sonunda bu konuda bir şeyler yapabildiğine çok sevindim. Nasıldı?"

Duraksadım ve başımı yana eğdim. "Bana fena mı tutulmuştu?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Lottie önce Kelsey'ye sonra da bana baktı. "Yani... ne?" Birkaç kez göz kırptı.

"Bana fena tutulduğunu söyledin. Ne demek istiyorsun?"

"Bunu söylediğimi sanmıyorum, değil mi, Kelsey? Ben öyle bir şey demedim."

"Evet, öyle dediğini sanmıyorum."

"Ben de öyle duydum," dedi Myla sırıtarak ve kız kardeşler ona doğru bakınca omuz silkti. "Dinle, burada olmamızın bir sebebi var. Adamlarımız genellikle üstünlük sağlıyor ve onlara karşı ne kadar avantajlı olursak o kadar iyi, bu yüzden ona karşı dürüst olabiliriz. Evet, Breaker sana çok fena tutulmuş."

"Bunu sana söylemedi mi?" diye sordu Lottie suçlu bir ifadeyle.

"Hayır, söylemedi. Aslında ne yaptığını bildiğinden başka hiçbir şey söylemedi."

"Tabii ki biliyor," dedi Kelsey gözlerini devirerek. "Tüm Cane kardeşler *ne yaptıklarını biliyor* ve biz onların planlarında sadece birer piyonuz."

"Kes şunu," dedi Lottie. "Hiçbirimizin orgazmdan şikâyet ettiğini görmüyorum. Bu arada bana cevap vermedin. İyi miydi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. "Evet, muhteşemdi. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu."

"Her zaman öyledir," dedi Kelsey sandalyesinde arkasına yaslanırken. "Bu adamların bir kadınla nasıl oynayacaklarını öğrendikleri bir tür gizli toplulukları olduğuna yemin edebilirim, böylece başka herhangi bir erkek için olayı yok ediyorlar."

"Bu doğru," dedi Myla. "Ryot her zaman bedenimi kontrol ederek onu etkisiz hâle getirebildi."

"Huxley de aynı. İlk tanıştığımızda ondan çok nefret etmiştim ama bir şekilde sadece parmaklarını kullanarak beni boşalttı."

"Breaker dilini kullandı." Kuru sevişmeyi es geçtim çünkü bu konuya girmek istediğimi sanmıyordum. "'Duştan sonra kurulanmama yardım etmesiyle' başladı." Tırnak işareti kullanarak kızların gülmesine neden oldum. "Ben daha ne olduğunu anlamadan beni dairemin penceresine dayamıştı, çırılçıplaktım ve bana oral seks yapıyordu."

"Tanrım, bu çok ateşli," dedi Lottie. "Huxley'nin beni pencereye karşı becermesine bayılıyorum. Çok yaramaz hissettiriyor."

"Yani, o zaman *muhteşemdi*," dedi Kelsey. Başımı salladığımda, "O zaman neden biraz tereddüt hissediyorum?" diye ekledi.

"İki sebep var," dedim ona. "Birincisi, tam anlamıyla nişanlımdan yeni ayrıldım ve düğünümü iptal ettim. Bence bu beni inanılmaz derecede sürtük gösteriyor."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Myla. "Bence bu sadece senin ne istediğini bulmanla ilgili ve önemli olan da bu."

"Katılıyorum," dedi Kelsey.

"Ben de. İkinci sebep nedir?" diye sordu Lottie.

"Sorun, Breaker. O benim her şeyim ve o anın içindeyken, bana dokunurken, bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettirirken bile endişelenmeden edemiyorum. İşler yolunda gitmezse ne olur? Ya bir şeyler ters giderse? Ya benden sıkılır ve hayatına devam ederse? Şu anda samimi olması garip geliyor, eğer bağlanırsam ve o da hayatına devam etmeye karar verirse çok daha garip olacak."

"Öyle bir şey olmayacak." Lottie başını salladı. "Breaker asla yapmaz."

"Ama daha önce hiç gerçek bir ilişkisi olmadı."

"Çünkü sen vardın," dedi Kelsey. "Sen ihtiyacı olan her şeydin ve şimdi bunu anladığına göre işleri bir sonraki seviyeye taşımaya çalışıyor."

"Ama beni öpmedi. Bana sadece orgazm yaşattı."

Lottie ve Kelsey birbirlerine bakarken durakladılar. Myla'yla ikimiz şaşkın şaşkın bakarken Lottie başını salladı. "Ah, olamaz."

"Ne olamaz?" diye sordum.

Kelsey yüzünü buruşturdu. "Ne yaptığını çok iyi biliyoruz."

"Ne yapıyor?" diye sordum endişelenerek.

"Bir planı var, seni kendisine âşık etmek için titiz bir planı var," dedi Lottie.

"Bu doğru." Kelsey başını salladı. "Cane kardeşler, şey, onlar başka bir şey. Akıllarına bir şey koyduklarında, onu kendi yöntemleriyle gerçekleştirirler. Yani, seni öpmedi çünkü mükemmel anı bekliyor."

Lottie başını salladı. "Evet. İlk öpücük onun için bir şey ifade ediyor, bu yüzden onu saklıyor."

"Bana oral seks yapmak hiçbir şey ifade etmiyor mu?" diye sordum.

Kelsey ve Lottie bu konu üzerinde düşünürken Myla araya girdi. "Arkadaşlığınız boyunca daha önce hiç yakınlaştınız mı?"

"Asla," diye yanıtladım.

Başını salladı. "O zaman muhtemelen sana bunun normal olabileceğini gösteriyor."

Kelsey, "Ah, evet," diye ekledi. "Tanrım, bu onlardan birinin yapabileceği bir şey olurdu. JP'nin seks yapmadan önce benimle kaç kez dalga geçtiğini bir düşün. Ya da sen ve Huxley. Onların tarzı bu. Yaptıkları şey bu. Seni adeta bir oyun hamuruna çeviriyorlar ve onların bir sonraki hamlesini beklemekten başka bir şey yapamaz hâle geliyorsun."

"Gerçekler," dedi Lottie. "Huxley'nin bana ilk dokunuşu son ilk dokunuşumdu, işte bu kadar güçlüydü. Sana da öyle geldi mi?"

Aklım yatak odama gitti, –sarhoş olduğumuz zamana değil– beni pencereye doğru sıkıştırdığı ana çünkü ikimiz de olanların tamamen farkındaydık.

"Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki ben onun için sadece bir enstrümandım ve o beni nasıl çalacağını çok iyi biliyordu. Yani, beni boğazımdan tutmasına izin verdim. Beni geçmişte asla yapmayacağım pozisyonlara sokmasına izin verdim ve sadece onun dokunuşuyla, sesiyle ikna oldum."

Kelsey ve Lottie başlarını salladı. "Evet, sana karşı kozlarını oynuyor," dedi Lottie.

"Peki ben ne yapacağım?" diye sordum.

Kelsey, "Hiçbir şey," diye yanıtladı. "Yapabileceğin hiçbir şey yok. Mücadele etmeye çalışabilirsin ama bunun pek bir işe yarayacağını sanmıyorum."

"Biraz haddimi aşıyor olabilirim," dedi Myla. "Ama sanki sen de onun hakkında aynı hislere sahipmişsin gibi görünüyor. Haksız mıyım?"

"Bunu hiçbir zaman gerçekten düşünmedim. Onu her zaman sadece arkadaşım olarak gördüm ama son bir haftadır her şey değişti. Bana daha farklı baktı. Bana ne kadar güzel olduğumu

söyledi. Daha önce de söylemişti ama bunu sanki farklı bir yerden söylüyor gibiydi. Sonra bana hafifçe dokunmaya başladı. Ailemi kaybettiğim için çok üzüldüğüm ve bana sarılmasını istediğim o gece gibiydi. Onun yatağındaydık, hiçbir şey olmadı ama eli kalçamda dolaştı. O zaman pek düşünmemiştim ama sarhoş olduğumuz geceden sonra-"

"Vayyy." Lottie elini kaldırdı. "Sarhoş olduğun gece ne oldu?"

"Kocalarınızın size söylememesine şaşırdım." İpi elimden bıraktım, örgü fikrini artık tamamen görmezden geldim.

"Brian'dan ayrıldığım gündü. Breaker'la kutlama yaptık, ikimiz de sarhoş olduk ve yatağa girdik. Onun yastığı hakkında şakacı bir şekilde tartışıyorduk ve sonra bana sarıldı. Ona kız arkadaşına böyle mi sarıldığını sordum, hayır dedi ve sonra bana kız arkadaşına nasıl dokunduğunu göstermeye başladı."

"Peki sana nasıl gösterdi?" Myla koltuğunun kenarında oturarak sordu.

O geceyi düşündükçe yanaklarım ısınıyordu. "Alaycı dokunuşlarla. Elini yavaşça göğüslerimin hemen altına götürdü ve sonra şortumun bel bandından geçirdi."

"Aman Tanrım." Kelsey eliyle kendini yelpazeledi. "Sataşma bir şeye yol açtı mı?"

Alt dudağımı ısırdım. "Ben, şey, ben onu tamamlamak için kuru seks yaptım."

"İkiniz de mi?" diye sordu Lottie, ben de başımı salladım. "İşte bu kadar, kontrolü ele alması için her şeyi ona açtın."

"Evet," dedi Kelsey. "Ve sonra havlu meselesi. Onun kafasında bir şey var ve senin de bunun olmasına izin verip vermeyeceğine karar vermen gerekiyor."

"Ben... Gerçekten bilmiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum." Yıllardır beni sevdiğini söylüyordu ve bu hep arkadaşlık şeklindeydi. Ancak son zamanlarda daha fazlası gibi

geliyordu. Peki aradaki farkı nasıl anlayabilirdim? Ya cinsel açıdan onun için yeterli değilsem ve bana olan ilgisi Brian'ınki gibi azalırsa? *Ya onu da kaybedersem?* "Eğer söylediklerin doğruysa ve beni bir ilişkiye ikna etmeye çalışıyorsa, birlikte olabileceğimize inanmazsa ne olacak? Bir çift olacağımıza? Onun hayatımda olmamasını kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Bazen en iyi ilişkinin temelinde güçlü bir dostluk yatar," dedi Kelsey. "JP ile ilişkimiz de böyleydi. Gerçekten yakınlaştık ve onun harika bir arkadaş olduğunu düşündüm. Bu çizgiyi aşmak bana doğal geldi."

"Bana doğal gelmiyor," diye cevap verdim.

Lottie çenesine vurdu. "Bence Breaker bunun ne kadar doğal olabileceğini görmene yardımcı olacak."

Breaker: *İşten yeni çıktım. Senin evine gidiyorum.*

Lia: *Gerçekten kendi kendini mi davet edeceksin?*

Breaker: *Sanki bir davete ihtiyacım varmış gibi.*

Lia: *Belki de şimdi ihtiyacın vardır.*

Breaker: *İyi... Lia, gelip oynayabilir miyim?*

Lia: *"Oyun" ne anlama geliyor?*

Breaker: *Oyunlar. *göz yuvarlama**

Lia: *Tamam, madem oyun oynayacağız. İstersen biraz tortelli pişirebilirim. Taze olanından var.*

Breaker: *Bana bir kâse hazırla. Bir yere uğrayacağım.*

Lia: *Ne alıyorsun?*

Breaker: *Tatlı.*

Lia: *Tamam, yakında görüşürüz.*

"Selam," dedi Breaker, daireme girerken. Tam zamanında omzumun üzerinden bakıp takım elbisesinin ceketini çıkardığını

ve üstteki birkaç düğmesi açık, sıkı göğsünü gösteren dar gömleğini ortaya çıkardığını gördüm. "Güzel kokuyor."

"Ah, teşekkürler," dedim arkamı dönüp ona bakarken, onu görmek bile yüzümü ısıtıyordu.

Mutfağa girip tam arkama geldi ve omzumun üzerinden bakarken elini kalçama koydu. Hemen tahrik oldum ve bu beni rahatsız etti. Bu adam için bu kadar çıldırmamalıydım. Kendimi kontrol edebilmeliydim ama kızlar haklıymış gibi görünüyordu. Cane erkeklerinin yanında kendini kontrol etmek neredeyse imkânsızdı.

Eli atletimin altından kayarak belimi kavradı. "İçecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Ah, evet." Yutkundum. "Bu çok yardımcı olurdu."

"Tamam." Sonra yüzünü boynuma doğru indirdi ve tenime en hafif öpücüklerini kondurdu. "Bu arada harika kokuyorsun."

Sonra geri çekildi ve ben bir yandan sosu çılgınca karıştırırken bir yandan da fırlamış kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışıyordum.

Onunla ilgili küçük şeyler.

İlgi.

Dokunuşlar.

Söyledikleri.

Brian'ın yapmasını istediğim her şeyi şimdi görebiliyordum, Breaker'ın sormadan yaptığı her şeydi. Sanki bu onun içine işlemiş ve düşünmesine gerek yokmuş gibiydi. Bir anda oluveriyordu.

Buzdolabından iki *Sprite* alırken, "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"İyiydi," derken hâlâ kaskatı kesilmiş hissediyordum.

"O kadar mı?" diye sordu içkileri masaya getirirken.

"Evet, çok heyecan verici bir şey olmadı."

"Bunu değiştirmemiz gerekecek," dedi tabakları alırken, ben de ocaktan sosu aldım. "Ben hallederim. Sen git otur."

"Yapmak zorunda değilsin, Breaker."

Parmağını çenemin altına yerleştirdi ve "İstiyorum," derken beni yerimde tuttu.

Tamam o zaman.

Servisi yapmasına izin verdim ve oturduğumda kollarını sıvayışını izledim, bu da kaslı kolunun hareket edişinin kafamda bir tür porno gibi oynamasına neden oldu. Tanrım, gerçekten çok seksiydi. Neden bunu daha yeni fark etmemiştim? Yani, onun seksi olduğunu biliyordum ama bu düşünce beni daha önce hiç bu kadar etkilememişti, sanki bu konuda bir şeyler yapmak istiyormuşum gibiydi.

Ellerinde birer tabakla masaya doğru yürüdü ve birini önüme koydu. Ensemi tutarak, "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Avucu tenimi yakarken, "Sanmıyorum," diye cevap verdim.

Beni hafifçe sıktı. "Olursa bana haber ver."

Oturmadan önce sandalyesini benimkine yaklaştırdı ve sonra elini çıplak kalçama koyarak oturdu.

Neredeyse *tortellini*'mi yerken boğuluyordum.

"Sorun mu var?" diye sordu.

"Elin, şey, elin kalçamda."

"Ve..."

"Orada mı olması gerekiyordu?" diye sordum muhteşem sırıtışına bakarken.

"Aslına bakarsan, öyle." Çatalına biraz *tortellini* saplayıp ağzına attı.

Tamam. Sanırım eli kalçamda kalacaktı o zaman.

Tabağıma döndüm ve başparmağının tenimi yavaşça ileri geri okşamasına odaklanmamaya çalıştım. Sanki bana bir tür seks çağrıştıran ninni söylüyordu.

Flaş haber, işe yarıyordu.

"Günümün nasıl geçtiğini sormayacak mısın?" diye sordu.

Yutkundum ve *Sprite*'ımdan bir yudum aldım. "Günün nasıl geçti?"

"Oldukça iyi. Shoemacher davasının üzerinden geçmek için şirket çapında bir toplantı yaptık, ardından soruları yanıtladık. Günün büyük bir kısmını aldı. İnsanları bekletmemek için soruları departmanlara göre ayırdık. Ofise geri döndüğüm için mutluydum."

"Bu çok iyi. Gerçekten mutlu musun?"

Bana bakıp gülümsedi. "Çok."

Bazı nedenlerden dolayı, cevabının iş hakkında olduğunu sanmıyordum.

"Bunları yapabilirim," dedi Breaker, ben lavaboda tencereleri yıkarken arkamdan yaklaştı. Elleri bir kez daha atletimin altına kaydı ve şortumun bel bandını geçerek kalçalarıma indi. Göğsü tam sırtıma yaslanmışken, bu pozisyon Brian'la yaptığım her şeyden daha samimi geliyordu.

"Ben halledebilirim."

"Emin misin?" diye sordu, parmakları içeriye doğru kayıyor ve bacaklarımın arasında donuk bir zonklamaya neden oluyordu.

Sadece bir anlığına başımı göğsüne yaslarken, "Evet," diye cevap verdim.

Kıkırdadı, o gürültüyü tüm bedenimde hissettim. Bir elini daha da yaklaştırdı, tam istediğim yerin üzerinde durdu. "Temizlemekle ilgili bir sorunum yok. Ne de olsa yemeği sen yaptın." Dudakları kulağımı çekiştirdi ve süngeri lavaboya bırakıp tamamen ona doğru gevşedim.

"Ben... Yapabilirim."

"Tamam." Tekrar kulağımı ısırdı. "Ben tatlıyı hazırlayayım." Ellerini çekti ve onu geri çağırmak için neredeyse tatmin olmamış bir inilti çıkarıyordum.

Yemek boyunca Culver City'deki eski sinemanın yeniden açılmasından ve oynatacakları eski filmlerden bahsederken elini kalçamdan ayırmadı. Dikkatliydi, benimle birlikte güldü, dinledi ve sorular sordu.

Tıpkı şimdiye kadar yaptığımız diğer konuşmalar gibiydi. Yine de bu farklı hissettirdi.

Her şey farklı hissettiriyordu ve bu korkutucuydu.

Özellikle korkutucu olan, o çekip gittiğinde kendimi boşlukta hissetmemdi. Tüm bunların içinde en endişe verici şey bu olmalıydı. Brian'la *hiç* böyle bir şey hissetmemiştim. Brian'la kıyaslama yapmamalıydım ama kızların söyledikleri doğruysa, Breaker arkadaşlığımızı bir ilişkiye dönüştürmek istiyorsa, o zaman Brian bir ölçüttü. Ne var ki, bunun *çok* düşük bir kıstas olduğunu fark etmeye başlıyordum. Bana bugün tekrar mesaj atmıştı ama hepsi buydu. Mesajlarının hiçbirini okumadım çünkü neden zahmet edecektim ki? İşimiz bitti. Konu kapandı. Breaker'la ilişkimiz bitmiş olsaydı asla böyle hissetmezdim. *Beni dehşete düşüren de bu.*

Tencereyi yıkamayı bitirdim, lavaboyu temizledim ve tezgâhı sildim. Kafamı kaldırdığımda Breaker'ı göremeyince, "Breaker?" diye seslendim.

"Buradayım," dedi yatak odasından.

Aman Tanrım.

Yatak odasında ne tür bir tatlı yiyebilirdik ki?

Sesine doğru yönelirken tişörtümün eteğini çekiştiriyordum. Tam o sırada küvetin suyla dolduğunu duydum. Köşeden kafamı uzattığımda Breaker'ın musluğu kapattığını gördüm. Küvet suyla ve kabarcıklarla doluydu, mumlar ise odadaki tek ışığı sağlıyordu.

"Nedir bu?" diye sordum, başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Breaker bana döndüğünde gözlerim hemen onun düğmeleri açık gömleğine, açıkta duran göğsüne ve karnına takıldı.

"Banyo zamanı," dedi bana doğru yürüyüp tişörtümün eteklerini avuçlarının arasına almadan önce. Ancak yukarı çekmedi. Ona izin vermemi bekledi. Bir yanım uzaklaşırsam ne olacağını merak ediyordu ama diğer yanım –umutsuz yanım– onun ne planladığını görmek istiyordu.

Böylece kollarımı kaldırdım, o da tişörtümü yavaşça başımdan geçirip yere bıraktı.

"Arkanı dön" dedi ve ben de öyle yaptım.

Sutyenimi çözdü, şortumu ve külotumu sürüklemeden hemen önce onun yere düşmesine izin vererek beni tamamen çıplak bıraktı.

Sıcak bedenini benimkine bastırırken elleri tekrar kalçalarıma düştü. Elleri karnımdan göğüslerime doğru kayarken ağzı yanağımı okşadı. Breaker'ın göğüslerimi gerçekten beğendiği görülüyordu, bu da Brian'ın ilgisizliğinden kaynaklanan kalıcı özgüven eksikliğimi kesinlikle artırıyordu. *Onu düşünmeyi bırak. Göğüslerine dokunan çok seksi bir adam var.*

"Çok bağımlılık yapıyorsun," dedi meme uçlarımı çimdiklerken.

Başım geriye düştü ve dudakları boynumu buldu. Meme uçlarımla oynarken öpücüklerini boynumda gezdirdi, sonra tekrar aşağı indi.

"Siktir," diye fısıldadım, vücudum alev alev yanıyordu.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

Başımı salladım, hiçbir şey saklamadım çünkü hoşuma gitmişti. Göğüslerime dokunması, onlarla oynaması, parmaklarıyla meme uçlarımı sıkması ve çekmesi hoşuma gidiyordu.

"Güzel. Şimdi iyi dinle, Lia. Küvete girmeni, başını ucuna yaslamanı ve bacaklarını açmanı istiyorum. Anladın mı?"

Tekrar başımı sallayıp talimatlarını uyguladım. Küvete girmeme yardım etti ve lüks ılık suyun içine gömüldüm.

"Bu nasıl bir his?"

"İnanılmaz," dedim rahatlarken.

"Güzel." Sonra fark etmediğim kahverengi bir kâğıt torbaya uzandı ve bir dildo çıkardı. Açtığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Boru şeklindeki kısım titreşiyor ve dönüyor, tabandaki küçük bir kısım ise aşağı yukarı hareket ediyordu.

Aman Tanrım, bunu benim üzerimde mi kullanacaktı?

Küvetin kenarına oturduğunda yanaklarım hemen kızardı.

"Bunlardan birini daha önce hiç kullandın mı?"

"Hayır," dedim endişeyle.

"Çok basit." Küvete getirdi ve göğüs ucumda titreşmesine izin vermeden önce memelerimden baloncukları ayırdı. "Bunu lezzetli amcığının içine sok ve bırak tüm işi o yapsın."

"Küvette mi?"

"Evet." Onu kapattı ve karnımın üzerinden aşağıya doğru sürükledi, bu hareket karnımın içeri doğru çekilmesine neden oldu. Sonra elini suya indirdi ve dildoyu vajinam boyunca gezdirdi.

"Ne yapacaksın?"

"İzle," diye basitçe cevap verdi. "Elimi tut ve onu içine yönlendirmeme yardım et."

"Ama çok büyük."

Gözlerimi yakalayarak, "Bunun büyük olduğunu düşünüyorsan, sikimi sana verene kadar bekle. Şimdi onu içeri yönlendir," diye karşılık verdi.

Sözlerinden etkilenerek dildoyu içeri sokmasına yardım ettim, beni nasıl gerdiğini fark ettim ama acı vermiyordu. Sadece inanılmaz hissettiriyordu.

"Nasılsın?"

"Harika."

"Güzel. Yerinde tut." Açtığı anda içimdeki vızıltıdan ve dışımdaki klitoris uyarıcısından dolayı neredeyse küvetin dışına uçuyordum.

"Aman Tanrım," derken su etrafımda şırıl şırıl akıyor, bacaklarım sıkıca kenetleniyordu.

"Rahatla," dedi göğsümü aşağı doğru iterken.

"Ama... aman Tanrım, Breaker. Bu çok fazla."

"Değil. Sadece rahatla." Meme ucumu çimdikledi ve beni hemen rahatlattı, bu da bacaklarımın arasındaki hissi yoğunlaştırdı.

Başım yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ederken, "Nasıl?" diye sordum.

"Ne nasıl?" diye sordu göğüslerimi bırakıp ayağa kalkarken.

"Neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?"

Ciddi ifadesini görmek için başımı kaldırdım, aç ve açgözlüydü. "Çünkü senin hakkında her şeyi biliyorum, Lia. Seni neyin boşaltacağını bile."

"Öyle," diye fısıldadım suya batarken, vibratörün işini yapmasına izin verdim. "Çok iyi hissettiriyor, sanki-" Vibratör kapandı ve ona baktığımda elinde bir kumanda tuttuğunu gördüm. "Ne yapıyorsun?"

"Durumu kontrol ediyorum." Sonra vibratörü tekrar açtı. Beni şok ediyor ve bacaklarımın kasılmasına neden oluyordu.

"Aman Tanrım," diye inledim.

Titreşimle birleşen klitoris uyarıcısı daha önce hiç deneyimlemediğim bir histi ve her saniyesine bayılıyordum. İçime çekerek tüm düşüncelerimi ve endişelerimi bir kenara bıraktım. Her şeyin nasıl hissettirdiğine ve önümdeki adama odaklandım; açık gömleği ve aç gözleriyle beni izliyordu.

"Göğüslerinle oyna, Lia."

Sesi damarlarıma sızan ve her hareketimi yöneten bir uyuşturucu gibi geliyordu. Sorgusuz sualsiz ellerim vücudumda göğüslerime doğru ilerledi ve onları birbirine bastırdım. Vibratörü yerinde tutmak için bacaklarımı birbirine kenetledim. *Lanet olsun, bu çok yoğundu.*

Parmaklarımı sertleşmiş meme uçlarımın üzerinde gezdirirken, "Breaker," diye fısıldadım.

Pantolonunun fermuarını açtığını duyduğumda, "Kahretsin, çok ateşlisin," dedi.

Boxer'ının içine uzanıp uzun, kalın aletini çıkarırken gözlerim hemen açıldı ve beline düştü.

Aman.

Tanrım.

Lanet olsun.

Kalın.

Uzun.

Ayrıca inanılmaz sert.

Görüntüsünü içime çekerken bakışları üzerimdeydi.

Ağzım sulandı, bacaklarım titredi ve zihnimin derinliklerinde onun içime sığmayacağını biliyordum. Bu mümkün değildi.

"Breaker, sen... çok büyüksün."

"Ayrıca senin yüzünden çok sert." Uzaktan kumandadaki titreşimi açtı ve vücudum zevkle sarsılırken gözlerim kapandı.

Homurdandığını ve elinin aşağı yukarı kaydığını duyuyordum. Bu çok erotikti. Birbirimize dokunmuyorduk ama birbirimizi boşaltıyorduk.

"Yakında içinde olacağım." Gözlerimi açtığımda aletini çektiğini, göğüs kaslarının gerildiğini ve karın kaslarının her darbede kasıldığını gördüm. "Seni becereceğim, Lia. Hayatının geri kalanında sikimden başka bir şey hissetmeyeceğinden emin olacağım."

Vibratör daha hızlı hareket etti ve onun kontrolü ele almasına izin vermekten başka bir şey yapamadım. Bu yüzden bir elimi vibratöre götürdüm, yerinde tuttum ve sonra diğer elimi meme ucumla oynamak için kullandım. Parmağımı etrafında daireler çizerek gezdirdim ve Breaker'ın yaptığı gibi çimdikledim.

"Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor," dedim pelvisim titreşimlerle birlikte hareket etmeye başlarken.

"İçinde benim sikimin olmasını ister miydin?" diye sordu.

"Sikin çok büyük," dedim bacaklarım zevk sarsıntılarıyla kasılmaya başlarken.

"Benim sikim senin amın için mükemmel," dediğinde sesi beni ona bakmaya itti. "Beni duyuyor musun?" diye sordu ifadesindeki kararlılıkla. "Benim aletim senin lezzetli ve sıkı amcığın için mükemmel."

Başım dönerken göğsüm hava ile doldu. Sadece uzaktan kumandadaki düğmeye tekrar basması için başımı sallayarak onayladım, yapay penis şimdi midemin altüst olmasına neden olan çılgınca bir hızda titreşiyordu.

"Aman Tanrım... ah, kahretsin," diye bağırdım vücudum kasılırken. Uyarıcı klitorisime tam doğru noktada sürtünüyor ve vücudumun ter içinde kalmasına neden oluyordu.

İnkâr edilemez bir baskı karnımın dibinde gittikçe artıyor, zevkimin tırmanmasına izin veriyordu, ta ki zirvede durup düşmeye hazır hâle gelene kadar.

"Breaker... aman Tanrım," diye inledim.

"Gelmek ister misin?"

"Evet," diye bağırdım ve sonra bir anda vibratör kapandı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve nefes nefese, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Beni beklemeni sağlıyorum." Aletini pompalamaya devam ediyordu ama leğen kemiği tam yüzüme gelene kadar bana daha da yaklaştı. "Beni ağzına al."

"Ne?"

"Beni duydun, Lia. Sikimi yala."

"Ama ben-"

"Yapma," dedi sözümü keserek. "Sakın bana bu işte iyi olmadığını söyleme. Sadece dudaklarına bakarak bile beni saniyeler içinde boşaltacağını biliyorum. O yüzden sikimi ağzına al. Şimdi."

Çok tahrik olmuştum ama aynı zamanda emin değildim, küvette döndüm, böylece onun önünde diz çöktüm. Vibratör hâlâ bacaklarımın arasındayken uzanıp aletini avucumun içine aldım. Sadece dokunmakla bile gözleri kapandı, bu da bana güven verdi ve sonra onu yavaşça ağzıma götürüp kenarı boyunca yaladım.

"Yüce Tanrım," dedi avucunu başıma koyarken. Beni zorlamıyor ya da cesaretlendirmiyordu. Sanki sabit durmak için elinin orada olmasına ihtiyacı varmış gibiydi.

Dilimi başının etrafında birkaç kez döndürdüm, onu ağzımın içine çektim ve sonra ritmi birkaç kez tekrarlayarak serbest bıraktım. Göğsünün daha hızlı yükselip alçalmasını hayranlıkla izledim. Parmaklarının kafa derime batışını seviyordum ve dudaklarından dökülen iniltiler o kadar erotikti ki benim de zevkimi artırıyordu.

Birkaç kez daha döndüm ve sonra sikinin alt tarafını yalamakla ilgili söylediklerini hatırladım. Dilimi tabana doğru sürükledim ve sonra en çok sevdiğini bildiğim noktaya kadar yaladım. İşte o zaman aynı anda hem yalamaya hem de elimle aletini pompalamaya başladım.

"Hassiktir," diye nefes aldı. "Siktir, Lia." Eli saçlarımla oynadı. "Ağzın. Çok güzel. Çok sıcak." Onu içime çektim ve bacakları bir an için titredi. Onu tamamen dışarı çıkardım, sonra daha derine ittim ve dışarı çektiğimde dişlerimin uzunluğu boyunca yavaşça kaymasına izin verdim. "Siktir!" diye bağırdı sertleşirken, sonra vibratör tüm gücüyle tekrar açıldı. İçimden coşku fışkırırken aletine karşı inledim.

"Breaker, ben... Geliyorum."

"O zaman sertçe em beni," dedi ve ben de emdim. Aletini o kadar sert çektim ki canını yakacakmışım gibi hissediyordum ama yapmadım. Onu daha da teşvik ediyordum ve orgazmım gittikçe yaklaşırken vücudum uyuşuyor, görüşüm azalıyordu.

Tek düşünebildiğim onun boşalmasını nasıl istediğimdi. İnlemelerini nasıl duymak istediğimdi.

Dilimi döndürdüm, ağzımı aletinin üzerine daldırdım, dişlerimle geri çektim ve orgazmımı daha fazla tutamadığımda, tüm vücudum spazm geçirirken aletine karşı yüksek sesle inledim.

"Çok ateşli," derken tüm vücudu sertleşti. "Yut beni," dedi ağzımın içinde kasılıp boşalmadan hemen önce.

Son damlasına kadar yuttum ve bittiğinde küvetin içine düştüm, ona bakarken nefesimi tutmaya çalışıyordum. Dizlerinin üzerine çöktü ve bana doğru uzandı, boynumun arkasını kavrayarak beni kenara doğru çekti.

"Tanrım." Gözleri gözlerimdeyken ağır ağır nefes alıyordu. "Tanrım, Lia."

"Hoşuna gitti mi?"

"Hoşuma gitti mi?" diye sordu şaşırmış bir hâlde. "Hoşlanmaktan da öte. Ağzına karşı bir bağımlılık geliştirdim." Başparmağı dudaklarımın üzerinde gezinirken, "Sikim artık burada yaşıyor. Bu benim ağzım. Bunlar benim dişlerim. Bu da dilim," dedi nazikçe. Beni kendine çekerken öpücük konduracağını sandığım anda alnımın üst kısmını öptü, sonra geri çekildi. "İyi geceler, Lia."

"Bekle, gidiyor musun?" dedim şaşırarak.

"Planımız her zaman tatlıdan sonra ayrılmaktı." Ayağa kalktı, penisini tekrar pantolonunun içine sokmasını izledim ama fermuarını çekmeye zahmet etmemişti. "Biraz dinlen."

Sonra da hiçbir şey söylemeden çekip gitti.

Küvette ne kadar kaldığımı bilmiyordum, en azından su soğuyana kadar kalmıştım. Suyu boşalttım, durulandım ve sonra kıyafetlerle bile uğraşmadan dişlerimi fırçalayıp yatağa çıplak girdim. Zihnim az önce yaptıklarımızla ilgili düşüncelerle dolup taşıyordu.

Başucumdaki ışığı kapatmak için uzandığımda telefonum bir mesajla çaldı.

Breaker: *Yemek için teşekkürler, Lia.*

Bir dakika gibi gelen bir süre boyunca mesaja baktım. Evimden ayrılış şekliyle tam bir tezat oluşturuyordu. Nasıl böyle bir anda açıp kapatabiliyordu? Zihnim hâlâ bu gece aramızda geçen her erotik şeyle çalkalanıyordu. O da aynı düşüncelere sahip değil miydi? Ona sormaya karar verdim çünkü bunu daha iyi anlamam gerekiyordu.

Lia: *Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyorsun?*

Breaker: *Hiçbir şey olmamış gibi davranmıyorum. İnan bana, ağzını hâlâ sikimin üzerinde hissedebiliyorum.*

Lia: *O zaman neden tüm bunlar hakkında bu kadar rahat davranıyorsun? Aramızda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve sen de yardımcı olmuyorsun.*

Breaker: *Bu bana normal geliyor, Lia. Sanki son on yıldır seninle samimi olmam gerekiyormuş gibi geliyor ama senin için bu noktaya varmanın zaman aldığını biliyorum. Bunun ne kadar normal olduğunu görmeni istiyorum.*

Lia: *Normal hissettirmiyor. Garip hissettiriyor.*

Breaker: *Dişlerini aletimde gezdirirken garip hissettin mi?*

Lia: *Şey, hayır ama bu o anda oldu.*

Breaker: *Aynen öyle. Anı yaşamaya devam et ve her şeyi fazla düşünmeyi bırak. İyi geceler, Lia.*

Sonra o duvara dört kez vurdu, ben de isteksizce dokuz kez vurdum.

Kelsey'nin koltuğuna otururken ipliğimi çantamdan çıkarmaya bile zahmet etmedim. Dün geceden sonra acil bir toplantı çağrısı yaptım ve kızlar buna seve seve uydular. Erkekler o kadar da hevesli değildi.

Lottie, Reign'in yaptığı mini kişlerden oluşan bir tabağın yanı sıra lezzetli kruvasanlarından oluşan bir tabak daha koydu.

"Kruvasan anı gibi geldi," dedi Lottie.

Kelsey bir kâse jöle, tabaklar ve mutfak eşyaları getirirken, Myla içeceklerle içeri girdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Kelsey.

Doğrudan konuya girdim. "Siz haklıydınız. Bir planı var ve onu uyguluyor."

Lottie eğilip mini bir kiş aldı. "Canelerin her zaman bir planı vardır... her zaman," dedi ağzına atmadan önce.

"Ne oldu?" diye sordu Myla.

Gecenin ayrıntılarına girdim ve nasıl güzel bir akşam yemeği yediğimizi anlattım. Eli sürekli üzerimde olmasına rağmen konuşmamızın normal olduğundan bahsettim. Sonra sıra tatlıya geldiğinde...

"Bekle, elinde uzaktan kumandalı bir dildo vardı ve sonra seni küvete mi soktu?" Lottie gözlerini kırpıştırarak sordu.

Başımı sallarken yanaklarım kızardı. "Evet ve sana şunu söyleyeyim, hayatımda hiç böyle bir şey yapmadım. Kendi başıma bile."

"Onun daha sapık olduğunu biliyordum," diye fısıldadı Lottie.

"Bu en sapkın kısmı bile değil," dedim ona.

İçkisini dudaklarına götürerek, "Lütfen anlat bize," dedi Myla.

"Ah, şey, vibratör hâlâ içimdeyken onu emmemi söyledi."

Kızların hepsi kısmen afallamış bir hâlde orada oturdu.

"Ben de yaptım," diye ekledim.

Lottie yutkundu. "Aleti nasıldı?" diye sordu.

"Lanet bir kütük gibiydi."

Kızlar gürültülü bir kahkaha attı.

"Cidden, çok büyüktü. Ona içime sığmayacağını söyledim, o da bana sikinin benim... amcığım için ne kadar mükemmel olduğunu söyledi."

"Bunu mu söyledi?" diye sordu Kelsey. "Dostum, Breaker'a aynı şekilde bakabileceğimi sanmıyorum."

"Hiçbirimizin bakacağını sanmıyorum," dedi Myla.

"Hızlı bir soru," dedi Lottie parmağını kaldırarak. "Ona sakso çektin mi?"

Bu konuşmalarda kendimi biraz daha rahat hissetmeye başlayınca başımı salladım. "Yaptım ve... gerçekten hoşuma gitti."

Bacağımı okşarken, "Aferin kızıma," dedi Lottie.

"Peki sorun nedir?" diye sordu Myla.

"Sorun şu ki, her şey hâlâ garip geliyor. Sanki o anın içindeyken, hiçbir şey garip gelmiyormuş gibi. Çok doğal. Tabii ki söyledikleri ve yapmamı istedikleriyle beni hayrete düşürüyor ama sonrası... sonrası beni öldürüyor. Dün gece onunla bu konuyu konuştuğumda bana her şeyi fazla düşünmeyi bırakmamı söyledi."

"O haklı," dedi Kelsey. "Sadece anı yaşaman gerekiyor."

"Katılıyorum," dedi Myla kruvasanın üzerine jöle koyarken. "Her şeyi normalleştirmeye çalışıyormuş gibi görünüyor ve eğer direnirsen, bunu yapmasını zorlaştırırsın."

"Asıl soru şu: Onunla daha fazlasını istiyor musun?" diye sordu Kelsey.

Kanepede arkama yaslandım ve biraz düşündüm.

Breaker'sız bir hayatla başa çıkabileceğimi sanmıyordum ve bunu istemiyordum.

Arkadaşlığımızın bu yeni seviyesi farklıydı ama aynı zamanda hoşuma da gidiyordu sanırım. Bu bir yalandı. Hoşuma gittiğini biliyordum.

Hem de çok.

"Sanırım istiyorum," diye cevap verdim. "Ama bu beni korkutuyor."

"Anlaşılabilir," dedi Lottie. "Ama Breaker'ın seni incitecek bir şey yapmayacağını biliyorsun, asla. O sana değer veriyor."

"Gerçekten öyle," diye ekledi Kelsey. "Üzerinde yürüdüğün zemine âdeta tapıyor."

Lottie, "Ayrıca ikiniz için çok daha fazlasını yaşatmaya niyetli," diye ekledi.

"Sanırım öyle ama... tuhaf," dedim onlara.

"O zaman bunu tuhaflaştırma," diye araya girdi Myla. "Kontrolü ele al. Onun önderlik etmesine izin verme. Onu şaşırt ve kendin bir şeyler başlat. Belki bu işin tuhaflığını ortadan kaldırır."

"Ooo, iyi fikir," dedi Lottie.

"Ah, bu beni terletiyor," dedim. "Daha önce birçok kez başlattım ama Breaker benden çok daha deneyimli. Eğer ben başlatmaya çalışsaydım kendimi aptal gibi hissederdim."

Myla, "Tek yapman gereken ona doğru yürümek ve penisini tutmak, sonra ilerlemeye hazır olacak," diyerek gülmemize neden oldu.

"Evet, bundan daha fazlasına ihtiyacım olabilir."

"Yani kontrolü ele almaya açık mısın?" diye sordu Kelsey.

"Sanırım öyle. Yani, mantıklı geliyor. Eğer bir şey istiyorsam, benim de o konuda ilerlemem gerekir ve belki de ilk adımı ben atarsam daha az garip olur."

"Bence de." Myla çenesine vurdu. "Ah, biliyorum. Ona müstehcen bir mesaj gönderebilirsin."

"Evet." Lottie kanepenin kolçağını tokatladı. "Edepsiz bir mesaj. Bu mükemmel. Klavyenin arkasına saklanabilirsin,

böylece başlangıçtaki gariplikle yüzleşmek zorunda kalmazsın ama aynı zamanda konuşmayı da kontrol edebilirsin."

"Bu harika bir fikir," diye ekledi Kelsey. "Ne yazmalı? Gerçekten dikkatini çekecek bir şey. Mesela... Penisini beğendim."

Lottie gözlerini devirdi. "Kız kardeşimin kusuruna bakmayın. Edepsiz konuşmalarda o kadar da iyi değildir."

Kelsey kollarım kavuşturdu. "Tamam, sen ne yazardın?"

"Peki, madem beni köşeye sıkıştırıyorsun, üzerine biraz düşünmek için zamanım olsaydı daha düzgün ifade edebilirdim. Yine de şöyle bir şey söyleyebilirdi mesela... Dün geceyi düşünmek bile beni o kadar tahrik ediyor ki."

"Daha iyi," dedi Myla ve başını salladı. "Ama yeterince iyi değil. Breaker'ın tarzına uyacak bir şeye ihtiyacımız var, gerçekten dikkatini çekecek bir şey." Bir an düşündü ve sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Buldum."

Bir bacağını diğerinin üzerine atarak, "Lütfen paylaş," dedi Lottie.

"Sade ve basit. Yüzüne oturmak istiyorum."

Yanaklarım alevler içinde kalmış gibi hissederek, "Ne?" diye sordum.

Lottie, "Eveettt," diye uzattı. "Tanrım, böyle şeyler söylediğimde Huxley çıldırıyor."

"JP de buna bayılıyor," diye ekledi Kelsey.

"Siz adamlarınıza böyle bir mesaj atar mısınız?" diye sordum inanamayarak.

"Evet." Lottie telefonunu çıkardı. "İzle. Ona mesaj atacağım ve size tepkisini göstereceğim. Bunu hepimiz yapmalıyız."

Myla, "Bununla bir sorunum yok," dedi ve telefonunu çıkardı, Kelsey de aynısını yaptı. Hepsi bir mesaj gönderdi.

"Bir saniye, bekle," dedi Lottie ve sonra telefonu çaldı. Gülümseyerek boğazını temizledi. "Yüzüne oturmak istiyorum

dedim, o da cevap verdi..." Dudaklarını ıslattı. "Eve gel. Hemen!"

Kelsey'nin telefonu bir mesajla çaldı. "Mesaj kocamdan. Diyor ki, 'bebeğim, biliyorsun amının yüzümde kalıcı bir rezervasyonu var.'"

Tam Myla'nın telefonu çalarken sırıttım.

Mesajını açtı. "Ryot bir dil ve üç damla su göndermiş. Ayrıca, 'eve geldiğinde soyun, yatak odasında bekliyor olacağım' yazmış."

Hımm, Breaker ne derdi merak ediyordum.

Merakıma yenik düşüp telefonumu çıkardım.

Ellerini çırparak, "Yapıyor," dedi Lottie.

Haklılardı. Bu işi yapmak istiyorsam gariplik köprüsünü geçmem gerekiyordu ve yapacaktım. Onu kaybetmek istemiyordum. Onunla daha fazlasını istiyordum ama sadece korkuyordum. Korkmamanın tek yolu balıklama atlamaktı.

Mesajlarımı açtım ve ona bir mesaj attım.

Lia: *Selam.*

"Ne dedin?" diye sordu Kelsey.

"Sadece selam dedim, ilk önce onu hazırlamak istedim." Telefonum çaldı ve mesajını yüksek sesle okudum. "Selam, ben de seni düşünüyordum."

"Ooo, ona ne düşündüğünü sor," dedi Kelsey. Ben de cevap yazdım.

Lia: *Ne düşünüyordun?*

Telefonum çaldı. "Bu gece seni nasıl görmek istediğim hakkında. Bana gelir misin?" Kızlara baktım. "Şimdi söyleyeyim mi?"

Hepsi başını salladı. Titrek bir nefesle ona mesaj attım.

Lia: *Orada olacağım... Gerçekten yüzüne oturmak istiyorum.*

Gözlerimi sıkıp kapattım ve gönder tuşuna bastım. "Aman Tanrım, bunu ona söylediğime inanamıyorum. Ya bunun tuhaf olduğunu düşünürse?"

"Garanti ederim düşünmez," dedi Lottie. "O kadar çok sevecek ki."

"Sevecek," diye ekledi Myla. "Sadece bekle."

Telefonuma baktım ve yazdığını gösteren mavi noktaları gördüğümde midem kasıldı. Sonra oturma odasında yankılanan bir ding sesi geldi.

Yüksek sesle okumak yerine önce kendi kendime okudum.

Breaker: *Güzel. Amın bu gece benim. Açlıktan ölüyorum.*

Kızlara baktığımda gözlerim açıldı.

"Oooo, cevabı iyi olmalı," dedi Lottie.

Hepsinin birlikte okuması için telefonu çevirdim çünkü ne yazdığını yüksek sesle söyleyemiyordum.

"Yüce Tanrım," dedi Kelsey.

"Hımmm, şimdi Breaker mı kazandı?" diye sordu Lottie.

Myla arkasına yaslanırken başını salladı. "Evet, verdiği yanıtla tüm erkekleri geride bıraktı." Sonra bana baktı. "Bu gece iyi eğlenceler. Unutulmaz bir gece olacak gibi görünüyor."

On Dokuzuncu Bölüm

BREAKER

Lottie ve Kelsey'ye bir onur madalyası borçluydum çünkü Lia'nın bana yüzüme oturmak istediğine dair mesaj atmasının sebebinin onlar olduğunu biliyordum. Bu gece örgü kulübü gibi bir şey yaptıklarını biliyordum, JP karısıyla birlikte olmak istediğini ama yapamadığını anlatıp duruyordu.

Lia şimdiye kadar başlattığım her şeye katıldı, bu dünya harikası bir şeydi. Ancak sonra mesajını okuduğumda... *Gerçekten yüzüne oturmak istiyorum.* Kahretsin, bu dudaklarıma kocaman bir gülümseme gönderdi. Bu, "biz" konusunda daha rahat hissetmeye başladığı anlamına mı geliyordu? Bu kadar çabuk muydu? Kahretsin, evet, öyle olduğunu umuyordum. Kızların onu konfor alanının dışına çıkmaya ikna ettiğine hiç şüphem yoktu.

Minnettardım.

Lia şu anda kendi evinde, neye dönüşeceğinden emin olmasa da değişiyordu, ben de burada sabırsızca onun gelmesini bekliyordum. Bu durumu nasıl ele alacağımı düşündüm. Ona kontrolü elinde tutabileceğini hissettirmek istiyordum ama aynı zamanda muhtemelen utangaç olacağını da biliyordum, bu yüzden onu iyi okumam gerekecekti.

Oturma odamı adımlarken yan dairenin kapısının kapandığını duyduğumda nefesimi tuttum. Kapıma baktım ve birkaç saniye sonra kapı kolu dönerek açıldı.

"Selam," diye seslendi.

Girişe doğru baktığımda onu yeşil bir ipek şort ve beyaz bir atletle gördüm. Sutyen giymemişti. Meme uçlarının ne kadar sert olduğu her hâlinden belliydi.

"Selam," dedim görüş alanıma girdiğinde.

Gözleri hemen göğsüme kaydı. Son bir haftadır beni her zamankinden daha fazla süzdüğünü fark ettim ve buna bayılıyordum. Bu yüzden onun yanındayken üstsüz dolaşıyordum.

Ona doğru yürüdüm, elimi beline doladım ve onu göğsüme çektim, sonra başının üstünü öptüm.

Onu dudaklarından öpmek istiyor muydum? Onun yanında olduğum her saniye istiyordum ama bekliyordum. O ilk öpücük özel bir an olacaktı, sonsuza dek hatırlamak istediğim bir an olacaktı, bu yüzden bana acı verse de erteledim.

"Örgü kulübü nasıldı?" diye sakince sordum. Zordu çünkü vücudum onun mesajından dolayı uğulduyordu.

"Eğlenceliydi," dedi uzaklaşırken. Mesajında olduğu kadar kendine güveni olmadığını hemen anladım, bu yüzden kontrolü ele almam gerekecekti.

Hiç sorun değildi.

Elini tuttum ve onu kanepeye götürdüm. Sırtı göğsüme gelecek şekilde bacaklarımın arasına oturttum. Bacaklarımızı kanepeye doğru uzattık. Önceden müziği açtığım ve ışıkları kıstığım için ortam hazırdı.

Başını omzuma yasladı ve bir elim atletinin altından geçip karnına dokunurken belinin etrafında parmağımla daire çizdim.

"*Blue Man Group**'un Los Angeles'a geldiğini gördün mü?"

"Öyle mi?" diye sordu. "Lütfen bana gideceğimizi söyle."

Kıkırdadım. "Biliyorsun, onları görmen için seni Vegas'a götürebilirim. Ne de olsa zenginim. Hatta burada, evimde kendi özel şovumuzu bile düzenleyebilirim."

---

* Gösterilerinde pek çok müzik ve sanat türünü bir araya getiren Amerikan performans sanatçıları grubu. -rdk.n.

"Paranla gösteriş yapıyorsun, değil mi?"

Neşeli ses tonu hoşuma gitti, ben de ona uydum. "Etkilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Nasıl etkileyebileceğini biliyor musun?" diye sordu. "Harry Potter'daki tüm karakterleri alfabetik sırayla ve varsa evleriyle birlikte ezbere söyle."

"Hımm, üzerinde çalışılacak bir şey." Elimi karnının üzerinde gezdirdim ve sonra göğsüne doğru ilerleyerek, parmaklarımla çok hafif sıyırdım. "JP'nin bugün bana ne söylediğini biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu, sesi nefes nefese geliyordu.

"Görünüşe göre Huxley'nin zayıf bir noktası var ve Lottie'den bahsetmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey," dedim parmaklarımı karnında gezdirirken, aldığı her nefeste ve her dokunuşumda nasıl alçalıp genişlediğine bayılıyordum. "Huxley ofisindeyken JP içeri girdiğinde gözlerinin yaşlı olduğunu görmüş."

"Hayır, buna inanmıyorum," dedi başını sallarken. "Huxley ağlamaz."

"Biliyorum, ben de öyle dedim. JP ona neler olduğunu sorduğunda Huxley konuşmamış."

"Evet, sanki adam duygularını paylaşacakmış gibi."

"Kesinlikle." Lia'nm ailem hakkında bu kadar çok şey bilmesi hoşuma gidiyordu. "Ama JP'yi bilirsin, acımasızdır. Huxley'yi o kadar rahatsız etmiş ki sonunda itiraf etmiş ve Lottie'nin ona gönderdiği, doğuştan işitme engelli bir bebeğin ilk kez duyduğu bir videoyu izlediğini söylemiş. Huxley sonunda JP'ye videoyu göstermiş ve birlikte ağlamışlar. Sonra tabii ki JP, çocuklarının işitmesine yardımcı olmak için gereken ekipmanı karşılayamayan ailelere yardım eden bir vakfa yarım milyon dolar bağışta bulunmuş."

"Aman Tanrım, bu çok tatlı," dedi Lia. "JP'nin güvercin çılgınlığı gibi saçma bir şey söyleyeceğini sanmıştım."

"Ben de konunun oraya gideceğini düşünmüştüm," dedim elimi tekrar göğsüne götürürken. Bu kez hafifçe avuçladım ve başparmağımı alt kısmında gezdirdim. "Ama bir çocukla ilgili olduğunu duyunca şaşırdım. Bu bana bir şeyler sakladıklarını düşündürüyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım Lottie hamile olabilir."

"Hayır." Lia başını salladı. "Geçen gece bizimle bir şeyler içti."

"Evet ama JP bazı alkolsüz içkiler gördüğünü de söyledi. Ya da içkinin alkol kısmı eklenmemiş."

Lia dönerek kucağıma oturdu, sırtı kanepeye dayalı hâlde, bacakları kanepenin kenarından sarkıyordu. "Hayır, hamile olamaz. Olsaydı kesinlikle anlardım."

"Benim bilmediğim bir rahim röntgeni görüşün mü var?"

Avucunu yüzüme bastırarak gülmeme neden oldu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum. Bence hamile. İşaretler var. Huxley son zamanlarda onun etrafında ekstra korumacı davranıyor. Normalden daha fazla. Ayrıca JP, birkaç randevusunu iptal ettiğinden bahsetti. Doktora gittiklerini düşünüyor."

O şaşkınlıkla bakarken elimi kalçasına koydum. "Huxley'nin baba olmasını aklım almıyor. Onun evleneceğini de hiç ama hiç düşünmemiştim." Bana doğru döndü ve kucağıma oturdu. Yerimi değiştirip ellerimi şortunun altından kalçalarının birleştiği yere kadar kaydırdım. "Ama işte burada, her seferinde beni haksız çıkarıyor. Lottie onu gerçekten evcilleştirmiş."

"Evet, karşılaştıklarına minnettarım. Lottie'yi çok seviyorum."

"Ben de," dedi Lia. "Ayrıca Kelsey'yi de. O ve JP hamile kalmaya çalışıyorlar mı?"

"Sormadım ama Lottie'nin hamile olabileceğinden bahsederken JP'nin gözlerindeki arzuyu görebiliyordum. Bence JP harika bir baba olur."

"Ben de öyle düşünüyorum." Ellerini göğsümün üzerine koydu. "Kardeşlerin hakkında dedikodu yapmak hoşuma gidiyor. O kadar sade bir görüntü sergiliyorlar ki bu güçlü adamların perde arkasını görmek eğlenceli."

"Peki ya ben?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum zaten."

"Her şeyi değil," diye cevap verdim.

Ellerini göğsümde gezdirdi. "Neyi bilmiyorum?"

"Yurtta odama geldiğin ilk gece, *Scrabble*'ın yarısında, kendi kendime her şey bittiğinde sana çıkma teklif edeceğimi söyledim."

Başını yana eğdi. "Hayır."

Başımı salladım. "Evet. Bunu yapmak için cesaretimi topluyordum."

"Neden yapmadın?" diye sordu kafası karışmış bir hâlde.

"Çünkü bir arkadaş istediğini söyledin ve ben de aramızdaki bağı bozmak istemedim. Bu yüzden tamam diyerek arkadaş olacağımızı söyledim."

Dudaklarını ıslatıp, "Peki neden şimdi? Neden bu düşünce tarzını değiştirdin?" diye sordu.

"Çünkü," derken atletinin ucunu tutup yavaşça yukarı, başının üzerine doğru çektim. "Seni başka bir adamla evlenirken görmenin benim için en kötü senaryo olduğunu fark ettim. Sana karşı köklü hislerim var, Lia." Ellerim göğüslerine giderek kıçını büyüyen ereksiyonum boyunca hareket ettirirken göğsünü bir nefesle kaldırdı. "Sence sen de aynı şekilde hissedebilir misin?"

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve gözleri benimkilerle birleştiğinde, "Sanırım," diye cevap verdi.

"Güzel," dedim ve onu kucağıma alıp koltuktan kalktım. Kolları boynuma dolandı ve göğüslerini çıplak göğsüme

bastırdı. Bu o kadar lezzetli bir duyguydu ki yakında teması keseceğim için neredeyse üzülecektim.

"Tüm bunlar benim için çok... garip ve yeni," diye itiraf etti. "Kafamı toparlamak benim için çok zor."

Onu yatak odama taşıyarak yatağa yatırdım, sonra beline uzanıp şortunu çıkardım ve onu tamamen çıplak bıraktım. Onu istediğim zaman çıplak görebilmek lanet olası bir rüya gibiydi. "Ben de hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum," dedim şortumu aşağı itip ereksiyonumu dibinden kavrarken. Onu sıktım ve mükemmel vücuduna bakarken bir tıslama sesi çıkardım.

Kalçalarının kabarması.

Meme uçlarının her zaman sert olması.

Kendimi okşamamı izlerken dudaklarının hafifçe aralanması.

"Söyle bana Lia, dün sikimi ağzına almak nasıldı?

"Çok hoşuma gitti," demeden önce derince yutkundu.

"İyi cevap." Lia'nın gözleri yaptığım şeye takılı kalırken elimi başının üzerinde gezdirerek aletimi okşadım. "Sonra vibratörle oynadın mı?"

"Hayır," diyerek başını salladı.

"Neden?"

"Çünkü..." Elleri göğüslerinin üzerinde gezindi ve onlarla oynamasını kıskançlıkla izledim. "Sensiz oynamaya iznim olduğunu sanmıyordum."

Onun tepkisiyle sikimin daha da sertleştiğine yemin edebilirdim.

Dudaklarımı ıslattıktan sonra yatağa doğru alçaldım ve bir elimi yanına koyarak onun üzerinde gezindim.

"Bu daha da iyi bir cevap," dedim ağzımı göğsüne indirip tenini ısırırken. "Bensiz istediğin zaman oynamakta özgürsün ama..." Gözlerinin içine bakmak için kafamı kaldırdım. "Her zaman beni düşün." Sonra göğsünü öpücüklere boğarak bir taraftan diğerine geçtim, emdim, tenini kemirdim. İzimi

bırakıyordum, böylece yarın uyanıp aynaya baktığında tam olarak kime ait olduğunu bilecekti.

Elleri sırtımdan boynuma uzandı ve saçlarımın kısa telleriyle oynadı. "Sen... beni gerçekten çekici buluyor musun?" diye sordu beni şaşırtarak.

Son karşılaşmalarımızda, yaptığım şeyden zevk aldığını söylemek dışında pek bir şey söylememişti ama bugün farklıydı. Bugün daha cesur, daha açıktı. Daha meraklıydı.

Sorusuna cevap vermek için elini tutup ereksiyonumun üzerine koydum. "Sen söyle."

Hafifçe okşadı, dokunuşu ateş gibi hissettiriyordu. Elinin her hareketi alevleri körüklüyordu.

"Sen... beni gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

Meme ucunu ağzıma çekip sertçe emerek göğsünün yataktan kalkmasına neden oldum. Küçük ucunu bıraktığımda, "Her gün, her saniye seni düşünüyorum, Lia. Seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum," diye cevap verdim.

Karnından aşağıya doğru öptüm ve orada durdum, dokunuşum için kıvranmasını seviyordum. "Başka sorun var mı?"

Dudaklarını ıslattı ve başını salladı.

"Acele et çünkü açlıktan ölüyorum." Alçaldım ve dilimi kadınlığına daldırmam inlemesine neden oldu.

Gözleri sıkıca kapandı ve nefes nefese bir iniltiyle, "Bu senin için sadece eğlence mi... yoksa daha fazlası var mı?" diye sordu.

Ağzımı amma götürdüm ve onu araladım. Henüz onu yalamıyordum, sadece geziniyordum. "Bu çok daha fazlası," dedim bana baktığında. Ardından dilimi klitorisine doğru daldırdım.

"Aman Tanrım," diyerek bacaklarını açıp ellerini saçlarıma götürdü.

Burası benim mutlu olduğum yerdi. Tam burada, bacaklarının arasında, onu ismimle inletiyordum. Üstelik bunu fark etmem

bu kadar uzun sürdüğü için kendime çok kızıyordum. Elbette, ondan her zaman etkilenmiştim ama onu istediğimi anlamam çok uzun sürmüştü. Bu beni çileden çıkardı. *Çünkü onu neredeyse kaybediyordum.* Onu kaybetseydim kendimden sonsuza dek nefret ederdim.

Dilimi klitorisine bastırdım, yavaşça kaydırdım ve adımı hafifçe soluduğunda zamanın geldiğini anladım. Uzaklaştım ve itiraz edince onu karnının üstüne çevirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Elimi omurgasından aşağıya ve kıçının kıvrımına doğru sürükledim. Yuvarlak küreyi okşadıktan sonra, hiç düşünmeden kıçına bir şaplak attım ve kırmızı bir el izi bıraktım.

"Siktir." Altındaki yorganı kavradı ama itiraz etmedi. Ben de tekrar yaptım. "Breaker," diye ağır ağır nefes aldı.

"Ne?" Elimi kırmızı lekenin üzerinde gezdirirken sordum.

"Ben... Bilmiyorum."

Ona tekrar şaplak attım ve bu sefer bir tıslama sesi çıkardı. "Hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Evet," dedi hafif bir iniltiyle.

"Ama hoşuna gitmesini beklemiyordun, değil mi?"

Başını salladı.

Gülümseyerek ona tekrar şaplak attım... ve tekrar. Ses yatak odamda yankılandı. Bunun hafızama kazıyacağım bir ses olduğunu biliyordum çünkü her tokatta usulca inlediğini duymak çok tatlıydı.

Elimi kıçına sürterek hafifçe masaj yaptım, tokadın acısının avuç içimle yumuşamasına izin verdim. Birkaç saniye sonra, ona tekrar şaplak attım.

"Breaker," diye haykırdı.

Gülümsedim ve sonra kıçını havaya kaldırdım. Elimi bacaklarının arasına kaydırdığımda ne kadar ıslak olduğunu hissettim.

"Aynen öyle, Lia." Parmağımı onun kadınlığı boyunca gezdirdim. "Benim için hazırsın."

Elimi indirdim, yatağın etrafında yürüyerek uzandım. Ellerimi başımın arkasına koydum. "Tamam, buraya gel."

Başını şilteye dayadığı yerden kaldırıp, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yüzüme oturmak istedin. O zaman gel otur."

"Ah." Yanakları kızararak tehlikeli bir utanç tonuna büründü. "Ben, şey... yapmak zorunda değiliz."

Gözlerim kısıldı. "Yapmak istediğini söyledin. Bu yüzden yapacaksın. Buraya gel. Şimdi."

"Breaker, ben sadece... Ben hiç-"

Kolundan tutup kaldırdım ve kendime doğru çektim. Sonra sırtı önüme bakacak şekilde onu çevirip göğsüme oturacağı şekilde konumlandırdım.

"Ne yapıyorsun?"

Elimi sırtına bastırıp onu aşağı eğdim, sonra da kıçını yüzüme doğru getirdim.

"Aman Tanrım, Breaker," dedi tam ben içine iki parmağımı sokmadan önce. "Siktir," diye bağırdı, nefesini ereksiyonumun üzerinde hissedebiliyordum.

Bunu yaparken beni ağzına almasını ister miydim? Tabii ki isterdim ama onu zorlayacak mıydım? Asla.

Leğen kemiğini daha da yukarı kaldırdım ve ağzımı sırılsıklam olmuş amına dayamak için onu daha da yaklaştırdım. İşte o zaman yalamaya başladım. Bacakları etrafımda sıkıştı ve öne doğru düştü, ağzı tam aletimin yanındaydı.

Ben onu yalarken, elleri iç uyluklarımda aşağı yukarı gezindi. Ben de bacaklarımı onun için açtım ve o zaman uzanıp taşaklarımı avuçladı.

"Kahretsin, Lia," diye mırıldandım başım bir an için düşerken.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Siktir, evet," diye cevap verdim. O da diğer eliyle sikimi kavrarken onları avuçlamaya devam etti. Umutsuzca ağzını tekrar istememe rağmen, "Yapmak zorunda değilsin," dedim aceleyle.

"İstiyorum," diye yanıtladı ve ucunu ıslak, sıcak ağzına aldı.

Lanet olası cennet.

"Çok iyi," derken dilimi klitorisinin üzerinde gezdirmeye devam ettim.

Rahatladı ve ben onunla oynarken o da benimle oynadı, bu çok seksiydi. Bunu daha önce hiç kimseyle yapmamıştım. Dürüstçe söyleyebilirdim ki Lia'yla olduğu için mutluydum çünkü o çok mükemmeldi. Bununla ilgili her şey mükemmeldi.

Taşaklarımla oynarken beni ağzına sokup çıkarıyordu. Orgazmımın hissi artarken hemen omurgam karıncalanmaya başladı.

Çabuk olacaktı. Gerçekten hızlıydı, bu yüzden onu boşaltmaya odaklandım. Dilimi sertleştirdim ve klitorisine kısa, hızlı vuruşlar yaptım. Bu da onun aletime karşı inlemesine neden oldu.

"Tanrım," dedim. "Bunu bir daha yaparsan ağzına boşalırım."

Aletim boyunca mırıldandı ve taşaklarım gerilirken ayak parmaklarım kıvrıldı. Kahretsin, boşalmasına ihtiyacım vardı.

Dilimi daha hızlı hareket ettirdim ama bu onun bana yaptıklarıyla boy ölçüşemezdi. Zihnim sadece tek bir şeye odaklanabiliyordu, o da gelmekte olan orgazmımdı.

Taşaklarımı son bir kez sıkıp dişleriyle çekince vücudum sertleşti. "Siktir, geliyorum," dedim ağzına boşalırken ve o da aletimin başına doğru yutkundu. Zevk içime işlerken, "Ahhh, siktir," diye bağırdım.

Kalçalarım hareket etmeyi bıraktığında aletimi avuçladı ve o zaman henüz boşalmadığını fark ettim. Ben de onu üzerimden

kaldırıp sırtüstü yatırdım. Yüzünde şeytani bir sırıtışla bana baktı. Kendinden o kadar memnundu ki, kontrolü nasıl ele geçirdiğine kızamıyordum bile.

"Başın belada," dedim bacaklarını ayırırken.

"Neden?" diye sordu, gülümsemesi bir kulağından diğerine yayıldı.

"Çünkü..." Uzanıp göğüs ucunu çimdikledim ve irkilmesine neden oldum. "Bunun senin için olması gerekiyordu. O güzel ağzınla beni emmemen gerekiyordu."

"Ama ben istedim." Tatmin olmuş gözleri benimkilerle buluştu. "Senin sikini istedim, Breaker."

Tanrım... Tekrar sertleşmiş olabilirdim.

Tişörtlerimden birini uzatarak, "Burada," dedim Lia'ya. "Bu gece bunu giy."

Önünde Rubik küpü olan tişörtü aldı. "Biliyorsun, evime geri dönüp kıyafet alabilirim."

Çıplak vücudunun üzerine tişörtü giymesine yardım ettim. "Alabilirsin ama halka açık bir yerde çıplak dolaşman gerekir, bu benim tarafımdan onaylanmıyor. Bu aynı zamanda gitmen gerektiği anlamına gelir ki bu da benim tarafımdan onaylanmıyor."

Kıkırdadı ve elini göğsüme bastırdı. "Kimse bana sorumlu kişinin sen olduğunu söylemedi."

"Evet, öyleyim." Başının üstünü öptüm, çaresizce ağzına sahip olmak istiyordum. "Bu da demek oluyor ki, üzgünüm ama bu gece burada uyuyacaksın."

"Peki neden?" Elleri belime düştü ve daha birkaç dakika önce onu boşaltmış olmama rağmen, bunu tekrar yapmak için içimde muhtaç bir dürtü vardı.

"Çünkü son iki gecedir kendi evinde uyumana izin verdim. Geceyi burada geçirmenin zamanı geldi, böylece sabah ilk iş senin yanında uyanabilirim."

Elleri göğsümü okşarken, "Yastık düşkünü olduğumu sanıyordum?" diye sordu.

"Öylesin ama bu görmezden gelebileceğim bir şey."

"Vay canına, sen gerçek bir kahramansın." Kıkırdadı, sonra beni kucakladı. Elimi başının arkasında gezdirdim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Göğsüme doğru başını salladı ama geri çekilmedi. "Emin misin? Az önce gerçekten sessizleştin."

"Eminim. Sadece düşünüyordum."

"Bana ne düşündüğünü söyle," dedim elimi sırtında gezdirip sonra tekrar yukarı kaldırırken.

"Bunun ne kadar çılgınca olduğunu." Bana baktı. "Seninle bu pozisyonda olmayı ya da birkaç dakika önce bulunduğumuz pozisyonda olmayı asla beklemezdim. Sanırım hâlâ her şeyi kavramaya çalışıyorum."

"Yine de buna açık görünüyorsun."

"Öyleyim." Şimdi birbirimize bakabileceğimiz kadar uzaklaştı. "Senden hoşlanıyorum, Breaker, hem de çok ve sana karşı hiç bilmediğim bir çekim duyuyormuş gibiyim. Bana dokunduğunda, bana hükmettiğinde kendimi güvende, korunmuş, evimdeymişim gibi hissediyorum. Hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Parmağımı çenesinin altından geçirdim. "Söz veriyorum, hiçbir şeyin karışmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Anladın mı?"

Başını salladı. "Evet."

"Bana güveniyor musun?"

"En çok güvendiğim kişi sensin," diye cevap verdi.

"Güzel." Onu tekrar kucakladım. "O zaman sana bir şey sormam gerek."

"Ne?"

Onu yatağımın kenarına götürdüm ve ikimiz de oturduk.

"Beni geriyorsun," dedi ellerini ellerimin arasına aldığımda.

"Gergin olma. Sadece sana sormak istediğim bir soru var." Gülümseyerek, "Yarın benimle çıkar mısın?" diye sordum.

"Dur... Bu senin soracağın bir şey değil."

"Öyle," diye cevap verdim. "Ben ciddiyim, Lia. Seninle çıkmak istiyorum ve artık buna açık olduğunu bildiğime göre, bunu resmîleştirmek istiyorum."

"Gerçekten mi?" Başımı salladım, o da bakışlarını kaçırdı.

"Sorun nedir?" Belli ki aklında bir şey vardı. "Bu istediğin bir şey değil mi? Seni yanlış mı anladım?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hiç de değil. Beni yanlış anlamadın. Sadece her şey çok ani oldu. Yeni ayrıldım, düğünü iptal ettim. Eğer seninle çıkmaya başlarsam, bunun, ne bileyim, kötü görüneceğini düşünmüyor musun?"

"Kime?"

"Bilmiyorum... sadece insanlara."

Yavaşça başımı salladım. "Peki bu bahsettiğin insanlar kim?"

"Dur." Kıkırdadı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama başkalarının ne düşündüğünü ne zaman önemsemeye başladığını merak ediyorum. Seni tanıdığımdan beri gerçekten hiç umursamadın."

"Haklısın. Yapmadım. Sanırım içimde hâlâ o korku var."

"Eğer hazır değilsen, beklerim. Beklememi istiyorsan, istediğin kadar bekleyebilirim. Hiçbir yere gitmiyorum, Lia. Eğer yavaşlamamı istiyorsan, yavaşlarım. Sana düşünmen için biraz zaman vermemi istersen, bunu da yaparım çünkü bu işte seni de en az benim kadar istiyorum."

Alt dudağını ısırdı. "Bunu ben de istiyorum, Breaker," diyerek inledi, sonra elleriyle gözlerini kapatarak yatağa geri döndü. "Tanrım, çok sinir bozucuyum."

Güldüm ve elimi karnına koyarken yanına uzandım. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çok açık değil mi? Sadece seninle birlikte olmam ve beni engelleyen hiçbir çekincem olmaması gerekir. En doğru seçim sensin. Yine de çıkmak için o adımı atmaktan çok korkuyorum çünkü bu arkadaşlığımızın bittiği anlamına gelir."

"Affedersin?" diye sordum. "Arkadaşlığımızın bittiği anlamına gelir de ne demek?"

"Eğer çıkmaya doğru ilk adımı atarsak, Breaker, o zaman bu çok farklı iki şekilde bitebilir. Sonsuza kadar birlikte oluruz ki bunu düşünmek bile çılgınca geliyor. Ya da ayrılırız ve ayrıldıktan sonra arkadaş olabileceğimizden şüpheliyim."

Yanağımı kaşıdım. "Neden sonsuza dek birlikte olmak sana çılgınca geliyor?"

"Bir gün evlenmek istiyor musun? Seni tanıdığımdan beri ciddi bir kız arkadaşın olmadı. Bu istediğin bir şey mi? Benimle ilişkiye girmek seni hiç korkutmuyor mu?"

"Hiç de," diye cevap verdim. "Sanırım bunun nedeni zihnimde her zaman seninle birlikte olmam. Sen her zaman benimdin."

"Bu sinir bozucu derecede tatlı."

Kıkırdadım ve sonra yüzünü avuçladım. "Bana güvendiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"O zaman yolu göstermeme izin ver, tamam mı? Bunu yapabilir misin? Söz veriyorum çok zorlamayacağım."

Yutkunarak başını salladı. "Tamam, evet, bunu yapabilirim."

"Aferin kızıma," diyerek sırıttım ve sonra devam ettim. "Şimdi, eğer kendi evine gidip uyumak istersen, istediğin gibi yapabilirsin. Önce eşofmanlarımdan birini ödünç al. Eğer burada kalmak istersen, o da tamam. Karar senin."

"Burada kalmak istiyorum," dediğinde gözleri benimkilerin üzerindeydi.

"O zaman yatmak için hazırlanalım çünkü çok yorgunum." Yataktan kalktım ve onu da yukarı çektim.

Sırayla banyoya gidip dişlerimizi fırçaladıktan sonra onu yatağın kendi tarafına götürdüm, yorganı indirip içeri girmesine yardım ettim.

Her şey kilitlendikten ve telefonumu şarja taktıktan sonra arkasına geçtim. Serin çarşaflar onun sıcak vücuduyla tam bir tezat oluşturuyordu. Kolumu beline doladım ve onu göğsüme çektim.

"İyi misin?"

"Çok," diye cevap verdi. "Bu benim en sevdiğim uyku şekli."

Boynuna bir öpücük kondurdum. "Benim de."

"Breaker?" diye sordu hafif bir duraksamadan sonra.

"Hımm?"

"Yarın... o çıkma teklifi hâlâ bir seçenek mi?"

İpeksi saçlarına doğru gülümsedim. "Olabilir."

"Tamam. Sanırım çıkmak istiyorum."

"Sanıyor musun, yoksa biliyor musun?"

"Biliyorum ama senin takım elbise giydiğin ve benim süslenip püslendiğim garip bir randevu olamaz, değil mi? Bu gerçekten biz değiliz."

"Güven bana, biliyorum. Tamamen farklı bir şey planladım. Bir süredir düşündüğüm bir şey."

"Gerçekten mi? Ne?"

"Bu bir sürpriz." Elimi tişörtünün altına soktum. "Şimdi uyu."

"Beni öylece cevapsız mı bırakacaksın?"

"Evet." Başının üstünü öptüm. "Yarın gününü boş bırak çünkü benimsin."

"Bütün gün mü?"

"Evet. Bütün gün. Seni süslü püslü giydirmeyebilirim ama yine de kalıcı bir etki bırakacağım. Bunu son ilk randevun olarak düşün."

"Aşırı özgüvenlisin, sence de öyle değil mi?"

"Bu bir özgüven değil, Ophelia," diye fısıldadım. "Gerçekler."

Yirminci Bölüm

LIA

Trafik lambası gibi bir yerde durduğunda, "Göz bağı gerçekten gerekli mi?" diye sordum.

"Onuncu kez, evet."

"Ayrıca beni kendin giydirdin, bu gerekli miydi? Yoksa bunu sırf göğüslerimle oynayabilmek için mi yaptın?"

"Lia," dedi sert bir sesle. "Sana dokunmak için gözlerini bağlamama ve seni giydirmem gerektiğini söylememe gerek yok. Bunu istediğim zaman yapabilirim."

"Öyle mi? Peki benim bedenim tam olarak ne zaman senin bedenin oldu?"

Elini kalçama koyarak, "Dilimin üzerine geldiğin an," diye cevap verdi.

"Tamam, bu da bir cevap."

Kıkırdadı. "Neredeyse geldik, sadece biraz daha uzakta. Ayrıca söylemeliyim ki bu sabah çöreğini yerken harika bir iş çıkardın. Üzerinde hiç kırıntı kalmamış."

"İlk kez çörek yemiyorum. Gözüm kapalı yemek de farklı bir deneyimdi."

"Ah, görüyorsun, şimdiden kazançlı bir gün olmaya başladı." Arabayı durdurdu ve camı açtı. "Günaydın," dediğini duydum. "Onu şaşırtmak için, kaçırmak için değil." Bu beni güldürdü.

"Keyfinize bakın, Bay Cane," dedi konuştuğu her kimse. Sonra Breaker arabayı sürmeye devam etti.

"Bay Cane? Bugün milyarder kartınızı mı kullanıyorsunuz?"

Sesinde bir gülümsemeyle, "Belki," diye yanıtladı. Elimi sıktı ve arabayı park edene kadar çekmedi.

"Geldik mi?"

"Geldik." Emniyet kemerini çözdü. "Burada kal."

Arabadan indiğini duydum ve birkaç saniye içinde benim kapımı da açtı.

"Gözlerim bağlı mı yürümem gerekecek?"

"Hayır," diye cevap verdi ve arkamdan uzanıp göz bağını çözdü. Gözlerimin alışması birkaç saniye sürdü ama alıştıklarında bir yeraltı otoparkıyla karşılaştım.

"Neredeyiz biz?" diye sordum ve işte o zaman tişörtünü gördüm. Siyah tişörtü kaslı göğsünün her santimini sarıyordu ama asıl dikkatimi çeken üzerindeki *Jack Skellington* resmiyle "Onun Jack'i" yazısıydı.

Benim tişörtümde Sally'nin resmi vardı ve üzerinde "Onun Sally'si" yazıyordu.

"*Disneyland*'de miyiz?"

Çenemi yukarı kaldırdığında güzel gülümsemesiyle karşılaştım. "Öyleyiz."

Gözlerim doldu ve "Hatırladığına inanamıyorum," derken yolcu koltuğuna yaslandım.

Elimi elinin içine aldı. "Üniversitedeki ilk yılında, kalamar yiyiciyle çıktığın o randevudan hemen sonraydı. Belki de en kötü ilk randevularından biriydi. Odama gelip erkeklerin ne kadar aptal olduğundan ve gerçek bir ilk buluşmanın nasıl yapılacağını bilmediklerinden yakınmıştın. Sana mükemmel ilk randevunun ne olacağını sordum ve *Disneyland* dedin. Adamı eşli tişörtler giyip giymeyeceğini görmek için test ederdin. Eğer giyerse, artı sütununda bir onay olacaktı." Tişörtünü işaret etti. "Şimdiye kadar oldukça iyi gittiğime eminim." *Aman Tanrım. Şimdiye kadar oldukça iyi gidiyordu...* Çok şaşırmıştım. Ayrıca çok duygusal hissediyordum çünkü o konuşmanın her detayını nasıl hatırlıyordu?

Yanağımdan bir damla yaş süzüldüğünde eğilip gözyaşımı sildi.

"Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü," diye cevap verdim. "Bu... bu çok düşünceli." Ona doğru döndüm. "Benim için böyle düşünceli bir şey yapan tek kişi sensin. Şimdiye kadar."

"Çünkü benim için çok özelsin." Başparmağı yanağımı okşadı. "Senin için dağları yerinden oynatırım, Lia." Gözyaşlarımı tekrar sildikten sonra elimi çekiştirdi. "Hadi, daha fazla ağlamak yok. Şimdi eğlenme zamanı."

Arabasından inmeme yardım etmesine izin verdim. Yürürken elimi tuttu. Güçlü varlığına, bana her zaman bir numarasıymışım gibi davranan bu adama yaslandım. Sevdiğim kahve türünden mükemmel ilk buluşma fikrime kadar benimle ilgili her şeyi hatırlayan bu adama.

Onu hiç böyle hayal etmemiştim, bir kadının üzerine titreyen bir adam olarak. Yine de ona mükemmel uyuyor gibi görünüyordu. *O da bana mükemmel uyuyordu.*

Beni neden istediğini uzun uzun düşündüm. Dün gece söylediği şeyi, neden hiç uzun süreli bir kız arkadaşı olmadığını.

"Sanırım zihnimde hep seninle olduğum için. Sen her zaman benimdin."

Bu sözler, bu açıklama beni çok etkilemişti. Breaker için bir şeyler harekete geçtiği andan itibaren bana değerliymişim gibi davranmıştı. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Aslında, Brian'ın bana davranışından ışık yılı kadar uzaktı. Breaker bana, Huxley ve JP'nin Lottie ve Kelsey'ye davrandığı gibi davranıyordu. Bu da bana Breaker'la bir sonraki adımı atma konusunda daha fazla güven veriyordu. Ona inanıyordum. O yalan söyleyecek biri değildi. *Sen her zaman benim oldun.*

Eğer ben her zaman onun olduysam, giderek daha açıkça belli oluyordu ki o da her zaman benimdi.

Bunu son ilk randevun olarak düşün.

Dün gece bunu söylediğinde inanmak istedim. Ona sarılmış, sıra sıra arabaların yanından geçerken buna inandım.

Görebiliyordum.

Hissedebiliyordum.

"Breaker," diye fısıldadım elini sıkıca tutarken. "Bize VIP paketi mi aldın?"

"Daha çok Breaker Cane paketi gibi düşün," diye kulağıma fısıldadı.

Park ettiğimiz otopark, tüm kuyrukları atlamanızı sağlayan gizli bir otoparktı. Doğruca VIP bölümüne gittik ve burada bizi Mickey kulakları karşıladı, tabii ki *Noel Gecesi Kâbusu* temalıydı. En şirin kısmı da Breaker'ın hiç utanmadan kendi kulaklarını takmasıydı.

Bana üniversitede tanıştığım adamı hatırlatıyordu. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamaz, ne isterse onu yapar ve bunun için iki kez düşünmezdi.

"Bay Cane, *Disneyland*'e hoş geldiniz. Ben Jorge, bugünkü rehberiniz."

Breaker elini uzattı. "Jorge, seninle tanışmak bir zevk. Lütfen bana Breaker de."

"Benim için bir zevk," dedi Jorge ve sonra elini uzattı. "Bu Bayan Fairweather-Fern olmalı."

"Lütfen bana Lia deyin," dedim elini sıkarken.

"Bayan Lia, benim için bir zevk." Yanındaki iPad'i tutarak, "Anladığım kadarıyla bugün sadece küçük bir partiniz var. Planlanan etkinlik programını aldım ve rezervasyonlarınızı da ayarladım. Görünüşe göre harika bir gün geçireceğiz," dedi Jorge.

"Öyle," dedi Breaker.

"Harika. Eğer herhangi bir yiyecek için durmak isterseniz veya yolculuk sırasında sizin için yiyecek almamı isterseniz, bu konuda yardımcı olmaktan çok mutlu olurum. Deneyiminizi unutulmaz kılmak için buradayım."

"Teşekkür ederim, Jorge," dedi Breaker.

"Eğer hazırsak, sanırım bugün programımızdaki ilk şey *Matterhorn*'a binmek olacak."

Breaker'a baktığımda gülümsüyordu çünkü biliyordu –tabii ki biliyordu– *Matterhorn* benim en sevdiğimdi. Bu kadar eski ve köhne olmasına bayılıyordum. Etrafta savrulmak beni asıl sürüşten daha çok güldürüyordu.

"Bir patlamayla başlayalım bari, değil mi?"

"Bugün beni şımartıyorsun, değil mi?" diye sordum Jorge parkın içinden geçerken.

"Öyle ama seni etkilemek için değil. Bu noktada buna ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum." Birbirine bağlı ellerimizi dudaklarına götürerek devam etti. "Seni şımartıyorum çünkü bunu istiyorum, bunu yapabiliyorum ve sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun, Lia." Parmak eklemlerime nazik bir öpücük kondurdu.

Bunun nasıl olduğunu, bu adamla birlikte olduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyordum ama bir şekilde evren bunu gerçekleştirmişti. Belki de Breaker'ı her zaman seven, her zaman birlikte olmamızı bekleyen ailemin yardımıyla olmuştu. Belki de bizi bir araya getirmede onların da küçük bir payı vardı.

"Sen de çok şey hak ediyorsun," dedim Breaker'a. Sadece başını salladı.

"İhtiyacım olan her şeye sahibim, Lia," diye cevap verdi gözlerimin içine bakarak.

Peter Pan gemimizin koruyucu bariyeri bacaklarımızın üzerine düşerken, "Buna hazır mısın?" diye kulağıma fısıldadı Breaker.

"Evet," dedim ve yolculuğun karanlığına doğru yola çıktık.

"Güzel, şimdi şortunu indir."

"Ne?" Gülerek sordum ve sonra ona doğru döndüm.

"Bu iki dakikalık bir yolculuk, Lia. Eğer seni iki dakikada zirveye çıkaramazsam, o zaman bir erkek olarak ne yaptığımı bilmiyorum demektir."

"Dur." Göğsünü ittim. "Beni *Peter Pan*'de zirveye ulaştıramazsın," dedim fısıldayarak. "Çocuklar biniyor."

"Ama bu *Peter Pan* Yarışması."

"Kim demiş?" diye sordum.

"Bunu perde arkasındaki seks meraklıları söylüyor."

"Evet, seks meraklılarınla iletişime geçip onlara ucube olduklarını söyleyebilirsin. Disney kutsaldır!"

"Yani bu bir hayır mı?"

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Bu zor bir hayır. Tanrım, Breaker."

Gülerek kolunu bana doladı. "Biliyorsun, sadece şaka yapıyordum."

"Bazı nedenlerden dolayı buna inanmıyorum."

Gemimiz Londra'dan geçip benim de favorilerimden biri olan büyüleyici çocuk diyarı *Neverland*'e doğru yola çıktı. Şimdiye kadar *Fantasyland*'in tamamını gezmiştik, bu son gezintimizdi. Ardından *Star Wars: Galaxy Edge*'e gidecektik. Sırada beklemek zorunda kalmadan *Pamuk Prenses*'in Büyülü Dileği'nden indiğimizde Jorge bizim için su ve krem peynir dolgulu simit getirmişti. Oturacak bir yer bulduğumuzda simidimi mideye indirdim. Tabii ki Jorge'la paylaştık, bize karşı çok nazikti. Kalenin önünde ve *Matterhorn*'un önünde fotoğraf çekmek için durduk, hatta Breaker'ın bize üzerinde yıl yazan

Disneyland tişörtleri aldığı hediyelik eşya dükkânına girdik. Klasik bir hatıraydı. Neyse ki çantamızı Jorge taşıyordu.

Çok büyülüydü.

"Teşekkür ederim," dedim Breaker'a. "Bu gerçekten mükemmel bir gün oldu. Mükemmel bir ilk buluşma."

"Henüz bitmedi," dedi. "Bundan sonra da *Kaliforniya Adventure*'a gitmemiz gerekiyor."

"*Kaliforniya Adventure*'a mı gidiyoruz?"

"Evet, bütün bir gün sürecek."

"Gösteriyi havai fişeklerle mi bitiriyoruz?"

"Ne sanmıştın?" diye sordu sırıtarak.

"Vay canına, Breaker. Eğer oral seks yapmayı bu kadar çok istiyorsan, istemen yeterliydi. Bütün bunları yapmak zorunda değildin."

Kıkırdadı. "Ah, biliyorum, Lia." Dudakları kulağımın hemen yanındaydı. "Güven bana, sikimi ne kadar istediğini biliyorum."

Yanaklarım ısındığında karanlık bir odada olduğumuza sevinmiştim, yoksa insanlar bu adama duyduğum arzuyu ve ifadeyi yüzümden okuyabilirlerdi.

Rıhtım 7'de bize ayrılan yere otururken, "Direnişin Yükselişi'ne bindiğimizde gerçekten ereksiyon olduğumu düşünüyorum," dedi Breaker. "Gerçek bir ürperti gibi."

"Ben de," dedim. "Yine de bahsettiğin ereksiyon hakkında konuşamam. Tüylerim diken diken oldu. Bu şimdiye kadar yaşadığım en sürükleyici deneyimlerden biri olmalı. Ayrıca oyuncuların bağırma şekli... Kendimi gerçekten bir mahkûm gibi hissettim."

"Evet, bunu yine yapacağız." Breaker kendimize ait küçük dairesel kabinde arkasına yaslandı. "Chewbacca kostümümü çıkarıp apartmanda koşturmayı istememe sebep oldu."

"O hâlâ sende mi?"

"Evet ve Leia kostümün de hâlâ bende... Sanırım artık seni çıplak görebileceğim için bir üst modele geçmeliyiz. Seni altın bikiniyle görmeyi hak ediyorum."

"Aman Tanrım, cidden mi? Bu kadar klişe mi olacaksın?"

"Evet, bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Sırıttım ve ona doğru eğildim. "Hayır, aslında bunun çok ateşli olacağını düşünüyorum."

"Benimle dalga geçme, Lia. O bikiniyi hemen alacağımı biliyorsun."

Jorge yemeklerimizi getirdiğinde Breaker'a o bikiniyi almasını söylemek üzereydim. Breaker füme kaburgayı tercih etti, ben de karidesli erişte söyledim. Biraz *Sprite* da bıraktıktan sonra, "Siz ikiniz yemek yerken ben biraz ara vereceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa numaram sizde var," dedi Jorge.

Kalkmadan hemen önce, "Teşekkürler Jorge," dedi Breaker.

"Çok lezzetli görünüyor," dedim bana bir çatal uzatırken.

"Öyle görünüyor." Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Elini kalçama koymadan önce daha da yaklaşarak beni hemen yanında tuttu.

Yemeğimizi yerken ona, "Görüştüğün kadınlara karşı hep böyle sahiplenici misin?" diye sordum.

"Hayır," diye cevapladı ilk lokmasını yutmadan önce. "Bir tek sen."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Neden? Hoşuna gitmedi mi?"

Başımı salladım. "Hayır, hoşlandım ama bu çok farklı. Bana senin gibi sarılan bir erkekle hiç tanışmadım. Ya da bana senin gibi dokunmak isteyen. Sanırım sen gelene kadar bundan ne kadar hoşlandığımı bilmiyordum."

"Evet, ben de sana dokunana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum." Bana sırıtıp yemeğinden bir çatal

dolusu ağzına attığında aptalca ve gülünç derecede sevimli görünüyordu. Ona başımı salladığımda beni dürtüp, "Ne?" diye sordu.

"Sen sadece... Tanrım, bu kadar ateşli olman sinir bozucu. Sadece sırıtıyorsun ve bu bile midemi düğüm düğüm ediyor."

"Bunu iyi bir şey olarak görüyorum."

"Tabii ki öyle görürsün çünkü beni serçe parmağına doladığını sanıyorsun."

"Öyle değil mi?"

Çatalıma bir parça karides alırken, "Maalesef," diye mırıldandım.

Kıkırdadı. "Bunun için üzülme."

"Sen sadece çekici, tatlı, düşüncelisin ve ahh... bu sende kusur bulmamı zorlaştırıyor."

Sprite bardağından bir yudum alırken, "Kusur mu arıyorsun?" diye sordu.

"Hep kusur aramaz mıyız?" Çatalımda erişteleri çevirdim. "Kusurlar olmasaydı, insan olmazdık."

"Doğru," diye yanıtladı. "Eğer kusur arıyorsan, sana bir tane verebilirim."

"Öyle mi, gerçek bir şey mi?"

"Çok gerçek. Her zaman bu kusurumu ve nasıl daha iyi hâle getirebileceğimi düşünüyorum," diye yanıtladı.

"Tamam, bir dinleyeyim." Çatalımdan bir ısırık alıp dikkatle dinlemeye başladım.

"En büyük kusurlarımdan biri seninle tanıştığım ilk gece sana çıkma teklif etmemekti."

Gözlerimi devirdim. "Hadi, Breaker."

"Ciddiyim," dediğinde sesindeki tondan ve gözlerindeki ifadeden gerçekten ciddi olduğunu anlayabiliyordum. "Senin tadına baktığımdan beri, sana daha önce çıkma teklif etmediğim, daha önce harekete geçmediğim için ne kadar aptal olduğumu

düşünüp duruyorum. Elini tutmak, seni yatağıma almak için bu kadar beklediğime inanamıyorum. Bu beni gerçekten aptal gibi hissettiriyor. Bunca yıldır bir kız arkadaşım olmamasının sebebi sendin çünkü sana karşı hissetmeme izin vermediğim köklü duygularım vardı. Yani evet, sana karşı hissettiklerim söz konusu olduğunda meşru bir aptal olmak benim kusurum."

"Vay canına, tamam," dedim, buna nasıl yanıt vereceğimi bilemiyordum. "Şu anki gibi bir ilişkimiz olur muydu, bilmiyorum. Romantik bir şeyler arıyor olsaydım muhtemelen bazı konularda sana karşı bu kadar açık olmazdım. Sadece arkadaş olduğunda, tüm duvarları yıkıp kendin gibi olabiliyorsun ama biriyle romantik bir şey yaşamaya çalıştığında, sanki o kişiyle birlikte olmaya layık olduğunu göstermek için bir maske takıyorsun. Son zamanlarda seninle de böyle hissediyorum."

"Neden?" diye sordu ve bana doğru dönüp yemeğini bıraktı.

"Çok büyük bir şey değil, sadece ince şeyler. Bazı bilinçli anlar yaşadım ve bence birisi cinsel olarak daha deneyimli olduğunda bu durum da onunla birlikte geliyor. Yani, geçen hafta, Breaker." Yanaklarım kızardı. "Yaptığımız şeylerin yarısını bile daha önce yapmamıştım. İçimde böyle bir cinsellik olduğunu bile bilmiyordum."

"Hâlâ böyle mi hissediyorsun?" diye sordu.

"Bazen. Sen sadece... Bilmiyorum, bu çok aptalca." Gözlüklerimi düzelttim ve yemeğime döndüm.

"Ben sadece ne?" diye sordu elimi çekiştirerek.

Bu işin peşini bırakmayacağını bildiğimden devam ettim. "Sen üniversitedeki aynı inek çocuk değilsin. Elbette, o zamanlar bıyıklarının ve sarkık saçlarının arkasını görebilseydim muhtemelen gözüm korkardı. Ancak korkmadım, sen şapşaldın ve bu yönünü seviyordum. Şimdi büyüdün ve bilirsin... kaslısın, dönüşümünde göz korkutucu bir taraf var. Kendimi senin liginde hissetmiyorum."

"Tanrım, ciddi olamazsın, Lia."

"Biliyorum, aptalca olduğunu söyledim ama aramızdaki şey her neyse, karşındaki adam muhteşem, zengin ve her kadının yüzünü kızartacak türden bir deneyime sahipken böyle hissetmemek çok zor. Kendimi buna layık hissetmiyorum."

Parmağını çenemin altından geçirerek beni kendisine bakmaya zorladı. "Sana nasıl hissedeceğini ya da bu duyguların üstesinden gelmene yardımcı olacak bir şey söyleyemem ama bunu şimdi, burada bilmeni istiyorum. Kendini şanslı hisseden benim, tamam mı? Kaçmayasın diye pençelerini sana geçirmeye çalışıyormuş gibi hisseden benim. Bu güvensizlik benim kalbimde de ağır bir şekilde yaşıyor. Bir gün uyandığında hata yaptığını, Brian'ı özlediğini, düğünü asla iptal etmemen gerektiğini fark edersin diye korkuyorum. Ya da belki de ben sadece senin için bir teselli erkeğiyim, sana bu kadar erken açılmamalıydım."

"Breaker, durumun böyle olmadığını biliyorsun."

"Buna inanmak istiyorum ama içimden bir ses, bunu doğru şekilde yapmadığımı söylüyor. Seni uygun, normal bir şekilde peşinden koşarak kazanmadım. Cinsel açıdan daha yavaş ilerlemeliydim."

"Neden hemen o kısma geçtin?" diye sordum.

"Çünkü sana aramızda bir kimya olduğunu göstermek istedim. Olmadığına dair bir ipucu vermek istemedim ve açıkçası, seni istedim. Seni istiyorum. Hem de çok, Lia. O gelinliği giydiğin an her şey değişti."

Yumuşakça gülümsedim. Beni gelinlikle gördüğünde verdiği tepkiyi düşündükçe gözlerim doluyordu. O gün çok duygusaldım ve beni bir arada tutan tek şey Breaker'ın koşulsuz desteğiydi. Onu hiç bu kadar hayranlıkla bakarken görmemiştim. Ya da belki de büyülenmiş.

"Sen... siktir, harika görünüyorsun, Ophelia."

"Sanırım o anda benim de içimdeki her şey değişti."

"Senden nefret ediyorum," dedi Breaker. Alçak bir çite yaslanmış derin nefesler alıyor, ben yanında kıkırdarken Jorge de sahneyi izleyerek gülmemeye çalışıyordu.

"Neden benden nefret ediyorsun?"

Gözlerini bana dikti. "O lanet yolculuktan nefret ettiğimi biliyorsun. Ölümün gelmesini beklemek gibi."

"Bu bir çocuk yolculuğu," *Goofy*'nin *Skycoaster*'ı hakkında konuşuyordum.

"Bu lanet olası bir çocuk treni değil, bu... bu bir kabus." Derin bir nefes aldığında Jorge ona doğru yürüdü. "Sana biraz su getireyim mi, Breaker?"

"Ah, o iyi," dedim ama Breaker ona farklı bir şey söyledi.

"Su harika olur. Çok teşekkür ederim, Jorge."

"Sorun değil. Hemen döneceğim."

Jorge ayrıldıktan sonra Breaker duruşunu dikleştirip beni göğsüne doğru çekti. "Bunu daha sonra ödeyeceksin," dedi beni sıkıca tutarak.

"Neden? Seni trene binmen için zorlamadım ki. Bu kendi seçimindi."

"Benimle alay ettin ve sonra yalvardın. Sanki seni bir şeyden mahrum edebilirmişim gibi." Arkamda duran ve insana pistten düşecekmiş gibi hissettiren keskin C kıvrımlarına sahip trene doğru başını salladı. "O yolculuktan nefret ettiğimi biliyordun."

"Tek başıma da binebilirdim."

"Saçmalık." Kıkırdadığında, göğsü benimkine karşı gürledi. "Tanrım, sen tam bir yalancısın. Gerçeklerle yüzleş, Lia, bunun bedelini ödeyeceksin."

"Ne yapacaksın? Şaplak mı atacaksın?"

Elleri belime inerken gözleri karardı. "Evet, sana şaplak atabilirim. Sana öyle bir şaplak atacağım ki amın sırılsıklam olacak, sikim için yalvaracaksın ve sonra... Seni tamamen tatminsiz bırakacağım."

Sertçe yutkundum. "Sen... yapmazsın."

"Sonra sen orada huzursuzca yatarken, amcığın boşalmak için zonklarken, sana kimin sahip olduğunu hatırlatmak için kendimi güzel eğimli sırtının her yerine boşaltacağım."

Aman Tanrım.

"Al bakalım, Breaker," dedi Jorge yanımıza gelerek.

Sanki biri içindeki düğmeyi kapatmış gibi, Breaker baskın bir alfadan neşeli bir park misafirine dönüştü. "Çok teşekkür ederim, Jorge." Başını salladı. "O *Goofy Coaster* beni her seferinde mahvediyor."

"Beni de öyle. Yeğenim bayılıyor. Onu ne zaman buraya getirsem, bu etkinlik bir zorunluluk oluyor. Sanırım beni her seferinde buna zorlayarak sevgimi test ediyor."

"Sanırım Lia da aynı şeyi yapıyor... aşkımı test ediyor."

Bir göz kırpışıyla midem altüst oldu. O göz kırpış ve kullandığı kelime, beni kollarımı boynuna atıp onu öpmeye zorladı.

Ayrıca... neden hâlâ beni öpmemişti? Bir an için öğle yemeğinde bunun olacağını düşünmüştüm. Ya da daha önce dönme dolaba bindiğimizde, ben kucağında oturup manzaranın tadını çıkarırken, belki o zaman olur diye düşünmüştüm ama olmamıştı.

Eğer zaten bu kadar yakın bir şekilde ilişkiye dahil olmasaydı, bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünürdüm.

Hatta dün gece bile, o an mükemmel bir fırsattı. Bütün... şehvet dolu anlardan sonra, onun kollarında dinlenirken, işte o an mükemmel olurdu. Bu yüzden neden beklediğini anlamıyordum.

"Bir sonraki sürüş için hazır mısın?" diye sordu Breaker. "Sanırım *Küçük Denizkızı*'na gidiyoruz, değil mi?"

Ona gülümsedim. "Evet, sanırım."

Sonra el ele yolumuza devam ettik.

Bir bankı halktan ayıran kırmızı kadife ipi kaldırırken, "Bu taraftan," dedi Jorge.

Birkaç tur daha attıktan sonra, *Kaliforniya Adventure*'da güzel bir iskele manzarasına sahip gizli bir restoran olan *The Office*'e götürüldük. Şimdiye kadar yediğim en iyi ıstakoz servis edildi. Üstelik oda çok şirindi. İçeri girmek için animatörlerin çizgi film resimleriyle kaplı bir mahzenden geçmemiz gerekti.

Tabii ki Breaker kabinde hemen yanımda oturmuştu, böylece eli her zaman üzerimde olacak ve ara sıra çatalıyla bana yemek yedirebilecekti. Her saniyesine bayılmıştım.

Daha sonra *Disneyland*'e geri döndük ve *Indiana Jones*'a bir kez daha bindikten sonra Şeker Sarayı'ndan tatlı almaya gittik. Ben bir *Rice Krispie* aldım, Breaker da karamelli patlamış mısır aldı. Tatlılarımızı yerken parkın etrafındaki trene bindik. Breaker, Jorge için de bir kurabiye aldı. Sonra Breaker'ın tüm süre boyunca elimi tuttuğu *Space Mountain*'a bir kez daha bindik.

Jorge gülerek bizi kaleye bakan, etrafı çevrili bankımıza götürdü.

"Havai fişekler birazdan başlayacak. Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim, sanırım bundan sonrasını biz halledebiliriz."

Jorge başını salladı. "Park yerine geri dönmek için geçiş kartınız var mı?"

Breaker başını salladı. "Evet." Sonra elini cebine atıp Jorge'nin eline bir şey sıkıştırdı. "Her şey için çok teşekkür ederim. Harikaydın."

"Elbette. Teşekkür ederim, Breaker. Bayan Lia, sizinle tanışmak bir zevkti. Ayrılmadan önce, ikinizin bir fotoğrafını daha çekmeyi teklif edebilir miyim?"

"Hayır, sanırım böyle iyiyiz. Yine de teşekkürler."

Bir kez daha hoşça kalın dileklerini iletip, bizi yalnız bırakarak gitti.

"Eline ne sıkıştırdın?" diye sordum.

"Bin dolar," diye cevap verdi Breaker kayıtsızca.

"Bin dolar mı? Aman Tanrım, Breaker."

Kıkırdadı. "Ne? İyi iş çıkardı."

"Muhtemelen gününü güzelleştirdin."

"Evet, bugünü ikimiz için de bu kadar özel kıldıktan sonra en azından bunu yapabilirim." Kolunu bankın arkasına atıp beni kendine yaklaştırdı. "İyi vakit geçirdin mi?"

"Çok iyi vakit geçirdim," dedim ona sarılırken. "Bu her zaman hayalini kurduğun ama asla hayata geçiremediğin türden bir gündü."

"Bu gerçek. Bunların hepsi gerçek."

"İnanması zor."

İnsanlar kalenin önünde yer arıyordu. Kaldırımlara çarpan bebek arabaları, günün olaylarından yorulmuş ağlayan çocuklar ve oturacak bir yer için yarışan bir sürü yorgun insan... Garip bir şekilde, bu büyülü atmosfere katkıda bulunuyordu.

Ona doğru döndüm. "Bugün için teşekkür ederim," derken elimi kalçasına koydum.

"Bir şey değil, Lia. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"Yani sadece söylemen yeter, anında senin olur."

"Sanırım..." Elimi göğsüne götürdüm. "Bir şey istediğimi biliyorum ama bunu söylemeye çekiniyorum."

Bana doğru dönerek, "Ne o?" diye sordu.

Tam o sırada gösteri başladı ve parkın dört bir yanına yerleştirilmiş hoparlörlerden müzik çalarken kalabalık sessizleşti.

"Bekleyebilir."

"Hayır, bekleyemez," dedi Breaker. "Sadece söyle."

Ellerimi tişörtünün altına götürdüm ve ellerimin arasında döndürdüm. "Kulağa çok aptalca gelecek ama bilmiyorum. Sanırım bunun gerçek olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ne o?" diye sordu Breaker.

Ona baktığımda ilk havai fişek gökyüzüne fırladı ve karanlık geceyi aydınlattı. "Gerçekten çıktığımızdan emin olmak istiyorum. Özel olduğumuzdan... Bilmiyorum, ben senin kız arkadaşın falan mıyım?"

Yüzünde beliren gülümseme gördüğüm en tatlı şeydi. "Benden erkek arkadaşın olmamı mı istiyorsun, Lia?"

"Yani, eğer buna bir etiket koymak istiyorsan. Ben sadece bunun böyle bir şey olmasını istemiyorum. Anlarsın ya? Sadece seks ve eğlence gibi. Bunu istemiyorum."

Yüzü ciddileşti ve elini boynumun arkasına attı. "Sen benim için asla sadece bir kaçamak olmazsın, Lia. Asla. Bizim aramızda olan şey ciddi ve bunu başka bir şekilde ele almayacağım."

"Tamam," dedim bakışlarımı kaçırırken, sonra söylemek istediğim şeyi söyleyecek cesareti topladım. Gözlerim tekrar onunkilere takıldığında, "Madem öyle, öp beni," dedim.

Eli ensemde sıkılaştı ve beni kendisine doğru çekti. Yüzünde daha önce hiç bu kadar kararlı ama aynı zamanda hayranlık dolu bir ifade görmemiştim. Kendimi çok... *seviliyor* hissediyordum.

Nefesim göğsümde sıkıştı. O beni birkaç santim kalana kadar kendine çekmeden hemen önce dudaklarımı ıslattım ve dudakları benimkine değdi.

Yumuşak dudakları benimkini yakalarken gözlerimin geriye doğru devrildiğini hissettim.

Yumuşak.

Talepkâr.

Salt mükemmellik.

Breaker'ı öpmek, en iyi arkadaşımı öpmek, dudaklarımız çarpışırken aramızdaki elektriğin yankılanmasını hissetmek hayatımın en yoğun, en tatmin edici ve en heyecan verici anıydı. Üzerimizde havai fişekler patlarken dudakları benimkine uyum sağlıyor, diğer eli yüzümü hafifçe eğerek anı kontrol ediyordu.

Ona izin verdim çünkü açık ağzı benimkini tutkuyla öperken bu adamın pençesine düşmekten başka bir şey yapamıyordum.

Baskıcı.

Telaşlı.

Heyecanlı.

Dudaklarını araladığında, ben de kendiminkini araladım. O sağa döndüğünde, ben sola döndüm. Onun tutuşu sıkılaştığında, benimki de sıkılaştı.

Dili benimkine değdiğinde inleyerek dilimi onunkine sürttüm.

Çok lezzetliydi.

Dilimi onunkine doladım. Tişörtünü yumruğuma sıkıştırdım. Ona daha yakın olmaya, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Elimi tişörtünün altına soktuğumda, beni şaşırtarak geri çekildi.

Üzerimizde devasa havai fişekler patlarken birkaç kez göz kırptım.

Nefesini tutarak birkaç dakika bana baktı. "Ben, şey... Çocuklara farklı bir gösteri sunmak istemiyorum."

Gerçekliğe geri döndüm. Hâlâ *Disneyland*'deydik.

Etrafımız çocuklarla çevriliydi.

"Aman Tanrım." Elimi göğsüme bastırdım. "Özür dilerim, ben sadece... Sanırım kendimi kaptırdım."

"Sorun değil, ben de öyle." Yüzüne çocuksu bir sırıtma yayıldı. "Gerçekten çok iyi öpüşüyorsun."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyecektim," derken yanaklarım kızardı.

Saçının küçük tellerini çekiştirdi. "Sadece bir başka pişmanlığım. Bunu yapmaya uzun zaman önce başlayabilirdik."

"Telafi etmek için biraz zamanımız var gibi görünüyor."

Çenemi kavrayıp dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Evet." Hafif, tüy gibi bir öpücük olmasına rağmen güçlü bir his uyandırmıştı çünkü istekliydi, bu da bana olan arzusunu ifade etmenin bir yoluydu.

Midem kasıldı. Bu, gerçekten bunu yaptığımızın bir teyidiydi... Artık biz oluyorduk. Annemin tatlı sesini duyduğumda ürperdim. *"Zamanı gelmişti, tatlım. Zamanı gelmişti."*

Yirmi Birinci Bölüm

BREAKER

Ellerim banyo tezgâhını kavradı. Aynaya bakarak birkaç derin nefes aldım.

Onu seviyordum.

Ona âşıktım.

Ondan başka bir şey istemiyordum.

O lanet öpücük neredeyse aklımı başımdan alıyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Dudaklarımız buluştuğu an, içime bir elektrik yayılmıştı ve beni bambaşka bir adam olarak yeniden başlatmıştı.

Her zaman yanımda olması gerektiğini hissediyordum. Sürekli ona dokunmaya ihtiyaç duyuyordum.

Onu soyup onunla sevişme ihtiyacı hissediyordum.

Sonsuza dek onun olduğumu, ondan başka kimseyi istemediğimi bilmesini istiyordum.

Ancak her seferinde bir adım atmam gerekiyordu. Onu korkutup kaçırmak istemiyordum.

Her seferinde bir adım, dostum.

Tezgâhı bırakıp diş fırçamı alarak diş macunu sürdüm.

Havai fişeklerden sonra el ele arabaya doğru yürümüştük. Eve dönerken ben elimi onun kalçasına, o da elini benimkinin üzerine koymuştu. Oynamak istediğimiz yeni çıkacak bir masa oyunundan bahsettik ve üniversitedeyken *Disney*'e gittiğimiz

zamanı andık. Tam bir felaketti çünkü en yoğun dönemde gittiğimizden, toplamda sadece üç oyuncağa binebilmiştik. Çok acımasızdı.

Eve döndüğümüzde, ona dairesine kadar eşlik etmiş ve hafifçe iyi geceler öpücüğü vermiştim. Dudaklarının benimkilerde bıraktığı o hissin tadını çıkarırken, onu umutsuzca kendi evime davet etmek istemiştim. Ne yazık ki iyi geceler dileyerek duş almak için buraya geri dönmüştüm.

Saçlarım hâlâ nemliydi, belime sardığım havluyla dişlerimi fırçalarken ön kapının kapandığını duydum.

Ağzımdan köpükler saçarak, "Lia?" diye seslendim.

"Evet, benim," dedi yaklaştığını duyduğumda.

Fırçalamayı çabucak bitirerek ağzımı çalkaladım ve yatak odama gittim. Odanın ortasında ayakta duruyordu. Üzerinde ipek bir bornoz vardı, saçları da nemliydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Gözleri göğsüme, oradan da havluma düştü ve tekrar gözlerime tırmandı. Bornozunu çıkarıp, yere düşmesine izin verirken başını sallayarak mor iç çamaşırı takımını ortaya çıkardı. İpeksi görünümlü bir atlet ve ona uygun dantel iç çamaşırıydı.

"Yalnız kalmak istemiyorum, Breaker." Bana doğru yürüdü, ellerini hafifçe karın kaslarıma götürüp havluma doğru indirdi. "Yalnız uyumak istemiyorum ve gecemizin kapımda kuru bir iyi geceler öpücüğüyle bitmesini istemiyorum."

"İstemiyor musun?" diye sordum, tenimden hafif bir ter boşandı.

Başını salladı ve havlumu çözerek yere düşmesine neden oldu. "Bu gece beni öptün, bu da her şeyini istediğim anlamına geliyor. Bizi engelleyen başka hiçbir şey yok. Her şeyini istiyorum."

Yanağına uzanıp okşarken aletim aramızda büyüyordu. "Benim de aynı şeyi istediğimi biliyorsun, değil mi? Sadece hazır olduğundan emin olmak istiyorum."

Elimi tuttu ve beni yatağa doğru çekti. "Ben fazlasıyla hazırım." Bacaklarının arkası kenara değdiğinde onu geriye itmedim. Atletini yukarı sıyırıp başının üzerinden çıkardım, sonra yere attım.

Ellerimi yukarı kaydırıp yüzünü kavradım. Dudaklarını dudaklarıma götürerek onu tekrar öptüm. Bu sefer çevremiz hakkında endişelenmiyordum. Kendimi o anın içinde kaybolmaya bırakıyordum. *Onda kaybolmaya.*

Ellerini bileklerime kenetleyerek, beni yerimde tuttu. Dudaklarımız birlikte aralanıyor, dillerimiz buluşuyordu. Bana bu şekilde tutunması, benim onu istediğim gibi onun da beni ne kadar çok istediğini hissetmek en tatlı, en lezzetli duyguydu.

Öpücükleri yoğun, tatmin edici ve zaman zaman ruhaniydi. Sanki dünyanın en değerli şeyini ellerimin arasında tutuyormuşum gibiydi.

Buna inanıyordum çünkü o öyleydi.

O çok değerliydi ve ben bunu mahvedecek hiçbir şey yapmayacaktım. Asla. Onunla bu aşamaya gelmenin ne kadar uzun sürdüğünü biliyordum, bunu berbat edersem lanetlenirdim.

Onu yatağa yatırıp tangasına uzandım, bacaklarından aşağı çekip kenara attım. İkimiz de yatağın başına tırmandık. Bacaklarını açtığında ben de üstüne yerleştim, vücudum kalçalarının arasına mükemmel bir şekilde oturuyordu. Ona bakarak ıslak saçlarını hafifçe okşadım.

Gözlerimiz birleştiğinde bir an için kelimelerin dilimin ucuna geldiğini hissettim.

Seni seviyorum, Ophelia.

Bunları söylemek istiyordum. Haykırmak istiyordum. Beni ne kadar mutlu ettiğini, onunla birlikteyken bardağımın her

zaman dolu olduğunu hissettiğimi bilmesini istiyordum. O kollarımdayken hiçbir şey beni incitemezdi.

Ancak duygularımı bastırdım ve dudaklarımı onun dudaklarına götürdüm. Eli saçlarımda gezindiğinde, ben de elimi yavaşça göğsüne indirerek hafifçe avuçladım.

Dokunuşumda hiçbir sertlik yoktu, hiçbir vahşilik de yoktu. Onun içine girme ihtiyacı hissetmiyordum. Bu anın tadını çıkarmak istiyordum.

Ağzım dudaklarından ayrıldı, çenesinden boynuna doğru ilerledi. Göğsüne ulaştığımda beni daha sıkı sardı. Meme ucunun etrafını yaladım, hafifçe ağzımın içine çekmeden önce birkaç kez dilimle daire çizdim.

Saçlarımla oynarken, "Eveeeet," dedi, bu da benim çok hoşuma giden bir şeydi.

Diğer göğsüne geçtim. Karnını ve bacaklarının arasını yalamadan önce diğer meme ucuyla da oynadım. Bacaklarını benim için açtı. Bana yer açması göğsümde bir şehvet dalgası yaratıyordu çünkü bana güveniyordu.

Bu güveni korumak istiyordum.

Dilimi kadınlığına bastırdım ve yavaşça yukarı doğru yaladım. "Tanrım, Breaker," dedi nefes nefese. "Ağzını seviyorum."

Tekrar kaydırdım.

Tekrar, her seferinde klitorisine bastırana kadar daha derine daldım.

Onu sınıra getirmek istiyordum, boşalacağı ve sonra geri çekileceği noktaya kadar. Bu yüzden onu yalamaya devam ettim. Bacaklarının omuzlarımı sıkma şeklini, tırnaklarının saçlarıma batışını, göğsünün yükselip alçalmasını, bükülmesini ve dilimin her vuruşuyla dönmesini seviyordum. O kadar duyarlıydı ki zevkimize ortak oluyordu ve onun bu yönünü seviyordum. Nelerden hoşlandığını tahmin etmek zorunda değildim çünkü belli ediyordu.

Omuzlarımdaki bacakları gittikçe sıkılaşırken titredi.

"Evet... neredeyse gelmek üzereyim." Tam ben uzaklaşırken, "Ne?" diye sordu, yüzündeki şaşkın ifade o kadar sevimliydi ki hemen öpmek istedim.

"Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum." Kollarını başının üzerine uzatırken yüz ifadesi gevşedi. "Bunu istiyor musun, Lia?"

Başını salladı. "Evet ama acele et."

Sırıtarak komodinime uzanıp bir prezervatif çıkardım ve paketi açtım. Prezervatifi ağrıyan sikimin üzerinde yuvarlayıp tamamen aşağıya indiğinden emin olurken ona baktığımda yoğun bakışlarını yakaladım.

"Benim mi üstte olmamı istersin, yoksa sen mi üstte olmak istersin?" diye sordum.

"Ben... Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Belki sen üstte olmalısın."

Bacaklarının arasına geri döndüm. Hemen içine girmek yerine ağzımı onunkine yaklaştırıp tekrar öptüm, dilimle dudaklarını ayırdım.

Altımda gevşedi. Göğsüyle oynarken ağzıyla da ilgilendim. Avucumda hissettirdiklerini seviyordum, çok yumuşaktı, kadife gibiydi.

Gerçekten rahatladığını düşündüğümde, aletimi onun ıslak, hazır girişine doğru hizaladım. Aletimin kendine yakın olduğunu hissedince tekrar gerildi.

"Rahatlamalısın, Lia."

"Biliyorum," dedi nefes nefese. "Sadece biraz gerginim."

"Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok." Çenesi boyunca, ardından boynundan aşağıya ve sonra tekrar yukarıya doğru öptüm. Aletim girişindeyken, dikkatlice içine bastırdım. Sadece bir santim ittim ve alışması için bekledim.

"Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. "Breaker, sen çok büyüksün."

"Değilim, Lia. Ben senin için mükemmelim." Kulağını kemirdim ve dudaklarımı tekrar onunkine götürmeden önce meme ucuyla oynadım. Bir saniye sonra o da beni aynı tutkuyla öptü. Yavaşça tekrar içine girerken dudaklarının ağzımın içinde kaybolmasına izin verdim. O kadar sıkıydı ki ter içinde kalmıştım. Bunun ne kadar inanılmaz bir his olduğu düşüncesiyle başım döndü.

İnanılmazdı.

"İyi misin?" diye sordum çenesini öperken.

Nefesi kesilmişçesine, "Evet," dediğinde, bir santim daha hareket ettim. "Tanrım," diye fısıldadı.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Ben sadece... Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Devam etmemi ister misin?"

"Tanrım, evet." Ağzımı tekrar bulup biraz daha gevşeyerek içeri girmemi kolaylaştırdı. Birkaç dakika sonra, dudakları dudaklarımda tamamen rahatlayınca, kendimi neredeyse tamamen sokabildim.

Göğsü benimkine doğru yükseldi ve derin bir nefes alarak dudaklarını ayırdı. Memesini ağzıma götürmek için o anı değerlendirdim ve meme ucunu emdim.

"Çok iyisin, Breaker."

Sözleri beni cesaretlendirdi, bu yüzden meme ucunu ısırırken kalçalarımı bir santim kadar daha ittim, etrafımda kenetlenirken sonuna kadar içine girdim.

"Siktir," diye inledim başımı omzuna koyarken.

Bana sıkıca sarıldı, nefes almakta zorlanıyordu. "Çok doluyum, Breaker."

Başımı kaldırdığımda gözlerinde yaşlar olduğunu gördüm. "Kahretsin, iyi misin?" diye sorarken elim hızla yanağına dokundu.

"Mükemmelim," diyerek başımın arkasından çekip beni ağzına yaklaştırdı.

Bu sefer onu derinden öptüm. Dilimi ağzının içine doğru daha da ilerlettim ve o da bu derinliğe ayak uydurdu. Çarpışan ağızlarımız bacaklarımın arkasına, beni kalçalarımı hareket ettirmeye zorlayan bir dalgalanma hissi gönderiyordu.

"Ben... Özür dilerim," dedim dudaklarına doğru. "Boşalmam gerekiyor."

"Ben de," dedi kalçasını kaydırırken.

"Kahretsin, Ophelia, kımıldama." Elimi kalçasına bastırdım. "Beni boşaltacaksın."

Sırıttı, sonra da kalçasını tekrar hareket ettirdi.

Gözlerinin içine baktım. "Çok ciddiyim. Çok sıkısın. Boşalmama saniyeler kaldı."

"O zaman boşal," dedi ve bacakları benimkilere dolanırken beni daha da derine çekti.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Elimle yataktan destek alarak içine girip çıkmaya başladım. Aynı anda hem içine girip hem de klitorisine sürtündüğümden emin oluyordum, böylece o da benim kadar zevk alıyordu. Dudaklarından dökülen nefessiz soluktan, onu doğru noktaya getirdiğimi tahmin ediyordum.

Bu yüzden tekrar yaptım ve tekrar.

Tekrar.

Bana yapıştı.

Tırnaklarını göğsüme geçirdi.

Bir o yana bir bu yana kıvranıyordu ama hızımı kesmedim, onu ikimizin de ihtiyacı olan şeye daha da yaklaştırdım.

"Evet, Breaker. Evet, lütfen durma."

Parmakları tenime saplandı. Göğsü yükselirken kadınlığı, şimdiye kadar duyduğum en seksi iniltiyi çıkarmadan hemen önce aletimin etrafında sıkılaştı. Boşalırken çıkardığı ses kalbimi titretti.

"Siktir, Ophelia," diye homurdanarak birkaç kez daha içine girip çıkmaya devam ettim. Bu coşkulu hissin sonsuza dek

sürmesini istiyordum, sonsuza dek bu mutluluk hâlinde olmak istiyordum. Ancak aletimi sıkmaya devam ederken, sikim daha da şişerken ve orgazmım sırtımdan başlayıp bacaklarımdan aşağı inerken bunun imkânsız olduğunu biliyordum. "Ahhh siktir..." diye bağırdım boşalırken. Kalçalarım hareketsiz kalmıştı ve içimden geçen his tarif edilemez derecede muhteşemdi.

İkimiz de mutluluktan uçarken, "Aman Tanrım," diye fısıldadı Lia. Gözlerinin içine bakmak için kendimi kaldırmadan önce, köprücük kemiği boyunca hafif öpücükler kondururken eli saçlarıma düştü.

Ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Sadece gülümsedim başka söyleyebileceğim bir şey yoktu.

Seni seviyorum.

Seni sonsuza dek istiyorum.

Bu anın bitmesini hiç istemiyorum.

Yanağımı hafifçe okşadı. "Çok aptalsın."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?" Hayatınızın en akıl almaz orgazmından sonra duymayı beklediğiniz bir şey değildi.

Kıkırdadı. "Anlarsın işte, daha önce harekete geçmediğin için."

"Ah." Ben de güldüm. "İnan bana, hayatımın geri kalanında bu pişmanlıkla yaşayacağım. Şimdi sana sahip olduğum için minnettarım." Dudaklarına hafif bir öpücük daha kondurdum, o da kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı.

Huxley ve Lottie'nin ön kapısına yaklaşırken, "Gergin misin?" diye sordum Lia'ya.

"Hayır, neden olayım ki?"

Başımı salladım. "Haklısın, gergin olması gereken biri varsa o da benim. Kardeşlerim el ele tutuştuğumuzu gördüklerinde,

uzun zaman önce birbirimize ait olduğumuzu söylediklerini unutmama asla izin vermeyecekler ama azarlanmaya değecek."

"Bence bu gerekli. Bu sabahtan sonra... çok, çok gerekli. Çok fazla neşeye ortak olmamızı engelledin."

"Buna böyle mi diyorsun? Neşe mi?"

"Evet." Şirin bir şekilde gülümsedi.

Sanırım ben de Lia'yla duşta sekse neşe derdim. Bir de mutfak kapısında sekse. Giyinik hâlde burada olmamızın tek sebebi, Huxley'nin *brunch*'ta bulunmamı istemesiydi. Şirketle ilgili haberleri olduğunu söylemişti. Lia'nın katılmasının sorun olup olmadığını sorduğumda, sorun olmadığını söyledi. Aksi takdirde, Lia'yla yatağımda, çıplak hâlde, vücudunun ve tatlı dudaklarının tadını çıkarıyor olurdum.

Kapının zilini çaldım ve eğilip boynuna bir öpücük kondurdum. "Sana bu elbisenin içinde ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?"

"Sadece beş kez."

"Sadece emin olmak istedim." Arkası yok denecek kadar az olan ve önü derin kesimli açık sarı bir maksi elbise seçmişti. Ona göre bu sadece yazlık elbiseydi ama bundan çok emin değildim, özellikle de sert meme uçlarını görebildiğim için.

"Ah, ayrıca bil diye söylüyorum..." Ayak parmaklarının üzerinde durup, "İç çamaşırı giymiyorum," dedi fısıldayarak.

Tam kapı açılırken, "Lia," diye inledim.

Özel aşçıları Reign, bizi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Selam, Breaker. Herkes arka tarafta."

"Harika. Teşekkürler." Duraksayıp omzuna hafifçe vurdum. "Lütfen bana, JP'nin *Bloody Mary* yapmadığını söyle."

"Kusura bakma dostum, başka bir şey önermeye çalıştım ama o, herkesin bayıldığından emindi."

"Bayılmıyoruz. Gerçekten bayılmıyoruz."

Kıkırdayarak karşılık verdi. Lia'nın elini tutarak onu evin arka tarafına; JP, Huxley, Ryot, Lottie, Kelsey ve Myla'nın konuştukları yere götürdüm.

Geniş açık sürgülü kapıda belirdiğimizde herkesin gözü önce bize sonra da birbirine kenetli ellerimize takıldı.

Gözlerini deviren Huxley'ye, "Sana söylemiştim," dedi JP.

Lottie ve Kelsey el çırparken Ryot, Myla'nın başına bir öpücük kondurdu.

"Lütfen, bunun gerçek olduğunu söyle. Siz kesinlikle birliktesiniz," dedi Lottie.

Önce Lia'ya, sonra da ailemize ve dostlarımıza baktım. "Bu gerçek," dedim ellerimizi kaldırarak.

Kızlar çığlık atarken erkekler, "Sana söylemiştim," diye bağırdı.

Kucaklaşmalar ve tokalaşmalardan sonra kızlar Lia'yı aralarına alırken, erkeklere de tabak hazırlamak kalmıştı.

"Yani..." dedi JP. "Şu anda çok mutlu bir adam olduğunu varsayıyorum."

Lia için yumurtalı *taco* hazırlarken başımı salladım. "Hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum."

"Bu çok komik, yıllar önce mutlu olabilirdin ama-"

"Dostum, bunu duymama gerek yok, güven bana. Kendimi yeterince cezalandırdım."

Lottie için bir tabak hazırlarken, "JP haklı," dedi Huxley.

"Farkındayım. Buraya bunca yıldır ne kadar haklı olduğunuzu söylemenizi dinlemeye gelmedim. Buraya kendimi nihayet tamamlanmış hissettiğim gerçeğini kutlamaya geldim."

"Tanrım, dostum," dedi JP. "Bizim önümüzde duygularını bu kadar açacağını düşünmemiştim."

"Duygulanmıyorum ama gerçekten çok mutluyum. Her şey yerli yerindeymiş gibi hissediyorum." Bir araya toplanmış olan kızlara baktım ve meyveleri tabağa koymadan önce duraksayıp

devam ettim. "Dün gece ilk kez öpüştük ve sonra hayatımın en samimi seksini yaptık. Ondan sonra tamamen kayboldum. Ben bittim. Hayatımda ondan başka hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını biliyorum."

"Bunu ona söyledin mi?" dedi Huxley.

"Siktir, hayır. Henüz tüm bunları duymaya hazır olduğundan emin değilim ama bunları söylemeden durmak zor oldu, orası kesin. Sadece onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Yani... eğer buna hazır olduğunu bilseydim bugün evlenme teklif ederdim."

"Kendini kontrol etmeye çalışmana sevindim," dedi JP. "Bu bir ilerleme."

Kızlarımızın tabaklarını hazırladıktan sonra elimizde bir mimozayla onlara götürdük.

"Teşekkür ederim," dedi Lia. Mimoza bardağını eline tutuşturup eğilerek çenesini kavradım. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduğumda yanımızdaki Kelsey, Myla ve Lottie'den cıyaklama sesleri geldi. Lia dudaklarıma gülümsedikten sonra geri çekildi.

"Siz hanımlar sohbetin tadını çıkarın."

Kaşlarını oynatırken, "Ah, çıkaracağız," dedi Lottie. Evet, konuşma muhtemelen Lia ve benim etrafımda dönecekti.

Açık büfeye geri döndüm. Pembe bir tabak ve mavi peçete aldım, ardından JP'nin *Bloody Mary*'lerini tamamen atlayarak *taco* ve mimozayla karnımı doyurdum. Bugün kendimi bu zulme maruz bırakmayacaktım.

Tam oturduğum sırada Banner ve Penn arka verandaya doğru yürüdüler.

Penn, *Chicago Bobbies*'in eski atıcısıydı. Hayatını daha iyi hâle getirmeden önce cehennemi yaşamış ve geri dönmüştü. Burada, Kaliforniya'da Ryot ve Banner'la çalışarak gerçekten huzur ve sükûnet bulmuştu.

"Banner Bisley," diye bağırdı Lottie kızların oturduğu yerden. "Kuzenim nerede?"

Evet, görünüşe göre Lottie ve Kelsey'nin kuzeni Kenzie ile çıkmaya çalışıyordu ama bu durum hakkında tek bildiğim işlerin onun istediği gibi gitmediğiydi.

Banner duraklayıp derin bir iç çekti. "Gelmemem gerektiğini biliyordum."

"Görünüşe göre bir *Bloody Mary*'ye ihtiyacın var," dedi JP sandalyesinden kalkarak. "Sana bir tane getireyim."

"Teşekkürler," dedi Banner, JP'yle yürürken. Onu uyarmalıymışım gibi hissediyordum ama JP'nin söyleyeceklerini de duymak istemiyordum.

Penn'e, "Biraz yemek al, dostum," dedi Huxley. "Keyfine bak."

Bir tabak alırken neredeyse utangaç bir ifadeyle, "Teşekkürler," dedi Penn.

Biz kendi tabaklarımızı alırken, "Senin adına çok sevindim, Breaker. Şaka bir yana, bence o senin için mükemmel," dedi Huxley bana bakarak.

"Teşekkür ederim." Tekrar ona baktım. "Bir sonraki hamleyi yapma konusunda biraz gergin hissediyorum, anlıyor musun?"

"Neden?" diye sordu Huxley. "Sadece anın tadını çıkar."

"Kendime bunu söyleyip duruyorum ama bilmiyorum. Brian'dan ayrıldığı gün birlikte olduk ve o ilişkinin yasını tutacak zamanı olmadı. Sanırım sadece, bir gün uyandığında hata yaptığını fark ederse neler olabileceği hakkında endişeleniyorum."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Huxley. "Siz ikiniz birlikte olmak için yaratılmışsınız. O da bunu biliyor. Endişelenmeyi bırak ve sadece tadını çıkar, dostum."

"Evet, haklısın," dedim Penn tam otururken.

"Huxley'ye haklı olduğunu söylememize asla izin verilmediğini sanıyordum. Ego şişmesiyle ilgili bir şey değil miydi?"

"Peki bunu sana kim söyledi?" dedi Huxley, *taco*'sunu yarısına kadar ağzına götürmüş olan Ryot'a dönerek.

"Ben değil. Kardeşinle konuş."

Ellerimi kaldırdım. "Diğer kardeşten bahsediyor olabilir. Asla böyle bir şey söylemem ve pazar *brunch*'ına davet edilmeme riskini almam. Bu arada pembe-mavi balonlar ve dekor da neyin nesi?" diye sordum. "Pazar *brunch*'ını renklendirmeye mi çalışıyorsun?"

"Ne?" Kelsey hepimizin sözünü keserek kızların oturduğu yerde ayağa fırladı. Gözleri Huxley'ye takılıp tekrar Lottie'ye döndü.

"Her şey yolunda mı, bebeğim?" diye sordu JP.

"Hayır," dedi Kelsey. "Her şey yolunda değil." Sonra gözyaşlarına boğularak JP'nin tüm *Bloody Mary* malzemelerini bırakıp onun yanına koşmasına neden oldu.

"Kelsey, neler oluyor?"

Huxley de masadan kalktığında ne olduğunu bilmediğim için ben de kalktım. Lia bana şaşkın şaşkın bakıyordu. Benim de kafam karışmıştı. Birden Lottie ağlamaya başladı.

Ahhh...

Huxley onu hemen kucaklayarak, göğsüne bastırdı. Ne yapacağımı bilemeden öylece durdum.

Birkaç saniye sonra, "Yapabileceğim bir şey var mı? Birini aramalı mıyım?" diye sordum.

Lottie, Huxley'den uzaklaştı ve ikisi de bize doğru dönüp, "Cinsiyet açıklama partimize hoş geldiniz," demeden önce bakıştılar.

Şok olmuş bir şekilde, "Cinsiyet... yani... yani bir bebeğiniz mi olacak?" diye sordum.

"Öyle," dedi Lottie elini karnına bastırırken. "Kelsey de ona şimdiye kadar söylemediğim için çok kızgın."

"Kızgınlığımın nedeni bu değil," dedi Kelsey gözlerini silerken. "Hiç de kızgın değilim."

Kelsey'nin elini öptükten sonra, "Mutlu çünkü biz de hamileyiz," dedi JP.

Ah, ne demişti o?

Lottie ölümcül bir çığlık attı, ardından ikisi de birbirlerinin kollarına koşup birlikte ağladılar, kocalarıysa sadece onlara bakıyordu.

Kardeşlerime doğru yürüyüp ikisine de sarıldım. "Bu mavi-pembe dekoru açıklıyor," dedim Huxley'yi serbest bıraktığımda.

"Lottie'nin fikriydi," dedi, sonra JP'yi kucakladı. "Tebrikler dostum."

Birbirlerinden ayrıldıklarında, "Tebrikler sana da," dedi JP.

"Tanrım, ikinizin baba olacağına inanamıyorum. Mutlu mu olmalıyım, yoksa endişelenmeli miyim, bilemiyorum."

"Belki ikisinden de biraz," dedi JP. "Çünkü ödüm bokuma karışıyor."

Huxley yüzünün yan tarafını kaşıyarak fısıldadı. "Ben de öyle."

Yüksek sesle güldüm ve ikisinin de sırtlarına hafifçe vurdum. "Dinleyin, emin olduğum bir şey varsa o da ikinizin de harika abiler olduğunuzdur, bu yüzden harika babalar olacağınızı da biliyorum."

"Kahretsin, bu çok dokunaklı," dedi Ryot, sonra Banner'ı itti. "Nasıl oluyor da bana hiç böyle şeyler söylemiyorsun?"

"Eğer iyi bir abi olsaydın, o zaman ben de söylerdim..." dedi Banner elinde bir *Bloody Mary*'yle.

"Ah." Penn kıkırdadı. "Bu acıtmış olmalı."

"İyi bir abi değil miyim?" diye sordu Ryot. "Senin şu... meseleden kurtulmana kim yardım etti?"

"Gizli mesele," dedi Banner sıkılmış dişlerinin arasından.

"Eee?" diye sordu Ryot.

Banner gözlerini devirdi. "Peki, sen iyi bir abisin. Tüm diyarların en iyisi."

Ryot elini göğsüne götürdü. "Bu çok dokunaklı, teşekkür ederim."

Penn, "Vay canına, sevgiyi gerçekten hissedebiliyorsunuz," diyerek hepimizin kıkırdamasına neden oldu.

Bir tur daha tebrik ve kucaklaşmadan sonra, Huxley ve Lottie bebeğin cinsiyetini söylemeye hazır bir şekilde havuzun kenarında durdular. Kelsey'nin, kız kardeşinin bunu daha önce söylememesine biraz bozulduğunu görebiliyordum, bence bu tam bir hinlikti ve hoşuma gitmişti. Bebek duyurusu VE cinsiyet duyurusu bir aradaydı. İşte olay böyle yapılırdı.

"Büyük açıklama için hazır mısınız?" diye sordu Lottie.

Hepimiz, "Evet," derken Lia'nın koluna girip onu yakınımda tuttum.

"Huxley, bu şeref sana ait." Lottie telefonunu çıkardı. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama Huxley telefondaki bir tuşa bastığında havuzun ışıkları bir anda rengârenk yanmaya başladı. Arka planda enstrümantal bir müzik çaldı. Her şey etkileyici bir şova dönüştü ve ardından ışıklar yanıp sönmeye başladı. Lottie Huxley'ye sıkıca sarıldı.

Mavi renkte parladılar.

Sonra pembe.

Sonra mavi.

Sonra pembe ve pembe... Müziğin temposu artarken ve her şey dururken tekrar pembe.

"Bu bir kız!" diye bağırdı Lottie ve kollarım Huxley'ye doladı. Huxley ona sıkıca sarıldı, başının üstünü öptü ve... Yüce İsa... Gözünde yaş mı vardı?

Hayır, olamazdı.

Değil mi?

Sonra, şu işe de bakın, gözlerini sildi.

Aman Tanrım, Huxley Cane ağlıyordu.

"Düşündüğüm şey mi bu?" dedi Lia sessizce.

"Huxley'nin ağladığını düşünüyorsan, haklısın."

"Vay canına, bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Kimsenin düşündüğünü sanmıyorum."

Tanrım, ona, Lottie'ye ve heyecanlarına bakıldığında bu elle tutulur bir şeydi. Tek umudum bir gün Lia ve benim de aynı konuma gelebilmemizdi. Bu mümkün olan en iyi gelecek olurdu.

"Artık birlikte olduğumuz için kruvasanları eve götürmeye hakkımız olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Lia, ben saçlarını yüzünden uzaklaştırırken yatakta uzanıyorduk.

Bebek duyurusundan sonra üç saat daha süren brunch'tan eve döndüğümüzde, doğrudan daireme gelmiştik. Lia'nın kıyafetlerini yavaşça soyup onunla seviştim. Ben böyle görüyordum –sevişmek*– çünkü ona karşı böyle hissediyordum.

"Bu harika bir gözlem çünkü Penn'le Banner evlerine hiç kruvasan götüremediler."

"Aman Tanrım, bunun gerçekten çiftlere özgü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Şimdi de bir çeşit gayriresmî kruvasan kulübüne mi girdik?"

"*Scrabble* kulübünden kruvasan kulübüne, bak ne kadar ilerledik."

Kıkırdadı. "Bugün biraz çılgıncaydı. Tüm o duyurular, sorular..."

Güzel yüzüne bakabilmek için yan yatarak elimi kalçasının üzerinde gezdirdim. "Beni sordular mı?"

---

* İngilizce sevişmek kelimesi make love ile ifade edilir. Love kelimesinin sevgi anlamına vurgu yapılmaktadır. –ç.n.

"Ah, evet. Hem de çok."

"Ne tür sorulardı?"

"Temel şeyler. Öpüşüp öpüşmediğimizi sordular çünkü bunu beklediğimi biliyorlardı. Ben de onlara *Disneyland*'deyken havai fişeklerin altında öpüştüğümüzü söyledim. Tabii ki hepsi senin daha iyi bir Cane kardeş olduğunu düşündü."

"Gerçekten mi?" diye sordum yüzümde bir gülümsemeyle.

"Evet ama sonra onlara yatakta idare eder olduğunu söylediğimde fikirlerini değiştirdiler."

Yan tarafını gıdıkladım. "Öyle demedin," diyerek gülmesine neden oldum.

"Hayır, söylemedim. Onlara gerçeği söyledim, şimdiye kadar gördüğüm en büyük alete sahip olduğunu, seksin eğlenceli olamayacağı kadar büyük aletin olduğunu söyledim."

"Siktiğimin yalancısı." Onu tekrar gıdıkladım.

"Peki, peki. Onlara şimdiye kadar yaptığım en iyi seks olduğunu söyledim." Memnuniyetle eğildim ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum.

"Daha iyi."

"Peki ya ben?" diye sordu saçımın bir telini okşarken. "Benim için de böyle söyler miydin?"

"Ciddi misin?" diye sordum. "Bunu sormana gerçekten gerek var mı?"

Omuz silkti. "Belki."

"Lia," dedim yanağını okşarken usulca. "Senden önce seks sadece bir amaç için araçtı. Boşalmaktan başka bir şey değildi ama seninle birlikte, benimle ilgili her şey tamamen değişti. Aramızdaki bağ o kadar güçlü ki seninleyken başka bir dünyadaymışım gibi hissediyorum. Seninle seksin eşi benzeri yok."

Gülümsedi. "Vay canına, bir kıza kendini nasıl iyi hissettireceğini çok iyi biliyorsun."

"Yine de doğru. Seninle her şey farklı. Sanki daha iyi görebiliyorum, daha iyi duyabiliyorum, daha iyi tadabiliyorum. Hayatıma canlı bir renk kattın, Lia. Damarlarıma oksijen pompalayan sensin."

"Ciddi misin?"

"Evet," diye yanıtladım.

Elini başımın arkasına atıp beni dudaklarına götürürken gözleri yumuşadı. Vücudunun her santimiyle beni derinden, içten öptü. Nefeslerimiz düzensizleşirken beni sırtüstü itti ve boynumdan göğsüme, oradan da karnıma doğru öpücükler kondurdu.

Çarşafı kendisiyle birlikte aşağı iterek ereksiyonumu ortaya çıkardı. Eline aldı ve dudaklarını aşağıya doğru indirirken eli de hareket etmeye başladı.

"Lia," diye fısıldadım, beni nasıl hissettirdiğini bilmesini umutsuzca istiyordum.

Hiçbir şey söylemedi. Onun yerine önümde diz çöktü ve beni ağzına alıp aletimin başını sertçe emdi.

Bacaklarımı açıp ona yer açarken dudaklarımdan yüksek sesli bir tıslama kaçtı. Ağzını aletimin üzerinde gezdirirken, dilini döndürürken, boğazının arkasına kadar emerken ve bacaklarım titreyene kadar eliyle uzunluğumu yukarı, aşağı okşarken parmaklarımı saçlarından geçirdim.

"Lia, çok yaklaştım. Üstüme çıkmanı istiyorum."

Bana baktığında ne yapacağını bilemediğini görebiliyordum.

"Lütfen, ağzını seviyorum ama şu anda amını istiyorum."

Sırıttı, ardından geri çekilip kucağıma oturmadan önce dilini birkaç kez daha aletimin üzerinde gezdirdi.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Kendinden emin, baştan çıkarıcı bu kadın elimi tutup bacaklarının arasına götürdüğünde ne kadar tahrik olduğunu hissettim.

"Tanrım, Lia," dedim, aletimi girişine yerleştirmeden hemen önce. Sonra tek bir yumuşak hareketle aşağı indi. Sıcaklığı beni öyle bir sardı ki neredeyse o anda ve orada boşalacaktım. "Siktir," diye bağırdım dişlerimi sıkarken. "Lia, yavaş ol. Böyle devam edersen çok hızlı boşalacağım."

Sırıttı. Neredeyse tamamen içinden çıkacağım kadar yukarı kalktı ve tekrar aşağı inerek taşaklarımın gerilmesine neden oldu. O kadar sıkı, o kadar sıcak, o kadar kaygandı ki beni mahvediyordu.

"Lia, cidden."

Tekrar yaptı.

Sonra tekrar.

Bu durum üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını fark ettim. Bu anı yaşamak istiyordu, ben de ona istediğini verecektim. Bu yüzden elimi gözlerimin üzerine koyup kontrolü ona bıraktım.

Birkaç kez daha gidip geldi, nefesim o kadar düzensizleşmişti ki uzuvlarıma giden oksijeni kaybetmeye başlıyordum. Uyuştular, karıncalandılar. Bu kadına olan ihtiyacım çılgınca bir hâl aldı.

"Kahretsin, çok yaklaştım."

Aletim karnıma değene kadar üzerimden tamamen kalktı.

"Ne oluyor?" diye sorduğumda, eğilip dilini tam alt taraftan başına doğru hareket ettirdi. "Siktir, Lia... Tanrım, hayır, dur. Karnımın üstüne boşalmak istemiyorum." Dişlerimi gıcırdattım, irademe elimden kayıyordu. "Kahretsin, lütfen, içine boşalmak istiyorum."

"Emin misin?" dedi, sesi baştan çıkarıcıydı. *Bunun her saniyesini seviyordu.*

"Evet. Amını bana ver. Şimdi."

Komodinime uzanıp bir prezervatif çıkardı. Ardından zonklayan uzunluğuma taktı. Sırtını bana dönecek şekilde yer değiştirdi. Aletimi tekrar girişine yerleştirip içeri kaymama

izin verdi. O kadar iyi hissettiriyordu ki hiçbir şeyin bunu geçebileceğini sanmıyordum.

Asla.

"Şaplak at bana," dedi ve üzerimde yavaşça –demek istediğim gerçekten çok yavaşça– bir aşağı bir yukarı gidip gelmeye başladı.

Ne istediğini bildiğim için kıçına bir şaplak attım, ses odada yankılandı.

"Eveeet," diye inledi, kadınlığı sikimin etrafında kasılırken. Kahretsin, o da çok yakındı.

Bu sefer poposunun diğer tarafına şaplak attım. Sonra bir tane daha. Tüm bu zaman boyunca, üzerimde hareket ederek ikimizi de doruğa daha da yaklaştırdı.

Tekrar vurdum, bu sefer daha sertti. Komşularımızın bizi duyabileceğinden emin olduğum kadar yüksek sesle inledi. "Çok iyi hissettiriyor," derken onu kaldırıp göğsüme yaslanacak şekilde çektim.

"Bacaklarını daha fazla aç," diye fısıldadım kulağına.

O üstümde yatarken, ellerim ona sarılmışken ve kalçalarım işi yaparken bu yeni pozisyonumuzda meme uçlarını parmaklarımın arasına aldım ve sertçe içine girdim.

"Aman Tanrım, Breaker," diye haykırdı. "Bu... ah, kahretsin... boşala-" Yüksek sesle inlerken sözünü bitiremedi, amı etrafımda kenetlenirken orgazmı onu sarstı. İçinde dalgalanan zevki hissetmek şimdiye kadarki en seksi şeydi. O kadar seksiydi ki iki kez daha içinde gidip geldikten sonra onun altında tamamen sertleştim. Boşalırken omzunu ısırdım. Vücudum mutluluktan uçarken etrafımdaki her şey kararardı. *Bunu* sadece Lia'yla birlikteyken başarabiliyordum.

Sadece o ve ben olduğumuzda.

Birkaç saniye soluklandıktan sonra üzerimden yuvarlandı ve yatağa uzanıp derin derin nefes aldı.

"Bu... yeniydi," dedi nefesi kesilirken.

Kıkırdadım. "İyi hissettirdi mi?"

Bana doğru döndü ve başını sallarken elini göğsüme koydu. "Evet, benim için tamamen farklı bir orgazmdı. Sanki içimde hissettim." Gülümsedi. "Tekrar yapmak istiyorum."

Kıkırdadım. "Tamam, bana bir saniye ver. Benim... anlarsın işte... yeniden şarj etmem gerekiyor."

Gülümsedi ve göğsüme yaslanıp elini saçlarımda gezdirdikten sonra dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Seni öpebildiğime hâlâ inanamıyorum. Hâlâ çok gerçek dışı geliyor."

"Bu çok gerçek," dedim öpücüğe karşılık vererek. "Sen ve benle ilgili her şey gerçek. En iyi türden gerçek."

Parmakları göğsümde gezindi. "Benden bıkmayacaksın, değil mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Son on yılda senden bıkmadıysam, şimdi de bıkmayacağıma eminim."

"Ama bu ilişki farklı."

"Nasıl yani?" diye sordum. "Aynı görünüyorsun."

"Çok yapışkanım."

"Sen olduğunda, yapışkanlığı seviyorum."

Kıkırdadı. "Ayrıca görünüşe göre çok azgınım."

"Bir kez daha, söz konusu sen olunca, azgınlık harika bir şey."

"Talepkâr biriyim, tüm gezintilerde elini tutmam gerekecek."

"Sanırım idare edebilirim."

"Haftada en az bir randevu gecesi istiyorum."

"Sadece bir taneye mi izin var, yoksa daha fazla da olabilir mi?"

Sırıttı. "İstediğin kadar yapabilirsin."

"Güzel." Elimi başının arkasına götürdüm ve güzel gözlerine baktım.

Siktir... Seni seviyorum, Lia.
Her zaman seninle olmak istiyorum.
Hiçbir şey ama kesinlikle hiçbir şey senden daha iyi olamaz.
Sen benim sonsuzluğumsun.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum... sanki... gözlerinden kalpler çıkıyormuş gibi."

"Belki de sen etrafımdayken gözlerimden kalpler çıktığı içindir."

Yüzümü avuçladı. "Ezik olma," dedi gülerek.

Sırtını yatağa yaslaması için onu döndürüp yatağa yatırdım. "Ben asla ezik değilim ama öyle olduğumu düşünüyorsan, o zaman belki de çekip gitmelisin."

"Tamam," dedi ayağa kalkmaya çalışarak.

"Olamaz." Onu tekrar sıkıştırdım ve gülmesine neden oldum. "Artık benimsin."

Sonra dudaklarımı boynuna bastırdım ve vücudunun her santimini öptüm.

Yirmi İkinci Bölüm

LIA

Yanından geçerken, "Lia," diye inledi Breaker.

"Ne?" diye sordum, boş kahve bardağımı lavaboya koyarken.

"Bu elbiseyle beni öldürüyorsun." Üzerinde koyu yeşil bir takım elbise ve beyaz düğmeli bir gömlekle mutfak kapısına yaslanmış hâlde duruyordu.

Onu öldürüyor muydum? Bu elbiseyi giymemin tek nedeni, bugün iş için takım elbise giymeyi seçmiş olmasıydı. O işe gitmeden önce takım elbiseyi parçalamamak için tüm irademi ortaya koymam gerekiyordu.

Bu yüzden takım elbiseli saldırısına karşılık vermek için normalde evden çalıştığım günde asla giymeyeceğim yazlık bir elbise giymiştim. Anlarsınız işte, umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirirdi.

Umursamaz bir tavırla elbiseme baktım ve sonra tekrar ona döndüm. "Sadece normal bir elbise."

"Bu normal bir elbise *değil*," diyerek yanıma yaklaştı ve parmaklarını ince askı boyunca gezdirdi. "Sen normalde elbise giymezsin, yani bilmediğim özel bir durum mu var?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Bir kız sadece bir elbise giydi diye azarlanmasa olmaz mı?"

"Seni azarlıyor muyum?" diye sordu. "Farkında değildim." Boynumu tuttu, beni sahiplenerek kendine yaklaştırdı. "Sadece

ofise gitmem gerekirken beni evde seninle kalmam için ayartmaya mı çalıştığını merak ediyorum."

"Sen yetişkin bir adamsın, Breaker. Hayatında ne yapmak istediğine karar verebilirsin. Seni baştan çıkarmak için elbise giymeme gerek yok."

"Saçmalık." Gülümsedi ve başparmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. Ardından beni o kadar derinden öptü ki düşmemek için takım elbisesinin yakalarını tuttum. Dilimi dudaklarının arasından geçirdim. İnleyerek beni mutfak dolaplarıyla kendisinin arasına sıkıştırdı. Elini elbisemin altından geçirip tangamın dantelli kenarını bulduğunda, "Siktir," dedi dudaklarıma doğru. "Gitmem gerek," diyerek tangamı çekiştirip bacaklarımdan aşağı gönderdi. Tangamı kenara ittim ve bacaklarımı onun için açtım.

Ağzı kontrolü ele geçirirken dudaklarımı yavaşça dişlemeye başladı. "Tanrım, Lia. Şimdiden çok ıslanmışsın."

Gömleğinin düğmelerini açtım ve elimi karın kaslarının arasından geçirdim. "Takım elbise içinde çok seksisin."

"Bu elbiseyi bilerek giydiğini biliyordum," dedi ve beni tezgâhın üzerine kaldırdı. Sonra ceketini çıkardı. Pantolonunu indirerek sert aletini çıkardı ve elbisemi yukarı sıyırdı. Daha sonra beni kucakladı, girişimi bulduğunda ben de kollarımı beline dolayıp tamamen kucağına yerleştim.

"Kahretsin, bundan asla sıkılmayacağım," diyerek beni duvara yasladı ve yukarı doğru itti.

Ani değişimden o kadar etkilendim ve hazırlıksız yakalandım ki vücudum kendini özgürce ona bıraktı. Özellikle de içime girme şekli yüzünden orgazmın vücudumda yükseldiğini hissediyordum.

"Breaker," diye fısıldadım kulağına, bu da tüm vücudunun titremesine neden oldu.

"Kahretsin, Lia. Bu çok hızlı olacak." Beni sıkıca tutarak birkaç kez daha gidip geldiğinde orgazmımın kırıldığını

hissettim. Onu sıkıca kavradım. Dudakları boynuma değdiğinde başımı arkaya yatırdım. Tenime öpücükler kondururken, gırtlaktan bir inilti çıkararak boşaldım.

Birkaç kez daha ileri geri hareket ettikten sonra beni bıraktı. İçimden çıktı ve arkasını döndü. Sonra mutfak zeminine boşalana kadar kendini tatmin etmeye devam etti.

Bu sahne karşısında yüzüm ısınmıştı.

İkimiz de nefesimizi düzenlemeye çalışırken tezgâha yaslandı.

"Siktir," diye fısıldadı, ona doğru yürüyüp aletini hafifçe elime alırken. Birkaç kez okşadıktan sonra mutfaktan ıslak bir kâğıt havlu aldım ve kendini toparlamasına yardım etmeden önce her şeyi sildim.

İşim bittiğinde, iki elini de yanaklarıma koydu ve birkaç dakika boyunca dudaklarımı öptü.

"Bu imkânsız olacak."

"Ne imkânsız olacak?" diye sordum.

"İşe gitmek için seni bırakmak," diye cevap verdi. "Bütün gün ve gece burada seninle kalmak istiyorum."

"Şimdi kimmiş yapışkan olan?"

Kıkırdadı ve iç çekerek beni kucakladı. "Tamam. Sonra görüşürüz."

"Tamam."

İnleyip uzaklaşmadan önce beni bir kez daha öptü. "Hoşça kal, Lia."

"Güle güle, Breaker. İyi bir gün geçir."

El salladım, ardından gitti. Kapı kapandığında elimi alnıma bastırıp tezgâha yaslandım.

Tanrım... bu çok yoğun ve çok tatmin ediciydi.

***Breaker**: Günün nasıl geçti? Benimki oldukça kötü geçti. Sanırım JP ve Huxley'ye bundan sonra evden çalışıp çalışamayacağımı soracağım.*

***Lia**: Muhtemelen iyi bir fikir değil. Hiçbir şey yapamayız.*

***Breaker**: Benim sorunum değil.*

***Lia**: Kardeşlerinle olan şirketin. Bu senin sorunun.*

***Breaker**: O zaman tatile çıkmam gerekiyor. Bir yerlere gidelim.*

***Lia**: Hâlâ son birkaç haftadır kaçırdığım işleri yetiştirmeye çalışıyorum.*

***Breaker**: İşini bırak. Seni işe alacağım.*

***Lia**: Ne olmak için?*

***Breaker**: Aletimin üstüne oturmak. Çok rağbet gören bir pozisyondur.*

***Lia**: Ah, öyle mi?*

***Breaker**: Şey... doğru ifade edemedim.*

***Lia**: Umarım başvuran başka kimse yoktur.*

***Breaker**: Bir tek sen varsın. Peki ne diyorsun? Sana istediğin tazminatı vereceğim.*

***Lia**: Çekici ama tahriş olmasından korkuyorum. Pas geçmek zorundayım.*

***Breaker**: En azından bir deneme yap.*

***Lia**: Üzgünüm ama çok talepkâr konuşuyorsun. Kendimi böyle zorlu bir çalışma ortamına adayabileceğimi sanmıyorum. Pas.*

***Breaker**: Lanet olsun. En azından öğle yemeğinde buluşalım.*

***Lia**: Yapamam. Ofis malzemeleri mağazasına gidiyorum, tonerim bitti ve üzerinde çalışmam gereken bazı belgeleri yazdırmam gerekiyor.*

***Breaker**: Yani bu geceye kadar beklemem gerektiğini mi söylüyorsun?*

***Lia**: Hayatta kalırsın.*

***Breaker**: Zar zor.*

***Lia**: Dayan, Turşu.*
***Breaker**: Bu beni gülümsetti.*
***Lia**: Sen de beni gülümsetiyorsun. Sonra konuşuruz.*
***Breaker**: Tamam. Hoşça kal.*

"Pardon, tonerler ne tarafta?" diye sordum çalışana.

"On ikinci koridor," diye cevap verdi. "Sağ tarafta."

"Teşekkür ederim." Elimde bir paket keçeli kalemle –çünkü hastalıklı bir takıntım vardı– on ikinci koridora doğru yürüdüm ve toneri gördüm. Hangi toneri alacağımı unutmayayım diye kendime yazdığım notu görmek için telefonumu çıkardığımda Breaker'dan mesaj geldiğini gördüm.

***Breaker**: JP az önce ofisime gelip ağlamaya başladı. İyi bir baba olamayacağını düşünüyor ve çok korkuyor. Kardeşlerime ne oluyor?*

Gülümseyerek hemen ona cevap yazdım.

***Lia**: Bebeklerin onları alaşağı eden şey olacağını kim bilebilirdi?*

Gönder tuşuna bastıktan sonra notlarıma yönelirken biri omzuma dokundu. Geri döndüğümde Brian'la yüz yüze geldim.

"Aman Tanrım," dedim bir adım geri çekilerek. "Brian... ah... Merhaba."

Takım elbise giymişti ve her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Gülümseyip ellerini ceplerine sokarken, "Selam, Lia," dedi üzgün bir şekilde.

"Vay canına, şey..." The Beave'in de burada olmadığını umarak etrafıma baktım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Asistanım iyi bir sebepten dolayı beni bıraktı. Son zamanlarda tam bir zorba oldum, bu yüzden buraya ihtiyacım olan bazı malzemeleri almaya geldim."

"Ah." Garip bir şekilde, "Ofiste bunu yapacak çalışanların yok mu?" diye sordum.

"Var ama bazı özel şeyleri taşımıyorlar."

"Güzel," dedim beceriksizce. "Ben sadece toner alıyorum."

"Bir de kalemler, gördüğüm kadarıyla," dedi elimdeki kalemleri işaret ederken. "Keçeli kalemlere asla doyamazsın."

"Bu benim için sağlıksız bir takıntı."

"Daha kötüsü de olabilirdi, sanırım." Topuklarının üzerinde sallandı ve aramıza garip bir sessizlik çöktü.

"Ben toner alışverişime geri döneyim." Baş parmağımla rafları gösterdim.

"Benimle yemeğe çık," dedi hızla.

"Ne?"

"Akşam yemeği," derken yalvaran gözleri benimkilere kaydı. "Ben sadece... Konuşmak istiyorum."

"Ah." Kalemleri daha sıkı tuttum. "Brian, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Biriyle görüşüyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, şaşkınlığı hızla anlayışa dönüşmüştü. "Dur tahmin edeyim... Breaker."

Kendimi çok suçlu hissederek, "Seninle ayrılana kadar hiçbir şey olmadı, yemin ederim Brian. Bana karşı asla bir hamle yapmadı, asla. Bunu bilmeni istiyorum," dedim Brian'a.

Başını salladı. "Sana inanıyorum."

Bana inandığını söylese de bu içimdeki suçluluk duygusunu azaltmıyordu çünkü Breaker'ın onun için çok hassas bir konu olduğunu biliyordum.

"Yani..."

"Hâlâ akşam yemeği ya da sadece kahve içmek istiyorum," dedi Brian. "Ben sadece... lanet olsun, Lia." Saçını çekiştirdi. "Sadece aramızdaki havayı dağıtmak istiyorum. Hayatına

devam ettiğini biliyorum ama sanırım benim de bir kapanışa ihtiyacım var."

Eskiden hayal kurarak baktığım yıpranmış gözlerine bakarken fark ettim ki evet... belki benim de biraz kapanışa ihtiyacım vardı.

"Kahve iyi olur," dedim kendimi durduramadan.

"Tamam. Teşekkürler. Detayları sana mesaj atarım. Seni toner alışverişinle baş başa bırakayım."

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler, Brian."

Zar zor gülümsedi, sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Gözden kaybolduğunda, sertçe tuttuğumun farkında olmadığım nefesimi verdim.

Kapanış. Sanırım haklıydı. Aklımın bir köşesinde, bir şeylerin beni kendimi tam olarak Breaker'a vermekten alıkoyduğunu biliyordum. Ona hak ettiği her şeyi vermekten. *Tüm kalbimi.* Belki de Brian defterini henüz kapatmamıştım. Breaker'ın kalbimdeki bir numaralı yerini asla gasp etmemiş olsa da *–bunu şimdi görebiliyordum–* o benim için önemliydi.

Yeni bir şeye başlamadan önce kapanış her zaman iyiydi.

Belki sonsuza kadar sürecek bir şeye.

***Lia**: Ben bir aptalım.*

Myla'nın bana mesaj atmasını beklerken yatak odamda volta atıyordum. Kelsey ya da Lottie'yi rahatsız etmek istemedim, hamilelikleri ve beceriksiz kocalarıyla çok şey yaşıyorlarmış gibi görünüyordu. JP ve Huxley'ye bir şey söyleme ihtimallerine karşı –onlar da Breaker'a bir şey söyleyebilirdi– onları bu döngünün dışında tutmanın akıllıca olduğunu düşünüyordum.

Telefonum çaldı, hemen mesajı okudum.

***Myla**: Şüpheliyim ama bana neler olduğunu anlat.*

Parmaklarım telefonumun üzerinde uçuşarak olabildiğince hızlı bir şekilde ona mesaj attım.

***Lia**: Ofis malzemeleri dükkânında Brian'a rastladım ve beni kahve içmeye davet etti. Ben de kabul ettim.*

İrkilerek gönder tuşuna bastım.

***Myla**: Hah, bu oldukça aptalca görünüyor. Bir sebebi var mı?*

***Lia:** Ona Breaker'la çıktığımı söyledim ve o da bunu anladı. Bir kapanış istediğini söyledi ve benim de bir parçam bunu istiyor. Yine de Breaker çıldıracakmış gibi hissediyorum.*

***Myla**: Neden kapanışa ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun?*

***Lia**: Bir noktada bu adamla evleneceğimi hayal ettim. Her şey iyi bitmemiş olsa da güzel zamanlarımız oldu ve hayatımda önemli bir rol oynadı. Sanırım o sayfayı kapatmayı hem ikimize hem de Breaker'a borçluyum.*

***Myla**: Bunu görebiliyorum. Peki sorun nedir?*

***Lia**: Sadece geçerli bir sebep olduğundan emin olmak istedim. Evet, bugün Brian'ı gördüğümde yakışıklı olduğunu düşündüm ama ASLA, yani gerçekten asla, ona geri dönmeyi düşünmem bile. Breaker... yani, o benim sonsuzluğum ama bunu ona söylemeye çalıştığımda zihnimde bir engel hissediyorum. Sanırım o engelin sebebi Brian.*

***Myla**: Sanırım haklı olabilirsin. O zaman Breaker'a Brian'la ilişkini bitirmek istediğini söyle ve git bitir.*

***Lia**: AMAN TANRIM! Breaker'a söyleyemem. Çıldırır. Zaten bana karşı aşırı sahiplenici. Eğer ona Brian'la buluşmam gerektiğini söylersem, her şeyi ikinci kez düşünür ve eminim ki çok içe kapanık olur. Bunu ona yapmak istemiyorum.*

***Myla**: Bu duyguyu bilirim. Konu ben olduğumda Ryot da aynı şekilde davranıyor. Bu yüzden Breaker ile özgürce devam edebilmek için bunu yapman gerektiğini düşünüyorsan yap.*

***Lia**: Öyle mi?*

***Myla**: Evet. Eğer Breaker ile önünüzde hiçbir engel olmadan yeni bir başlangıç yapmak istiyorsan, zihninde engel olmadığından emin olman gerekir. Güven bana, tecrübelerimden biliyorum.*

***Lia**: Sanırım haklısın. Tamam. Çok teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.*

***Myla**: Ne zaman istersen!*

"Hangi cehennemdesin?" Breaker ön kapımdan uçarak içeri girdi.

"Burada," dedim yatak odamdan.

Bir şeyi yere bıraktığını, ayakkabılarını çıkardığını duydum ve sonra koşarak yatak odama girdi. Tam arkamı döndüğümde uçarcasına bana doğru gelip beni yatağıma attı.

Dudakları boynumu, çenemi, ağzımı buldu.

"Kahretsin, seni özledim," dedi gömleğimi çekiştirirken.

"Dur... dur orada."

"Ne demek dur orada? Bütün gün bunu bekledim." Gözlerimin içine bakmak için üzerimden kalktı.

"Biliyorum, sadece bu gece dışarı çıkmam gerekiyor."

Daha da yukarı kalktı. "Dışarı çıkmam gerekiyor da ne demek? Döndüğümde tamamen senin olduğumu sanıyordum."

"Bir işim çıktı ve bir arkadaşımla buluşmam gerekiyor."

"Ah." Beni serbest bıraktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Telefonumun ekranı komodinin üzerinde mesaj bildirimiyle aydınlandı ve hemen alıp kotumun arka cebine soktum. Brian olmalıydı. "Son anda çıkan bir şey. Ne zaman evde olacağımdan emin değilim."

Başının arkasını kaşıdı. "Tamam. Seninle yemek yemek için beklemeli miyim?"

"Hayır, sorun değil. Yemeğini ye ve burada takılmak zorundaymışsın gibi hissetme. İstersen evine dönebilirsin."

Dairenin kapısına doğru ilerlerken, hafif bir ter tabakası belime yapışmıştı. En az soruyla buradan çıkmam gerekiyordu ama tabii ki beni takip etti.

"Huzursuz görünüyorsun. Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" diye sordu.

Dönüp elimi göğsüne koydum. Bugün yaptığım gibi derinleştirmesine izin vermeden dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Her şey harika. Eve geldiğimde sana mesaj atarım."

"Tamam." Kapıya doğru yöneldim ama beni durdurup göğsüne çekti. "Bir sorun olsa bana söylerdin, değil mi? Bir şey yapsaydım mesela?" İşte... tam da bu yüzden ona Brian'dan bahsetmek istemiyordum çünkü bu konuda kendini güvensiz hissedecekti.

"Hiçbir şey yapmadın. Tamam mı? Sonra görüşürüz." Ona bir öpücük daha verdim sonra kapıdan çıktım. Cebimden telefonumu çıkarıp buluşacağımız yerin koordinatlarına baktım ve doğruca oraya gittim.

Akşam yemeği çok fazla olur gibi gelmişti. Kahve mükemmel bir fikirdi ve bana hızlı bir kaçış sağlardı.

Daha önce hiç gitmediğim küçük kafeye yaklaştığımda Brian'ın camın kenarında, önündeki masada iki fincan kahveyle oturduğunu gördüm. Neyi sipariş edeceğimi bilmesine bile şaşırmıştım. Sanırım doğru şeyi mi söylediğini görecektim.

Şirin kafenin cam kapısından içeri girip ona doğru ilerledim. Beni fark ettiğinde dudaklarından hafif bir gülümseme geçti

ama bu eskiden sahip olduğu türden bir gülümseme değildi. Şimdi takım elbise giymiyordu, üzerinde sade bir kot pantolon ve tişört vardı. Saçları da dağınıktı, normal zamanlardaki gibi şekillendirilmemişti. Yaklaşırken neredeyse onu tanıyamayacaktım.

Ancak asıl dikkatimi çeken sandalyemin üzerinde duran büyük beyaz giysi çantası oldu.

"Selam... Brian," dedim masaya yaklaşırken.

"Selam. Geldiğin için teşekkürler. Gelinliklerinden birini getirdim. Annemin evine teslim edildi. Görünüşe göre diğer ikisi de gelecek hafta teslim edilecek. İlgilenmek istersin diye düşündüm. Belki teslimat adresini değiştirirsin."

"Ah, teşekkür ederim," dedim onu kaldırıp kenara koyarken. *Diğer gelinlikleri kesinlikle iptal edeceğim. Acaba para iadesi alabilir miyim?* Yerime oturduğumda Brian kahveyi bana uzattı.

"Sana bir *cappucino* aldım, senin için en iyi seçim olacağını düşündüm."

Demek ne sipariş edeceğimi bilmiyordu. Bir kahve siparişi ilişki bitirme nedeni değildi ama böyle küçük şeyler beni deli ediyordu. Bir yılı aşkın süredir birlikteydik, nasıl bilmezdi?

"Ben... Ben *cappucino* içmem, Brian."

"Ah, pardon," dedi omuzları çökerek. "Sanırım ne içeceğini gerçekten bilmiyorum."

"Sanırım sorunlarımızdan biri de buydu."

"Yani hemen bu konuya mı atlayacağız?"

"Öyle de olabilir." Omuz silktim.

"Tamam." Yerinde kıpırdandı ve fincanını masanın üzerinde çevirdi. "Kahve siparişini bilmediğim çok açık."

"Sadece o değil," diyerek devam ettim. "Mesele şu ki benimle ilgili fazla bir şey bildiğini sanmıyorum. Ben de senin hakkında pek bir şey bildiğimden emin değilim."

Başını salladı. "Sanırım haklısın ve bunun için muhtemelen ben suçluyum." İç çekti. "Kendim için bir şeyler yapmaya ve

oraya ulaşmak için yapmam gerekenler listesinin tüm kutularını işaretlemeye o kadar kararlıydım ki aslında yaşadığımı sanmıyorum." Gözlerini benimkilere dikti. "O gün pasta dükkânında çekip gittiğinde kızgın bile değildim. Bunun olacağını biliyordum. Aramızdaki gerilimi hissedebiliyordum, senden uzaklaştığımı hissedebiliyordum ve kendimden başka suçlayacak kimse olmadığını biliyordum."

"Ben de daha çok çabalamalıydım."

Başını iki yana salladı. "Seni tanıyorum, Lia. Şu anda sadece nazik olmaya çalışıyorsun ama lütfen, suçu benim üzerime atmayı hak ediyorsun. Seni kendimden uzaklaştırdım. İlgisizleştim. Evlenme teklif ettiğimde bu ilişkiyi tam olarak istemiyordum bile. Bunu yaptım çünkü annem bana baskı yapıyordu. Senin için doğru değildi, benim için de doğru değildi."

"Ayrılmamış olsaydım, evlenecek miydin?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet. Evlenirdim ve seni sadece daha da mutsuz ederdim; çünkü hiçbir şekilde bitirmezdim. Muhtemelen sen daha fazla dayanamayacak hâle gelene kadar devam ederdim."

"Neden?"

"Çünkü ailem onları memnun etmeyi imkânsız hâle getirdi. Statü onlar için o kadar önemli ki bunu korumak için her şeyi yapardım."

"Bunu anlayabiliyorum. Muhtemelen ailemi mutlu etmek için her şeyi yapardım ve sanırım bu yüzden ben de seninle çıktım. Asla yalnız olmamı istemediler. Üniversiteye gittiğimde, bir kardeş gibi sırtımı dayayabileceğim kimse olmadığı için çok korktular, bu yüzden Breaker'la tanıştığımda rahatladılar. Onun her zaman yanımda olacağını biliyorlardı. Seninle tanışmadan kısa bir süre önce vefat ettiklerinde, sanırım onlara iyi olacağımı bildirmeye çalışıyordum."

"Gerçekten öyle." Kahvesine bakarak, "Beni hiç sevdin mi?" diye sordu.

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. "Elbette, Brian," dedim usulca. "Seni pek çok nedenden dolayı sevdim ama sonunda birbirimize âşık olduğumuzu sanmıyorum. Sanırım sadece rutine bağlamıştık."

"Öyleydi ve bunun için üzgünüm."

"Üzülme, her şey yalan olmasına rağmen çaba gösterseydin sanırım daha çok kızardım."

"Sana olan aşkım yalan değildi, Lia."

"Özür dilerim, yanlış söyledim. Sanırım niyetin yalandı."

Pencereden dışarı baktı ve iç geçirdi. "Biliyor musun, her şey farklı olsaydı, bu baskıyla yaşamak zorunda olmasaydım ve senin için gerçekte olduğum adam olabilseydim –ilk tanıştığın kişi– sanırım birlikte harika bir hayatımız olabilirdi."

"Muhtemelen," dedim çünkü Brian bir zamanlar eğlenceliydi. Ancak rekabetçi yanı *–işkolik doğası–* onu alt etmişti.

"Lanet olsun," diyerek sandalyesinde arkasına yaslandı. Gözleri benimkilerle birleşti. "Mutlu musun, Lia? Breaker'la... Seni mutlu ediyor mu?"

Dudaklarımdan geçen gülümsemeyi tutamadım. "Evet, çok heyecanlıyım. Hâlâ gerçekmiş gibi hissetmiyorum ama mutluyum."

"Buna sevindim. Her ne kadar anlaşamıyormuşuz gibi görünse de o iyi bir adam. İkinizin arasında her zaman çok kıskandığım özel bir bağ vardı ve eminim bu durum ilişkimize yardımcı olmadı."

"İkinizle de takılmak zordu ama artık bunun bir önemi yok." Gözlerini kaçırınca, "Brian?" diye sordum.

"Hımm?"

"Mutlu olmak için kendine izin verecek misin? Yoksa her zaman kariyerinde bir sonraki adımın ne olacağına, anneni mutlu etmek için ne yapabileceğine mi bakacaksın?"

"Bir gün mutluluğu bulacağımı söylemek isterdim ama emin değilim." Gözleri benimkilerle birleşti. "Beynim farklı bir şekilde

çalışıyor. İçimde bir şeyleri memnun etme ve başarma isteği var. Eğer her gün bunlardan birini yapmıyorsam, gerildiğimi, kontrolden çıktığımı, hayatımın parçalandığını hissediyorum. Mutluluğun bu parametreler içinde olabileceğinden emin değilim."

"Haddim olmadığını biliyorum ama bu duyguların üstesinden gelmene yardımcı olması için biriyle, bir terapistle konuşmak senin için yararlı olabilir. Belki de kendi içinde daha güçlü olman için. Annenin önünde benim için elini masaya vurmadığında çok incinmiştim ve gelecekteki Bayan Brian adına, bunu nasıl yapacağını öğrenmeni tavsiye edebilir miyim?"

Ben konuşurken gülümsedi ve yüzünü buruşturdu. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Bunu yapmadığım için üzgünüm. Önce cesaretimi toplamam gerek." Gözlerimin içine baktı. "Belki de bu konuşma ihtiyacım olan desteği sağladı."

Gülümsedim. "Umarım öyledir."

Sonraki birkaç dakikayı hızlıca sohbet ederek geçirdik ama asla çok derine dalmadık. Ona Breaker'dan pek bahsetmedim çünkü ruhunu incitmek istemiyordum. Vedalaşıp gelinliğimi ondan uzaklaştırdığımda, yapmam gerekeni yapmışım ve artık özgürmüşüm gibi omuzlarımdan bir yük kalktığını hissediyordum.

Breaker'la birlikte olmakta özgürdüm. Sevmekte özgürdüm.

Hayallerimin erkeğiyle her zaman istediğim hayatı yaşamakta özgürdüm.

Telefonumu çıkardım ve Myla'ya mesaj attım.

***Lia**: Az önce kahvemi bitirdim. İhtiyacım olan her şeyi aldım. Her şeyimi Breaker'a vermeye hazırım.*

***Myla**: Bu tam da duymak istediğim şeydi.*

Yirmi Üçüncü Bölüm

BREAKER

"Bir torbanın içine mi nefes alıyorsun?" diye sordu JP onunla telefonda konuşurken.

"Evet!" Kahverengi kâğıdın içinden bağırdım.

"Neden?"

"Çünkü ödüm kopuyor," dedim yatak odamı adımlarken.

Lia beni başından savdıktan sonra dairesinde birkaç dakika durdum, belki sadece şaka yapıyordur ve geri döner diye düşündüm ama geri dönmeyince korku beynimi doldurmaya başladı.

Neden öylece çıkıp gitti? Kimi görmeye gidiyordu?

Neden döneceği zaman için sağlam planlar yapmadı?

Neden sürekli onun yumuşacık göğüslerinin etrafında olmaya muhtaç salyangoz gibi bir adamdım?

Siktir!

"Neden korkuyorsun?"

"Bütün gün sevgilimi görmek için yanıp tutuştum ama eve geldiğimde o dışarı çıkıyordu. Biriyle buluşması gerektiğini söyledi ama kiminle buluşacak ki? Yani, planlarımız vardı, JP. Kesin değildi ama demek istediğim, çalışmadığımız her lanet olası saniyeyi birbirimizle geçireceğimiz varsayılıyordu. O çalışmıyor ve ben de çalışmıyorum. Ancak o burada değil, bir yerlerde ve bu konuda gerçekten kaçamak cevaplar verdi. Şimdi

yeterince iyi olmadığımı ve hayallerine daha uygun başka birini bulup bulmadığını merak ediyorum."

"Tamam, şey... Öncelikle, vay canına. Belki biraz nefes almalısın, dostum. Çaresizliğin belli oluyor."

"Öyle olduğunu biliyorum, lanet olsun," dedim adımlarken. "Dostum, dinle, dehşete düştüm, tamam mı? Birlikte olduğumuzu hissediyorum ama bir şey onun benimle tam olarak birlikte olmasını engelliyor. Bunun sadece bir his olduğunu biliyorum ama içimden atamıyorum. Bu küçük şüphe beni lanet olası uçurumun kenarına itti. Onu kaybedemem."

"Onu kaybetmeyeceksin, seni moron. Muhtemelen bir arkadaşıyla dışarı çıkmıştır."

"Ne arkadaşı?" diye sordum. "Evet, belki de psikopatın tekiydim ve Ryot'a Myla'nın onunla olup olmadığını sordum. Belki Huxley'ye de sordum ve Kelsey'nin nerede olduğunu öğrenmek için seni de aramış olabilirim. O başka kimseyle takılmaz."

"Evet, tamam, çaresizliğin gerçekten çok yoğun. Belki de utanmasına neden olan bir randevusu vardı ve seninle bu konuda konuşmak istemedi. Belki de... Bilmiyorum. Bir benini falan aldırması gerekiyordur."

"O kadının vücudunun her santimini yaladım. İnan bana, çıkarılması gereken hiçbir şey yok."

"Mantıklı, ben de Kelsey'ye aynısını yaptım ve o mükemmel." Bir an duraksadı. "Ooo, belki de sana bir sürpriz yapıyordur, mesela... yeni bir araba."

"Bu da ne böyle? *The Price is Right** mı? Bana yeni bir araba falan almayacak."

"Tamam, evet ama belki de iç çamaşırı gibi başka bir şeydir! İşte bu heyecan verici ve sinirlenmene neden olacak bir şey değil."

* Türkiye'de de Çarkıfelek adıyla yayınlanan bilgi yarışması programı. –ç.n.

"Evet, bunu... Bunu anlayabilirim. Belki bana bir şey alıyordur."

"Eminim öyledir, dostum. Yaşlı Breaker Oğlan'a küçük bir hediye alıyor. Ne lanet bir ahmaksın, düşündüğün şeye..." Sesi kesildi ve sonra, "Ah, dostum." dediğini duydum.

"Ne?" diye sordum.

"Soru şu. Brian'ın neye benzediğini hatırlıyor musun?"

"Tabii ki neye benzediğini hatırlıyorum. Yumruklanabilir bir bok külçesi, neden?"

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra, "Sanırım Lia'nın nerede olduğunu biliyorum," dedi JP.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Nerede olduğunu biliyorum da ne demek?" diye sorarken bir kez daha o korku içimi kapladı.

"Kelsey benden takıntılı olduğu bir şarküteriden biraz *mozzarella* almamı istedi. Hamile olduğu ve son zamanlarda yediği hiçbir şeyi midesinde tutamadığından, *mozzarella* almak için bir şarküteriye yirmi dakika yürümek de dahil olmak üzere onu daha iyi hissettirmek için her şeyi yaparım."

"Bunun Lia'yla ne alakası var?" Neredeyse bağıracaktım.

"Şey, şarküteri bir kafenin yanında ve kafenin camında Lia'yı görüyorum... Brian olduğunu düşündüğüm bir adamla."

"Ne?" diye bağırdım. "Bir fotoğraf çek. Hemen bir fotoğraf çek."

"Bu biraz sapıkça değil mi?"

"JP, eğer hemen bir fotoğraf çekmezsen sikini koparacağım."

"Tamam, peki. Tanrım." Bir an duraksadıktan sonra, "Sana fotoğrafı mesaj attım," diye ekledi.

Mesajlarıma baktım. Çılgınca tıkladım ve fotoğraf açıldığında yakınlaştırdım. Lia oradaydı, eli Brian'ın elindeydi ve ikisi de bir fincan kahve içiyordu.

Yatağıma uzandım ve ona baktım.

"Sessizliğine bakılırsa, şu anda iyi olmadığını varsayıyorum."

Bu ne hissettiğimi tarif etmeye yetmezdi bile.

"Neden bana söylemedi?" diye sordum fotoğrafa bakarken. "Kahretsin, sence... sence onunla tekrar bir araya mı geliyor?"

"Hiç sanmıyorum," dedi JP. "Hadi ama. Dostum, Brian'la perişan hâldeydi."

"O zaman neden onunla gizlice buluşuyor?"

"Hah, bu harika bir soru."

"Şimdi ne yapıyorlar?" diye sordum. "Beni görüntülü ara. Neler olduğunu görmem gerekiyor."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Dostum, hemen kaçtım oradan. Şarküterideyim."

"Peki, geri dön. Pencerenin dışında dur, her şeyi izle, bana her şeyi anlat. Sarılacaklar mı? Öpüşecekler mi? Kahretsin, sanırım kusacağım."

"Sakinleşecek misin? Zaten hormonlu bir eşle uğraşıyorum. Hormonlu bir kardeşe de ihtiyacım yok."

"Affedersin ama Kelsey başka bir adamla çıkarken, ben de senin yanındaydım."

"Evet, sen bekârdın ve ağrıyan ruhumu yatıştırmaktan başka yapacak bir şeyin yoktu. Lanet olası *mozzarella* almaya çalışıyorum, Tanrı aşkına. Benden çok şey istiyorsun."

"Neden işe yaramazsın?" diye sordum yatağa geri dönerken.

"Dinle, eminim ne olduğuna dair mantıklı bir açıklaması vardır. Neden onu beklemiyorsun? Eve geldiğinde sorarsın. Onunla yüzleşme. Onu suçlama. Sadece sor. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet, sanırım," dedim derin bir nefes alarak.

"Ayrıca Tanrı aşkına, onu gördüğümü ve sana bir fotoğraf gönderdiğimi söyleme. Bu boku yaptığımı Kelsey duyarsa taşaklarımı söker." Sesini alçalttı. "Gerçekten korkuyorum, dostum. Hamileyken bambaşka biri oldu."

"Vay canına, aile kurma isteğini çok daha az cazip hâle getiriyorsun."

"Şu anda benim için on üzerinden üç. Ben tavsiye etmezdim."

"Harika." Yatağımdan kalktım. "Onun dairesine gidiyorum. Onu ne kadar erken görürsem o kadar iyi."

"Unutma, sakin ol."

"Evet, teşekkürler," diyerek telefonu kapattım ve elimi saçlarımın arasına soktum. "Kahretsin, kendimi hasta hissediyorum." Derin bir nefes aldım ve üzerimde sadece bir eşofman altı ve beyaz bir tişörtle onun dairesine yürüdüm. Telefonumu mutfak tezgâhının üzerine bırakıp oturma odasını adımlamaya başladım.

Onunla tekrar bir araya geliyor olamazdı, değil mi? İmkânı yoktu.

İçimde tozdan ve başarısız hayallerden başka bir şey kalmayana kadar fotoğrafa bakıp onu analiz etmek istesem de bunun ruhuma hiçbir faydası olmayacağını biliyordum. Bunun yerine, kendimi korkutmadan yürümeye devam ettim.

Onu seviyordum.

Bu kadar basit ve sadeydi. Onu seviyordum ve onu kaybetmeyecektim. Ne Brian'a ne de başkasına.

Koridorun sonundaki asansör çaldığında meditasyon yapmaya çalıştığım ama çok kötü bir iş çıkardığım kanepesinden fırladım. Tek düşündüğüm JP'nin bana gönderdiği fotoğraftı ve neden onun elini tuttuğunu merak ediyordum. *Bir de o fotoğraf geldikten bir saat sonra neden hâlâ onunla birlikte olduğunu. Gideli iki saatten fazla olmuştu.*

Ayak sesleri koridorda ilerledi ve anahtarı kilide girene kadar dairesine yaklaştı. Nefesimi tuttum. Kapı açıldığında ve güzel yüzü göründüğünde vücudumdan terler boşaldı.

Gözlerini kaldırıp beni gördüğünde irkildi ve kollarındaki dev beyaz giysi çantasını tuttu. "Tanrım, Breaker. Burada olduğunu bilmiyordum."

Gözlerim giysi çantasına takıldı. İçindekinin ne olduğunu biliyordum.

Gelinliğiydi.

Ne haltlar dönüyordu burada?

"Selam," dedim sertçe yutkunarak.

"Bunca zamandır burada mıydın?"

"Hayır," dedim gergin hissederek. "Üzerimi değiştirmek için evime döndüm ama sonra seni beklemek için buraya geldim."

"Ah," dedi gözleri giysi çantasına ve sonra tekrar bana kayarken.

Siktir, siktir, siktir. Neden onu tutuyordu? Neden beni öpmüyordu? Neden Brian'la buluşmuştu?

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordum.

Palto dolabını açıp giysi çantasını asarken, "Evet," diye cevap verdi. İyi vakit mi geçirmişti? Brian'la? Ellerimi birbirine kenetleyip aptalca bir şey yapmamak için kendimi zor tutarken midem bulandı. Kapıyı kapattığında bana baktı ve "Dinle, konuşmamız gerekiyor," dedi Lia.

Kusacaktım.

Nasıl?

Nasıl olurdu da Lia'nın hayatına geri dönebilir ve Lia bunu kabullenebilirdi? Sonunda onu sevmediğini kendisi bile söylemişti. Seçiminden memnundu. Peki fikrini değiştiren neydi? Ben mi değiştirmiştim? Yanlış bir şey mi yapmıştım? İyi olduğumuzu sanmıştım. İyiden de öte. Harika olduğumuzu düşünmüştüm.

"Oturabilir miyiz-"

"Onu seçme," diye bağırdım, kendimi durduramıyordum. "Lütfen, Lia." Sesim titremeye başladı. "Onu seçme."

"Kimi seçmeyeyim?" derken yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü.

"Brian," dedim. "Ben... siktir. JP bir kafede senin Brain'la el ele tutuştuğunu görmüş. Bunu söylememin ve sana böyle bir baskı yapmamın çok boktan olduğunu biliyorum ama lütfen ona geri dönme. Beni seç. Seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağıma söz veriyorum. Her şeyi, sadece-"

"Breaker," dedi yanıma gelip elimi tutarak. "Brian'la tekrar bir araya gelmeyeceğim."

"Gelmeyecek misin?" İçimden bir rahatlama dalgası geçip gözlerimin dolmasına neden oldu.

"Hayır," diye cevap verdi yüzümü avuçlarken. "Aman Tanrım, aklın oraya gittiği için bile çok üzgünüm." Sonra ayak parmaklarının üzerine kalktı, yüzümü yaklaştırdı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. O kadar rahatladım ki neredeyse yere yığılacaktım.

"Oturmam... kahretsin, oturmam gerekiyor," dedim Lia'ya.

Beni kanepeye götürdüğünde o da yanıma oturdu. Başımı salladım, mümkün olduğunca yakın olmasını istediğim için onu kucağıma oturttum. Bacaklarıma oturduğunda onu kucakladım.

"Aman Tanrım, bunca zamandır onunla tekrar birlikte olacağımı mı düşünüyordun?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım ellerimi yanlarında aşağı yukarı gezdirirken.

"Hayır. Asla. Brian ve ben... şey, sanırım baştan başlasam iyi olacak."

Başımı salladım. "Evet, bu iyi bir fikir olabilir."

Elini göğsüme bastırdı. "Ofis malzemeleri mağazasında Brian'a rastladım. Onu tekrar görmek gerçekten garipti, belli nedenlerden dolayı. Çok samimiydi ve yemeğe çıkıp çıkamayacağımızı sordu," diye anlatmaya başladı. Birlikte yemek yedikleri düşüncesi bedenimi gerdi. "Ona biriyle görüştüğümü söyledim, o da sen olduğunu tahmin etti. Bizim

için mutlu oldu mu bilmiyorum ama benim mutlu olmamdan mutlu oldu. Seninle ilgili ne hissettiğinden emin değilim."

"Sanki sikimdeymiş gibi."

Kıkırdadı. "Her neyse, her şeyin aniden bittiğini düşünüyordu ve bunu konuşup bir sonuca bağlayabilir miyiz, diye sordu. Temel olarak özür dilemek istedi. İlk başta emin olamadım. Sonra nerede buluşacağımızı mesajla bildirmesini söyledim ama ardından bu konuda tedirgin hissettim. Myla'yla gidip gitmemem gerektiği hakkında konuşurken bunun bir soru olmadığını fark ettim. Onunla buluşmam gerekiyordu."

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmediğini görmek için mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Hayır, Breaker, kapanışı bulmak için. Gördüğün üzere, gerçekten değer verdiğim biriyle ilişkim var. Ona sahip olduğum her şeyi vermiyordum çünkü Brian'la aramızdaki kapı hâlâ açıktı. Onu hiçbir zaman tam olarak kapatamadım. Bu gece bununla ilgiliydi. Seninle yeni bir başlangıç yapabilmek adına hayatımdaki o bölümü sonlandırmak içindi."

İçime daha fazla rahatlama hissi doldu ve başımı kanepenin arkasına bıraktım. "Tanrım," diye fısıldadım. "Bunu bana neden söylemedin?"

"Çünkü çıldırırdın."

"Hayır, çıldırmazdım."

Bana yargılayıcı bir bakış attı. "Sana Brian'la kahve içmeye gideceğimi söyleseydim, kafayı yerdin. Bana sakın yalan söyleme."

Bakışlarımı kaçırdım. "Evet, bu doğru olabilirdi ama bana kapanışa ihtiyacın olduğunu söyleyebilirdin," diye mırıldandım.

"Sanırım neye ihtiyacım olduğu konusunda yüzde yüz emin değildim. Ancak bunu çözdüğüm için mutluyum."

"Peki neye ihtiyacın var?"

Başparmağını kirli sakalımın üzerinde gezdirdi. "Sana ihtiyacım var, Breaker. Bize ihtiyacım var. Bizi istiyorum." Dudaklarını ıslattı. "Bu noktaya kadar kendimi tam olarak adadığımdan emin değilim ve duygularımın ne olduğunu gerçekten bildiğimi söyleyebilirim. Nerede huzur bulduğumu biliyorum. Seninle." Eğilip alnını benimkine bastırdı. "Sana âşığım, Breaker. Bunu söylemek için çok erken olabilir ama ben bu noktadayım."

Ellerimi tişörtünün altına soktum ve göğsüm bir sürü lanet duyguyla dolup taşarken ona sıkıca sarıldım.

O beni seviyordu.

Aman Tanrım. Ben de benden ayrılacağını sanıyordum.

Kıkırdadığımda geri çekildi. "Bu kadar komik olan ne?"

"Kahretsin, özür dilerim. Buna gülmek istememiştim. Kötü zamanlama." Derin bir iç geçirdim. "Bir süredir sana seni sevdiğimi söylemek istiyordum ama seni korkutmak istemediğim için kendimi tuttum. Bugün de benden ayrılacağını düşündüm ama onun yerine beni sevdiğini söyledin. Yani, lanet olsun, çok zor bir gün geçirdim."

Gülümsedi ve tişörtümün yakasıyla oynarken yakınıma eğildi. "Beni seviyor musun?"

"Umutsuzca," diye cevapladım. "Acınası bir şekilde. Brian'a geri dönsen bile seni takip etmekten hiç utanmayacağım kadar. Sana o kadar âşığım ki, Ophelia, bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Bu benim bir parçam. Sen benim bir parçamsın."

Tam beni öpeceğini düşündüğüm anda kucağımdan kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum kafam karışmış bir şekilde.

Elini uzattı, ben de tuttum. Beni yatak odasına götürdü ve sonra yüzünü bana döndü. Tek bir hareketle tişörtünü kaldırıp başının üzerinden çıkardı.

"Siktir," diye mırıldandım mor dantelli sutyenine bakarken.

Ellerini tişörtümün altından geçirdi. "Sen de benim bir parçamsın, Breaker. Bunu fark etmem bu kadar sürdüğü için üzgünüm ama fark ettiğime memnunum."

"Sonsuza dek benim olduğunu mu söylüyorsun?"

Tişörtümü çıkarmama yardım ederken başını salladı. "Evet, ben seninim... sonsuza kadar."

Sonra beni yatağa yatırdı ve kucağıma oturdu. Onu sırtüstü yatırıp yatağa sabitledim. Ağzımı onunkine doğru indirdim ve kalbimin her santimiyle onu öptüm. O da öpücüğüme karşılık verdi, dudaklarını ayırıp dilime yer açtı.

Uzaklaşıp onun güzel gözlerine baktım. "Seni seviyorum, Ophelia. Hem de çok."

Sırıttı. "Ben de seni seviyorum... Turşu."

Gülerek başımı omzuna gömdüm ve boynuna bir öpücük kondurdum. O da altıma yerleşip benim önderlik etmeme izin verdi. Lia'yla bir araya gelmemizin kaçınılmaz olduğunu – bazıları çoktan zamanı gelmişti de diyebilir– birkaç yıl önce fark etmiş olmayı ister miydim? Tabii ki. Ancak yıllar içinde kurduğumuz olağanüstü bağın da farkındaydım ve Lia haklı olabilirdi. Aramızda bağ kurmak için o yıllar olmasaydı gerçekten ne kadar yakın olurduk emin değildim.

Tek bildiğim çok mutlu olduğum ve kardeşlerimin bunu sürekli başıma kakacağıydı.

Sonsuza kadar.

Sonsöz

BREAKER

"Bu aptalca mı? Bu aptalca hissettiriyor." Lia Myla'yla birlikte yatak odamızdaydı, tişörtüne içki döktüğümüz için ona yedek bir tişört getiriyordu.

"Bu aptalca değil. Bu iyi uygulanmış," dedi JP. "Şimdi, bunu benim için berbat etme. Bunun için çok enerji harcadım."

"Balonları aldın."

"*Bloody Mary* dökme fikrini de ben buldum, Lia'yı şaşırtma taktiği. Bir şey değil."

Ne yazık ki bu konuda haklıydı.

Lia'yla birbirimize büyük "seni seviyorum" itirafımızı yaptıktan kısa bir süre sonra dairelerimizi bırakıp bir ev almaya karar verdik. Bu hafife almadığımız büyük bir karardı. Kardeşlerimden bir blok ilerideki mükemmel olanı bulana kadar yirmi üç ev gezdik. Lottie ve Kelsey'ye yakın olmamız Lia'nın hoşuna gitmişti, benim de Lia'nın bir evle mutlu olması hoşuma gitmişti.

İki hafta önce taşındık ve bugün Reign'in yardımıyla pazar *brunch*'ına ev sahipliği yapıyorduk. Hayır, onu çalmadık, sadece ev sahipliği yapıyorduk. Böylece Lia'ya evlenme teklif edebilir ve bunun sürpriz olmasını sağlayabilirdim.

Plan şuydu. Yemek yiyecektik, sohbet edip, iyi vakit geçirecektik. Sonra Myla Lia'nın gömleğine bir içki dökecekti.

Onun görevi Lia'yı en az beş dakika yukarıda tutmaktı. Ortadan kayboldukları anda herkes verandaya çıktı. *Evlen Benimle* yazan dev bir ışıklı tabela ile birlikte önceden hazırlanmış tüm süslemeleri yerlerine taşıdık.

Evlenme teklifi söz konusu olduğunda, bunu yapabileceğim pek çok yol düşündüm. *Disney*'de evlenme teklif etmek vardı çünkü ilk öpücüğümüzü orada paylaşmıştık. Evlerimizden taşınmadan önce düşündüm. Onunla *Scrabble* oynarken düşündüm, bilirsiniz işte, döngüyü tamamlamak için. Ancak iş o noktaya geldiğinde, gerçekten istediğim şeyin arkadaşlarımın ve ailemin desteğini almak olduğunu biliyordum. Ayrıca fotoğraf ve video çekmek istiyordum, bu yüzden Lottie'yle Kelsey'yi bu konuda görevlendirdim.

Lia'nın şu anda benimle birlikte olmasının ana nedenlerinden birinin çevremizdeki insanlar olduğuna gerçekten inanıyordum. Tavsiyeleri ve nazik teşvikleriyle bizi bir araya getirmeye yardımcı olmuşlardı. Tamam, tam anlamıyla sivri görüşlerdi. Herkesin burada olması çok güzel bir duyguydu.

Huxley yanıma gelerek, "Yüzük sende mi?" diye sordu.

"Elbette yüzük bende," dedim elimi kaldırırken.

Bir hafta önce Huxley, JP ve ben Lia'nın seveceğini bildiğim yüzüğü seçtik. Beyaz altın bir daire üzerinde geçmişi, bugünü ve geleceği temsil eden üç taşla, iki karatlık bir yüzüktü. Daha büyük bir şey almayı düşündüm ama bunu istemeyeceğini biliyordum. Bu mükemmeldi.

"Gergin misin?"

"Evet," dedim, bacaklarım titriyordu. "Sanırım buna hazır. Yani, birlikte bir ev aldık ama bir yanım hâlâ hazır olmadığını söyleyecek diye korkuyor."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Huxley. "Sana Lottie'nin bana ve Kelsey'nin JP'ye baktığı gibi bakıyor. Bu tür bir aşk sonsuza dek sürer."

"Teşekkürler," dedim sırtımı sıvazladığında.

Lottie'nin hamileliğini duyurduklarından beri geçen birkaç ay içinde Huxley'ye bir şeyler olmuştu. Daha duyarlı ve daha az robotikti. Artık gerçek hisleri varmış gibi görünüyordu. Eski Huxley'nin geri döndüğünü gördüğüm tek zaman –keskin, katı Huxley– birisi Lottie'ye yanlış şekilde baktığında ya da birine haddini bildirmesi gerektiğindeydi. Ancak bu yeni, dokunaklı adam beni gerçekten şaşırtıyordu.

JP'ye gelince, son derece sinir bozucu biri hâline gelmişti. "Dişi şeytan" olarak adlandırdığı Kelsey'den uzak durmak için her fırsatta bana yapışıyordu. Hamilelik hormonları JP'yi kendi evinden bile korkutmuşa benziyordu. Neden bahsettiğinden emin değildim çünkü Kelsey bana karşı son derece nazikti.

Müziği denetlediği taraftan, "Yapmamız gereken başka bir şey var mı?" diye sordu Banner. Kız arkadaşı Kenzie hemen yanında, elinde bir konfeti patlatıcısı tutuyordu. Gerçekten çok komik biriydi. Kenzie'yi son bir ay içinde tanımıştım. Gruba mükemmel bir eklenti olmuştu. İlginç, tuhaf ama çok eğlenceli biriydi.

"Sanırım iyiyiz," diyerek etrafa göz gezdirdim. "Herkes yerinde mi?"

Kelsey ve Lottie her şeyi farklı açılardan kaydetmeye hazır bir şekilde telefonlarını tutarken bana başparmaklarıyla onay verdiler.

JP ve Huxley, Lia *brunch*'a geri dönerken neler olup bittiğini görmesin diye arka bahçenin perdelerini kapalı tutarak kenara çekildiler.

Ryot ve Penn ellerinde konfeti patlatıcılarıyla masanın yanında bekliyorlardı. Bu arada Penn'in Birdy'yi nihayet bir randevuya çıkardığını duymuştum ama nasıl geçtiğini henüz bana söylememişti. İyi gittiğini umuyordum, gerçi Penn'in bir süredir bazı sorunlarla uğraştığını bildiğimden ikinci bir randevu olup olmayacağından tam olarak emin değildim.

"Geliyor," diye fısıldadı Lottie dikkatimi çekerek.

Bana abartılı bir başparmak işareti yaparak, "Bunu halledersin," dedi JP.

Nefesimi tuttum, bayılmamak için dua ettim. JP'yle Huxley perdeleri açtığında Lia'yı kapı çerçevesinin içinde şaşkın şaşkın görünce bir sonraki nefesimi almak imkânsız oldu.

Diğer herkes arka planda kaybolurken Banner yumuşak bir enstrümantal müzik çaldı.

Lia'nın gözleri benimkilerle buluştu ve hemen gözyaşlarıyla dolmaya başladı.

Titreyen elini ağzına götürürken, "Aman Tanrım," dedi usulca. Bir adım öne çıktım ve tutması için elimi uzattım.

Elimi tuttu ve onu verandaya çıkarıp ışıklı *Evlen Benimle* tabelasının önüne getirdiğimde benim de ne kadar gergin olduğumu fark ettim.

"Ophelia," dedim usulca. "Seninle ilk tanıştığımda, hayatımda ihtiyacım olan her şey olduğunu düşünmüştüm. Benim sevdiğim her şeyi seviyordun. Beni güldürüyordun. Bana mükemmel uyuyordun. Üstelik o kadar güzeldin ki kendi kendime sana çıkma teklif edeceğimi söyledim. Ne yazık ki sen bir erkek arkadaş değil, bir arkadaş arıyordun. İyi ki de öyleydi çünkü hayatımızın son on yılını birbirimiz olmadan geçirdiğimizi hayal bile edemiyorum." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken tek dizimin üzerine çöktüm. "Beni o kadar mutlu ediyorsun ki hayatta senden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok." Derin bir nefes aldım. "Ophelia Fairweather-Fern, lütfen benim karım olur musun?"

Düşünmek için bir saniye bile beklemeden başını salladı. Konfetiler havaya fırladı, arkadaşlarımız ve ailemiz tezahürat yaptı. Yüzüğü parmağına takmak için ayağa kalktığımda içimi bir anda aşırı bir rahatlama duygusu kapladı.

Sonsuza kadar benim olacaktı.

"Aman Tanrım, Breaker," dedi boynumun arkasını kavrayıp beni bir öpücük için aşağı indirmeden hemen önce.

Kısa bir öpücüktü çünkü ağlıyor ve herkes sarılmak için etrafımızda toplanıyordu. Ancak gözlerine baktığımda, mükemmel mor gözlüklerinin arkasından, sonsuza dek kalbimde olacağını ve benim de sonsuza dek onun kalbinde olacağımı biliyordum. Çoktan zamanı gelmiş miydi? Belki de ama birlikte geçirdiğimiz her gün, karşılaştığımız her zorluk, paylaştığımız her sevinç, beni alt ettiği her oyun, bizi iki insanın olabileceğini hayal edebileceğimden daha yakın hâle getirdi. Bu kızı seviyordum ve onun hayatının da kendisi kadar harika olması için her şeyi yapacaktım. Koridorda örme çiçekler taşıyacak ve istediği her yerde papatyalar olacaktı. Her hayalini gerçekleştirecektim. En önemlisi ne miydi? Zamanın sonuna kadar bizi birleştirecek o kelimeyi söylemek için sabırsızlanıyordum.

